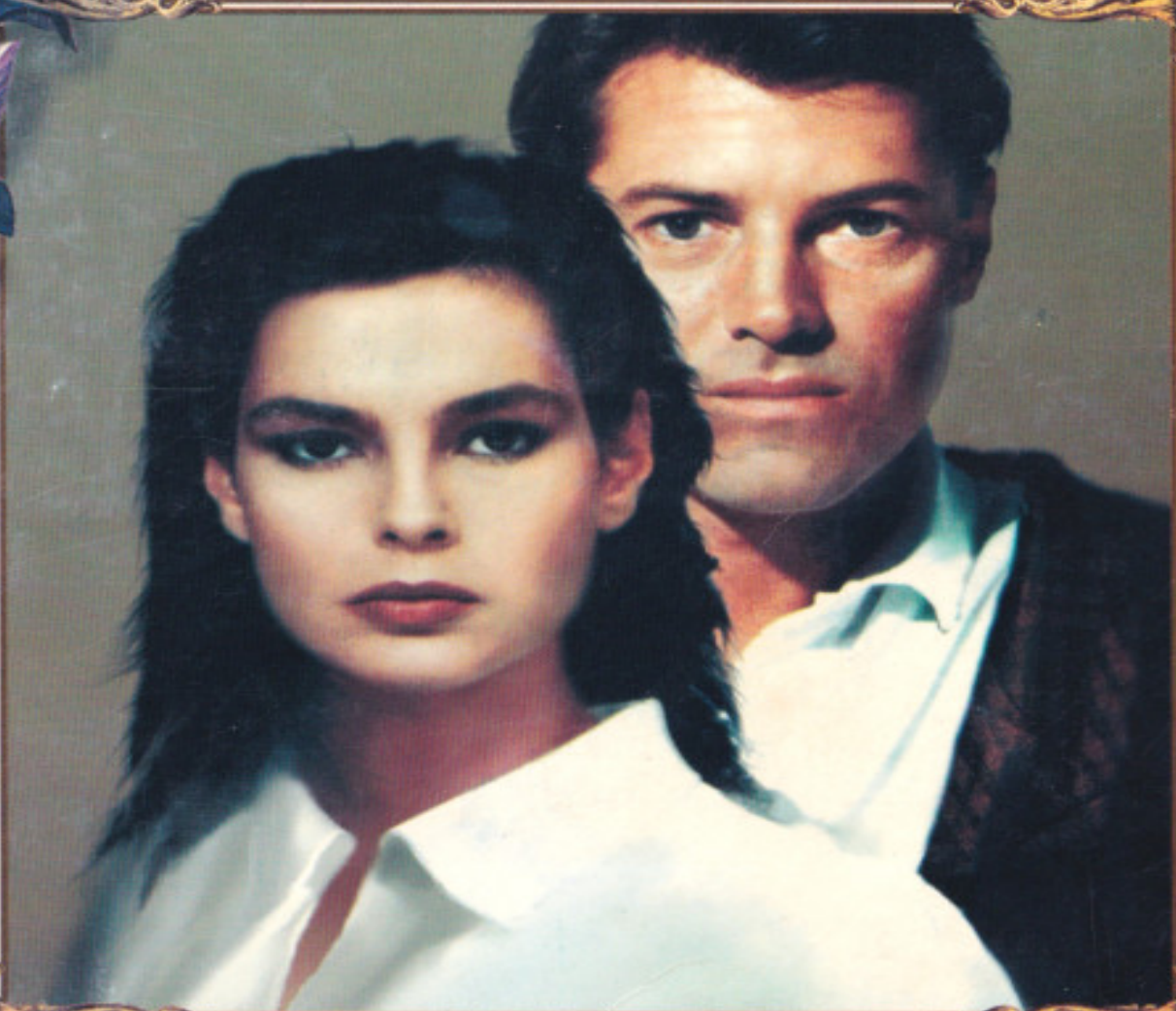

ЛЮБОВНА
МАГИЯ

КАТРИН СТОУН

ОБЕЩАНИЯ

ИЗДАТЕЛЬСКА КЪЩА Б.А.Р.И.

КАТРИН СТОУН ОБЕЩАНИЯ

Превод: Августина Николова

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

*Сан Франциско, Калифорния,
август, 1991 година*

Малко преди зазоряване д-р Елизабет Джанингс изгуби всяка надежда да заспи отново. Беше будна от почти два часа. Чувстваше се прекалено възбудена и нервна, за да може да се върне в спокойния свят на сънищата. Предстоеше ѝ да асистира на д-р Николас Чеиз при трансплантация на част от здравия черен дроб на млада майка в болния орган на невръстната ѝ дъщеричка. Ако всичко приключеше успешно, в което тя не се съмняваше, тъй като Ник беше изключително талантилив, майката и дъщерята ги очакваше дълъг живот, изпълнен със здраве и любов.

Операция от този род — трансплантация на черен дроб от жив донор — не се извършваше за първи път в света. Такава трансплантация беше осъществена още преди двайсет и един месеца, но за Сан Франциско щеше да бъде първата. Тази операция не представляваше нещо ново за Ник. Като един от членовете на хирургическия екип в Чикаго, в онзи исторически ден през ноември 1989 година, днес той беше един от водещите специалисти, практикуващи животоспасяващата операция. Сега, само след няколко часа, Ник щеше да представи изключителната техника пред своя екип в „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“, както и пред останалите хирурзи — специалисти по трансплантация от района на залива. Те бяха специално поканени да наблюдават деликатната и трудна операция от амфитеатралната зала над операционната. Само един хирург щеше да работи с Ник и да му асистира...

На Елизабет ѝ се искаше да повярва, че Ник е избрал нея, оценявайки хирургическите ѝ умения, непоколебимата ловкост на тънките ѝ пръсти, съчетана с непоклатимо спокойствие в операционната. Всъщност до този момент тя не беше получила никакво доказателство, че великият Николас Чеиз смята, че тя въобще притежава дарба на хирург. Но той я беше избрал за втори член на своя двучленен екип в края на краищата. Той просто я беше наследил.

Елизабет вече беше на тази служба в престижното хирургическо отделение на медицинския център, когато Ник пристигна. Беше заела мястото благодарение на знанията си по травматология. След като започна работа, шефът на секцията по трансплантация я убеди да специализира и в тази хирургическа област, предвид предстоящото разширяване на трансплантационната програма на Центъра. Приключи специализацията си преди осем месеца и зае асистентското място. Скоро след това пристигна Ник — на мястото на предишния ѝ шеф. Нея наследи като асистент, човекът, който да работи най-близо до него. Другата половинка на двучленния му екип.

Д-р Елизабет Джанингс имаше по-ниска академична степен от д-р Николас Чеиз. Ник беше осем години по-стар от нея, както по възраст, така и по хирургичен опит. Но тя беше добър хирург, може би дори талантлив. И въпреки това с Ник се чувстваше несигурна. Той се държеше странно и предпазливо, едва ли не, като че ли се двоуми дали да продължи да работи с нея. Беше винаги учтив — една студена официална учтивост, която поддържаше огромно разстояние между тях, въпреки приятелската атмосфера по време на работа.

Навярно точно като поставяше бариера в техните отношения успяваше да скрие по-лесно желанието си тя да беше последвала предишния си шеф и наставник в Бостън. В такъв случай щеше да има възможността сам да избере някого, когото истински желае, вместо асистент, получен в наследство. Дали и Ник не се беше събудил рано? Дали спокойният му сън не беше смутен от стаения гняв, че точно тя ще му асистира при изключително важната операция?

Изпълнена с опасения и мъчителни тревоги, примесени с приятното вълнение от предстоящия ден, Елизабет най-накрая се надигна от леглото. Реши да пропъди мрачните мисли с чаша горещ чай в ръка, изправена пред величествената гледка на разсъмването в залива на Сан Франциско.

Холът на апартамента на Елизабет беше с изглед към постоянно променящата се картина на могъщите океан и небе. Безпокойството ѝ щеше да изчезне с изплуването на златната зора, дори и ако беше необходимо да си го наложи с усилие на волята. След това щеше да концентрира всичката енергия и внимание на будния си ум върху

изпълнението на изключително важната задача, която ѝ предстоеше. Щеше да си припомни наум научните статии; диаграмите, които беше запаметила, всичко казано от Ник снощи за сложната техника, за прецизността във времето, за възможните усложнения.

Елизабет приготви чая, настана се в един уютен стол в хола и отправи поглед навън. Мъчителните и тревожни мисли, свързани с Ник, щяха да бъдат изместени от бледожълтите лъчи на утрото. Но все още беше нощ, най-тъмните часове преди зазоряване, и тя просто остави вълненията и опасенията си от него да изплуват на повърхността. Присви блестящите си очи, сякаш се надяваше някаква картина от бъдещето да изплува пред нея, но не можеше да си представи нищо ясно.

Виждаше само мрачните сенки, които хвърляше потайният, неразгадаем д-р Чеиз.

Ник беше най-добрият хирург, когото Елизабет познаваше. Нямахме човек в медицинския център, който да мисли по друг начин. Както и всички, изглежда, се досещаха за връзките му с най-красивите жени в болницата. Любовните авантюри на Ник бяха краткотрайни и загадъчни. Бързи срещи, забулени в мрака на удоволствие и страст, които започваха в полунощ и свършваха преди утрото.

Д-р Николас Чеиз не прелъстяваше с романтични вечери на свещ, той нямаше нужда от това. Явно не се провеждаха, и дълги съдържателни разговори. Ник не само не даваше шансове за нещо повече на партньорките си, той съвсем ясно уточняваше, че не се интересува от любов.

Елизабет не искаше да чува за любовта на Ник, за неговия секс, за живота му. Не искаше да допусне в съзнанието си мисълта, че дори огромният му талант на хирург вече е засенчен от необикновените му умения като любовник. Но след като опустошителният, сексапилен, чернокос, синеок лекар и неговите любовни авантюри бяха любима тема на разговори в болницата, практически беше невъзможно, дори и неволно човек да не чуе за това. Случваше се неведнъж, за голямо нейно учудване, някои от жените на Ник да искат съветите ѝ, като че ли тя имаше под ръка специални инструкции, чрез които да се проникне в тайния и загадъчен мъж. Все пак тя беше партньорката на Ник, негова сянка, негов приятел. Разбира се, не можеше да се допусне, че през дългите часове, прекарани заедно, докато спасяваха

или загубваха човешки животи, Ник не споделя с нея някои истини за себе си. Елизабет никога не би разкрила тези истини, ако ги знаеше, но тя, естествено, не знаеше нищо. Дори и през най-емоционалните часове на съвместна работа, Ник не допускаше между тях нищо повече, освен учтиво поддържане на дистанцията, наситена с тишина.

Елизабет не искаше и да знае за авантюрите на Ник. Но познаваше неговата вълнуваща чувствителност, талантът му да се наслаждава, безразсъдната му страст и в същото време, удивителното старание да е сигурен, че и дума не може да става за задълбочаване, поради всички възможни причини, а най-вече заради най-старата от тях.

Николас Чеиз не искаше да става баща и всичките му красиви жени се съгласяваха с него. Не че той въобще някога би решил да стане баща, разбира се, добавяха те многозначително, предричайки с абсолютна категоричност, че Ник ще си измие завинаги ръцете от тази отговорност със същата лекота, с която го правеше преди операция.

Това не беше вярно. Елизабет протестираше безмълвно всеки път, когато чуеше подобно самоуверено изявление. Тя беше сигурна, че ако той стане баща, ще бъде истински отговорен към детето си. Не се съмняваше в това. Не се съмняваше също, че мъжът, който беше толкова добър лекар, толкова грижовен и изпълнен със съчувствие към пациентите си, може да бъде друг, освен прекрасен и любящ баща.

Елизабет защитаваше тихомълком Ник. Защитаваше го вътре в сърцето си, в същото сърце, което болеше винаги, когато случайно дочуеше разговор за него. *Дали Ник знае, че го обсъждат по този начин*, замисли се тя. *Дали това би го притеснило?* Елизабет искрено се надяваше да е така. Ставаше въпрос за нещо много лично, към което всеки човек има особено отношение. Жените, на които Ник се раздаваше, не го искаха, не го искаха истински и завинаги. Те знаеха колко е опасен, колко необуздан и неспокоен е, колко е ненаситен и искащ, и в същото време, колко не заслужава тяхното доверие, нито любовта им. Любовниците на Ник не искаха Ник и Ник не искаше тях — освен през забулените от нощта мигове на удоволствие, за които Елизабет не желаше и мразеше да чува.

Николас Чеиз означаваше много за Елизабет Джанингс, въпреки болезнено очевидната истина — това чувство не беше взаимно.

В началото Елизабет допускаше възможността Ник да вижда в нейно лице конкурентоспособен колега, заплашващ самия него. Забележителните ѝ успехи в науката и в кариерата бяха като неговите, когато е бил на нейна възраст. И тя, подобно на него, беше избрала като хирург да специализира травматология и трансплантация. Може би той се чувстваше заплашен от нейните постижения и талант или просто го беше подразнило самоувереното ѝ спокойствие и нещата нахлуване в неприкосновената мъжка територия в операционната зала.

Не беше нито едното, нито другото и тя щеше да разбере покъсно това. Ник нито се чувстваше заплашен, нито пък беше подразнен от каквото и да било. Живееха в края на двадесети век все пак и Николас Чеиз беше съвременен човек, а не шовинист. Нощем, да, той имаше безсмислени връзки с колежки. Но това беше по взаимно съгласие, това беше техният взаимен избор, те ентусиазирано споделяха страстта си и нищо повече. Това с нищо не му пречеше на другия ден в болницата да се консултира със същите тези лекарки, търсеше тяхното мнение като специалист, изслушваше с интерес и уважение всяка тяхна дума и след това се съгласяваше или не с тях.

Нещата не опираха и до това, че Ник не харесва жените лекарки. Всичко беше много просто. Той не харесваше нея. Тъмносините очи, флиртуващи с удоволствие и без никакво усилие с всяка друга, сякаш прелъстяваше по инстинкт, с нея бяха винаги кротки и сериозни. Понякога, когато бяха сами, Ник дотолкова потъваше в собствените си мисли, че забравяше за нейното присъствие. Тогава Елизабет успяваше да улови в погледа му не само абсолютната сексуална апатия, в морскосините очи бушуваха яростни потоци и проблясваха пламъците на тайни и бурни чувства. Това, което виждаше, това, което мислеше, че вижда, беше болка, несигурност и една тъга — дълбока и синя като цвета на очите му.

Възможно беше и да греши. Ник беше самоуверен, дори арогантен, и имаше основание да е такъв и в лично, и в професионално отношение. Самоуверен и арогантен, примамлив и опасен — а не страдащ, несигурен, тъжен. Това сигурно беше оптическа измама, създадена от неговата висока тъмна и красива сянка, която все повече се разстиляше върху нея, върху чувствата ѝ.

— Безнадеждно — прошепна Елизабет на тъмното нощно небе, което вече започваше да се предава пред първите бледи лъчи на

утрото. Лека усмивка погали устните ѝ, когато разбра, че думата, която беше прошепнала, беше като разпукваща се зора — проблясък от светлина и истина. Нейната връзка с Ник беше безнадеждна. Естествено, великолепият и поразително красив Николас Чеиз никога нямаше да реши, че Елизабет Джанингс е също толкова поразително красива, за да я пожелае. Но на нея ѝ се искаше, много ѝ се искаше той да я хареса.

— Напълно безнадеждно — повтори нежно тя и напусна уютата на стола, за да приготви втора чаша чай, последната, защото небето беше позлатено от слънчевите лъчи и беше време да вземе душ и да се облече, преди да измине двуминутния път от апартамента си до медицинския център.

Докато чакаше да загрее водата, Елизабет се загледа замислено в чашата си. Беше любимата ѝ чаша, с изрисувана на нея празнична картина. Балони в ярки цветове се носеха сред водопад от конфети. Цялата картина беше пресечена от надпис в приятелски заповеден тон: **„Елизабет! Празнувай“** Чашата беше един от двата подаръка по повод на двадесет и първия ѝ рожден ден, подарени от най-добрата ѝ приятелка. Другият беше бутилка Курвоазие. „Защото, Лиз — беше произнесла Лариса с тържествен глас, но очите ѝ искряха, когато произнасяше галеното ѝ име, което никой друг не използваше — ти вече си на двайсет и една години. Крайно време е да опознаеш вкуса на алкохола!“ Още докато Лариса произнасяше тържественото си слово, и двете знаеха, че използвана ще бъде само чашата. Действително, в този момент — девет години по-късно, бутилката с висококачествения коняк стоеше почти неначената, а чашата остана любимата чаша на Елизабет.

Елизабет въздъхна леко, докато я гледаше, спомняйки си за двадесет и първия си рожден ден, за победоносните години и за двете, които бяха последвали след него... затова, че бяха минали три години, откакто за последен път се чу с Лариса. Не, това не беше вярно. Бяха минали три години, откакто Елизабет беше изпратила последното си писмо на своята най-добра приятелка, но преди три и половина години Лариса за последен път говори с нея. На Елизабет ѝ липсваха писмата, изпъстрени с удивителни знаци и усмихнати и сърдити човечета. Още повече ѝ липсваха късните нощни телефонни разговори, спрели половин година преди писмата. Някога те бяха спонтанни потоци от

тихо споделени тайни и копнежи, изпъстрени с нежни водопади от весел и чист смях.

Докато изливаше горещия чай в чашата, отдала се на спомените, Елизабет си представи своята най-добра приятелка до мъжа, чиято сянка се беше спуснала над живота ѝ. Дори Ник — познавачът на красиви жени, щеше да бъде заслепен от красотата на Лариса. Дори той едва ли щеше да се измъкне от великолепните и завладяващи сини очи, преценяващи с провокираща самоувереност.

Мнението на Лариса за Ник нямаше да дойде изведнъж. Внимателно щяха да бъдат претеглени всички „за“ и „против“. Без да бърза щеше да го огледа отвсякъде, за собствено удоволствие, и след като приключеше с огледа, щеше да сподели най-откровено с него какво мисли за собствената му особа. Без червене, без недомлъвки за гъстата му черна коса, прелъстителните тъмносини очи, гордата сила на изваяните черти и опустошителната сексуалност на ленивата му усмивка.

— Е, Ник, ти наистина си като от реклама, смайващ и великолепен — щеше да каже тя. Щеше да изчака тъмносините очи красноречиво да ѝ върнат комплимента и щеше да продължи: — Имаме няколко въпроса към вас, докторе. Повечето от въпросите са на Елизабет, но един от тях е лично мой и ще го оставя за края. И така, хайде да видим. Какъв сте вие? Самоуверен и арогантен или несигурен и тъжен? Изглеждате ми самоуверен и арогантен — и много опасен. Но въпреки че виждам само съблазън във вашите очи, от Лиз знам, че понякога в тях се появява и болка. Разберете ме, в никакъв случай не бих подминала нейните впечатления, защото инстинктивното ѝ усещане за хората обикновено е със стойността на чистото злато. Въпреки че тя, с присъщата си щедрост, е известна по-скоро със склонността си да открива в хората доброто там, където никой друг не би го съзрял... — Мисълта на Лариса щеше да прескочи за миг откриването на същността на Николас Чеиз и да се върне към приятелката ѝ — самата Лариса подлагаше склонността на Елизабет да вижда най-доброто в хората на безмилостното си чувство за хумор и в същото време се гордееше със способността на приятелката си да проявява великодушие.

Вниманието ѝ щеше отново да се концентрира върху Ник след това и независимо от арогантната самоувереност на поразително

красивия мъж, щеше да попита:

— Какви са тези безсмислени полунощни авантюри? О, не искам да ме разберете неправилно, но какви са тези нелепи митове за среднощния принц? Стремеж към легендата за опасния, романтичен и драматичен мъж? Вие сте като мощните фирми, отдавна завладели пазара, можете да съществувате и без реклама, доктор Чеиз. Дето се казва и по пладне, когато слънцето ни осветява така, че не може да се скрие и най-малкия дефект, вашият чар не губи нищо от блясъка си. — Лариса щеше да се усмихне лъчезарно на непроницаемия поглед на сините очи и, след като осъзнаеше, че те ще си останат неразгадани завинаги, щеше да въздъхне примирено и да каже:

— Добре. Ще си позволя да спомена, че дори и да криете дълбоко в себе си някаква болка, вие няма да я разкриете пред мен. Тогава позволете ми да ви задам своя въпрос.

Предизвикателно веселият тембър на Лариса щеше да изчезне, преди да изрече въпроса. Красивото ѝ лице щеше да се преобрази в замислено. Тя щеше да попита тихо и смутено:

— Защо не харесвате моята приятелка?

И в продължилата дълго тишина неминуемо последвала въпроса ѝ, замислените ѝ сини очи щяха да светнат гневни, а оттенъкът на плахо примирение в гласа ѝ щеше да бъде заменен от негодуващи, ледени нотки.

— Как смееете да не я харесвате?

Под напора на ободряващото въздействие на мисълта за Лариса — свободолюбива, предизвикателна, непочтителна, дръзка, страстно вярна и покровителствена като мечка към беззащитното си мече, Елизабет разтърси тъмнокестенявите си къдрици. Такава беше тази Лариса, която случайно беше определена да бъде нейна съквартирантка при постъпването ѝ в Бъркли. Някой хитър компютър ѝ беше погодил този страхотно закачлив номер със задачата да противопостави и съчетае привлекателната и отракана Лариса Локсли с наивната и незабележителна Елизабет Джанингс. Но те станаха най-добрите приятелки през тези три години, прекарани в колежа и останаха такива и след това, въпреки огромното разстояние, което ги разделяше и различния начин на живот, който водеха. Лариса се премести в Ню Йорк, за да стане топ модел, а Елизабет остана в Сан

Франциско, където продължи образованието си в медицинското училище.

Когато преди шест години Лариса радостно събщи за годеща си с красивия и зашеметяващо богат, трийсет и една годишен Джулиан Чансълър, тя пожела най-добрата ѝ приятелка да бъде нейна свидетелка. Датата на сватбата беше определена през юни, но съобразена със строгото разписание на дежурствата на Елизабет, която тогава живееше в самата болница Паркленд в Далас и като хирург работеше по нейната престижна, но изтощителна програма. Тя трябваше изключително точно да планира дежурствата си, за да успее да се освободи двадесет и четири часа, в разстояние на които успя да пристигне в Ню Йорк тъкмо навреме за вечерята преди сватбата в „Ла Коте Баск“ в Манхатън и да тръгне от клуб „Саутхемптън“ на Лонг Айленд следващия следобед, миг след като младоженците се сбогуваха с гостите си. Тези двадесет и четири часа потънаха в празничния хаос, ослепителния блясък и елегантност, чиято кулминация беше приказно красивата градина на сватбеното тържество. Въпреки това, когато се върна в Далас, Елизабет не се почувства така щастлива, както очакваше, заради щастието на приятелката си. Потискаше я зловещото и непоколебимо усещане, че бликащият от енергия дух на Лариса беше някак си озаптен.

Оттогава Елизабет не беше виждала Лариса, но през следващите три години не преставаха да се чуват редовно по телефона и да си пишат. След всеки разговор и всяко писмо това усещане ставаше все по-силно: нейната умна, весела, дръзка и смела приятелка помръкваше. Докато бяха в колежа, Елизабет постоянно усещаше, че независимо от това, че Лариса споделяше с нея многобройните си тайни, имаше някои особено важни, които пазеше само за себе си. Елизабет никога и не се опита да се домогне до тях. Навярно сега се е обградила с нови тайни, замисли се тя, свързани с все по-потиснатото ѝ състояние. Тайни, които Лариса или не може, или няма да сподели.

Елизабет уважаваше потайността на приятелката си. От своя страна ѝ предлагаше само подкрепата и приятелството си. Въпреки това Лариса се оттегли. Телефонните обаждания спряха, писмата идваха по-рядко, мълчанието между тях стана по-дълго. Накрая, когато Лариса не отговори на четири поредни писма в период на половин

година, Елизабет спря да пише. Не защото се чувстваше засегната, а защото беше явно, че Лариса не желае да поддържа връзката.

Може би не в Лариса беше причината, не тя беше посърнала от годините брачен живот, може би просто беше дошло времето да приключи това спонтанно изникнало приятелство. Тази мисъл натъжи Елизабет, но не толкова, колкото я натъжаваше образа на сегашната Лариса.

Въпреки че приятелката ѝ никога не сподели за някакъв конкретен проблем в детството си, говореше толкова рядко за него, намеквайки ѝ да се съмнява, че не е било дотам щастливо. А тя желаше щастие на своята най-добра приятелка. Щастие и любов. Защото за времето, в което познаваше Лариса, в живота ѝ имаше мъже, но всичките ѝ връзки бяха мимолетни, докато се срещна с Джулиан. Лариса ги искаше такива. Слагаше бързо точка, но никога не беше жестока и винаги се изненадваше искрено, когато и най-внимателното скъсване предизвикваше ярост в партньорите ѝ, като че си мислеше, че мъжете не желаят нея, а само смайващата ѝ красота.

— Джулиан ме обича заради самата мен — беше споделила Лариса на Елизабет малко преди приказния сватбен ден, което беше едно мъничко признание за обзелото я поредно съмнение и борещата се с него радост от събитието.

Елизабет се вълнуваше много за приятелката си, изгаряше от нетърпение да се запознае с мъжа, който най-после беше дал щастие на Лариса. Но когато за първи път се запозна с красивия и влиятелен Джулиан Чансълър, Елизабет почувства някаква тръпка, породена от необясним смут да преминава през тялото ѝ. Не успя да се освободи от нея, нито да определи Джулиан точно. Всичко, което знаеше, беше, че когато се запозна с него, невидимите розови очила, за които Лариса винаги я подмяташе, си бяха на мястото, и тя, както винаги, бе готова да види само най-доброто. Елизабет никога не можа да определи точно това, което почувства, но дори и да беше успяла да го конкретизира, едва ли някога би споделила безпокойството си с Лариса. Имаше нещо в Джулиан Чансълър, от което я пронизваха ледени тръпки.

И тогава, и в момента.

Елизабет се опита да прогони неприязнената ледена тръпка, като обви с пръсти топлата чаша и се усмихна на великолепно изписаната заповед.

Празнувай, Лариса, изкомандва си наум в отговор тя. Дано да бъркам по отношение на Джулиан. Надявам се той да ти дава всичката любов и щастие, което ти заслужаваш. Дано в този миг, в който се пробудиш далеч оттук, в своя пентхаус^[1] в Манхатън, сърцето ти да прелива от радост.

[1] Пентхаус — остъклен отвсякъде апартамент на последния етаж — бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Манхатън

август, 1991 година

Стрелките на кристалния часовник „Лалик“, поставен до леглото, сочеха осем и тридесет. Ниско долу, някъде много далеч от пентхауса на Пето Авеню в Манхатън, улицата беше будна, потънала в горещината и задуха на августовското слънце.

Осем и тридесет. Лариса се паникьоса, осъзнавайки колко време беше изминало. В три часа, когато най-послед се увери, че Джулиан действително си замина, тя успя някак си да допълзи до банята и взе един дълъг душ, за да дойде на себе си. След това се опита да напусне апартамента, но беше прекалено немощна, виеше ѝ се свят. Реши да полегне само за няколко минути, самота една кратка почивка, която да я съживи...

Неусетно беше заспала и вече бяха изминали пет безценни часа. А ако в този миг Джулиан поставяше ключа си на ключалката на входната врата? Или още по-лошо, ако вече е влязъл, а тя не чува стъпките му, приглушени от плюшения килим?

Джулиан няма да се върне, каза си смело Лариса, опитвайки се да успокои препускащото си в бесен ритъм сърце. Няма да се прибере до довечера, както обикновено. Както обикновено... като че ли нищо не се беше случило. Ще прекара деня в преговори за нови сделки, за милиони долари. Може би щеше да успее да си върне някои от загубените предния ден сделки за недвижими имоти, чиято загуба беше отприщила в него изблик на насилие и ярост.

Джулиан нямаше да се върне, Лариса смело убеждаваше себе си. Но въпреки това трябва да стана, да си приготвя багажа и да тръгна. Сега.

В чудните сънища, които Лариса беше сънувала през последните пет часа и тялото ѝ, и духът ѝ бяха силни и обединили се в едно, бяха помогнали да стигне далеч оттук. Но това бяха сънища, чудни сънища, а тя вече се беше събудила в същия пентхаус, в който Джулиан можеше

да се върне всеки момент. Необходимостта да го напусне веднага оставаше.

Колкото повече се събуждаше, смелата жена от сънищата ѝ сякаш изчезваше и ярката дневна светлина представяше чудните видения насън такива, каквито те всъщност бяха — нещо невъзможно. Как да се реши да го напусне? Чувстваше се обвързана с него, здраво и завинаги. О, да, веригите, които я приковаха към Джулиан бяха, от една страна, невидими, а от друга, съвсем истински — ужасно, болезнено истински. Джулиан я притежаваше, цялата, сърцето ѝ, душата ѝ, тялото ѝ, съдбата ѝ. Лариса знаеше точно какво притежава Джулиан и над какво има власт, защото неговите притежания бяха даровете на любовта и доверието, което самата бе му дала. Тя знаеше с точност какво притежава той — всичко, защото тя беше тази, която му даде всичко, което имаше.

Невидимите вериги бяха абсолютно достатъчни, за да държат в плен невидимата жена, в която се беше превърнала. В нея нямаше нищо, беше по-лека от въздуха. Мисълта на Лариса се понесе, размътена от яростните удари по главата, за да се зарее за миг обратно към чудесните и смели сънища...

Не! Викът ѝ се изтръгна дълбоко от нея, от някакво здраво място, останало само нейно, което не принадлежеше на Джулиан, защото в този момент дори тя не беше подозирала съществуването му. Гласът продължи с назидателно спокойствие: *Можеш да спиш по-късно. Но сега трябва веднага да станеш. Трябва да изиграеш сцените, които толкова внимателно репетира в сънищата си. Веднага!*

Лариса се подчини на гласа. Разбра, че се е изправила прекалено бързо, защото след като стана, стаята се завъртя пред очите ѝ неудържимо. Но световъртежът ѝ не беше просто резултат от бързата промяна на положението ѝ в пространството. То беше част от нея, вътре в нея. Вътре в главата ѝ, заради ударите. Или вътре в слабия корем, който пищеше от смълчана болка, като че ли беше ужасен свидетел на скрити локви кръв. Какъвто и да беше източникът, Лариса разбра, че световъртежът щеше да я придружи по време на нейното пътуване. Трябваша ѝ няколко минути, за да свикне с това състояние и да го приеме. Когато се изправи на крака, тя отново се олюля и трябваше пак да изчака известно време, за да може да запази равновесие. После, когато овладя въртенето, въпреки че то не я беше

напуснало, тя просто си пожела да се превърне в смелата жена от съня си.

Лариса се придвижи бавно, пестейки силите си, но независимо от това вървеше решително, изпълнявайки в действителността това, което беше сънувала. Трябваше да се облече елегантно. Тя все пак беше съпругата, запленяващо красивата съпруга на милионера Джулиан Чансълър. Не би трябвало по никакъв начин да позволи да събуди подозрение в който и да е, по време на бягството си. Трябваше в същото време да е нещо подходящо за път през лятото. Имаше много такива дрехи, но днес трябваше да се съобразява и с куп други неща. Трябваше да бъде нещо, с което да скрие лилавите петна по снежнобелите си крака и трябваше да се спуска свободно, встрани от нараненото ѝ тяло. Лариса се спря на една сива копринена блуза с дълги ръкави и широки копринени панталони в същия цвят, към които прибави, поне заради очите, които биха могли да се усъмнят в нещо, една златна верижка за колан. Захвана я свободно около все още наболяващия я кръст.

Облеклото беше подходящо — елегантно, без да буди подозрение. Оставаше въпроса с красивото ѝ, лесно за запомняне лице. Дали щеше да успее да направи прическата, станала част от самата нея, да прибере великолепната си, златисто червеникава коса от лицето и да я завие в богат, висок кок. Това беше прическата, която се очакваше от нея в Манхатън. През последните шест години пищната, огнено златиста грива, с която тя се славеше по времето, когато беше модел, беше изцяло скрита от чужди очи. Разрешено ѝ беше да я спуска само за Джулиан. Той настояваше на това.

Не знаеше дали ще може да открие днес цялото си лице както обикновено. Лариса мислеше за това, приближавайки огледалото, разтреперана от страх от представата за това, което можеше, да види — или да не види. Преди осемнадесет години, когато за пръв път преживя такова животинско предателство, тя застана през огледалото и не видя в него нищо. Там, където трябваше да бъде лицето ѝ, нямаше никакъв образ, а само една овална, размазана сянка. Почти четири години тя виждаше единствено и само този образ в огледалото и дори когато накрая успя отново да различи чертите на собственото си отражение, това, което Лариса видя, бе една необикновено красива маска, един пленяващ образ, който щеше да ѝ даде възможност да

преминава през света и да излъчва блестяща самоувереност, прикривайки несигурността и страха, напластили се в нея.

Забележителното лице, изящната лъжлива външност щяха да направят Лариса Локсли богата и известна. Точно това накара Джулиан Чансълър да я пожелае. Понякога през последните една-две или може би три, дори четири години, имаше дни, в които отново виждаше в огледалото размазаната овална сянка.

В юношеството си Лариса не можеше да прогони сянката, взела мястото на лицето ѝ. Тя дори не искаше тази сянка да се махне от огледалото. Но през последните няколко години имаше нужда да вижда своя собствен образ и тя го заставяше да се появи в огледалото с усилие на волята. Същото направи и сега. Проследи как лицето ѝ изплува от тъмните дълбини и потръпна от страх, когато се появиха очите ѝ — призрачни и отчаяни. Решително откъсна погледа си от отражението им и го насочи към носа и страните си, проверявайки за синини.

От двете страни на главата си имаше подутини — топли, нежни надгробни паметници, белязали гроба на нейната любов. Но те се скриваха под златисто червеникавата ѝ коса. Никой нямаше да ги забележи.

Лицето ѝ почти не беше пострадало, с изключение на призрачното, пълно с отчаяние синьо на очите. Джулиан ужасно беше внимавал да не повреди своята високо ценена собственост. Лариса потрепери, като осъзна отвратителното значение на тази мисъл. Знаеше ли наистина Джулиан какво прави? Имаше ли някаква мисъл и контрол в неговия гняв? Тя не знаеше и не искаше да знае. Знаеше единствено, че е благодарна, че е успяла да опази лицето си от неговата груба ярост.

Внимателен? Да, защото това означаваше, че тя ще може да замине днес. Беше благодарна за още нещо на този, който беше успял да измами Джулиан със сделката за недвижими имоти и беше спечелил, въпреки че Джулиан искаше този имот на всяка цена. Лариса не знаеше нищо за тази сделка, освен, че без съмнение умният и непочтен Джулиан, който също беше майстор в измамите, беше победен и това го беше вбесило. По някакъв необясним и нелогичен начин той беше прехвърлил цялата вина за своя провал върху нея. Вината, яростта и наказанието. Беше я нападнал първо с юмруци, една

злостна атака, която разкъса сърцето ѝ на хиляди ридаещи парчета. След това продължи да я малтретира физически, безмилостно, незачитайки нейните пълни с ужас молби и накрая я облада против волята ѝ — сякаш тя беше негова, за да я притежава, да я наранява, да властва над нея, да я унищожи.

Тя беше негова, един дар на любовта от нея за него, защото го обичаше и имаше нужда от неговата любов и защото изпитваше отчаяна необходимост да вярва, че е била права да му се довери. Беше се съгласявала с всеки каприз на Джулиан, с всяка негова прищявка, с всеки компромис беше предавала малко по малко самата себе си, самозалъгвайки се, че всяко негово желание е романтичен изблик на любов. Беше се отказала от кариерата на манекен — разбира се, по собствено желание! — защото Джулиан беше пожелал тя да е на разположение — на него и на неутолимото му желание да я притежава. Той бе поискал да се раздели с всичко, което е било в миналото, с всичко, което е било преди него: кариерата ѝ, приятелите, всички предишни връзки. Не беше ли това едно романтично желание животът и щастието ѝ да започват с тяхната любов? Или желанието на синята кръв на пасажера от Мейфлауър, който искаше да заличи завинаги спомена за неаристократичното потекло на своята невеста? Или това желание беше продиктувано единствено от жаждата му за власт, за да я привърже около себе си с невидими вериги?

Лариса наивно бе приела молбите на Джулиан за романтични. Решително изостави кариерата си и хората, с които се бе сближила, докато работеше в рекламата. Като финал, преди три години и половина, тя изостави най-добрата си приятелка, единствената, която имаше стойност за нея. Наистина ли беше скъсала с Елизабет, за да удовлетвори каприза на Джулиан? А дали всъщност не го беше направила, защото не искаше Елизабет да узнае истината за нейното измамно щастие, да узнае в какво Лариса си беше позволила да се превърне?

Джулиан взимаше, а Лариса даваше, жертвайки самата себе си. Предаваше собственото си сърце и душа с всеки дар, поднесем в нозете му. В същото време умираше по малко всеки ден, решително отричайки истината, защото необходимостта да повярва в неговата любов беше огромна. Тя би могла да живее с Джулиан до края на живота си. Но след снощи...

Преди снощния случай веднъж я изнасилиха, много отдавна, когато беше на дванадесет години. В тази далечна, кошмарна нощ нямаше никой, който да я защити от ужаса, нито от постоянните терзания след това. Когато Джулиан я изнасили снощи, той всъщност изнасили отново невинното дванайсетгодишно момиченце, което все още живееше в нея. Въпреки молбите си, не можа да защити нито порасналата Лариса, нито детето, чиято болка все още носеше в себе си, от яростта на Джулиан. Но сега, внимателно и в същото време непоколебимо водена от силната и смела жена от своя сън, тя щеше да спаси и двете от по-нататъшни страдания и болки.

Лариса беше благодарна на този, който беше изиграл Джулиан и го беше довел до състояние, в което той не можеше повече да крие под обичайната маска грубата си ярост.

Сега тя знаеше всичко за Джулиан и неговата любов.

Сега истината не можеше да бъде повече отричана.

Лариса имаше усещането, че преминава бавно през един въртящ се свят от болка и страх. Болката беше постоянна и изгаряща, получена в наследство от злобата на Джулиан, но страхът се появяваше на ужасяващи вълни, които се стоварваха върху нея при всеки шум, колкото и слаб да беше той. Страхът я сковаваше, докато не успееше да определи със сигурност, че шумът идва или от уличното движение, или от климатичната инсталация, включила струята студен въздух, за да охлади потискащата горещина, но не и от Джулиан.

Възможно ли беше Джулиан да остане доволен, ако случайно се върнеше, в момента, в който тя си тръгваше? *Не*, отговорът дойде бързо, донесен от нова, стоварваща се върху нея, вълна страх. Джулиан щеше да се разгневи. И гневът, на който тя беше станала свидетел снощи, породен от загубата на част от състоянието, което искаше да прибави към своята вече огромна империя, щеше да бъде нещо обикновено в сравнение с гнева от загубата на собствената си съпруга.

Действай!, заповяда тя на своето немощно и олюляващо се тяло.

В тези дрехи изглеждаше прилично, дори елегантно. Трябваше само да си приготви багажа и да вземе парите, които намери в чекмеджето на бюрото на Джулиан. Това нямаше да ѝ отнеме много време. Бързо и без излишна сантименталност тя постави няколко изискани тоалета в куфара, като остави отгоре място за дрехите, без

които не можеше, нейните добри и скъпи приятели, които беше скрила от Джулиан.

Скрила — думата отекна в главата ѝ. Не беше ли това ключа към загадката? Да се налага да криеш свои лични вещи от съпруга си — само по себе си това не говореше ли за брак с проблеми?

Беше скрила съвсем тривиални неща, като износените и любими джинси от колежа, една синя тениска, на която пишеше със златни букви „Бъркли“, парцаливата памучна хавлия за баня и нощницата, която носеше, докато двете с Елизабет стояха по цели нощи будни, за да споделят тайни надежди и мечти.

Тези дрехи бяха парцаливи, но бяха единствените ѝ оцелели приятели от миналото. След като прибави и тях, в куфара остана още малко място. Импулсивно, или може би това го беше планирала насън, Лариса намери дългата рокля от ефирна коприна — също скрита в ъгъла на гардероба. Беше облякла роклята още в мига, в който я видя. „Толкова романтична“ — помисли си за нея тогава. Толкова невинна и чиста, нежните перли и сребърните мъниста по нея блестяха като капчици роса върху бели рози. Едва беше изтърпяла да покаже своето романтично откритие на Джулиан. *Идеална е*, беше решила тя, *за очарователната вечер преди приказния сватбен ден*.

Но Джулиан не я хареса. Той вече беше решил какво ще облече тя за тази вечер — една модна рокля, която благоприлично и в същото време неоспоримо щеше да представи като на пиедестал съвършеното тяло, което скоро щеше да стане негово притежание. Беше избрал нещо предизвикателно и пищно, а не невинно и чисто. Джулиан настояваше Лариса да облече точно този тоалет, който той беше избрал, и разбира се, тя не се противопостави. Как ли щеше да реагира той, ако в навечерието на тяхната сватба тя беше отказала? Дали щеше насила да я накара да изпълни желанието му? Щеше ли още тогава да разбере истината за себе си?

В продължение на шест години Лариса беше крила от Джулиан дрехите от колежа и роклята, която никога не беше обличала. Ако беше открил тези скъпоценни спомени от нейното минало, той сигурно щеше да се ядоса и да се подиграе надменно на нейната глупава сантименталност. *Но*, помисли си тя, *докато измъкваше четири малки пакетчета, скрити между коприната и сатена в гардероба ѝ, ако Джулиан знаеше, че имам това?*

Ледена тръпка премина през нея, когато погледна хапчетата против забременяване, миниатюрен спомен за нелепите надежди и за потресаващата загуба. Толкова много беше искала да има деца — техните деца. Колко се зарадва на думите на гинеколога, който я прегледа четири месеца преди сватбата — тя смяташе, че е длъжна да направи това. „Да, имате значително увреждане на маточната тръба, но — беше й казал той, практически е невъзможно да се предскаже до каква степен това увреждане е засегнало вашата плодовитост. Аз лично съм имал пациентки с подобно увреждане на тръбите, които имаха напълно нормална бременност.“ Тя направо полетя. Беше повярвала, че миналото й, онази ужасна нощ, повече няма да я преследва. Искаше да забременее нормално и двамата с Джулиан щяха да народят бебета, заченати в най-голяма любов и отгледани от родители, които да ги защитават, да ги обичат, да се грижат за тях.

Лариса никога не сподели с Джулиан, че се опитва да забременее. Искаше да го изненада. Представяше си как ще се развълнува, когато му съобщи това, представяше си радостта по красивото му лице, когато чуе прекрасната новина. И тя беше крила своето разочарование месец след месец, година след година и най-накрая нямаше сили да крие повече.

След пет години диагнозата изглеждаше окончателна — никога нямаше да роди. Сигурно съществуваха хирургически и ин витро методи, които можеше да опита, но тя никога нямаше да забременее без намесата на такива сложни интервенции. Нямаше обаче никаква причина да взима хапчета против забременяване.

И тя направи точно това. Започна да ги пие, защото нещо дълбоко вътре в нея я предупреди, че ще бъде пагубно, ако създаде семейство с Джулиан. Той не беше готов, те не бяха готови да бъдат тези родители, които тя искаше за своите деца. Щеше да бъде чудо, ако забременее след пет години безуспешни опити, а Лариса не вярваше на чудеса.

И когато преди шест месеца, за първи път откакто се ожениха, Джулиан обяви, че иска деца и тя трябва веднага да започне с опитите да забременее, Лариса се съгласи без никаква съпротива. Всеки ден, без да пропусне нито веднъж, тя взимаше по едно хапче от внимателно скритите розови кутийки.

Ще ме убие, ако намери това, помисли ужасена Лариса, уверена, че би го направил и постави розовите пакетчета в куфара върху сгънатата с любов бяла рокля. Щеше да довърши наченатата опаковка противозачатъчни, за да е сигурна, че снощното насилие не е създадо физическа връзка с Джулиан, като допълнение към онези, невидимите. След това щеше да, изхвърли останалите хапчета. Дори и за миг не можеше да си представи, че някога отново ще се люби, но ако все пак ѝ се случеше някой ден, тя знаеше, че реално не се нуждае от предпазване.

Лариса затвори куфара, багажът беше готов. Излезе от спалнята, за да потърси парите. Беше омъжена за един от най-богатите мъже в Америка, но не притежаваше нито кредитни карти, нито чекова книжка, нямаше достъп до никакви пари, освен тези, които Джулиан държеше в бюрото си, скрити в елегантна, облицована с дървена ламперия библиотека.

Преди да се срещне с Джулиан, Лариса беше финансово независима. Той искаше да се грижи за нея така, както никой преди това не беше пожелавал. Осигуряваше ѝ всичко, освободи я от досадните неща от рода на сметки и чекове. И тя се съгласи да има всичко, повярвала в романтичната илюзия за свобода, а всъщност беше затворник, една разглезена кукла в златна клетка, заключена зад златните решетки на решенията, които сама беше взела в името на любовта.

Досега не беше усеждала капана, в който бе попаднала. Само срещу подписа си — мисис Джулиан Чансълър — можеше да си купи дрехи и скъпоценни камъни от всеки бутик в Манхатън или да поръча богата вечеря със скъпи питиета в „Дом Периньон а Ле Сирк“ или в „Ла Коте“. Винаги разполагаше с достатъчно пари в брой, много повече отколкото са ѝ били нужни. Те стояха в чекмеджето на бюрото. Джулиан обичаше да има в себе си пари в брой, да дава щедри бакшиши или да плаща със замах екстравагантни вечери, когато беше в настроение. Количеството пари, разпределени из джобовете му, надхвърляха стотици, дори хиляди долари, почти цяло състояние за обикновените мъже, но те бяха просто джобните пари на един милиардер.

Въпреки това в началото Джулиан не беше склонен да предоставя пари в брой на Лариса. Името ѝ — името, което доказваше,

че е негова съпруга — разбира се, беше всичко, от което тя се нуждаеше, за да получи онова, което иска. *Но, ако пожелае да оставя бакшиш в брой?*, беше попитала тя. *Или, ако искам да си купя топъл геврек от някоя улична сергия?* Или, ако — беше прошепнала с тих нежен глас тя — *искам да те изненадам с ново секси бельо? Това е изненада, която бих споделила само с теб, Джулиан, а не с твоя счетоводител!*

Този дребен аргумент наклони везните в полза на Лариса. Просто трябваше да си взема от парите, които държеше в бюрото си, беше казал той. И през всичките тези години тя се беше възползвала от разрешението му. Беше вземала, за да оставя бакшиши и да си купува гевреци и подаръци — и да плаща своите хапчета против забременяване.

Сега парите от бюрото на Джулиан щяха да ѝ помогнат да избяга от него.

Но ако Джулиан беше изпразнил съдържанието на бюрото в собствените си джобове, когато си тръгна снощи? Добре, имаше план за действие дори и при подобни непредвидени обстоятелства. Щеше да заложи превъзходния годежен пръстен с осем каратови диаманти, който носеше на ръката си. Планът беше изпълним, но страшен. Това предполагаше да се включат и други хора в скандала около техния провален брак, а Джулиан Чансълър, в чиито вени пулсираше синя кръв, не би понесъл позорните петна от един скандал. По същия начин не би понесъл да загуби нещо, което желае.

Лариса облекчено въздъхна, щом отвори чекмеджето и видя подредените пачки банкноти — по двадесет, петдесет и сто долара. Взе цялата пачка, прелисти я с върховете на тънките си пръсти и прибра и другите две. Когато се върна в спалнята за куфара си, отдъхна съвсем, след като разбра размера на сумата — четири хиляди сто и петдесет долара. Щеше да успее доста да се отдалечи от това място.

Преди да излезе от спалнята, Лариса свали великолепия си годежен пръстен, обсипан с диаманти, който се явяваше ценна семейна реликва на фамилията Чансълър, свали и диамантената брачна халка. Постава пръстените и своята връзка ключове върху старинното бюро до съблекалнята на Джулиан. Нямаше намерение да оставя прощални писма. Вещите, които беше оставила, и все още отворената врата към нейната съблекалня щяха достатъчно красноречиво да предадат

съобщението за нейното заминаване. След като премести куфара от спалнята в мраморното фоайе, Лариса позвъни на портиера на сградата. Мисис Джулиан Чансълър не можеше да пренесе своите куфари до тротоара, дори когато извършваше отчаяното си бягство. Когато портиерът пристигна, той взе багажа, без да си позволи да зададе какъвто и да било въпрос или да направи някакъв коментар. Както всички останали от персонала на луксозния жилищен блок той беше обучен на дискретност, която забраняваше подхващането на какъвто и да било интимен разговор, дори и като проява на учтивост. Нямаше нищо необичайно в това Лариса да пътува сама, разбира се. Тя често откликваше на спонтанните повиквания на Джулиан да долети при него в Париж, Лондон или Рим. Понякога, когато той отсъстваше, тя си правеше самостоятелни разходки до някои от най-известните курорти, за да вземе глътка спокойствие.

Нищо необичайно и въпреки това сърцето на Лариса трепереше. Какво би станало, ако Джулиан беше наредил да го уведомят веднага, щом днес съпругата му се опита дори само да излезе от сградата?

Параноя, каза си тя, но не може да овладее треперенето си.

Когато стигнаха първия етаж, портиерът ѝ предложи да повика една от лимузините, които чакаха винаги на разположение на Чансълър.

— О, не, благодаря — отвърна Лариса, усмихвайки се чаровно, когато очите ѝ откриха благославяйки едно чакащо такси. — Таксито ще ми свърши работа.

— За „Еър Франс“ 1, моля — каза Лариса на шофьора на таксито, когато приближиха летище „Кенеди“. По-късно, ако някой искаше да узнае, шофьорът щеше да си спомни, че е докарал Мисис Джулиан Чансълър до салона на „Еър Франс“, вероятно, за да хване самолета за Париж.

С болезнена, но в същото време енергична и уверена походка Лариса пренесе куфара си в салона, премина контролата и влезе в близката чакалня. Озовала се веднъж там, тя измъкна позлатените фиби, които придържаха знаменития ѝ кок и пусна копринената грива от златисто червени коси да се разпилее до средата на гърба ѝ и нежно да обгърне красивото ѝ лице. След това разкопча златния колан, за да остави дрехите да се спуснат свободно по тялото ѝ. Застана пред огледалото и се постара да фокусира собствения си образ. Вече не

приличаше на модерната и елегантна Лариса Чансълър, приличаше на това, което беше — изморен пътник.

Прекалено изморена, ако трябваше да си даде точна сметка, за да осъществи следващия етап от плана си, да се качи на автобуса за вътрешните линии и да вземе първия полет за, където и да е. Прекалено изморена и толкова немощна. Въпреки потискащата жегата, беше ѝ ужасно студено. С всеки изминал миг се чувстваше все по-немощна. Идваше ѝ да легне върху фаянсовия под, тук и сега, и просто да затвори очи и да се понесе в чудните си сънища. Вече беше склонна да се подчини на това желание, когато си представи ужасяващата картина, която ще последва, ако се предаде и намери сили да го прогони. Щяха да я намерят и бързо да я отведат с линейка в „Мемориал Хоспитал“ в Манхатън. Някой щеше да се обади на Джулиан, да го осведоми внимателно за грубото покушение, извършено върху красивата му съпруга, явно случило се на летището. И след като Джулиан разбере истината, яростта от предната вечер щеше да е като лек скандал в сравнение с това, което щеше да последва.

Окопити се по-скоро благодарение на страха, отколкото на наличието на някакви сили, останали в крехкото ѝ тяло.

Лариса напусна чакалнята, излезе вън от летището и се качи на първия автобус, който щеше да я отведе до някакъв благоприличен мотел. Навремето, когато беше топ модел, разпознаваха лицето и името ѝ по целия свят. Тогава Лариса често беше пътувала под друго име и за по-убедително използваше съответния чужд акцент. В онези години това беше игра, с която се забавляваше без никакъв риск, ако някой случайно откриеше истинската ѝ самоличност. Сега обаче това не беше игра. В никакъв случай администраторът в мотела не трябваше да я разпознае. Едва доловим френски акцент и несигурен английски, използвани умело, биха го убедили, че това е истинската Шантал Шандо — красива францужойка, скрита зад слънчевите си очила и блестяща завеса от червени и златни коси, най-вероятно пристигнала за тайна среща с любовник. Лариса не разбра дали успя да убеди администратора, или той просто не прояви интерес, но след като изплати в брой цялата сума за една нощувка, се отправи към своята стая с приятно успокояващо усещане, че той моментално забрави за нейното съществуване.

Влезе в стаята и първо дръпна резето, за да се защити от всевъзможни набези от света навън. Изключи климатичната инсталация, защото вече трепереше от студ. Освободи се от елегантната сива коприна и на нейно място облече любимата си парцалива нощница. Накрая се сви на топка под завивките на леглото. Скоро, каза си тя, много скоро ще стане топло. Без климатична инсталация малката стая бързо щеше да се изпълни с влажната горещина на задушния августовски ден.

Стаята бързо се загрея, топлината обгърна Лариса и най-после тя беше свободна да се отдаде на спомена за чудния сън, когато беше в безопасност, беше силна и се намираше далеч оттук. *Точно днес не мога да помръдна и на крачка по-далеч оттук. Но това може би вече е доста далеч*, помисли Лариса, усещайки обратния ефект от спирането на климатичната инсталация. Въздухът тежеше върху тялото ѝ. От горещината се чувстваше все по-немощна, зави ѝ се свят, въпреки че лежеше. Може би в тази стая щеше да намери своята смърт — една гореща, безопасна, спокойна кончина. Или, може би, ако на следващия ден не освободи стаята, която беше предплатила само за двайсет и четири часа, някой щеше да се усъмни. Щяха да разбият резето и да открият, че в изпадналото в безсъзнание, пребито тяло, все още има малко живот и щяха да я занесат в болницата, предавайки я под надзора на някой хирург травматолог.

Тази мисъл в момента не ѝ се струваше толкова ужасяваща, както преди, защото хирургът травматолог имаше лице — хубавото лице на нейната най-добра приятелка, нейната единствена истинска приятелка, която тя беше изоставила.

Една нежна усмивка заигра върху устните на Лариса, когато в съзнанието ѝ изплуваха картини от онова далечно време, прекарано с Елизабет. Ето ги, Лиз и Лара се разхождат заедно в парка на колежа. Елизабет винаги е възторгната от великолепното небе, дори то да е сиво и навъсено, или се удивява на нежния аромат на цветята, покрай които минават, въпреки че единственото, което се усеща във въздуха, е миризмата на замърсения град и изпаренията.

Това беше Елизабет — виждаше сребърна нишка и в най-сините облаци, откриваше аромата във въздуха, пропит с автомобилни изпарения. Щастлива, радостна, оптимистично настроена и незачитаща отблъскващата картина на неприветливата реалност, пред

която Лариса не можеше да затвори очите си. Много преди да постъпи в колежа, тя знаеше, че сивите облаци нямат сребърни нишки и много често най-нежните цветя умират, лишени от любовта на някой, който да ги спаси.

Още на осемнадесет години Лариса беше наясно и с облаци, и с цветята, и с погледите, оправени към тях по време на разходките им в парка на Бъркли. Погледи, които самата тя привличаше и винаги бяха изпълнени с нескрито желание, похотливи, собственически, ламтящи за нейната необикновена красота. И в същото време надменни. А погледите, които Елизабет привличаше? Хората от всички възрасти и от двата пола просто ѝ се усмихваха. За всички тя беше тяхната отдавна загубена сестра или дъщеря, която най-после се завръща щастливо при тях, като един безкраен извор на топлина, уют и радост.

Колко ли спокойни и уверени се чувстваха пациентите, поверени на грижите на Елизабет. Лариса си представи себе си в тази роля — тя се появява пред Елизабет като ранена жертва в залата за спешни случаи. Интелигентните, изумрудени очи я приветстват топло и след това нежните, но уверени ръце на талантива професионалистка преглеждат внимателно опустошеното тяло, което лежи пред нея. Елизабет приключва обстояния преглед и ѝ съобщава истината тихо, но окуражаващо:

— Възможно е да имаш вътрешни наранявания, Лара. Ще трябва да те оперирам, за да поправа бедата.

— Добре — прошепва в отговор Лариса. — Но, Лиз, какво ще правим с другата рана, с тази в сърцето и душата ми?

— Ще ти помогна, Лара. Обещавам, че ще ти помогна.

Лариса се отпусна, усещайки цялото си, същество да се предава на съня, или може би на смъртта. Толкова неизмеримо далеч ѝ се виждаше времето, когато ще се събуди и ще се обади на своята най-добра приятелка. Елизабет трябваше да бъде в Сан Франциско сега. Поне така беше описала намеренията си в последното писмо, което Лариса получи, но не отговори. Оттогава бяха изминали три години. Споменаваеше, че щом приключи специализацията в Далас, ще започне работа в хирургическото отделение на „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“. В писмото пишеше и за други неща — лични, не

професионални — за някакъв кардиолог, с когото Елизабет се срещала от няколко месеца. „Възможно е — беше написала Елизабет, — само е възможно, Лара! — той да дойде с мен в Сан Франциско.“

Дали кардиологът на Елизабет я беше последвал в Града на Залива, запита се Лариса. Дали Елизабет най-после се беше влюбила истински? Дали нежните и сръчни ръце на хирург сега не носеха златна брачна халка? Това би било всичко, което Елизабет би сложила на ръцете си. Лариса беше сигурна в това. Елизабет би носила само една семпла златна халка, прост и в същото време изконен символ на най-истинското осъществяване на любовта между двама души, а не бляскавите бижута, с които Лариса се беше украсявала. Те не бяха символ на нищо, освен на измамни заслепяващи илюзии, които служеха само за лустро... както тя самата бе служила винаги само за това.

ТРЕТА ГЛАВА

— Добре ли е малката Моли?

— Как е Мери Ан?

Всички видове възможни вариации на тези два въпроса посрещнаха екипа по трансплантационна хирургия на „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“, когато влязоха в огромната зала за пресконференции на болницата, за да се срещнат с репортерите малко след приключването на историческата трансплантация. За случая беше определена най-голямата зала. Журналистите от района на залива бяха заели позиция, за да узнаят час по-скоро каква беше съдбата на лъчезарната невръстна Моли и нейната смела майка Мери Ан — и двете много добре известни и обичани от хората, които четяха и пишеха вестниците през седмиците преди операцията.

Пресконференцията имаше сценарий. Директорът на рекламния център към болницата щеше да изрече встъпителните думи — кратко резюме на хирургическата техника, припомняйки, че това е първата операция от този род, извършена в Сан Франциско. Щеше набързо да представи целия екип по трансплантационна хирургия и да направи някои специфични въведения. След встъпителните думи и разяснения, директорът по рекламата щеше да даде думата на Ник, към когото щяха да се обърнат със специфични въпроси, засягащи самата операция.

Директорът по рекламата моментално се ориентира в атмосферата, изпълнила залата, и разбра, че ако иска да спечели вниманието на журналистите и да осигури добрата реклама, трябва първо да им съобщи добрата новина. Това бяха и първите му думи:

— И Моли, и Мери Ан се чувстват отлично. След малко ще дам думата на доктор Чеиз да ви запознае с подробностите, но първо искам да насоча вниманието ви към пакета информация, който получихте...

Елизабет слушаше отнесено директора по рекламата, колкото да е готова да се усмихне в момента, в който я представи, но всъщност въодушевлението ѝ, бесният ритъм на сърцето, радостта, която трудно скриваше, бяха плод единствено на успешната операция. Всичко беше

минало толкова добре. На практика не си бяха разменили нито дума с Ник — нямаше нужда от думи, той й беше обяснил преди това цялата процедура изключително ясно. Бяха оперирали безмълвно и това бе като един разчетен от хореограф танц на техните талантиливи ръце, които се движеха едновременно в изящна хармония, без колебания, без нито едно погрешно движение...

— Операцията беше извършена от лекарите Елизабет Джанингс и Николас Чеиз. Доктор Джанингс е асистент по хирургия, специализирала травматология, след това трансплантация.

Време беше Елизабет да се усмихне. И тя някак си успя да направи това, защото в същия миг препускащото й допреди малко сърце почти спря. Директорът по рекламата би трябвало да обяви: „Операцията беше извършена от доктор Николас Чеиз с асистент доктор Елизабет Джанингс.“ Вярно, че Ник й позволи да извърши много повече от сложните шевове, отколкото тя някога въобще се беше надявала. Всъщност тя беше направила почти всички фини шевове в критичния момент, когато свързваха плътта на Мери Ан към Моли. Не беше ли това едно безмълвно и вълнуващо доказателство за доверието на Ник в нея? Надеждата, която проблесна, беше твърде краткотрайна, защото сама веднага си даде сметка, че Ник просто си вършеше работата. Изпълняваше служебните си задължения към младшия състав, опитвайки се да се увери, че всички членове на екипа му по трансплантация, независимо дали бяха избрани от него, или получени в наследство, бяха овладели безупречно техниката, така че „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“ да успее да се наложи като водещ по Западното крайбрежие.

Ник беше маестрото, а тя негова ученичка. Все още не можеше да се освободи от еуфорията, мисълта й не можеше да се измъкне от вихрените пируети на чистата радост и спомена за вълнуващото изпълнение внезапно — рухна от гафа, направен от директора по рекламата. Тя още не можеше да забрави безмълвното изящество, въодушевяваше се от чудната хармония на ръцете им, надяваше се да оперира с него отново и отново, а сега...

Не можеше този човек да отреди еднакви роли на учителя и новака.

Ник сигурно беше вбесен от тази грешка. Изглеждаше толкова небрежна и изненадваща. Ник би трябвало да е прегледал

предварително речта на директора по рекламата, която щеше да бъде прочетена на пресконференцията. Навярно я беше прехвърлил само за технически неточности, без да предполага, че може да има такъв гаф в протокола.

Ярките светлини на телевизионните камери се преместиха рязко от лицето ѝ върху Ник. Той се усмихна, когато го представиха, скривайки зад сексапилния маниер другата част от себе си и беше абсолютно невъзможно да се прецени по спокойните му тъмносини очи дали беше ядосан от грубата и нетактична грешка на директора по рекламата. Дори и да беше вбесен, това по никакъв начин не пролича и когато се обърна с тих и спокоен глас към репортерите след няколко минути. В тона му не можеше да се долови нищо друго, освен ледено спокойствие.

— Оперирането на майката и дъщерята мина леко — започна Ник. — Не възникнаха никакви усложнения по време на самата операция.

— А сега, докторе?

— Сега започва рисковият период, особено за Моли. И за двете не са изключени обичайните следоперативни опасности, но Моли е подложена на имунологични и физиологични рискове. Беше ѝ приложена имунна терапия, за да се сведе до минимум възможността да отхвърли трансплантираната материя, но въпросът остава: Ще приеме ли нейната имунна система трансплантираната тъкан? И ако я приеме, ще функционира ли нормално новият черен дроб.

Пресконференцията продължи половин час. Репортерите искаха да узнаят всички важни подробности, свързани с операцията, и освен това искаха да снимат колкото се може повече материал с образа на красивия хирург — тъмносините му очи с гъсти мигли, разрешената му гарваново черна коса, малкият разголен триъгълник при гърдите, възбуждащо открит от дълбокото деколте на кралско синия му хирургически екип. Всички те знаеха, че зрителните им вече са влюбени в сексапилния хирург, който вече беше интервюиран през седмицата преди историческата операция, в д-р Николас Чеиз, който носеше снежнобяла престилка върху колосаната си риза и консервативната вратовръзка. Но този път камерите и фотоапаратите улавяха един още по-добър, още по-съблазнителен негов образ...

След пресконференцията, Елизабет и Ник се върнаха да видят първо Мери Ан, настанена в хирургическата реанимация, и Моли — в детската. После направиха визитация на пациентите си в отделенията и отидоха отново при Мери Ан, после при Моли. Майката и дъщерята бяха в добро състояние, жизнените характеристики — нормални, следоперативните лабораторни стойности — отлични.

— Добре — каза Ник, след като с Елизабет приключиха с обиколките и влязоха в лекарската стая на детската реанимация. — Смятам да отида да се преоблека.

Елизабет знаеше, че думите на Ник не са покана да слязат заедно три етажа надолу до хирургическите съблекални. Тя знаеше също, че не може да отвърне смело на такава покана, въпреки че за нея беше също удобно да се преоблече сега. Удобно, защото положението вече беше овладяно, но не и задължително, тъй като беше дежурна тази вечер и можеше да се преоблече по всяко време, а Ник без съмнение се приготвяше да си тръгне.

Д-р Николас Чеиз не беше дежурен, но беше предупредил Елизабет да му се обади по всяко време на денонощието, ако възникне някакъв проблем. Ник настояваше да набира радиотелефона му, а не домашния номер, защото въпреки че ѝ беше оставил телефонния си номер вкъщи, който не фигурираше в никой указател, би могъл да е навън. Тази вечер той нямаше намерение да се разделя с радиотелефона. Освен това явно предпочиташе тихия сигнал пред острия телефонен звън, който би могъл да го стресне в някой неподходящ момент. Винаги беше отговарял своевременно на повикванията на Елизабет, дори и посред нощ и тя беше доволна, че не се беше налагало да го безпокои по телефона.

Сега Ник щеше да се преоблече. Тя също трябваше да направи това. С който и да било друг хирург да ѝ се беше случило да извърши толкова сложна операция, при това безгрешна с чудесен краен резултат, Елизабет просто щеше да слезе с него до съблекалните. По пътя щяха да разговарят, оставяйки въодушевлението си да изплува на повърхността, за миг щяха да споделят своята победа и тихо да си признаят огромното облекчение и благодарност, което изпитват и двамата. Но Елизабет знаеше, че ако последва Ник в този момент, по пътя ще ги съпътства само тишина. Любезна тишина и може би една-

две неловки усмивки, но въпреки това — тишина. Ник щеше да мълчи както винаги, тя също щеше да мълчи, защото както не ѝ костваше никакво усилие да намира общ език с целия останал свят, така с него никога не можеше да намери подходящите думи, за да осъществи нормален контакт.

— Смятам да отида до отделението — пророни най-сетне тя и в мига, в който го каза, разбра че отново не бе намерила точните думи. Нямахме никакви причини да ходи до отделението. Двамата с Ник току-що бяха приключили обиколката и отлично знаеха, че всичките им пациенти са в много добро състояние. Нямахме основание за никакви притеснения.

— Окей — отвърна той. Любезните му тъмносини очи гледаха сериозно, в тях нямаше и помен от въпрос. — Ще се видим по-късно.

Ник тръгна по коридора на реанимацията с широки и грациозни крачки, но точно по средата изведнъж спря. На пътя му нарочно и закачливо се изпречи Сара, красивата англичанка. Тя беше педиатър-анестезиолог и беше направила анестезията на Моли. Елизабет не долавяше думите им, но виждаше, че провеждат оживен разговор, без никакви неловки паузи. Думите им се лееха в един неспирен водопад, в който проблясваха предизвикателни усмивки и флиртуващи очи. И когато се разделиха, колкото Ник да се преоблече и Сара да направи последната следанестезиологична проверка на Моли, усмивките се задържаха за по-дълго на лицата им, може би в предусещане на удоволствията от среднощната среща.

След като Ник затвори зад себе си двойните врати, които отделяха реанимацията от останалата част на отделението, Елизабет се отпрати в същата посока. *Къде отиваш?*, попита тя самата себе си. *Няма нужда да ходиш до отделението, не се ли сещаш? Това, дете изтърси, беше просто едно ненужно извинение. Може би дори е прозвучало несериозно. Вече всичко е овладяно, в момента положението е успокоено и тази нощ няма да се разрази бурята, която да отреди непрестанно бдение на вас двамата в отделението. Ти наистина трябва да отидеш в съблекалнята с Ник, да намериш най-точните, непременно умни и проникновени думи и наистина да му ги кажеш.*

Елизабет се чувстваше малко объркана. Рядко се случваше да е в болницата и да няма никаква работа. Сигурно щеше да измисли какво

да прави, нещо, което да ѝ отнеме десетина минути, достатъчно време, за да е сигурна, че Ник вече е в мъжката съблекалня и тогава спокойно щеше да се вмъкне в женската. Докато се напрягаше да измисли с какво точно да се залови, изведнъж я спаси настойчивият звън на радиотелефона ѝ. Някой имаше нужда от нея. Добре.

— Търсят ви отвън, доктор Джанингс — каза телефонистът, след което се свърза с човека, който я търсеше. — Доктор Джанингс ви слуша. Говорете, моля.

— Елизабет? Не предполагам, че ще ме свържат направо с теб... само попитах дали работиш там. — Лариса изрече това на един дъх, като да изливаше някакъв водопад от себе си, за да изгаси огнените пламъци, които я изгаряха отвън и отвътре.

— Лариса? — каза Елизабет нежно, пълна с трепетно очакване на далечния глас отсреща. Обзе я безпокойство от тази немощност, прозвучала отсреща, но с усилие пропъди тревогата в собствения си глас, замести я с топлина и добронамереност и повтори: — Лариса? Това ти ли си?

— Да — Лариса се беше свила под завивките в стаята в мотела. Все още ѝ беше много студено, въпреки задушавачата жега и собствената ѝ изгаряща болка. Но от нежния тон, с който Елизабет отвърна на обаждането ѝ една вълна от истинска топлина премина през нея. Тя стисна още по-здраво в бледите си бели ръце слушалката на телефона, като да беше спасителен пояс, с който да доплува до тази чудна, пълна с надежди топлина.

— Аз съм. Един глас от миналото. Здравей.

— Здравей. Толкова е вълнуващо. Днес си мислих за теб, тревожих се за теб, надявах се, че тревогите ми са неоснователни. Говори ми.

— Можеш ли да говориш сега? Нямах ли ангажименти с пациентите си, някои спешно пострадали? С изключение на мен? С изключение на приятелката, която се оказа толкова ужасна приятелка и на която, защото ти си много благородна, сякаш веднага прости.

— Не, ъ-ъ, всъщност довечера съм дежурна в отделението по трансплантация.

— Не специализира ли травматология?

— Да, така е, оперирам и такива случаи. — Елизабет се засмя нежно. — Това е дълга история.

— Но, както винаги, ти вършиш два пъти повече работа, дори и от най-издръжливите хора — каза Лариса и немощният ѝ глас прозвуча по-ясно; любовта и гордостта, които изпита от факта, че все пак не е загубила приятелката си и тя е такъв забележителен човек, ѝ дадоха сили. — Не съм забравила, че в колежа специализираше едновременно биология и химия. Причината за това тогава беше, доколкото си спомням, че и двете науки ти бяха толкова интересни, че ти просто не можеше да избереш едната пред другата.

— Същото е с травматологията и трансплантацията — съгласи се Елизабет. След малко тя добави тихо, с глас, пълен с благоговение. — Днес, Лара, имах възможността да асистирам при прехвърлянето на черен дроб от жив донор. Трансплантирахме тъкан от майка, която е приблизително на наша възраст, на нейната осеммесечна дъщеричка.

— О, Лиз — Лариса отговори със същото удивление. — И...?

— Засега и двете са добре. Това наистина е една изключителна операция. Все пак не ме оставяй да ти говоря за чудесата на трансплантационната хирургия, защото иначе нищо няма да науча за теб.

Не ме интересува дали някога ще говорим за мен, помисли си Лариса, като стисна още по-силно слушалката и почувства как потъва дълбоко в уютната далечна топлина.

— Искам да науча всичко за чудесата на трансплантацията и всичко за теб.

— Значи преди да приключим тази вечер, ще трябва да уговорим провеждането на един от нашите знаменити нощни разговори, но засега накратко за мен — травматология, трансплантация и все още напълно неомъжена.

— Какво стана с кардиолога от Далас?

— Тази протяжна връзка, продължила почти две години, остана в миналото. Преди около осем месеца решихме, че няма смисъл да продължаваме. — *Преди осем месеца... Когато Николас Чеиз пристигна.* Елизабет реши да не споменава в момента за това и продължи безгрижно: И така, сега не съм ангажирана с никого, отдадена съм изцяло на кариерата си.

— А какво става със семейството ти? — бързо попита Лариса, защото знаеше, че скоро, съвсем скоро разговорът ще премине на темата за нея... а тя предпочиташе да слуша колкото може повече за

щастливия, смислен, прекрасен и неомърсен живот на своята най-добра приятелка. — Как са родителите ти и Марк?

— Всички са добре. Родителите ми най-сетне успяха да осъществят ваканционното пътуване, за което говорят от години. Миналата седмица заминаха за Лондон и ще останат там до следващия юни. А Марк работи в една много добра юридическа фирма, тук, в града. И двамата с Уенди са добре, момичетата също са чудесни, вече са на девет години едната и на единадесет другата. Всички са здрави и щастливи. Това е всичко. Всички са добре — приключи Елизабет. — След това подкани нежно. — Сега ми кажи какво става с теб, Лара. Нещо се е случило, нали?

— Да — призна тихо тя и усети как в нея застават една срещу друга две мощни вълни, готови да се блъснат една в друга. Едната — сигурната чудесна топлина на нейната най-добра приятелка срещу ужасяващите, ледени спомени, за мъжа, за който се беше омъжила. Тя се обърна смело към топлата вълна и призна: — Днес напуснах Джулиан, Лиз. Може би точно в този момент той ще разбере, че съм си заминала.

— И няма да се върнеш — каза Елизабет с тихо спокойствие и това не беше въпрос. — Ти няма да се върнеш при мъжа, който твърдеше, че те обича и в същото време стана причина твоята чудна жизнерадост да помръкне.

— Няма — съгласи се Лариса, но отговорът ѝ не беше толкова уверен, колкото на приятелката ѝ. Беше стигнала чак дотук в стремежа си да осъществи невъзможната си мечта да избяга, но все още не се беше освободилият невидимите вериги и те ѝ напомняха, че е нечия собственост. Напомняха ѝ още, че въпреки временното разхлабване, позволило ѝ да се отдаде на това фантастично бягство, скоро те отново щяха да се стегнат, дори повече отпреди, подлагайки я на едно задушавашо наказание за нейната безразсъдна смелост. *Не! Аз принадлежа на себе си! Веднъж се предадох, подарих на Джулиан всичко, което той искаше от мен, дори и неща, за които знаех, че трябва да се грижа и да браня. Но никога повече няма да предам себе си. Дано имам сили да докажа това.*

— Лара?

— Няма — повтори тя тихо. — Никога повече няма да се върна при Джулиан.

— Добре. Къде си в момента?

— В един мотел, на летище „Кенеди“.

— С намерение да вземеш първия полет сутринта до Сан Франциско, надявам се.

— О, аз...

— Всъщност, ако вземеш полет утре вечер, някъде около осем часа, ако не ме възпрепятства някакъв спешен случай, ще мога да те посрещна. Имам просторен апартамент, включително и огромна втора спалня, която не използвам. Естествено не е невероятно обзаведена, но поне има гардероб, удобно легло и дори фотьойл. Твоя е за колкото време искаш.

— О — прошепна Лариса. — Това звучи толкова хубаво за мен.

— За мен също, така че идвай.

— Окей — каза Лариса на приятелката си. И след това, като че ли борейки се с невидимите вериги и ледените спомени, тя добави смело: — Ще дойда.

— Страхотно. Ако решиш да вземеш някой по-ранен полет, за да се измъкнеш възможно най-бързо от Ню Йорк, ще предупредя дежурния портиер за твоето пристигане и той ще те отведе до апартамента.

— Не — отвърна бързо Лариса. Не беше сигурна дали и на следващата вечер ще се чувства достатъчно силна, за да издържи на шестчасов полет. *Ще успее да се свърже дотогава*, обеща си тя. *Ще успее*. — Удобно ли е да пристигна около осем часа утре вечер. Това ме устройва идеално.

— Добре. Как да се уговорим? Ще ми се обадиш отново, когато получиш информация за полета. Ако съм заета с нещо, можеш да оставиш съобщение за мен на централата. И в случай, че не се чуем отново или, в краен случай, ако случайно не те чакам на летището, просто ми позвъни оттам. В централата ще са информирани защо съм се забавила и ще ти предадат какво трябва да направиш, ако са възникнали някакви непредвидени обстоятелства. Окей?

— Да, окей. И още нещо, Лиз — благодаря ти.

— Всичко е наред, Лара.

— О, не мисля, че той ще... струва ми се, че си мисли, че си още в Далас — *освен ако не е прочел писмата, които ми написа* — но, ако се обади Джулиан...

— Не се тревожи. Ще му кажа, че не съм те чувала повече от три години.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В пет и половина, в петък следобед, Елизабет довършваше последния си рапорт за деня. Състоянието на Моли и на Мери Ан продължаваше да е забележително стабилно, както и на останалите пациенти в отделениято. Елизабет знаеше колко успешно се възстановяват всички, защото беше прекарала почти целия ден и предишната нощ, преглеждайки отново и отново резултатите от изследванията им. Разрешаваше още в момента появилите се малки проблеми така, че да не прераснат в големи.

Като лекуващ лекар Елизабет не беше длъжна да остава за дежурствата си в болницата. Можеше да приема обажданията от дома си. В болницата непрекъснато имаше на разположение лекари, санитарии, аспиранти и тези от Синия екип. Освен това разстоянието от спешния кабинет до собствения си дом тя изминаваше за същото време, което ѝ беше необходимо да се придвижи до някои от частите на гигантския медицински комплекс. Но въпреки това, ако нямаше някаква належаща причина, за да се прибере у дома, Елизабет прекарваше повечето от нощите, в които беше дежурна на повикване, в болницата. Така стори и предишната вечер, за всеки случай.

Прибра се в апартамента си на размисъл, за да вземе душ, да се преоблече и да подреди набързо в случай, че не ѝ остане време да свърши това по-късно. Но въпреки че вече беше пет и половина, Лариса нямаше да пристигне преди осем и петнадесет, така че ѝ оставаше достатъчно време да купи цветя, да пусне прахосмукачката, да забърше праха и да оправи всичко останало.

Много цветя, реши тя като се усмихна топло, докато затваряше металната корица на дневника, в който беше вписала последния рапорт за деня.

— Елизабет?

Топлата усмивка изчезна, когато чу гласа му. Цялото ѝ тяло се напрегна, както винаги се напругаше в негово присъствие. Мускулите ѝ се стегнаха, стомахът ѝ се разбушува, сърцето ѝ запрепуска. Тя седеше на една табуретка в лекарския кабинет, а той стоеше прав,

извисен като кула над нея. Ако беше някой друг мъж, Елизабет щеше да продължи да седи и просто щеше да вдигне поглед за поздрав. В изумрудените ѝ очи щеше да блесне топлина и доброжелание. В същото време много добре знаеше, че ако на нейно място беше която и да е друга жена, Ник щеше небрежно да се наведе към нея и да отпрати едно тъмносино примесено с много съблазън приветствие.

Но той не беше който и да е мъж, така че Елизабет се изправи и застана пред него с прибрани до тялото си ръце. Тъй като и тя не беше коя да е жена, Ник се отдръпна малко назад, след като тя стана, оставяйки по-голямо разстояние между тях.

— Да, Ник?

— Нещо важно възникна, Елизабет — започна той несигурно. — Искях да те попитам дали ще ти е възможно да приемаш обажданията вместо мен тази вечер?

Дали тези чувствени тъмносини очи бяха пълни с глуповато извинение, с намерението да очароват най-после и Елизабет Джанингс с една току-що измислена хитрина? Тя видя извинението в очите на Ник, но не и да проблясват сексапилните пламъчета. Всъщност това, което виждаше, което мислеше, че вижда, беше една непоносима тревога и страх. Сигурно това беше поредната оптическа измама, но въпреки това тя отговори нежно:

— Да, разбира се, че мога.

— Не само обажданията от сектора по трансплантация, Елизабет. Имам дежурство и в травматологичния сектор. Ако не ти е удобно, ще видя дали Бил или Ед не могат да ме сменят.

— Не, мога, Ник. Наистина.

— Благодаря ти — каза той и в разтревожените му очи ясно пролича голямо облекчение. — Наистина оценявам това, Елизабет. Ти си по график в неделя, нали? Защо да не взема дежурството ти тогава?

— Няма да бъде честна размяна, Ник. В неделя съм главен дежурен в травматологията, и освен това е почивен ден.

— Според мен това е повече от честно. Окей?

— Окей — съгласи се тя, само защото усети внезапното му безпокойство. Явно нямаше търпение да тръгне, но първо искаше да уточни размяната с нея. — Всичко е наред, Ник. Ще се обадя да сменят дежурствата в телефонната централа.

— Добре. — Очите му срещнаха нейните и за миг притеснението изчезна и на негово място изплува благодарност. Имаше и още нещо в наситено тъмносините им дълбини; един дълбок и мощен поток, който тя не можеше да определи на какво се дължи, но от който потръпна... и който се появи в изящния му и топъл глас, когато каза:

— Благодаря ти, Елизабет.

— Няма нищо. Ник.

Елизабет продължаваше да стои по същия начин с ръце, прибрани до тялото, докато наблюдаваше Ник, който се отдалечаваше по застлания с линолеум коридор. Широките му крачки сякаш го отвеждат към нещо, към някого, който бе толкова важен, че той се беше решил на тази необикновена молба. Дали Николас Чеиз най-сетне не беше намерил жената, която истински обичаше? Някоя красива жена, която е толкова важна за него, че е достатъчно да го помоли да прекарат една цяла нощ заедно с романтична вечеря на свещи като прелюдия към тяхната среднощна неутолима страст, за да смени той дежурството си? *Да, явно той е намерил тази жена*, реши Елизабет. И още нещо, която и да беше тя, нямаше съмнение, че Ник я обича.

След като Ник се скри от погледа ѝ, Елизабет седна отново на табуретката. Трябваше да се обади в централата да отбележат размяната в графика за дежурствата и да предупреди, че по-късно очаква обаждане от Лариса. Напълно възможно беше Елизабет да е в операционната зала, когато пристигне самолета на Лариса, но при повече късмет можеше и да я изчака, подреждайки цветята в апартамента си. Едно обаче беше сигурно, и то беше, че няма да може да посрещне приятелката си на летището. Второто дежурство — това в травматологичния сектор означаваше, че не трябва да се отдалечава от болницата на повече от няколко минути път.

Ти си истинско копеле, Николас Чеиз. Тази мисъл не се раждаше за пръв път в ума на д-р Стивън Шеридън, винаги съпътствана от прилив на гняв, но в същото време и без капчица изненада. Той беше напълно сигурен в оценката за своя колега. Проблемът беше, че Елизабет не изпитваше същото чувство. Тази беше причината, поради която не се намеси, въпреки че беше влязъл в лекарския кабинет тъкмо

навреме, за да чуе разговора между двамата. Поради същата причина той не отиде при нея и след като Ник си замина, а тя се обади до централата.

Трябваше да бъде малко по-спокоен и да не забравя примирието, което се наложи да сключат с Елизабет по отношение на Николас Чеиз.

Примирието беше необходимо, за да се запази приятелството им, важно и за двамата. Това приятелство беше започнало преди години, още когато Елизабет беше студентка в четвърти курс, а Стивън — неин асистент в курса по онкология. Беше чувал за нея още, преди да се запознаят. Носеше ѝ се славата на студентка звезда. На всичкото отгоре и хубава, като допълнение на това, че беше отличничка. Елизабет също знаеше, че Стивън е поразително красивият наследник на издателския магнат Шеридън преди лично да се запознае с него. Знаеше, че бе избрал да посвети живота си на тайнствата и предизвикателствата на медицината, вместо на разкоша и удоволствията, които неговото богатство му даваше направо от мига на раждането му. На Стивън му беше известно, много преди да срещне Елизабет, че във факултета я считат за най-добрата студентка и най-обещаващата от години насам. Още преди да се срещнат и Елизабет беше чувала всеобщото мнение, че той ще е човекът, който ще преодолее пречките, които остават в откриването на лекарство против рака.

Те се запознаха по време на лекции. Късно същата вечер, когато обхождаше онкологичното отделение и бдеше над техните общи пациенти, тя се натъкна на Стивън, който излизаше от близката лаборатория. Разговорът беше на ниво колеги, а не на учител — ученичка. И двамата споделиха открито за голямата страст, която имаха към науката, размишляваха заедно върху неразбулени още загадки и неразрешени проблеми.

Разговаряха често през този месец по време на късните нощни дежурства до деня, в който Елизабет напусна, за да проведе хирургическия си стаж в Далас. Не се бяха виждали, докато тя не се върна в „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“ пет години по-късно. Тогава просто продължиха оттам, където бяха стигнали, преди да се разделят. Натъкнаха се един на друг в отделенията късно през нощта и разговаряха часове наред за вълнуващите предизвикателства на професията. Стивън беше човекът, който ѝ помогна да набере смелост, за да се бори за специализация по трансплантационна хирургия.

„Двойните специализации често се допълват една друга“, ѝ каза той, опитвайки се да я убеди, като ѝ даваше за пример самия себе си, специализирал имунология и онкология.

По някое време късните среднощни разговори между Елизабет и д-р Стивън Шеридън преминаваха от професионални в лични. Преходът обикновено ставаше незабелязано, а явно и двамата нямаха нищо против него, защото просто го отбелязваха с нежни усмивки. Сега Елизабет и Стивън бяха уважавани колеги и се грижеха заедно за живота на такива безценни млади същества като Моли, на която Елизабет беше направила особено опасните шевове, а Стивън със същата прецизност и компетентност беше определил имунните дози, така че да се избегне всякаква опасност. Двамата бяха много добри приятели.

Стивън се държеше покровителствено с нея в стремежа си да я предпази от несигурността и болката, която Николас Чеиз ѝ причиняваше, но това просто беше невъзможно. Всеки път, когато дори и случайно споменеше за някой от недостатъците му, като един от тях, но не на последно място беше отношението, което той имаше към нея, Елизабет настръхваше и веднага заставаше против Стивън в защита на Ник. Затова се наложи да обявят табу върху темата за синеокия хирург.

Но вътре в себе си Стивън не беше приел поражението. Особено сега, когато виждаше покорната Елизабет да уговаря с централата промяната на дежурствата. И през ум не му минаваше да развява бели знамена. Чувстваше как се изпълва с гняв. Ник направо използваше нейната отзивчивост. Разбира се, Николас Чеиз не можеше да знае като него за пристигането на най-добрата ѝ приятелка, нито това, което тя сподели с него предишната вечер в лабораторията му — как немощно е прозвучала Лариса по телефона и колко много Елизабет искаше да я посрещне на летището.

Сега Ник бе провалил за миг плановите ѝ. Естествено, съвсем не нарочно, това си беше поредната проява на неговия груб егоизъм. Той нито за миг не се е усъмнил, че Елизабет ще се съгласи да му вземе дежурството, защото дори и изцяло погълнат от собствената си особа човек като Николас Чеиз, не можеше да не е забелязал колко много е хлътнала по него хубавата Елизабет Джанингс. Независимо от това, той я подминаваше най-безцеремонно, освен ако не се отнасяше за

случай като тази вечер. Щом се оказа необходима помощта ѝ, той не се поколеба нито минута да я използва.

Истинско копеле, помисли Стивън, но това не го успокои ни най-малко. Той тръгна към Елизабет, въпреки че тя още не беше приключила телефонния си разговор.

— Ей, ти там, здравей.

За втори път в разстояние на няколко минути Елизабет разпозна притежателя на гласа, идващ зад гърба ѝ. Но този път гласът звучеше дружелюбно, а не предпазливо и този път тя просто се завъртя на табуретката и се усмихна, поглеждайки открито тъмнокафявите очи на своя красив приятел. Стивън беше другият висок, тъмнокос и сексапилен тридесет и осем годишен ерген на болницата. И двамата излъчваха завладяваща интелигентност и чувственост, но ако Николас Чеиз беше една синеока пантера — неспокойна и дива, неопитомена и неподлежаща на опитомяване, то Стивън Шеридън беше елегантен, чистокръвен, изрядно облечен, винаги в стил и с най-безупречен вид.

— Здравей и на теб — отвърна нежно Елизабет, след това наклони глава на една страна, като да подчертае въпроса си към него и добави: — Изглеждаш ми притеснен?

— Мисля за дозите ЛКС, които трябва да предпиша за довечера.

ЛКС беше изобретение на Стивън, една нова имунотерапия, която се състоеше от „Интерлевким-2“ и активиращи клетки-убийци. Това още не беше лекарство, но беше най-доброто постижение на съвременната медицина в борбата с рака. Преливането на ЛКС винаги беше съпътствано от едно смесено чувство на тържественост и надежда. По всяко време на преливането можеше да настъпи летална анафилаксия, но дори страхът от такова катастрофално усложнение се компенсираше от изключително потенциалната полза на тази терапия.

Явно Стивън имаше някакво притеснение относно дозата ЛКС, която трябваше да назначи тази вечер, защото изглеждаше необичайно разтревожен.

— Има ли някакъв по особен проблем с преливането тази вечер, Стивън?

— С преливането не, само с времето. По график започваме в седем, а това означава три часа и половина оттам нататък, в които аз не мога да напусна пациента си.

Елизабет го погледна, изненадана от обясненията му. Тя знаеше всичко това.

— И?

— И самолета на Лариса трябва да кацне в осем и половина.

— Чул си разговора ми с Ник. Разбрал си, че няма да мога да отида да я посрещна и сега се опитваш да измислиш как ти да направиш това. — Изумрудените очи на Елизабет заискряха срещу кафявите на Стивън, когато го запита: — Казвал ли ти е някой, че си страхотно красив мъж?

— Ти си тази, която е красива, твърде красива. — Стивън добави тихо: — Можеше да му откажеш, нали?

— Бих могла. — Елизабет повдигна леко рамене. — Изглежда, имаше важна причина, не съм се интересувала каква.

— Не по-малко важно беше и да посрещнеш Лариса на летището. Каза ми, че ти е прозвучала много тревожно.

— Да, така беше и се надявах, че ще мога да отида на летището, за да я посрещна. Но сме се уточнили какво трябва да направи, ако съм заета. Ще вземе такси до апартамента, а ако тази вечер е спокойно, може и да успее да се прибера, преди да пристигне. Не можеш да промениш за по-късно преливането, Стивън — добави тихо Елизабет, въпреки че „няма“ щеше да е по-точният израз от „не можеш“. Стивън можеше да отложи преливането за по-късно, но Елизабет знаеше, че няма да го направи, и нито тя, нито Лариса биха поискали това от него. Нямахше да бъде честно да причинят емоционални трусове на пациента, за когото чудната терапия на Стивън можеше да означава или драматично продължаване на живота, или драматична смърт, въпреки че Синият екип щеше да бди над болния и Стивън щеше да стои до леглото му, готов да се намеси във всеки момент по време на процедурата.

— Ще го променя, ако мога.

— Знам, че ще го направиш, Стивън. Благодаря ти.

— Можеш да отбележиш в дневника, поне от интерес към точното отбелязване на събитията от деня, че Ник невероятно хитро те помоли да го смениш в последния момент.

— Не е предполагал, че ще ми създаде кой знае какви затруднения, независимо, че е петък вечер — каза замислено Елизабет. След това видя как изведнъж красивото и спокойно лице на Стивън се

промени и стана гневно. Елизабет знаеше, че той се вбесява, когато тя се подценява по какъвто и да било начин. Изумрудените ѝ очи затанцуваха весело и тя добави непринудено: — Стивън! В края на краищата, ако обаждането на Лариса не беше дошло като гръм от ясно небе, аз нямаше да имам никакви ангажменти за тази вечер.

— Добре, тогава още нещо за дневника ти. Слушай ме внимателно, Елизабет! Ник не те помоли да го смениш, защото е петък вечер и смята, че ти си свободна.

— Така ли?

— Не. Какъвто и да е той като човек, а ние няма да се занимаваме с това сега, Николас Чеиз не е идиот. Той много добре знае, че ти си най-добрият хирург в Сан Франциско и в източните части.

Красивите очи на Елизабет се изпълниха с нежна любов, когато той се засмя тихо и каза:

— Повярвай, докторе!

ПЕТА ГЛАВА

— Ник — прошепна Маргарет и в гласа ѝ прозвуча облекчение, когато той се появи в кухнята на дома си в „Пасифик Хайтс“. Топла усмивка за миг огря младоликото лице на седемдесет и четири годишната Маргарет, но бързо се стопи и на нейно място се появи тревожно изражение, когато му се обади да се прибере колкото се може по-скоро, ако това му е възможно. — Толкова се радвам, че си успял да се освободиш.

Маргарет Рейли не беше от хората, които напразно бият тревога. Въпреки че тя не можеше да роди свои собствени деца, колкото и да бе искала, Маргарет разбираше много от деца, особено от болни. Петдесет години от живота ѝ преминаха като сестра педиатър. По време на дългата си кариера беше работила на всевъзможни места — в клиника за новородени, в интензивно отделение, спешен кабинет, реанимация — и беше виждала отчайващо болни и в цветущо здраве деца от всички възрасти. И тази вечер Маргарет видя в стъклено сините очи на безценното малко момченце, за което се грижеше, нещо, което истински я ужаси.

Сякаш Джастин се беше предал, изоставил всякаква надежда.

— Как е той? — попита Ник. Очите му, абсолютно еднакви по цвят с тези на момчето, бяха изпълнени с ужас.

— В същото състояние, както когато ти се обадох, Ник. Тъкмо мислех да опитам с още малко джинджифилова бира. Не успях да го накарам да пие нищо, а температурата му все още е много висока. Разбира се, не му дадох аспириин, защото въпреки че прилича на същия летен вирус, който хванаха съседските деца... — Маргарет не доизказа опасението си. Нямаше нужда да съобщава на глас, че Джастин може да има предшестващите симптоми на варицела и в такъв случай аспириинът беше опасен, дори можеше да причини смърт. И двамата знаеха много добре за синдрома на Рей и куп други болести, които идваха без никакво предупреждение и отнемаха живота на децата. Маргарет прочете безпокойството в изпълнените с тревога очи на Ник. Той искаше да чуе нейното компетентно мнение, но повече от всичко

искаше да се качи колкото се може по-бързо горе в спалнята, разположена до неговата.

— Върви, Ник. Аз ще взема джинджифиловата бира и ще се кача при вас.

Джастин лежеше свит на топка под юргана, който Маргарет му беше ушила с много любов. *Абсолютно безжизнен*. Това му беше казала Маргарет по телефона: *Много е тих, Ник, лежи неподвижно, абсолютно безжизнен*. Когато Ник приближи леглото на сина си, забеляза още една малка неподвижна топка под юргана — Мистър Мечо. Някога този пухкав приятел беше голям колкото Джонатан, дори по-голям, но едновременно с израстването на Джастин, който растеше здрав, щастлив и невероятно бързо! — Мистър Мечо ставаше все по-малък. Но продължаваше да е любимец на малкото момче, което сега го беше прегърнало в скута си.

Ник коленичи до леглото и се вгледа в зачервеното личице на четиригодишния си син. Очите на Джастин бяха затворени, но не спеше, а просто лежеше, без да помръдва. Внимателно, много внимателно, Ник докосна с длан горещото чело на детето и прошепна с много любов:

— Джаси?

Тъмносините очи, наследени от бащата, се отвориха почти механично. В погледа им нямаше нищо друго, освен безмерно отчаяние. След като различаха очите, които се взираха в него нежно, малките му ръчички освободиха Мистър Мечо от прегръдката си и се протегнаха нетърпеливи и отчаяни към своята надежда за спасение.

— Татко!

Ник притисна малкото телце на Джастин към себе си, целуна навлажнената от температурата копринено златна коса и прошепна топло:

— Как е моето малко момче?

Джастин се наклони към пригответените за целувка устни на баща си и се сви още по-плътно в него. Ник затвори очи, благодарен за този емоционален проблясък на детето. На лицето му се изписа тиха благодарност и облекчение. Щеше да прегледа много внимателно сина си, важното беше, че младите сини очи бяха живи. Когато най-последно

отвори своите собствени и видя Маргарет, застанала срещу тях, спокойна и усмихната, той вече знаеше, че беше това, което тя беше предположила преди малко — просто един безопасен летен вирус.

Но имаше нещо, което Маргарет не беше споменала, но което и двамата знаеха. Беше безопасен летен вирус, но положението беше усложнено от стари страхове, за които Ник никога нямаше да си прости.

— Обичам те, Джаси — прошепна нежно Ник. — Липсваше ми. Не ти ли се струва, че ме нямаше ужасно дълго? Нали? Е, добре, целунах те за довиждане тази сутрин, но ти още спеше, така че не си спомняш.

— Той просто имаше нужда от своя татко — каза спокойно Маргарет. Джастин обичаше и вярваше на Маргарет, но тази вечер, когато беше зле, той имаше нужда от най-важния човек в своя живот — баща си.

— И аз мисля така — съгласи се тихо Ник, изненадан, че може да има толкова голямо значение за някого, особено за това безценно малко момченце.

— Можеш ли да останеш за по-дълго, Ник? — попита Маргарет, преди да се оттегли, за да остави Ник и Джастин насаме.

— Мога да остана през цялата нощ, Елизабет се съгласи да ми поеме дежурството.

Загадъчната Елизабет, спомни си за нея Маргарет с майчинско чувство, в което се преплитаха любов и любопитство. Винаги се усещаше топлина в гласа на Ник, когато говореше за нея. Преди месец Маргарет се реши да го попита дискретно как изглежда Елизабет и тогава Ник отговори тихо, и без да се двоуми: „Тя е забележителна.“ Маргарет страхотно се изкушаваше от мисълта да се отбие някой ден в болницата и да се запознае със забележителната Елизабет и дори да предложи на Ник да я покани на вечеря. Но не посмя да направи нито едното, нито другото, защото знаеше категоричността на Ник относно неговия личен живот. Той пазеше в тайна съществуването на своя малък син и не желаше по никакъв начин това да се намесва в работата му. Маргарет се надяваше поне да зърне Елизабет Джанингс в телевизионния репортаж на пресконференцията вчера. Но продуцентите от всички канали бяха предпочели при монтажа разрошената черна коса и прелъстителните сини очи на Николас Чеиз.

И така, на Маргарет не ѝ оставаше нищо друго, освен да търси истинския образ на жената хирург в своето въображение. Жената, с която Ник прекарваше толкова голяма част от своя живот и за която говореше толкова често — може би много по-често, отколкото сам осъзнаваше. Когато станеше въпрос за нея, топлината неизменно се появяваше в гласа му.

— Много мило от нейна страна — каза накрая Маргарет.

— Да, така е — съгласи се тихо Ник. — Ако възникне нещо с Моли и Мери Ан, тя, разбира се, ще ме потърси по радиотелефона, но не очаквам проблеми в тяхното състояние, което означава, че няма да се наложи да ходя никъде. Мога да остана тук през цялата нощ.

Действително точно на това място възнамеряваше да остане Ник през нощта. Смяташе да вземе Джастин в прегръдките си и дълго да убеждава малкото момче, че го обича, много го обича и никога повече няма да го изостави.

Джастин нямаше да помни първите шест месеца от своя живот и понякога, когато изглеждаше толкова щастлив и необременен от нищо, Ник си позволяваше да се отдаде на удоволствието да повярва, че раните от тези шест месеца са заздравели магически и от тях не са останали никакви белези. Но мълчанието на Джастин тази вечер, неговото стъписване и страх доказваха, че в малкото му сърце още има следи от дълбокия ужасяващ спомен за времето в най-ранния му живот, когато не е бил обичан.

— Ти... ние... ще имаме бебе. — Очите на Глена гледаха победоносно, когато съобщи страхотната новина. — Е, доктор Николас Чеиз, опитай се да ми кажеш сега, че нашата връзка е приключила.

— Защо? — попита Ник с тих ужас в гласа. — Защо искаш да причиниш това на себе си, на нас и най-вече на едно невинно дете? Кажи защо, Глена, моля те?

— Не мислиш ли, че можем да бъдем едно хубаво, щастливо семейство, Ник?

— Ние не сме щастливи сега, Глена. — Напомни ѝ сериозно Ник. — Никога няма да бъдем.

— О, Ники — помръкна Глена. — Ние се бием, говорим си жестоки и болезнени думи, но може тази измамна омраза да е просто

едно опровержение на нашата любов.

— Ние не се обичаме, Глена.

За себе си Ник беше наясно, че не може да обича и многото жени, с които му се беше случвало да има връзки, сякаш също знаеха това. Привличаше ги външността му, неговата необузданост, опасната му и неудържима сексуалност, но някакъв дълбок инстинкт неизбежно ги предупреждаваше, че трябва да приемат всичко само като на игра, да не влагат чувства и разбира се, никога да не очакват, нито да искат от него нещо повече от чувствената страст на очите му, устните, ръцете и тялото.

Нищо в живота му не се промени до появяването на Глена. Всички останали жени, с които беше имал връзки, бяха достатъчно умни, за да стоят емоционално далече от него. Глена още повече би трябвало да проумее това, защото с нея Ник поддържаше една далеч по-студена и не по-обвързваща връзка, отколкото с останалите. Тя обаче явно и умишлено беше решила да създаде трайни отношения между тях. Някакъв скрит дълбоко в нея недостатък, също толкова, колкото дълбоко скрити и разрушителни бяха неговите недостатъци, я заставяше да се стреми към това ужасно егоистично деяние.

„Какво всъщност иска тя?“, запита се Ник. Явно не любов. Може би пари и престиж? Разкошът, който ще получи като съпруга на богат и известен хирург? Да, помисли той. Сигурно това я блазнеше. Но какво щеше да й струва, за да получи това за себе си, какво щеше да струва на всички тях?

— Знам със сигурност, че не съм готов да изпълнявам родителските си задължения, Глена. — И осъзнавайки тихата болка, която изведнъж изпита за младия живот, който растеше в нея, добави: — И съм сигурен, че ти също не си готова.

— Благодаря ти за доверието — наежи се Глена. След това повдигна изящната си брадичка и каза дръзко: — Ще родя това дете, Ник.

— Не съм ти казал „забранявам да го правиш“. Искан да изясня, че не е в интерес на никой от нас, нито в твой, нито в мой, най-малко не е в интерес на бебето да ставам част от неговия живот.

— Може би. Но ти си длъжен пред своето неродено бебе поне да опиташ, Ник.

Ник и Глена не се обичаха, дори не се харесваха и въпреки това се ожениха. Бракът продължи точно толкова, колкото Джастин да се роди законно и да получи фамилното име на Ник. Юридически бракът между Николас и Глена продължи пет месеца. Но те издържаха да живеят заедно само два, след което Глена, негодувайки, прие поражението.

— Ти не искаше да излезе нещо от това, копеле такова!

— Не можех да направя нищо, за да спася този брак, нито ти, Глена.

— А какво ще стане с детето? — попита Глена. След миг вече отговаряше на собствения си въпрос сама с ледени, заплашителни нотки в гласа. — Искам да има всички привилегии, които се полагат на детето на богат и преуспяващ хирург.

— Добре — съгласи се кротко Ник, докато вътре в себе си крещеше: „А кой ще му даде любовта?“ Ако дадеше на Глена всички пари, за които тя ламтеше, дали щеше да обича невръстния живот, който носеше в себе си?

Тя твърдеше, че иска детето на всяка цена и още, че вече го обича с цялата си душа. Ник се молеше това да е вярно. Той беше убеден, без да изпитва и капчица съмнение в това, че въпреки доказанието егоизъм на Глена, детето ще се чувства по-добре при нея, отколкото при него. Не хранеше абсолютно никакви илюзии по отношение на своята способност да обича. Щеше да бъде най-добре за неговото неродено дете, ако единствената родителска функция, която той изпълняваше, беше да му осигурява пари. По този въпрос бяха съгласни. Глена щеше да получи родителските права и тя, и детето щяха да получават лъвския пай от доходите на Ник, докато детето стане пълнолетно. Разводът беше уреден преди раждането на детето, а щеше да бъде изпълнен след това.

„Да приемем, реши само за себе си Ник, че детето наистина е мое.“

Джастин Чеиз се роди в Чикагската болница, в която Ник работеше като хирург, а Глена като медицинска сестра преди техния брак. Глена напусна болницата в деня, в който се ожениха, но продължи да поддържа тесни връзки с приятелите и колегите си. Тя

споделяше с тях горчиво, описвайки в най-гнусни краски и подробности разпадането на връзката ѝ с Ник. В деня, в който Джастин се роди, нямаше човек от персонала, проявил готовност да я изслуша, който да не знаеше за престъпната измама на Ник, за неспазените му обещания, за жестокото му безразличие към Глена, надменното незначитане на собственото му неродено дете. Нападението беше едностранно — Ник понасяше кръвнишките погледи, които никой не се опитваше да скрива и не предприемаше никаква защита. Дори и да се беше опитал да опровергае обвиненията, всички щяха да повярват на версията на Глена. Ник имаше старата слава на страстен любовник и авантюрист. Глена, както изглеждаше, беше неговата последна жертва. Глена и нероденото бебе.

Единствено Маргарет Рейли защитаваше предано Ник. Тогава тя беше старша сестра в детската реанимация и познаваше Ник малко след като беше пристигнал в болницата като хирург интернист. Това означаваше около десет години. Всъщност с Ник най-напред се запозна съпругът ѝ Едуард, който беше особено добър хирург педиатър и който веднага беше видял в необщителния млад човек дарба на хирург, не по-малка от неговата.

Едуард и Маргарет Рейли бяха прекарвали първата половина от четиридесет и пет годишния си брачен живот с надеждата да създадат истинско семейство. Но малките същества, които Едуард оперираше и за които Маргарет се грижеше с огромна любов, бяха единствените деца, които те някога щяха да имат. След това пристигна Ник, и без да знае това и без съмнение абсолютно несъзнателно, започна да докосва щедрите и пълни с любов струни на техните сърца. Беше много умен, чувствителен и талантлив, и в същото време проблемен и безразсъдно саморазрушителен, без да храни и минимално уважение към себе си. И Едуард, и Маргарет бяха прекарвали заедно с него много часове на емоционално напрежение, работейки редом с Ник — Едуард в операционната, а Маргарет в реанимацията. И двамата го бяха приели като свой син. Но той беше толкова затворен в себе си, а семейство Рейли толкова тихи и скромни, че едва след като стана нещастieto със съпруга ѝ, се разбра колко близки ги е чувствал той.

В онази снежна ноемврийска нощ, по време на вечерната, следоперационна визитация, д-р Едуард Рейли получи фатален сърдечен удар. Ник беше човекът, който го пое в ръцете си, когато

рухна. До последния момент, до мига, в който Едуард загуби съзнание, Ник не се отдели от него, отнасяйки се със стария Рейли като любящ син с баща си, опитвайки се да го успокои и да направи не толкова страшни последните му мигове.

Синият екип пристигна навреме и беше извършено всичко необходимо, но се оказа невъзможно да бъде спасен стария Рейли. Ник остана до Едуард, взел ръцете му в своите, докато умря. След това, когато някой трябваше да съобщи новината на Маргарет, Ник се качи на колата и кара в снежната буря, не по задължение, а защото искрено обичаше и двамата. И в дома на семейство Рейли, в Уинетка, той я беше прегърнал топло, докато тя плачеше и въпреки че тя не видя, в неговите очи също имаше сълзи.

През петте години между смъртта на Едуард и раждането на Джастин, връзката между Маргарет и Ник остана такава, каквато беше преди това. Те бяха колеги, работеха заедно, за да спасяват живота на малките същества. На пръв поглед нищо повече. Но само на пръв поглед, нито единият от двамата бе човек, който би дал гласност на личните си отношения, но и без да го бяха споделяли, те знаеха, че някъде дълбоко в тях туптеше една обич. Маргарет единствена устоя на клюките и предано защити Ник срещу безбройните нападки и отиде да му съобщи лично, когато Джастин се роди.

Маргарет го намери в кабинета му.

— Едно здраво, малко момченце, Ник — каза нежно тя.

— Радвам се, че е здрав, Маргарет. — *Надявам се да бъде щастлив.*

— Ще отидеш ли да го видиш?

— Не.

— Ник...

— Наистина, няма смисъл, каква полза от това? — Сериозните, тъмносини очи на Ник бяха решителни и непреклонни. Трябваше да бъдат такива, защото се досещаше, че Маргарет се кани да му каже това, което мисли: че той трябва да види своя син, че той трябва да бъде неговият баща, че той ще бъде неговият добър баща.

Очите им се срещнаха и застинаха в един дълъг, мълчалив миг и чак когато Маргарет видя страх в тъмносините дълбини, отстъпи.

— Окей, Ник — каза тихо тя.

— Благодаря ти — отвърна той също толкова тихо. След това попита:

— Би ли ми направила една услуга, Маргарет? Би ли занесла от кръвта му за проба?

— Да не би да се съмняваш, че е твой?

— Просто искам да съм сигурен.

— Добре — съгласи се Маргарет. Тя познаваше Глена и знаеше, че при нея всичко е възможно. Усети, че у нея се появява надеждата новороденото да не е на Ник, за да му бъде спестена вината, която бившата му жена знаеше, че ще го измъчва цял живот.

— Може би ще можеш да уредиш да вземат малко повече, когато правят обичайните кръвни проби...

— Не искаш да му причиняват болка, без да е необходимо.

— Не желая нищо лошо да се случва на това малко момче, Маргарет. — Ник вдигна ръце срещу нея, за да спре думите, които знаеше, че тя ще изрече. Не искаше тя да го моли да се връща, да поема родителските си функции, както знаеше, че не може да бъде бащата, който се изискваше от него.

— Знам, че не желаяш това, Ник.

Ник изпрати проба от кръвта на Джастин и от своята във високоспециализираната имунологична лаборатория, която осигуряваше подробни тъканни анализи за трансплантационната програма. Съответствието беше смайващо — генетична прилика, която би била мечта за всеки трансплантиращ хирург. Ако някога неговият син имаше нужда от преливане на кръв, от нов бъбрек или от трансплантация на костен мозък...

Ник предаде чрез адвокатата си тази важна информация на адвокатата на Глена. Някой ден можеше да се наложи Джастин да се възползва от генетичната прилика със своя баща. Ник се надяваше, колкото и малко вероятно да беше това за Джастин, да не е необходима подобна хирургическа намеса. Едновременно с някакво вътрешно удовлетворение, което му вдъхна генетичната прилика, тя го и натъжи. Не би пожелал собствената му генетична програма да се падне на друг, най-малко на това невинно дете. Въпреки че защитаваше сина си по единствения възможен за него начин, като стоеше далече от Джастин,

не беше ли му предал неволно генетичното наследство, което да го обрече да живее със същите демони, които го бяха измъчвали през целия му живот?

Не, каза си Ник. Не е възможно средата да не играе своята роля. Глена не пиеше, не беше зависима от наркотици или нещо подобно. Щеше да разполага с достатъчно количество пари и разкош, което беше особено важно за нея. Нямаше да се налага да работи, следователно щеше да може да си седи у дома с Джастин и да го обгражда с любов, да му вдъхва сигурност, усещането, че е желан, да му даде едно детство, различно от неговото — лишено от обич и натъпкано с тишина. Тишината в детството на Ник беше изтласквала емоциите му в най-различни посоки, понякога го беше карала да мисли, друг път да иска, понякога го изпълваше с такъв гняв, който накрая експлодираше в изблик на злобни обвинения. Тишината беше многолика, но нито веднъж през всичките години, през които Ник живя със своя баща — максималист и алкохолик, тя не беше спокойна.

Ник беше обещал тържествено пред себе си никога да не повтаря грешките на баща си или по какъвто и да било начин да заприлича на него. Но Ник много приличаше на бащата, от когото се отвърщаваше, и сега беше повторил неговата най-голяма и най-тъжна грешка — беше създал син.

Но животът на Джастин щеше да бъде различен. Той вече беше различен.

Защото Джастин никога нямаше да види мрачното, навъсено лице, нито щеше да чуе крясъците от кошмарните сънища, нито да изпита безмилостния максимализъм на неговия алкохолизиран баща.

„Обичай го, Глена“, молеше се Ник, усещайки как го обладава безмълвно отчаяние, докато се взираше в лабораторните данни, безсъмнено доказателство, че Джастин е негов син. „Направи така, че да се чувства сигурен, щастлив и обичан и моля те, моля те, никога не го обричай на ужасните чудовища, които се спотайват в безбройните звуци на тишината.“

— Трябва да те видя. — Глена не си направи труда да съобщи кой се обажда. Ник щеше да познае гласа ѝ, както и го позна, независимо, че бяха минали шест месеца от последния път, когато го

чу, малко преди раждането на Джастин. Беше ѝ изпращал редовно чекове за огромни суми, винаги по-рано от определения срок, но независимо от това гласът ѝ звучеше заплашително, пълен с критика и предупреждение.

— Добре — съгласи се кротко той. — Ще свърша тук до седем часа тази вечер и през уикенда съм свободен. Кажете кога и къде.

— У вас, в осем тази вечер.

Ник се прибра в апартамента си на крайбрежната алея тридесет минути по-рано от уговорената среща. Имаше достатъчно време да вземе душ и да се преоблече — заради себе си, а не заради нея — както и да налее първата чаша от предстоящия скок уикенд. Тъй като не беше на повикване, щеше да прекара цялото време в тихо и самотно наливане с уиски, но щеше да спре точно навреме в неделя вечерта, така че пъргавият му ум да бъде бистър и талантливите ръце стабилни, когато се върне в понеделник сутрин в болницата. Д-р Николас Чеиз стоеше далече от алкохола, когато беше зает с пациентите си. Не пиеше нито по време на дежурство в болницата, и никога, когато чакаше на повикване вкъщи. И рядко, почти никога не беше трезвен, когато носеше отговорност единствено за себе си.

Колкото и да пиеше, на него никога не му личеше, поне повечето хора не разбираха това. От юношеските години, когато за първи път се докосна до чашата, та досега. Колкото и да беше пил, той си изглеждаше съвсем трезвен. Единственият външен белег на неговото пиянство бе, че ставаше необщителен и затворен в себе си и ако някой успееше да проникне в мрачната тишина и да успее да го убеди да обясни защо пие, Ник казваше истината: да притъпи болката, да забрави миналото, да избяга от кошмарите, които го следваха по петите му непрестанно, без да подбират нощ и ден.

Ник пиеше само когато това беше абсолютно безопасно, когато единственият човек на земята, който зависеше от него, беше самият той.

Домофонът звънна точно в осем и пазачът на блока му съобщи, че Глена е пристигнала. Докато чакаше асансьора да изкачи двадесет и четирите етажа до неговия апартамент, той преполови пълната със скок чаша, която току-що беше напълнил. Изпито на един дъх това беше

сериозно количество алкохол, но в действителност нямаше никакво значение спрямо капацитета на поносимост на Ник. Щеше да му е необходимо много повече, дори само за да навлезе в първата фаза от бягството си от действителността.

Това означаваше, че образите, които той видя, когато отвори вратата на апартамента, бяха много ясни, много живи и ужасно болезнени: Глена в скъпи, нови дрехи, очите ѝ дръзки и святкащи, издута чанта от плат, праметната през рамото, и русокосото бебе, което придържаше на хълбока си.

— Той вече е твой син — обяви тя с дрезгав и пълен с обвинение глас, сякаш всичко, което се беше случило, беше по идея и вина на Ник. — Повече не мога да се грижа за него.

Ник видя потвърждението на думите на Глена в очите ѝ. Те бяха едновременно дръзки и изплашени до смърт. Може би се беше опитала да обича своето дете, но не беше успяла. Или може би въобще не беше опитала. Това едва ли беше от значение. Значение имаше болезнено очевидната истина, че ролята на любяща майка се беше оказала твърде тежка за нея. Може би Глена беше очаквала да получи от детето всичко, от което отчайващо се нуждаеше, очаквала е то с магическа пръчка да запълни празнотата в нея, също както очакваше Ник да изпълни зеещото празно пространство. По същия начин, както Ник не беше успял, така и бебето на Ник не беше успяло да направи това. Сега Глена явно горчиво обвиняваше невръстното дете за този неуспех, точно както беше обвинявала неговия баща.

Ник погледна за миг Глена, колкото да осъзнае какво се беше случило. След това малкият вързоп, който тя придържаше здраво на хълбока си, привлече погледа му. Телцето на Джастин беше застинало абсолютно неподвижно в ръцете ѝ, а от устата му не се отронваше нито звук, досущ като Ник под въздействието на сериозна доза алкохол. Подобно на вкочанения от пиене Ник, Джастин просто се вираше в пространството около себе си, без погледът му да се спира върху нещо конкретно, и без да вижда нещата пред очите си. Докато Ник наблюдаваше профила на сина си, Джастин се обърна към него, тъмносините му очи бяха озадачени, но празни, те не търсеха нищо. Сякаш знаеше, че няма смисъл да търси. В тях нямаше нищо: никакъв смях, никаква обич, никаква радост.

Ник несъзнателно се наведе напред и протегна ръце към малкото момче... и Джастин се озова в прегръдките му, сгъшен в него, все така тих, все така озадачен, но не се извърна, за да види майка си, нито се опита да се освободи от ръцете на непознатия, който го държеше толкова близо до себе си, че малките ушички чуваха тежките удари на разгневеното му сърце.

Щом се освободи от Джастин, Глена свали платнената чанта от рамото си.

— Останалите му вещи и кошчето са във фоайето. Пазачът ми помогна да разтоваря всичко, така че можеш да му платиш. Още не съм получила достатъчно за грижите за детето ти през последните шест месеца, Ник. Смятам да напусна Чикаго, така че ще са ми необходими пари за преместването и да се издържам известно време, докато си намеря нова работа. Адвокатът ми...

— Изчезвай!

— Аз исках, Ник — възрази смело Глена, въпреки че гласът ѝ потрепери, когато срещна ледените му сини очи. — Опитах се, но ти не ми даде достатъчно имах нужда от повече.

— И аз исках, Глена — изрече Ник едва овладявайки яростта си. — А сега изчезвай.

Дълго време Ник просто остана да стои прав със сина си на ръце, неспособен да говори, неспособен да спре сълзите, които се стичаха от очите му. Само веднъж бе плакал. Това беше през нощта, когато Едуард Рейли умря. А преди това? Ник не си спомняше. Сигурно е плакал като малко момче, докато най-накрая е разбрал, че сълзите не премахват страха, нито тъгата, нито болката.

Сега Ник плачеше и когато горещите сълзи намокриха златната главица на Джастин и той погледна към баща си. Ник прошепна нежно:

— Здравей, мъничък Джастин. Аз съм твоят татко.

Аз съм твоят татко и, Божичко, мой Джастин, колко голямо зло ти причиних, без да искам! Наистина мислех, че за теб е най-добре да бъдеш с нея, във всеки случай много по-добре, отколкото да бъдеш с мен.

Ако този малък човек имаше правото да избира родителите си, помисли Ник, той със сигурност не би избрал нито единия от тях двамата. Но Джастин нямаше избор, а отсега нататък не му оставаха никакви възможности. Тази мисъл навя тъга и страх на Николас. Хората поверяваха своя живот на д-р Николас Чеиз и през дългите дни и часове, през които зависеха от неговите грижи, той никога не ги беше предал. А грижеше ли се добре за своите пациенти? Случайно беше чул да го окачествяват като чувствителен и състрадателен, но нали самият той знаеше, че единствените грижи, които полагаше за пациентите си, бяха изцяло технически — сръчност, изкусност на ръцете, може би малко талаш и това беше всичко, но не и емоционални, никога емоционални.

Младият живот, който държеше в ръцете си, малкото човешко същество, което вече беше сериозно наранено, изпитваше неотложна нужда от грижи, изпълнени с обич. Джастин имаше нужда от обич и това, което Ник можеше да направи в момента, беше да даде тържествена клетва.

Ще бъда най-добрият баща. Обещавам ти. Никога повече няма да те изоставя, Джастин, и ще се опитам. Господи, ще се опитам...

Ник държа Джастин в скута си цялата вечер и следващия ден, следващата нощ и деня след нея и нито за миг не прекъсна физическата връзка. Той му говореше с глас, пълен с топлина, каквато не познаваше. Искеше да вдъхне увереност на тихия млад живот, като в същото време му доверяваше тайни от своето детство, които никога не бе изричал на глас.

Първата вечер, някъде около полунощ, Ник си помисли обнадяден, че все пак има някакъв, макар и слаб проблясък на живот в тъмносините очи, които се вираха втренчено в него. Шест часа покъсно, когато Джастин се събуди на същото място, където беше спал цяла нощ свит в скута на Ник, докато баща му беше бдял над съня му — той го поздрави с поглед, пълен с изненада, но не и със страх. След миг малките ръчички се протегнаха и пръстите му погалиха нежно небръснатото лице на Ник. В събота следобед Джастин се усмихна, едва забележимо, но напълно достатъчно, за да напълни очите на Ник с радостни сълзи. Въпреки тази крехка усмивка страхът, че непоправимото зло може би вече е сторено, не изоставяше Ник. А в неделя, докато Ник се къпеше, докато те двамата се къпеха, Джастин

се смееше. Всъщност пророни няколко дрезгави и несигурни звуци, явно изненадан, но това беше най-прекрасният смях, които Ник някога беше чувал.

Глена беше донесла вещите на Джастин — храна, одеяла, дрехи, пелени, кошче... но не и играчки. Апартаментът на Ник сега беше засипан от тези символи на присъствието на сина му, но все още изглеждаше стерилен и безцветен, във вида, в който Ник го поддържаше за себе си, едно място, където можеше да стои абсолютно неподвижен и да мълчи. Но тук вече никога нямаше да има тишина, реши той, докато изливаше недокоснатата половина от чашата със скоч, вече ненужна след появяването на Глена. Никога повече нямаше да пие — никога, докато носи отговорност за този крехък, невинен, ранен млад живот.

След като се изкъпаха и обядваха, Ник заведе Джастин в „Уотър Тауър“, известният търговски комплекс на Мичиган Авеню, който се намираще недалеч от дома му. Купи много оцветени в ярки тонове камиончета и коли, кубчета, топки и едно голямо кафяво нещо — защото очите на Джастин се бяха спрели на нещо още като влязоха в магазина и през цялото време, докато бяха вътре, продължи да се обръща към него — Мистър Мечо. Мистър Мечо беше последната покупка, която Ник можеше да направи, съобразявайки се с времето. Вече беше късно следобед в неделя, а на следващия ден още призори го очакваха пациенти, които дори сега в навечерието на техните операции се надяваха на неговия талант и компетентност.

Време беше Ник да проведе разговора, заплануван още в петък вечерта.

Ако въобще му се беше случвало да моли за помощ през целия му съзнателен живот, то Ник не се сещаше кога е било това. Но сигурно е молил за помощ, някога, много отдавна. Най-вероятно по същия, пълен с безмълвна болка начин, по който синът му го молеше сега. Неговите собствени молби, неговите безмълвни стонове, пълни със самота и страх, никога не бяха получили отговор. Молбите на Джастин нямаше да останат нечути, никога вече.

Докато Ник мислеше за разговора, който трябваше да проведе, за да помоли за помощ за себе си и сина си, изпита странно за самия себе

си усещане, че му е много лесно да направи това... заради нея самата, защото тя беше толкова благородна и мила. Беше се обадил на няколко пъти, след като я пенсионираха поради навършване на седемдесет години, на което и двамата се бяха опитали да се противопоставят. Разговорите бяха неловки, въпреки че тя бе оптимистично настроена към бъдещите си планове — смяташе да си купи къща във Флорида или може би да направи пътешествие по света. Тя, разбира се, имаше много пари. И двамата с Едуард можеха да се пенсионират отдавна, но те бяха избрали да работят, защото обичаха работата си, защото и на двамата им доставяше радост да се грижат за деца.

Разговорите през последните два месеца бяха някак неловки, сега Ник трябваше да се обади, за да моли за помощ, а никога преди това не го беше правил и въпреки всичко този разговор не го притесняваше.

— Здравей, Маргарет, обажда се Ник. Имам някои новини.

— О? — Първата ѝ реакция беше на естествения страх, който изпитва човек от всяка изненада, но доловила топлите нотки в гласа му, предположи спокойно: — Сякаш са добри тези новини.

— Джастин е при мен, Маргарет. Отсега нататък ще живее с мен. — Ник преглътна внезапно обзелите го чувства и продължи сериозно: — Направих грешка, като го оставих да живее с Глена. Той се е затворил много навътре в себе си, за да се защити.

— Ще го примамим да се измъкне оттам, Ник. Сигурна съм, че ще успееш. И аз ще направя всичко, което мога. Искам това. Всичко.

— Добре... Утре трябва да бъда на работа. Не искам да го оставя, но нямам друг избор. Имам много компенсации, които мога да ползвам, но ще изминат няколко седмици, докато свърша с назначените операции. А всъщност прекарах уикенда, като просто бях с него, вместо да потърся някого, който да се грижи за Джастин, докато съм на работа.

— Защото вече си знаел, че разполагаш с такъв човек. Ще ми е хубаво да се грижа за Джастин, Ник, и ще правя това, докато той има нужда от мен...

Джастин имаше нужда и от двамата — любящата седемдесет и четири годишна жена, която цял живот беше копняла за рожба, и

бащата, който цял живот се беше съмнявал в способността си да обича и в същото време беше всичко за своя син. Двамата заедно помогнаха на раненото и лишено от внимание дете да направи с усмивка на лице първите си крачки, а после да стане щастливо и жизнерадостно малко момче. Те постигнаха това бавно, много бавно и дълго време се страхуваха, че дълбоките рани няма да заздравеят.

Маргарет беше почти непрекъснато с Джастин, Ник от своя страна се стараяше да му посвети всичкото си свободно време. Когато се налагаше да отсъства — по работа и по-късно, когато двамата с Маргарет решиха, че Джастин е вече емоционално стабилен, при посещения по други болници за обмяна на опит и умения с колеги — Джастин непрестанно чуваше гласа му. Ник се обаждаше често по телефона и дори когато Джастин още не беше проговорил, той познаваше гласа на баща си и се чувстваше спокоен и сигурен.

Когато Ник беше малко момче, никой никога не го беше докосвал нито с любов, нито от гняв. Посред нощ се събуждаше от кошмарите и страшните чудовища от сънищата оживяваха. Той трепереше в ужасяващия мрак и колкото и да му се искаше да изпищи, се свиваше от страх да не разпръсне застиналата тишина. Оставаше на мястото си безмълвен пред зейналите чудовищни устни. Ник често докосваше с пръсти копренените коси на сина си, галеше го нежно, вдъхвайки му увереност и любов. Нощем сядаше до леглото на Джастин и стоеше там буден, готов да го успокои в мига, в който малките тъмносини очи се отворят. В началото Джастин се будеше често, но от тъмнината при него идваха само топлите думи и нежните ласки на баща му. С времето Джастин започна да спи непробудно по цяла нощ, златните му мигли потрепваха рядко от сънищата, които донасяха нежни усмивки по устните му, а не изпълнени с тревога бръчки по малкото му челце.

За разлика от баща си, чийто сън беше винаги измъчван от кошмари, Джастин спеше спокойно и щастливо. Кошмарите на Ник, подхранвани от спомените за детството, бяха толкова объркани, че действителността и въображението отдавна се бяха смесили в една необратима мъглявина. Той в действителност ли беше открил безжизненото тяло на майка си? В ужасните си кошмари той беше този, който я открива пръв. Тя наистина ли беше прерязала китките си толкова дълбоко и жестоко, превръщайки смъртта си в една мигновена и непоколебима реалност. Толкова ли много се нуждаеше от това

отчаяно и невъзвратимо бягство от своя малък син? Това — причината, заради която тя се беше самоубила безмилостно, се запечата в неговото младо сърце. Още преди да отнесат бледото и безжизнено тяло, баща му изрече за първи път думите, които щеше да продължава да повтаря до безкрайност: „Виж какво я принуди да направи, Николас. Виж.“

Мисълта, че той е виновен за смъртта на майка си, че в него има нещо омърсено, заради което не е заслужавал да бъде обичан и точно затова тя се е убила, избирайки най-жестокия начин да се махне от него, стана основната истина на неговия живот. Но докато прегръщаше своя син, когото обичаше толкова много, Ник разбра, че едно момче — той беше само на три години тогава — не беше в състояние да доведе майка си до самоубийство. Тя явно е била преследвана от своите собствени демони, както Ник от неговите, но нейните са били толкова силни, мъчителни и властни, че тя дори е изоставила детето си.

Ник дори не можеше да си представи да изостави Джастин, без значение колко по-силни, по-мъчителни или по-властни ставаха демоните му. Той щеше да живее с тях, както винаги бе живял, но сега, без притъпяващо болката бягство в алкохолното опиянение. Тежко нараненото сърце щеше да бъде непрекъснато разголено и раните щяха да бъдат открити и кървящи. Огромната любов към Джастин не можа да прогони демоните на Ник. Болката стана още по-силна отпреди, защото сега той съзнаваше повече от всякога незаслужените и неизлечими рани, които му бяха нанесени в детството.

Болката и кошмарите ставаха все по-ужасни и Ник търсеше нов начин да ги притъпи. Отначало, когато се събуждаше посред нощ запъхтян от кошмара си, излизаше навън и тичаше. Тичаше, колкото може по-бързо и по-надалече, докато всяка клетка от силното му стройно тяло започваше да вие от болка и изтощение.

С времето Ник намери и други начини за избавление. Утоляваше сексуалния си глад, който прояждаше силното му и здраво тяло, със среднощно отдаване на страстта и удоволствията. В същото време беше по-внимателен от всякога да не причини болка и да не заблуди жените, с които споделяше сексуалните си умения. Но въпреки това знаеше, че го възприемат като жесток, безцеремонен и опасен. Той беше опасен, разбира се. Вече веднъж в името на любовта беше причинил голямо зло...

Сега, когато отпадналото от болестта тяло на Джастин потръпваше в ръцете му, споменът за голямата злина, която неволно беше причинил на сина си, отново връхлетя върху него. Ник почти беше повярвал, че неговото щастливо момче, което живееше в пълна хармония с близките си хора, по някакво чудо се беше съвсем възстановил от първите шест месеца на своя живот. Но реакцията му от тази вечер показваше, че раните са си все още там, заровени дълбоко в малкото му сърчице. Болестта, причинена от вируса, беше изтласкала потискания страх, той отново се беше почувствал уязвим и тъмосините му очи бяха изпълнени със същия ужасяващ смут, както първия път, когато Ник ги беше виждал. Страхът да не бъде изоставен, беше хвърлил в ужас малкото момче.

Никога няма да те изоставя, скъпи мой Джастин, закле се Ник вътре в себе си и целуна малкото челце, покрито със златиста косица. *И ще направя всичко възможно никога повече да не причинявам зло.*

Ник не искаше да наранява никого, особено хората, които обича. Любовта му към Джастин се появи като невероятна изненада, като вълшебен радостен дар, който беше много повече от това, което той заслужаваше. Ник никога не беше предполагал, че някога ще бъде в състояние да обича когото и да било. Никога и през ум не му минаваше, че това ще бъде неговият собствен син.

Но сега обичаше. И виждаше в нейните прекрасни, изумрудени очи, че и тя го обича. Прекалено много. Елизабет сякаш не знаеше, че заслужава някой много по-добър от него, някой, чието сърце е цяло, а не наранено, чието сърце се усмихва и искри от радост, както нейното, а не да вие от болка като неговото.

Ник беше в постоянна борба със себе си. Трябваше да се предпази от потъването в красивите и толкова готови да го приемат очи, да възпре ръцете си, желаещи да притеглят красивото й тяло към неговото и да забрани на устните си да изрекат всичките му тайни пред нея. Да прогони от нараненото си сърце глупавия и в същото време прекрасен копнеж да превърне с нея невъзможното във възможно.

Това беше една битка със себе си, която той водеше постоянно и която винаги печелеше. Защото я обичаше. Защото знаеше със сигурност, че за Елизабет ще е най-добре, ако Ник стои много далеч от нея.

ВТОРА ЧАСТ

ШЕСТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
август 1991 година*

Елизабет беше в операционната зала, когато Лариса позвъни от летището в болницата в осем и половина. Телефонистката очакваше тя да се обади и любезно ѝ предаде съобщението на Елизабет — адресът ѝ, уверенията че портиерът я очаква и надеждата, че тя самата ще си бъде у дома скоро след десет.

След четиридесет и пет минути Лариса се озова сама в дома на приятелката си и безпокойството, което я съпътстваше от мига, в който напусна стаята си в мотела на летище „Кенеди“, магически изчезна. Тя беше успяла да го направи. Вече беше тук, в този светъл, ведър апартамент и най-последно се чувстваше на сигурно място.

Нейната спалня, както Елизабет я беше предупредила, не беше обзаведена, с изключение на поразителния изглед към центъра на Сан Франциско и крайбрежието отгатак и с една изящна, бледорозова роза, поставена от внимателни ръце върху възглавницата на леглото. Лариса бе обещала на своето болезнено отпаднало тяло, че още щом пристигне на мястото, за което беше тръгнала, ще му осигури почивка в хоризонтално положение. Но сега, облекчена от успешното преодоляване на дългия път до този дом, усети в себе си да се надига някакъв спонтанен и еуфоричен изблик на енергия.

Тя излезе от спалнята и се отправи към кухнята, за да сгрее вода за малко чай. Пътьом спря за миг пред отворената врата на спалнята на Елизабет. Стаята беше огледален образ на нейната спалня, но гледаше на запад към медицинския център, океана и залеза, докато нейният източен изглед разкриваше града, изгрева и брега. На пода бяха струпани купища медицински списания и научни статии. Стените бяха отрупани със снимки, поставени в рамки — една лодка, която цепи с носа си вълните в залива на Сан Франциско, дъга, която се е появила след буреносни облаци в небето, гора, облечена в белите одежди на току-що паднал сняг — всяка една от фотографиите беше пропита от усещането за покой, щастие и надежда.

„Съвсем като Лиз“, помисли Лариса, напусна спалнята на Елизабет, премина през хола и влезе в кухнята.

Тя забрави защо беше влязла в мига, в който видя цветята. Бяха невероятно много, един пищен букет от цветове и ухания. Стеблата им бяха потопени във вода в умивалника, а на плота бяха поставени ножици, захар и бял набор вази от кристал „Лалин“ и порцелан „Ленък“, няколко битови кани и празна гарафа за вино. Елизабет явно тъкмо е подреждала цветята, когато са я повикали в болницата.

Лариса се усмихна мило, приближи пълния с цветя умивалник и се захвана сама с творческата задача.

Тя не беше помръднала оттам, подреждаше вече последната ваза, когато Елизабет пристигна. Шумът от течащата вода попречи на Лариса да чуе приближаването на Елизабет и приятелката ѝ я видя първа. Блестящата златна грива, която се спускаше до средата на гърба ѝ, познатите ѝ от миналото издути на колената джинси, тениската от Бъркли, грациозните като на балерина движения на раменете и ръцете ѝ, докато нареждаше цветята във вазата.

Елизабет произнесе много тихо името на своята приятелка, за да не я стресне:

— Лара?

Но когато Лариса се обърна и Елизабет я видя в лице, тя самата се стресна. В продължение на повече от шест години се беше тревожила, че чудесният, жизнерадостен дух бе започнал да помръква, а сега се оказваше, че това се отнасяше не само за духа ѝ. Лариса беше висока точно колкото нея, но сега изглеждаше по-ниска и крехка като чуплива порцеланова кукла, която парадоксално бяха облекли в тениска и дънки. „Порцеланова? Не.“, помисли Елизабет. Някогашният млечен цвят на кожата на Лариса беше изчезнал. Сега беше снежнобяла и почти прозрачна, един тъжен воал, покрил крехкото ѝ тяло.

Елизабет се взираше в нея, раздвоена за миг от желанието да вземе в обятията си своята приятелка и задължението на професионалния хирург травматолог да открие причината за тази неестествена бледост и отпадналост. Приятелството се оказа по-силно и даде воля на първото ѝ желание.

— Добре дошла! — каза тя, придружавайки топлия и ентузиазизиран поздрав с прегръдка.

— Благодаря ти — прошепна Лариса. Елизабет я беше прегърнала толкова внимателно, като че ли се страхуваше да не я счупи. Елизабет беше забелязала тревожните проблясъци в интелигентните очи на приятелката си. — Знам, че приличам на мъртвец. Преминах през едно малко изпитание.

— Ужасно си бледа, Лара.

— От прекалено силен стрес, прекалено малко сън и липса на слънце — обясни Лариса, повдигайки рамене. Това беше поне част от истината. След миг изрече тихо чистата и щастлива истина, която осъзнаваше в момента: — Но вече съм по-добре, Лиз, само от факта, че съм тук.

— Много се радвам, че си тук — отвърна Елизабет, като реши да не рови повече в раните ѝ. Освен това забеляза как нейната приятелка съвсем открито я разглежда цялата.

В първия момент Лариса просто се взираше в нея. Тя виждаше същата Елизабет, разбира се — свежа и непринудена и чудно сияеща. Но хубавият момичешки поглед беше смесен от една нежна, съблазнителна и женствена красота. Гъстата кестенява коса, която се къдреше естествено и пищно, сега беше оформена в прическа, все така гъста и пищна, но вчесана във великолепно блестящи букли. И широките ясни очи бяха като омагьосващи, все още блестящи и искрящи, но в същото време възбуждаха любопитството, озадачаваха, хипнотизираха. И въпреки че Елизабет беше облечена просто, роклята ѝ беше в елегантен стил, ушита от плат с цвят на пламък, а не в кафяво или синьо, което носеше винаги преди.

— Може да приличам на мъртвец — подхвана най-после Лариса и красивите ѝ яркосини очи изведнъж се оживиха и заблестяха, — но ти, Елизабет Джанингс, без съмнение имаш блестящ вид.

— Не бих казала чак блестящ... но може би малко по-добър. Направих си едно новогодишно префасониране. — Желанието ѝ да изглежда възможно най-добре съвпадна с новогодишните празници, но ако трябваше да бъде точна, всъщност съвпадна с пристигането на новия шеф на сектора по трансплантация, д-р Николас Чеиз, когото очакваха на петнадесети януари. Елизабет вече беше срещала Ник рано, когато той се яви на конкурса за шефското място в началото на декември. Той разглеждаше медицинския център в момента, в който тя излезе от операционната, работила цяла нощ, разрошена и

изпомачкана. В същия миг я обзе неприятната мисъл, колко ли е непривлекателна в неговите очи.

— На площад „Юниън“ има едно чудесно място, което се нарича „Разбира се, че при Сидни“. Това е комплекс от бутик за дрехи и козметичен салон, така че просто можеш да отидеш там и да си направиш основен моден ремонт — дрехи, прическа, грим и всичко останало. Аз това и направих.

— И изглеждаш наистина страхотно. — Лариса импулсивно протегна ръка, за да докосне една от богатите и кестеняви къдрици и добави мило: — Тези букли.

— Имам ги благодарение на една много способна и изобретателна фризьорка и, разбира се, чудото на моята коса — обясни Елизабет усмихната, въпреки че неестествената бледност на ръката, която докосна пицните ѝ къдрици с разтреперани пръсти, прониза тревожно сърцето ѝ. Все още усмихната тя предложи внимателно: — Защо не седнем, Лара. От часове съм на крака. Само ще сложа вода за чай и можем да се проснем точно тук сред всички тези прекрасно подредени цветя.

Без да чака съгласието на Лариса, Елизабет напълни чайника с вода.

— Роклята ти е много хубава — каза Лариса, когато и двете седнаха с чаши в ръце. — Този цвят наистина ти стои чудесно.

— Спомних си, че една много скъпа моя приятелка години наред ми предлагаше да опитам по-ярки цветове. — Елизабет се усмихна и продължи: — Тази рокля, всъщност целият ми подновен гардероб, е избран с помощта на една жена от „При Сидни“, която се нарича Кристин. Тя прилича на теб, Лара. Има изключително чувство за цвят, стил и мода, каквото аз никога не съм имала.

— В момента не съм точно модна, но обичам тази стара премяна.

— Аз също. Запазила съм същите дрехи в спалнята си. Някой ден можем да си облечем старите екипи и да се разходим из старата алма матер. За съжаление този уикенд няма да стане, защото въпреки че от утре официално не съм на повикване чак до понеделник, искам да не се отдалечавам много заради трансплантацията на черен дроб, която току-що направихме.

— За мен няма нищо по-хубаво от това да стоя тук и да пия чай в твоя уютен апартамент.

— И да бърборим цяла нощ, както в добрите стари времена?

— Звучи чудесно. Струва ми се, че по облеклото ми достатъчно ясно личи, че вече съм започнала да се връщам към миналото. — Лариса въздъхна и тихо добави: — Мисля че това, което наистина искам да направя, е да се върна десет години назад и да започна всичко отначало.

— Десет години? Наистина ли искаш да зачеркнеш и кариерата си като фотомодел?

— Не. Работата като фотомодел ми харесваше. Колко много исках да направя поне една снимка през последните шест години... — Лариса погледна пълните със съчувствие очи на приятелката си и призна тихо: — Твърде съм изморена, за да говоря за Джулиан тази вечер. Нека да поговорим за нещо по-приятно, нали нямаш нищо напротив? Например за това колко страхотно изглеждаш.

— И за това, че съм на повикване! — каза Елизабет през смях, като стана, за да отговори на внезапно позвънилия телефон.

Обаждането беше от болницата, но не от спешния кабинет. Беше Стивън. Преливането на ЛКС беше завършило без инциденти и сега, след като бяха приети от имунната система на пациента, новите клетки-воини се бяха заловили на работа в тялото му, разразявайки жестоката си атака срещу тумора. Стивън се обаждаше и за да разбере дали Лариса е пристигнала.

— Да, тук е, здрава и в безопасност — отвърна Елизабет и се усмихна на Лариса, въпреки че се замисли върху правдоподобността на собствените си думи. Беше ли всъщност Лариса здрава и в безопасност? — Седнали сме в кухнята, заобиколени от цветя и прием чай.

След като приключи с разговора, Елизабет обясни:

— Беше Стивън Шеридън. Имунолог в центъра и мой много добър приятел. Предполагам нямаш нищо против, че съм го осведомила за пристигането ти. Имам пълно доверие в дискретността му.

— Не, разбира се — отвърна Лариса и попита дръзко приятелката си, предвид топлите нотки в гласа ѝ от разговора преди малко: — Добър приятел?

— Много добър приятел. Стивън е един прекрасен мъж.

Прекрасен, замисли се Лариса. Елизабет винаги беше привличала прекрасните мъже — с приятна външност, възпитани, благородни, като самата Елизабет. А мъжете, които тя привличаше? Те никога не бяха прекрасни. Както Джулиан те винаги бяха искали единствено да я притежават, да я завоюват и да властват над нея. „Дали не съществуват два напълно различни вида мъже на земята?“, запита се Лариса. Дари не ѝ беше определено от съдбата да привлича жестоките, грубите и себичните?

— Стивън женен ли е, Лиз?

— Не, мадмоазел Сватовница, но е ангажиран.

Изгаряща от нетърпение да научи всичко за живота на Елизабет и нейните приятели, Лариса настоя с искрен интерес:

— С кого?

— Казва се Мадолин Мичел. Тя е водеща на едно предаване в местната телевизия. Тя е истинска водеща. Подготвя неделните новини в пет и единадесет часа и е любимка на седемдесет процента от зрителите.

— Звучи така, сякаш е с тенденция да се премести на някой по-широк екран от този на местната телевизия.

— Има намерение да го направи. Всъщност в момента уговаря мястото си в някакво радио в Ню Йорк.

— Стивън ще се премести ли с нея в Ню Йорк?

— О Елизабет се замисли и сбърчи чело. — Не знам. Мисля, че не.

— Изглежда си сигурна, че няма да го направи.

— Ами, не знам. — Елизабет вдигна рамене. Двамата бяха споделяли откровено своите любовни преживявания, като и при Стивън и Елизабет налице беше фактът, че още никой от тях не смяташе, че е открил своята неудържима любов. През тази половина година, през която Стивън се срещаше с Мадолин, този факт беше останал непроменен за него, доколкото тя знаеше. — Мисля, че никога не съм намирала Мадолин подходяща за Стивън, тя е не по-малко отдадена на кариерата си от него, а може би той има нужда от жена, която да му осигури достатъчно време за работа.

— От това, което чух, успях да схвана, че ти просто не мислиш, че Мадолин е подходящата жена за Стивън. И сигурно си права, Лиз — заяви тихо, но уверено Лариса. — Ти успяваш много точно да

прецениш кой е в състояние да направи приятелите ти щастливи или нещастни. — Лариса спря за миг, после продължи: — Никога не си одобрявала Джулиан, нали?

— Познавах го бегло, Лара.

— Знам, но все пак... — Лариса искаше да разбере какво точно беше забелязала в Джулиан за толкова кратко време Елизабет, а тя самата не беше успяла да види години наред. Искаше да разбере как Елизабет откриваше прекрасните мъже и тези, които не бяха толкова прекрасни, и се надяваше приятелката ѝ да сподели мъдростта си с нея. Но ако започнеш с тези въпроси сега, щеше да повдигне теми, които в момента се чувстваше изморена да обсъжда.

Телефонът иззвъня и Лариса се усмихна, тъй като за втори път тази вечер звънът му я избавяше от евентуален разговор за Джулиан.

Този път се обаждана от спешния кабинет. Имаха нужда от Елизабет. Главният дежурен беше задържан в операционната, спешен случай на огнестрелна рана в гърдите, а току-що бяха получили съобщение, че на път към болницата е тежко ранен при катастрофа.

— Най-добре тръгвай! — каза Лариса, когато Елизабет затвори телефона и ѝ обясни за какво я търсят.

— Линейката има още двадесет минути път, а ще стигна до болницата за две минути. Този случай сигурно ще ме задържи там през цялата нощ. Сутринта имам визитация в трансплантационния сектор, така че няма да ме видиш по-рано от утре на обяд.

— По кое време ще си готова да се срутиш.

— Може би ще дремна малко, но ще съм във форма. Всъщност в пет часа утре имам среща с Кристин в „При Сидни“. След четири седмици ще има официален бал във „Феърмон“, където ще се чества откриването на новия Имунологичен институт, чийто директор ще бъде Стивън и аз имам нужда от вечерен тоалет. — Елизабет наклони глава настрана и добави: — След четири седмици, освен това е четиринадесети септември.

— Твоят тридесет и първи рожден ден!

— Да, което е още една основателна причина да се постарая да изглеждам възможно най-добре тази вечер. Искаш ли да дойдеш в „При Сидни“ с мен? Или ще клюмаш у дома.

— В Манхатън, в някои от скъпите бутици и ресторанти ме познават, но не мисля, че тук някой би ме разпознал.

Аристократичният Джулиан смяташе, че е невероятно глупаво и парвенюшки да се появяват снимките ни в светските хроники на вестниците и списанията, така че са минали повече от шест години, откакто позирах за последен път.

— Нито пък си приличаш с някоя от снимките ти като фотомодел.

— Така ли смяташ? — попита изненадано Лариса. — Знам че на всяка снимка изглеждам различно — различна прическа, грим, ъгъл на снимане — но винаги съм мислила, че между всички фотоси има някаква прилика.

— Снимките си приличат, но никога не съм виждала в тях жената, която съм мислила, че си — истинската теб.

„Истинската мен“, помисли Лариса и потръпна. Сигурно никога не е съществувала такава снимка. Или, ако случайно някой от фотографите е успял да я направи, то веднага е унищожил негатива, защото не е искал да остави свидетелство срещу самия себе си, че е успял да запечата на своята фотографска плака винаги заслепяващия, винаги самоуверения фотомодел Лариса Локсли, уязвима и уплашена.

— Е, както и да е — продължи бързо Лариса след кратък миг на неловко мълчание. — Дори и някой да ме разпознае, това не би създадо проблеми. Само Джулиан знае, че съм си заминала и не би казал никому за това. Ужасно мрази скандалите, дори само слуховете за тях. Ако му се наложи да обяснява отсъствието ми, ще каже, че съм заминала някъде на курорт.

— Добре. Значи можеш да дойдеш в „При Сидни“ с мен. Много искам да видиш бутика и да се запознаеш с Кристин.

— Аз също.

— Сега е по-добре да тръгвам. Чувствай се като у дома си и се наспи добре тази нощ. Утре, като се върнем от „При Сидни“, може да поговорим за Джулиан... ако искаш. — Елизабет видя едновременно надежда и страх на красивото бледо лице на Лариса, когато предложи това. Някога младите Лиз и Лара бяха споделяли своите тайни и мечти, доверявайки се една на друга без никакво съмнение. Импулсивно Елизабет разкри една своя тайна: — И утре ще ти разкажа за Ник.

— Ник? — Лариса се усмихна. *Ник?*

— Не знам защо казах това! В действителност няма нищо. — *Нищо и всичко.*

— Чудесно — засмя се топло Лариса — един радостен смях, който прозвуча доста дрезгаво, защото много отдавна не се беше смяла, но в същото време беше прекрасен. — Нямам търпение да чуя всяка безсмислена подробност.

СЕДМА ГЛАВА

„Сякаш знае колко съм изтощена“, помисли Лариса, когато Елизабет подмина всички определени за паркиране места и паркира директно на служебния паркинг. Все още се чувстваше немощна въпреки дълбокия сън, който беше преминал необезпокояван от никакви сънища. Тлеещите въглени на болката в корема ѝ заплашително ѝ напомняха, че във всеки миг могат да се разгорят в пожар. Но тя твърдо беше решила да придружи Елизабет до „При Сидни“, а и много искаше да отиде с нея.

— Това е парадният вход — обясни Елизабет и натисна плавно спирачката.

Двама камериери отвориха галантно вратите на колата и само след няколко крачки се озоваха в преддверието на „При Сидни“. Сякаш, помисли Лариса, сме се озовали в някаква величествена градина, изпълнена с ухание и платове. Опияняващият аромат идваше от стотиците рози, изкусно подредени в изящни кристални вази, а приказните дрехи бяха подредени не по-малко красиво от цветята в ярки, елегантни и стилни букети. В тази пищна градина, където и да се обърнеш имаше огледала, един шумящ фонтан и кристални полилеи. В преддверието сервираха шампанско и капучино, и в ухаещия на рози въздух се носеха тихо романтични любовни песни.

„При Сидни“ беше много оживено в този неделен следобед и в същото време бутикът беше толкова съвършено проектиран, че създаваше усещането за безкрайно пространство и интимно уединение.

— Прекрасно е — каза Лариса след няколко мига на безмълвно възхищение.

— Почакай да видиш пробните. Огромни са и в тях е осигурено пълно спокойствие. Всяка пробна има две помещения, едното за преобличане, другото за оглеждане, където можеш да добиеш реална представа в многобройните огледала и под естествено осветление. Предвидени са и огромни канапета за гости, като теб, които чакат между пробите. Само ще проверя на рецепцията коя съблекалня е

запазена за нас. Кристин сигурно вече е там и подрежда роклите, на които предварително се е спряла.

— Всичко е изрядно подредено — пророни одобряващо Лариса. — Някой наистина е мислил, когато е създавал това място. Най-вероятно самият Сидни.

Тяхната съблекалня беше на втория етаж и момичето на рецепцията им съобщи, че Кристин ги очаква там. В момента, в който тръгна след Елизабет към широкото вито стълбище, Лариса усети, че я обзема страх. Силите ѝ я държаха, докато се разхождаха бавно сред букетите от дрехи и рози, но дали щеше да издържи изкачването по стъпалата? От другата страна на шумящия фонтан имаше стъклен асансьор, но...

„Само един етаж е“, каза си Лариса. „Ще се справя. Ако ми прималее между етажите, винаги мога да спра под предлог, че не мога да откъсна очи от пъстроцветната панорама на първия етаж.“

Тъкмо преполовиха разстоянието до втория етаж, когато Лариса вече възнамеряваше да направи това и беше спасена от внезапното появяване на една красавица с виолетово-сини очи и гарваново черна коса, която слизаше по стълбите срещу тях.

— Елизабет!

— Здравей, Мадолин — поздрави топло Елизабет. След миг на колебание тя добави. — Мадолин, бих искала да те запозная с Лариса. Лариса, това е Мадолин.

За да не допусне разкриването на самоличността на Лариса, Елизабет съзнателно пропусна споменаването на фамилните имена при представянето. Но Лариса се досети, че това трябваше да бъде онази Мадолин, която имаше връзка със Стивън Шеридън. Държеше се като знаменитост, с маниерите на човек, който обича да застава пред камера. Докато двете си размениха любезни реплики, Лариса усети изпитателния поглед на телевизионната водеща върху себе си. По нищо не личеше Мадолин да я е разпознала, най-вероятно я определяше най-общо — поразително красива жена, явна конкуренция. Лариса прочете напрежението в синьо-виолетовите очи, докато те търсеха упорито някакъв недостатък в нея, някакъв неоспорим дефект, от който Лариса да изглежда по-малко красива, по-малко желана и по-малко блестяща от самата Мадолин. Лариса беше свикнала с тези преценяващи погледи, със спонтанно възникващата и

задушаваша враждебност, идваща отсреща в мига, в който хората разбираха, че тя няма никакви дефекти и недостатъци, поне не физически.

„Защо оглеждаш мен“ помисли Лариса. „Аз не представлявам никаква заплаха за теб. Ако имаш желание да се притесняваш за нещо, притеснявай се за очевидно много близкото и значимо приятелство между Стивън и Елизабет.“

— Тръгваш си от „При Сидни“ с празни ръце, Мадолин? — попита накрая Елизабет, след няколкото кратки мига, в които виолетовите и яркосините очи бяха застинали едни в други.

— Само така изглежда — отвърна Мадолин, премествайки погледа си от Лариса върху Елизабет, което явно ѝ донесе облекчение. Тя продължи на един дъх: — Всъщност, прекарах последния един час в избиране на плат за роклята, която Кристин ще ми приготви за бала във „Феърмон“. Тя сама я моделира, с мое участие, разбира се, и ще бъде прекрасна. Исках да съм с нещо специално, защото това ще бъде една много официална вечер за Стивън. Нали обещавах, че няма да му кажеш, Елизабет? Искам да бъде голяма изненада.

— Разбира се, Мадолин.

— Благодаря ти за това. Е, трябва да тръгвам. Имам среща със Стивън в „Клиф Хауз“ в шест. Радвам се, че се запознахме... — Мадолин прекъсна изречението си за частица от секундата, точно толкова дълго, колкото беше необходимо, за да създаде впечатлението, че будният и безпогрешно трениран журналистически ум не си е направил труда да запомни името на Лариса. След това добави сладко: — ... Лариса.

Мадолин продължи надолу, а Лариса трябваше да изкачи след Елизабет останалата половина от стълбите до втория етаж. Силите ѝ бяха обновени от краткотрайната почивка, както и от инстинктивното покачване на адреналина, освободен под щателния оглед на Мадолин. Въпреки това тя изчака да изкачат стълбите и да тръгнат по коридора към определената за тях съблекалня, преди да заговори:

— Значи това е Мадолин? — каза тя, а на лицето ѝ се изписа многозначителна, дяволита усмивка. След това се усмихна широко и каза: — Спомняш ли си, че когато бяхме в колежа ти действително смяташе, че ако не можеш да кажеш нещо хубаво за някого, не трябва да казваш нищо. Ти винаги намираше да кажеш нещо хубаво, разбира

се, а аз прекарах три години със стиснати устни. — Деликатните пръсти на Лариса изписаха във въздуха жеста, който използваше толкова често в колежа — изви ръка, като че ли завърта ключ, за да попречи на устните си да изговорят на глас някоя остроумна, но не толкова приятна мисъл, родила се в главата ѝ. Сините ѝ очи сега заискриха така, както бяха искрили тогава. — Виждам, че все още се придържаш към това правило, Елизабет Джанингс.

— Не съвсем. Невинаги — отвърна Елизабет на искрящите сини очи, в които прочете предизвикателството: „Не? Докажи го тогава!“. — Окей, признавам, че не съм луда по Мадолин. Окей, окей, ще го кажа: Стивън би могъл да си намери и нещо по-добро. Видя ли? — Елизабет се засмя мило и след миг изумрудените очи станаха замислени, тя добави тихо: — Спомням си, че в колежа твърдеше, че винаги можеш да намериш нещо лошо в абсолютно всички, но истината беше, че ти първа се втурваше да защитиш всеки, който имаше нужда от защита.

— Е, мисля, че Мадолин може да се защити великолепно и сама.

— Съгласна съм. Въпреки това е много мило, че е ангажирала Кристин да ѝ ушие роклята. Тази работа доставя огромно удоволствие на Кристин.

— Абсолютно съм убедена, че Мадолин прави това заради Мадолин, а не заради Кристин. Все пак — добави Лариса, като гласът ѝ се изпълни с обич, изричайки това, — ти успя да откриеш нещо добро.

— Благодаря ти. — Елизабет наклони настрана разкошните си кестеняви къдрици и изрече със сериозен тон: — Ти ще харесаш Кристин, Лариса. Тя е от типа хора, които ти моментално се втурваше да защитаваш в колежа.

Всъщност Лариса действително се беше втурвала да защитава Кристин в колежа.

— Лариса? — възкликна изненадана Кристин в мига, в който те влязоха в съблекалнята.

— Да — Лариса се усмихна топло, вдъхвайки увереност на много красивата жена, която изглеждаше приятно изненадана, но в същото време плаха и несигурна. Кристин се занимаваше с мода и не беше невъзможно тя да разпознае в Лариса някогашния известен фотомодел от висшата мода. Но тихият поздрав на Кристин изглеждаше по-скоро личен, отколкото професионален.

— Извинявай, Кристин, но познаваме ли се?

— Не съм сигурна дали някога сме се запознавали, но преди дванадесет години и двете бяхме първокурснички в Бъркли. Веднъж, може би, без да си даваш сметка за това, ти страшно много ми помогна. — Сега в погледа на Лариса се появи изненада и известна несигурност. — Сигурно въобще няма да се сетиш за случката, но аз я помня много добре и, ако нямаш нищо против, бих искала да ти я разкажа.

— Окей.

— Ами... беше организиран семинар по дизайн, който водеше един мъж на име Дейвид Ендрюс.

„Дейвид Ендрюс“, отекна тихо в съзнанието на Елизабет. Името ѝ беше добре познато, но то ѝ говореше за нещо, което се беше случило значително по-скоро, а не преди дванадесет години. Възможно ли беше да става въпрос за същия Дейвид Ендрюс.

— Дейвид Ендрюс — промълви след миг Лариса, връщайки като истинско ехо името, което Елизабет беше изрекла наум. Двадесет години по-старият от средната възраст на първокурсничките, особено сексапилен преподавател по изкуство имаше цяло ято поклоннички, решени да го съблазнят. Но той стоеше настрана от студентките си и това го правеше още по-желан: сексапилен и етичен, идеалният романтичен герой, който благородно се лишаваше от страстта, която без съмнение желаше, защото благоприличието изискваше това. Замислила се за това, сега Лариса видя едно много по-вероятно обяснение за въздържаността на Дейвид Ендрюс: какъв интерес можеха да предизвикат в един великолепен тридесет и осем годишен мъж някакви кикотещи се осемнадесетгодишни хлапачки? — Да, сещам се за него. Беше сериозен преподавател, но и невероятно сексапилен, поради което имаше истинска навалица на лекциите по дизайн.

Първокурсничките имаха право да се запишат само в курса по дизайн, така че в деня на записването трябваше да се отиде рано в канцеларията на факултета по изящни изкуства, за да има шанс.

Дейвид Ендрюс събуди стари спомени у Лариса и след като се вгледа в Кристин, те започнаха съвсем да се изясняват. Блестящата, дълга златна коса на Кристин тогава беше още по-дълга, стигаше до кръста ѝ, беше като трептящ златен воал, зад който се криеше

красивото ѝ лице, с изключение на забележителните ѝ светло теменужени очи. Ослепително златната коса сега беше по-къса, но очите бяха същите. Лариса се усмихна и каза:

— И двете бяхме там, в канцеларията на факултета по изящни изкуства и чакахме да се запишем за лекциите.

— Точно така — потвърди Кристин, явно зарадвала се, че Лариса си спомни. — Чакахме шест момичета и докато чакахме, останалите споделяха помежду си причините, заради които желяеха да се запишат. Основната беше Дейвид, неговата привлекателност и сексапил. Но твоята причина не беше тази. Ти искаше да се запишеш, защото щеше да ставаш фотомодел и искаше да научиш всичко за цветовете и дизайна.

— И тогава едно от момичетата се обърна към теб и те попита ти защо искаш да се запишеш — каза тихо Лариса, вече ясно спомнила си сцената. Красивите ѝ очи бяха стаили страх и опасения. Сякаш Кристин очакваше да стане за посмешище на останалите. Беше толкова плаха в сивите си безцветни дрехи, в които изглеждаше съвсем лишена от сексапил. Другите момичета не можеха да я възприемат нито като бъдещ моделиер, нито като някоя, която крои планове относно бъдещия им преподавател. Кристин действително умираше от страх, но в същото време забележителните ѝ светло теменужени очи погледнаха плахо, но гордо и предизвикателно. — И ти отговори, че ще ставаш моделиер на облекло.

— Да. — Отговорът на Кристин прозвуча топло, изпълнен с благодарност, след всичките тези години. Лариса се беше намесила толкова бързо тогава, че дори и за миг не остави Кристин да изпадне в неловко мълчание, което би могло да я обърка. — И ти каза, че се надяваш един ден да показваш на модни ревюта моите модели. Беше толкова мило от твоя страна, Лариса. И няколко минути по-късно, когато съобщиха, че свободните места са само пет, ти се оттегли, за да мога да се запиша аз.

— А ти завърши този курс и сега, съдейки по това, което току-що чухме от Мадолин Мичел, моделираш красиви вечерни тоалети.

— Завърших курса и в момента моделирам една рокля, която се надявам да бъде красива. — Кристин замълча и след това добави мило, като в същото време в светлите ѝ очи блеснаха пламъчета: — Но най-

важното нещо, което се случи благодарение на теб, беше, че се запознах и омъжих за Дейвид.

— Наистина ли? Браво на теб. — „Браво на Дейвид“, добави наум Лариса, изпитвайки изведнъж уважение към човека, когото познаваше само от слуховете за него. Дейвид Ендрюс без усилие беше подминал предизвикателните аванси, които му даваха кикотещите се осемнайсетгодишни момичета, но не е успял да устои на скромната и горда Кристин. — Спомням си, че чух за това, че се е оженил, но никой не спомена подробности.

— Трябваше да бъдем много внимателни, защото той беше преподавател, а аз негова студентка. В действителност се виждахме само по време на лекциите му, но и двамата знаехме... Когато курсът свърши, Дейвид ме помоли да не записвам следващия семестър, ако нямам нищо напротив. — И тя добави нежно: — След това ме попита дали бих се омъжила за него.

— Колко романтично. — Изричайки това, Лариса отмести поглед от Кристин към Елизабет. Очакваше да види добре познатата усмивка на лицето на винаги оптимистично настроената си приятелка, но изражението на Елизабет беше сериозно и сянка на усмивка не преминаваше през лицето ѝ, очите ѝ бяха странно далечни, дори мрачни. Лариса отново се обърна към Кристин и докато погледът ѝ се преместваше от усмихнатите светло теменужени очи на златната халка на грациозната ръка на Кристин, Лариса сама изрече възторжените слова, които очакваше от Елизабет: — Това е прекрасно.

— Живяхме заедно единадесет чудесни години — съгласи се тихо Кристин. Красивото ѝ лице помръкна. — Дейвид почина преди една година.

— О, Кристин, ужасно съжалявам.

— Няма нищо, аз повдигнах темата и исках да направя това. Винаги съм се надявала, че някой ден ще те видя отново и ще мога да благодаря за милото ти отношение към мен онази сутрин. Това значеше много за мен. Ужасно бях плаха тогава и беше толкова сърдечно от твоя страна да се изправиш в моя защита. Освен това оттегли името си, за да мога да се запиша аз и благодарение на теб аз се срещнах с Дейвид. Това, че с Елизабет сте приятелки, е просто поразително съвпадение.

„Има и друго съвпадение“, помисли Елизабет, докато се двоумеше дали да го запази в тайна, или да го разкрие. Тя не беше специално ангажирана по грижите за Дейвид Андрюс, но знаеше много за талантливия изкуствовед, който беше безпощадно поразен от рак на черния дроб. Дейвид беше първият пациент, лекуван с ЛКС. След като традиционната химиотерапия не му помогна и той вече агонизираше, беше взето решението да опита ново изобретената от Стивън имунотерапия. И благодарение на революционното откритие на Стивън Шеридън Дейвид живя пълноценно още една година.

Не само всички в медицинския център, но и онколозите от целия свят научиха за невероятния научен пробив. Но без да се цитира името на пациента. Елизабет узна името на Дейвид от Стивън и през тази последна година от живота на Дейвид тя го чуваше често, защото Стивън споделяше с нея и надеждите, и тревогите си.

Но дали Стивън въобще някога беше споменавал мисис Дейвид Ендрюс, Елизабет нямаше спомен за това. И дори да знаеше, че името на съпруга на Кристин е Ендрюс, тя се съмняваше, че някога би направила връзка.

Кристин знаеше за интимната връзка на Мадолин със Стивън и за приятелството между него и Елизабет и, въпреки това, не беше споменала нищо за своето познанство с него. Кристин избра да премълчи за това, да го запази само за себе си, но това беше решението от нейна страна.

В момента Елизабет трябваше да направи своя избор и тя реши, че се чувства неудобно като пази тайна.

— Съпругът ти беше пациент на Стивън Шеридън, нали?

— Да — отвърна Кристин. Тя се обърна към Елизабет и плаха надежда заискри в светло теменужените ѝ очи, когато каза топло: — Не съм знаела, че си познавала Дейвид, Елизабет.

— Не го познавах. Само бях чувала за него... от Стивън. — Елизабет си пое въздух, в очите ѝ се появи извинение, когато обясни: — Понякога се налага, емоционално необходимо е за лекарите да разговарят помежду си за своите пациенти, дори да не са пряко ангажирани с лечението им.

— Нямам нищо против, че ти е говорил за Дейвид — успокои я тихо Кристин. — Знам колко отдаден на работата си е д-р Стивън Шеридън и колко всеотдайно се грижеше за Дейвид. Сигурно

трябваше да те попитам дали не знаеш нещо повече за Дейвид, но мислех, че ще прозвучи малко сложно. Никой в „При Сидни“ не знае нищо за него. Започнах работа тук месец след смъртта му и...

— И е нещо лично — допълни топло Елизабет. — И винаги ще остане такава.

— Благодаря ти.

Последва дълго, но не неловко мълчание. Трите жени размениха усмивки на разбиране и доверие. Лариса първа наруши тишината, изричайки ентусиазирано:

— Поразена съм от тоалетите, които си избрала за Елизабет, Кристин. Нямам търпение да видя роклите за бала.

— Те са в съблекалнята. Мисля, че някои от тях ще ти стоят прекрасно, Елизабет, но ако не ги одобриш, ще бъда много щастлива, ако мога да моделирам и за теб специален тоалет.

Много скоро стана ясно, че няма да се наложи Кристин да проектира вечерна рокля за Елизабет. Всяка една от тези, които беше отделила, изглеждаше чудесно. Докато обсъждаха коя е най-хубавата, коя е най-пленителна и сексапилна, разговорът им беше наситен с усмивки и приятелски шеги.

Постигнаха единодушие, спирайки се на рокля от ефирна коралова коприна. И Кристин, и Лариса смятаха, че яркият, наситен цвят е идеален за Елизабет. И двете бяха единодушни, че издължените линии на модела умело акцентират високата и елегантна фигура на приятелката им.

Самата Лариса имаше много добър усет за стил и цвят, но Кристин беше тази, която имаше истинска дарба. Тя умееше да оцени доброто и това беше съчетано със способността ѝ да го направи да изглежда още по-добре. Лариса седна на канапето в салона на пробната и докато наблюдаваше как Кристин оглежда един по един избраните модели обувки, мислите ѝ се върнаха далече назад и тя си спомни това, което беше казала в онази ранна утрин във факултета по изящни изкуства в Бъркли — че се надява някой ден да има възможността да представи някой от моделите на Кристин.

Лариса знаеше, беше ѝ абсолютно ясно, че тази нейна надежда никога няма да се осъществи. Кристин можеше да стане знаменита

дизайнерка. Тя беше съвсем млада, само на тридесет години и при това толкова надарена. Но възрастта на Лариса бе пречка тя да се върне в професията. Въпреки че светът се наслаждаваше, наблюдавайки красивото стареене на супер моделите Кристи Бринкли, Лорън Хатън и Черил Тиегс, Лариса Локсли изчезна от погледа на публиката преди повече от шест години. Никой не я помнеше, освен това имаше много голяма разлика между жената, която беше преди, и жената, която беше сега.

Проблемът не бе само в тялото ѝ. Когато беше здрава и силна, фигурата ѝ беше все така стройна и предизвикателна. Не, Лариса знаеше, че проблемът се крие в нейните очи. Преди да срещне Джулиан, великолепните ѝ сини очи все още можеха да греят от радост и надежда. Този бляскав поглед ѝ беше вдъхнала Елизабет, тя го беше провокирала със своя вечно щастлив вид и оптимистичните си представи за безграничните възможности, които предлага животът. Нейните собствени сини очи бяха видели твърде много и тя не беше в състояние да контролира излъчването им, излъчване пълно с невидимите послания, на безнадеждността и прекършените мечти, и предадената любов.

ОСМА ГЛАВА

Навън все още беше топло и слънчево, когато Елизабет и Лариса излязоха от „При Сидни“. Докато чакаха да докарат колата на Елизабет, тя предложи на Лариса да направи програма на славната лятна вечер, която им предстоеше, като сама изброи най-изкушаващите я възможности — вечеря сред природата на парк „Жирардели“, разположен на брега на океана, или морска салата от риби, раци, миди и всякакви още морски деликатеси, или една спокойна разходка край брега на Тихия океан по залез-слънце.

„Нямам сили за нито едно от тези удоволствия“, помисли Лариса. На моменти изтощеното ѝ докрай тяло потръпваше немощно, а огънят в стомаха ѝ бе лумнал в пожар. Вместо „Жирардели“, пристанището или плажната ивица, може би трябваше да помоли Елизабет да я заведе в медицинския център, за да определят степента на нараняването и да проверят дали някой важен орган не е пострадал фатално, освен този, за когото вече знаеше: сърцето ѝ.

„Не“, реши Лариса. Сега беше изморена, клатушкаше се и цялото тяло я болеше, но важното бе, че днес тя беше по-добре от вчера и утре щеше да бъде още по-добре, а в понеделник, докато Елизабет е на работа, ще отскочи до близката аптека и ще си купи „Феронат“ и някакви таблетки, пълни с витамини за подсилване. До следващия уикенд ще се възстанови дотолкова, че ще е в състояние да придружи Елизабет до техните любими места.

Но не сега.

— Не си ли изморена, Лиз? — попита тя. — Била си на крак цяла нощ и си дремнала съвсем за малко.

Елизабет погледна замислено приятелката си. Някога беше толкова неуморима, изглеждаше, че енергията ѝ бе безгранична. Въпреки бледността в модния салон Лариса отново беше заприличала на онази Лариса от миналото — весела, остроумна и жизнерадостна. Но забелязала пластове умора, появили се на красивото ѝ лице, Елизабет разбра какви усилия бе коствало на приятелката ѝ, за да изглежда като онази Лариса от миналото.

— Сигурна ли си, че всичко със здравето ти е наред, Лара? Освен това, че се намиращ в състояние на огромен стрес, започвам да мисля дали няма и нещо друго. — Елизабет наклони глава и се опита да отгатне: — Бременност, може би?

— Не. Не съм бременна и това е абсолютно сигурно. И съм добре. — „Ще бъда добре.“ — Просто съм изморена, Лиз, това е всичко.

На Лариса като че ли ѝ се налагаше да събере всичката останала смелост, за да прогони страховете от красивото си преуморено лице.

— Струва ми се, че аз също съм изморена, по един много приятен начин. Бихме могли да прекараме вечерта и у дома, а пътят ще си купим храна. Ще си облечем халатите и ще бърбим, докато заспим.

В колежа Елизабет и Лариса споделяха всичко, тайните си, копнежите и мечтите си. Сега, когато седнаха в хола на Елизабет и пред очите им се разкриваше златното великолепие на залязващото над Тихия океан слънце, те си спомниха за онова време, когато споделяха, спомниха си и мечтите.

От самото начало Елизабет искаше да стане лекар. Когато Лариса настояваше да научи повече за нейните мечти, осемнайсетгодишната Елизабет представяше нещата съвсем просто и конкретно. Искаше някой ден да се влюби, да се омъжи и да има деца. Лариса разкрояваше ентусиазирано простите факти от мечтите на Елизабет, вдъхновена от убеждението, че всичко, което нейната благородна и оптимистично настроена приятелка си пожелае, трябва да се сбъдне.

— Ти описа къщата, в която ще живея така — кокетна, боядисана в бяло и жълто, оградена от бели и жълти рози и ниска дървена ограда — каза Елизабет като си припомни подробното описание на тази бъдеща картина, която Лариса беше нарисувала. — Щях да имам кабинет у дома, така че да мога да бъда едновременно лекар, съпруга и майка, а през това време ти щеше да пътуваш по целия свят, за да представяш последните хитове на модата и да изживееш безкраен низ от бляскави любовни приключения.

— Блестящи любовни приключения — повтори тихо Лариса. В колежа тя беше абсолютно наясно със себе си, че никога няма да се

влюби. Вярваше съвсем искрено в това, че романтичната любов ще споходи Елизабет, но никога, абсолютно никога — нея. В бляскавия живот на топ модел, какъвто тя сигурно щеше да стане, щеше да има много красиви и смели мъже, с които да се втурва в разкошни приключения, но в тях никога нямаше да има любов. — И всеки път, когато ми се представеше възможност, щях да ти идвам на гости, щях да заслепявам децата ти с дискретни разкази за моите приключения. И накрая, когато ми се натрупат достатъчно преживявания, щях да ти дойда на гости, но този път за по-дълго, а може би и завинаги. Просто щях да седя на верандата, да отпивам от чашата с лимонада сред розите и да пиша мемоарите си — бестселър след бестселър.

— Не бяхме определили къде точно ще се намира кокетната къща, нали? — припомни си Елизабет. — На някое обикновено място сред природата, което е идеално за отглеждане на деца, и в същото време на такова място, че мигновено да се доставят необходимите най-модерни медицински средства.

— Разбира се! И където има много смях и през зимата става за спускане с шейни и пързаляне с кьнки и, където на Коледа блещукат светлинни. А през лятото, докато пия лимонада и пиша влудяващо еротичните си мемоари, отвън ще тегне горещата и душна жегна на Юга. — Лариса повдигна рамене. Прекрасното място, където тя така ентусиазирано си беше представяла, че двете ще споделят своите мечти, не съществуваше. А какво всъщност беше станало с мечтите им? Тя беше успяла да стане топ модел, за което мечтаеше. И Елизабет беше станала даровит хирург. Но какво стана с всичко останало, което мечтаеше Елизабет? Лариса наклони замислено глава на една страна и попита тихо: — Влюбвала ли си се някога?

— Мисля, че не. Каквото и да представлява влюбването — Елизабет се усмихна и после призна: — Чудя се дали наистина се е случвало и не мога да разбера, може би защото очаквам страхотно много от влюбването — някаква невъзможна, фантастична приказка. Винаги съм си казвала, че когато това някога се случи, когато наистина се влюбя, ще разбера. Ще бъде толкова неудържимо, толкова прекрасно, че няма да има никакво съмнение.

— Това не е ли странно, Лиз? От двете ни ти беше тази, която вярваше истински в любовта. А в същото време аз успях по някакъв начин да убедя себе си, че съм намерила принца от приказките.

Истината обаче е, че Джулиан ме беше намерил. След като видял мои снимки в модни списания, пожела да се запознае с мен. Знаех, че тогава — мисля, че трябваше да знам, че за него аз бях просто поредната луксозна придобивка, но се оставих да повярвам в илюзията, че ме обича заради самата мен. — Красивото ѝ бледо лице беше помръкнало. — Не съм сигурна, че въобще някога ме е обичал.

— Бракът може да започне с голяма любов и пак да не върви, Лара.

— Да, така е, и той определено не вървеше. Или може би аз бях тази, която го провали — добави тя тихо. — Може някога Джулиан да ме е обичал и аз да съм го разочаровала с нещо.

— Не вярвам.

— Трябва да поема поне половината отговорност за неуспеха на нашия брак. И я поемам, въпреки че все още не мога да си обясня къде точно сбърках. — *Дадох му всичко, което можех — дадох твърде много от себе си — и въпреки това на него не му беше достатъчно.* Лариса въздъхна леко. — Струва ми се, че е минало прекалено малко време, за да мога да подредя мислите си по отношение на това, което стана. Всичко още ми е объркано и неясно. Но едно нещо поне вече ми е изяснено. — Тревожните ѝ сини очи срещнаха пълния със съчувствие поглед на Елизабет, от който като че ли почерпи сила и тя изрече с такъв глас, сякаш даваше обет: — Няма да се върна при него.

— Добре. — Елизабет се усмихна и продължи топло: — Мисля, че колкото по-скоро бракът се прекрати официално, толкова по-лесно ще ти бъде да се съвземеш и да продължиш напред.

Лариса потръпна неволно, спомняйки си необузданата ярост на Джулиан, единствената основателна причина, за която беше, че е изгубил някакъв имот. Тя въздъхна и каза:

— Не съм сигурна, че Джулиан би ми дал някога развод, Лиз. Той страшно мрази да губи неща, които смята, че му принадлежат.

— Джулиан няма право да решава сам този въпрос, Лара. Ако ти желаеш да се разведеш, никой не може да те спре. Изборът е толкова твой, колкото и негов.

Избор. Думата отекна в съзнанието на Лариса като някакъв далечен спомен за нещо красиво. Изборът не беше част от нейния живот през последните шест години в този свят на богатство и разкош. Дори и бягството ѝ от Джулиан не беше въпрос на личен избор, а

инстинкт за самосъхранение, наложен от болезнения писък на едно невинно момиче, което отново беше брутално предадено.

— Джулиан има голяма власт. Ще наеме най-добрите адвокати. За мен може да се окаже проблем дори и само да намеря някой, който да се осмели да се изправи срещу него.

— Мисля, че вече имаш такъв човек — възрази Елизабет. Очите ѝ заискриха и гласът ѝ се изпълни със сестринска гордост и увереност, когато уточни: — Можеш да разчиташ на брат ми.

— Марк? Той води ли бракоразводни дела?

— Да. Започна случайно. Адвокатът по бракоразводните дела от тяхната фирма напусна неочаквано по средата на едно много трудно дело. Помолиха Марк да заеме мястото му и се оказа, че има невероятен талант да вдвоява мир. Успя да доведе този ожесточен развод до едно благовъзпитано, почти хармонично разтрогване на брака. В резултат на това той води всички бракоразводни дела на фирмата.

— Никак не е изненадващо, че Марк се справя отлично — каза топло Лариса. — Хармонията и честността са семейни черти на Джанингс.

— Мисля, че Марк намира тази работа твърде предизвикателна и според него си заслужава усилията. Никак не е лесно да разрешиш една толкова сложна и трудна в емоционално отношение ситуация почти безболезнено.

— Същото, което и ти правиш за пациентите си.

— О, не знам. Както и да е, на Марк вече му се носи славата като специалист по бракоразводните дела в юридическите кръгове. Има зад гърба си някои от най-големите и най-трудните разводи в Сан Франциско. Освен това води и няколко дела в Холивуд, които бяха пазени в пълна тайна и едва след като приключиха, вестниците отбелязаха събитието с няколко реда, без да вдигат излишен шум. Марк стои на твърдите позиции, че разводът не бива да става публично достояние. Той отказва дела, в които някоя от страните иска публичност — заглавия по вестниците и известяване по останалите масмедии като Лари Кинг, Фил Донахю и разни подобни — ти нали вече ми каза, че Джулиан ненавижда дори слуховете за скандал. — Елизабет се усмихна победоносно. — Значи Марк е идеалният вариант.

Марк. Лариса се беше запознала с него само няколко минути, след като се запозна с Елизабет. Тогава той беше студент по право в трети курс в Хестингс. Появи се като по-големият брат закрильник, който посещава спалнята на сестра си в пансиона, за да се убеди, че всичко е наред, включително и новата ѝ съквартирантка. Лариса реагира на красивия и самоуверен Марк Джанингс по същия начин, по който реагираше на всички мъже по това време — много предпазливо, въпреки че знаеше как хората приемат тази естествена нейна реакция за високомерие. Всъщност Лариса тогава нямаше доверие в никого, нито в жените, нито в мъжете. По-късно разбра, че може да има доверие на своята съквартирантка и дори след време се сприятели с по-големия ѝ брат. Той толкова всеотдайно закриляше Елизабет, че сигурно би взел и Лариса под свое покровителство, ако тя беше позволила това. Но Лариса никога не допусна Марк да я закриля и поддържаше определена дистанция между себе си и него. Тогава смяташе, че Марк не я одобрява. Тя беше твърде дива, предизвикателна и дръзка за приятелка на неговата малка, невинна сестра.

Лариса знаеше, че Джулиан и адвокатите му щяха да направят всичко необходимо, за да убедят нейния адвокат, че и дума не може да става за развод. Можеше ли да приеме Лариса неин адвокат да бъде Марк, който и без това не я одобряваше. Негово достойние щяха да станат всички лъжи, изсипали се от другата страна по неин адрес. Като например, че нейното нестабилно емоционално състояние може би се обяснява най-добре с пристрастеността ѝ към кокаина? Или че е сексуално покварена и е имала безброй извънбрачни връзки. Марк щеше да ѝ предаде всичко, което е чул от Джулиан и след това трябваше да признае пред него, че във всяка лъжа има по капка истина. Да, тя беше прибегвала до кокаина, но можеше да добави по този въпрос, че независимо дали е искала, или не да използва наркотика, в повечето от случаите с него всичко е било много по-лесно. Но щеше да се срамува да изрече самата истина пред Марк. Тя беше опитала забранения бял прах, когато Джулиан настоя да направи това. Не само защото не ѝ беше стигнала воля да му откаже, а защото искаше да му достави удоволствие, да направи така, че да я обича — никога да не каже „не“.

А що се касаеше до нейната сексуална поквареност, Лариса беше задоволявала всички сексуални прищевки на Джулиан и той все повече и повече беше настоявал кокаинът да стане част от техния секс. Напълно възможно е да е била развратна и ненаситна под влияние на наркотика. Но никога не беше имала друга връзка, дори и на ум не ѝ беше идвало. Джулиан беше този, който имаше връзки, и то многобройни. Можеше да сподели това с Марк, още едно признание за нейния неуспех. Но тя никога не би могла да разкрие пред него или пред когото и да било друг истината за последната нощ с Джулиан. Прекалено много се срамуваше от най-голямата си грешка. Беше предала самата себе си, беше се себе раздала толкова, че накрая в нея не беше останало почти никакво себеуважение и чувство за собствено достойнство. До такава степен, че Джулиан дори не се замисли, когато я изнасили.

Лариса не се съмняваше, че Марк Джанингс е талантлив адвокат и води спокойно делата и по най-сложните разводи. Дори си го представяше как застава, спокоен и уверен в собствените си способности, срещу Джулиан и неговите изкусни и влиятелни защитници. Но цената беше нейната глупава романтичност, ужасните ѝ грешки, неописуемият ѝ срам да станат достояние на Марк.

— Марк много ще се обиди, ако поне не разговаряш с него — каза Елизабет, като че ли в отговор на въпроса, който Лариса си беше задавала наум. — Дори ако решиш да не те представя той, трябва да му имаш доверие. Марк ще ти даде добър съвет.

— Аз му вярвам. Проблемът е, че всичко е страхотно гнусно.

— Марк ще ти помогне, не само защото е професионалист, той ще иска да ти помогне, Лариса — противопостави ѝ се твърдо Елизабет. След това, все едно, че бяха приключили с въпроса, добави: — И така. Това го решихме. Ще го потърсим на домашния му телефон утре сутринта и ще уговорим среща през седмицата.

— Окей — съгласи се Лариса, като си помисли: — *Всъщност се нуждая от помощ! Винаги, когато съм имала нужда и Елизабет, и Марк са ми помагали с готовност. Дано някой ден да имам възможност да им се отблагодаря за тяхната добрина.* — Благодаря ти.

— Няма защо! — Елизабет се усмихна и добави: — Знам че много от това, което ти се е случило с Джулиан, все още е просто чиста

емоция. Искаш да си обясниш всичко и може би някой ден и това ще стане. Но, Лара, може и никога да не успееш. Не мисля, че чувствата могат да се подредят в спретнати малки пакетчета. Понякога някои връзки се разпадат, без да има значение колко много си държал на тях и колко много си се опитвал да ги опазиш.

Когато Лариса видя тихата тъга в очите на Елизабет и долови в гласа ѝ нечувани досега нотки, тя разбра, че тези мъдри думи Елизабет беше изрекла и на самата себе си. Доколкото Лариса знаеше, нито една от връзките на Елизабет не беше провал. Те просто умираха, постепенно губеха от блясъка си като залязващото слънце.

Досега.

След малко Лариса се опита да отгатне:

— За Ник ли говориш?

— О! Не. — Елизабет сбърчи замислено вежди, преди да признае тихо: — Е, може би, да. Възможността за някаква връзка с Ник се провали, дори не е голяма любовна авантюра, която се е объркала. Истината е, че д-р Николас Чеиз никога не ме е харесвал.

— Ако Николас Чеиз, който и да е той, действително не те харесва, в него има нещо непоправимо объркано.

— Не. Няма нищо объркано в Ник.

— И в теб няма нищо объркано — припомни ѝ Лариса с любов.
— И така, разкажи ми за него.

— Окей. — Елизабет си пое въздух и започна: — Той е един даровит хирург, най-талантливият, който познавам. Освен това е чувствителен и състрадателен лекар. Но... ние просто не общуваме. През последните осем месеца сигурно съм прекарала с Ник много повече време, отколкото с всеки друг мъж през живота си. Ние сме заедно в буквалния смисъл, заедно спасяваме и се прощаваме с живота на много хора. С всеки друг би се появило нещо лично, някаква емоция, поне по отношение на работата, която вършим.

— А, леденият човек не иска да говори за своите чувства?

— Не и с мен. Ник и аз въобще не разговаряме, освен ако не се наложи да си кажем нещо за някой пациент.

— Не мога да разбера, по принцип с теб се общува много лесно. Ти винаги проявяваш интерес към другите, открита си, имаш чувство за хумор.

— Благодаря. Струва ми се, че причината е в мен. Когато съм с Ник се чувствам много неловко. Винаги, когато реша да кажа нещо весело и приятно, се отказвам от страх, че той може да го сметне за глупаво.

— Но, Лизи — каза топло Лариса. — Започвам да си мисля, че този човек е просто ужасен.

— Не, Лара, не е ужасен и в това е проблемът. С всички останали той се държи добре, дори би могло да се каже, че е очарователен.

— Значи, липсва нещо, което не си ми казала. Теб всички те харесват. — Лариса се поколеба за миг, след това тихо предположи: — Може би тайно е влюбен в теб.

— О, не. — Страните на Елизабет почервенияха. — Мога да те уверя, че не е.

— Мисля, че най-добре е да ми кажеш всичко за д-р Николас Чеиз — от самото начало.

Лариса слушаше внимателно, без да прекъсва Елизабет, която възстановяваше събитията от последните осем месеца: Ник става шеф, а тя негова асистентка, но не назначена от него, а получена в наследство от предишния шеф; безкрайните приказки за неговите среднощни авантюри с най-красивите жени в болницата; емоционалната дистанция, която той е поставил между тях от самото начало и тайното ѝ опасение, че Ник просто не я уважава като хирург и би искал тя просто да изчезне...

— Но той не може да не знае, че си отличен хирург, защото ти си такава. Достатъчно много хора те ценят и би трябвало вече и ти самата да го знаеш.

— Да. Аз съм добър хирург — съгласи се тихо Елизабет. — Знам това. Пациентите ми се чувстват добре, но...

— Но заради характера на този Ник, ти започваш да се съмняваш в себе си.

Оценката на Лариса за самата нея дълго време беше много крехка и тя имаше причина за това. И въпреки че беше ужасно болезнено, когато деликатното ѝ и несигурно самочувствие беше така брутално отгпкано от Джулиан, тя можеше да намери обяснение за това. Но не беше редно някой да разклаща самочувствието на прекрасната и толкова способна Елизабет Джанингс.

— Опитвам се да не правя това — каза Елизабет, като се усмихна благодарно на приятелката си. — Опитвам се да погледна на ситуацията научно и аналитично, но истината е, че всъщност си търся работа в друг град.

— Но ти обичаш Сан Франциско! Той не е само твой роден град, тук е и престижният институт, в който ти работиш, тези специалности те вълнуват, предизвикват те да се самоусъвършенстваш.

— Вярно, това е. Най-важното обаче е, че имам извънредно редкия шанс да работя с Ник. От него аз научавам страшно много, но с всеки изминал ден ми става все по-трудно да общувам с него, чувствам се все по-неловко, очевидната обреченост на някаква възможност за връзка между нас се откроява все по-ясно. — Елизабет замълча. След това пророни едва, почти на себе си: — С две думи, много е трудно.

„Виждам колко те измъчва това, помисли Лариса. Ти наистина обичаш този леден мъж, нали. О, Лиз, влюби ли се най-накрая?“

Когато Лариса отдели погледа си от приятелката си и се загледа в ослепителното великолепие на нощния Сан Франциско, тя се запита: „Николас Чеиз, който и да си ти, може ли да си толкова луд?“

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще оперирате ли? — попита недоверчиво стажант-хирургът и в мига, в който очите му срещнаха погледа на Ник, съжали за своя съвсем искрен, изненадващ въпрос. — Имам предвид... изглежда... не показват ли лабораторните данни от рентгена и скенера наличието на травми, за които няма никаква надежда?

Леденият поглед на Ник се смекчи едва когато видя смущението, обхванало стажанта. Той беше отлично подготвен, работеше упорито и внимателно и сигурно беше напълно прав: шансът беше минимален и може би почти никакъв да спасят четиригодишното момченце, което само преди час си беше играло в сигурното убежище на предния двор. Топлото спокойствие на слънчевата сутрин и бъдещето на един млад и слънчев живот бяха безвъзвратно разбити от един пиян шофьор, изтървал от контрол колата си и нахълтал вандалски в двора.

Заради репутацията на „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“ като специализиран институт по лечение на детски травми веднага откараха там тежко раненото дете. Шофьорът на колата, също смъртно ранен, беше откаран в централната болница на града.

— Може би си прав — съгласи се Ник със стажанта. — Сигурно си прав, но ще оперирам.

Ник се замисли за миг, не защото подлагаше на съмнение решението си да направи всичко възможно, за да спаси живота на малкото момче, а защото се двоумеше дали да включи, или не Елизабет в тази операция, която се очертаваше като една трагедия без почти никакъв шанс дори и за някаква надежда. Почти сигурно беше, че ще отворят малкия корем и ще видят непоправима травма, далеч извън възможностите за спасителна намеса, с които разполагаше съвременната медицина. Защо трябваше да замесва Елизабет в тази жестока тъга и загуба? Отговорът дойде бързо: „Защото ако съществува и минималната възможност да се спаси този безценен и невинен млад живот, аз ще имам нужда от деликатните и талантиви пръсти, от нейното спокойствие и непоколебимост и от надеждата, която сияе в прекрасните ѝ очи.“

— Всъщност, няма да е необходимо да участваш — каза Ник на стажанта. — Ако д-р Джанингс е свободна, ще оперираме само двамата. Обади ѝ се вместо мен, ако нямаш нищо против и провери дали е свободна, докато аз получа съгласието на родителите на Дени.

Елизабет беше в детското отделение, когато дойде сигналът от спешния кабинет. Тъкмо привършваше с изписването на Моли, която се прибираше у дома седем дни след трансплантацията. Мери Ан беше излязла четири дни по-рано. Въпреки това тя всеки ден и почти всяка вечер беше в болницата при невръстната си дъщеричка и наблюдаваше как става все по-силна и поздрава. Елизабет се намръщи за миг, докато избираше телефонния номер, появил се на екрана на електронния ѝ приемник. Днес не беше на повикване в травматологията.

Отсреща стажантът задъхано ѝ обясни, че Ник бил на повикване и се интересувал от свободното ѝ време, дали ще има възможност в момента да оперира с него, веднага, едно тежко ранено дете. Да, отвърна тя на стажанта и добави, че само след няколко минути ще бъде в травматологично отделение.

Докато приближаваше спешния кабинет, Елизабет видя Ник в една от чакалните, предвидени за семействата на тежко ранените, разположени на разумно разстояние от шума и хаоса на общата чакалня. Млада жена и мъж, и двамата очевидно разтревожени и объркани, бяха застанали срещу Ник и го слушаха внимателно. Родителите на малкото момче, предположи Елизабет и влезе в чакалнята.

Обикновено когато двамата с Ник оперираха, Елизабет осъществяваше връзката със семейството на пациента, а Ник се грижеше за последните подробности по подготвянето на операцията. Той, разбира се, винаги се срещаше със семейството, преди да започнат, но винаги много след като тя вече беше направила това... Този път Ник беше този, който разговаряше пръв с близките... и Ник изрече искрените и необикновени думи, които Елизабет дочу, докато приближаваше.

— Не искам да ви давам фалшива надежда. Шансовете да спасим живота на Дени са много малки, може би дори никакви. Но аз искам да

го оперирам, дори да е абсолютно сигурно, че нищо не може да се направи.

— Нали вие лично ще оперирате, доктор Чеиз? — попита бащата на Дени.

Гласът му тръпнеше от надежда и страх. Той, разбира се, разпозна Ник, известния хирург, който неотдавна беше направил вълшебната животоспасяваща операция на малката Моли.

— Да. — Ник се обърна към Елизабет и добави: — А това е доктор Джанингс. Тя ще оперира с мен.

— Вие също оперирахте Мери Ан и Моли, нали? — попита майката на Дени, разпознала Елизабет по името, а не по лицето, защото в телевизионния репортаж бяха показали само Ник.

— Да. — Елизабет се усмихна топло, обзета от инстинктивното желание да ги успокои, но се чувстваше неловко, защото това, което Ник беше казал току-що, беше много повече от каквото и да било успокоение. Но тя си помисли, че има едно нещо, с което наистина може да им вдъхне спокойствие: щом Николас Чеиз ще оперира сина им, то Дени е в най-добрите ръце на света.

Най-добрите ръце. Силните, изящни пръсти на Ник действаха с пъргавина, за да спрат кръвоизливите, разминавайки се с деликатните пръсти на Елизабет като в някакъв лудешки танц. Двата чифта ръце се движеха в съвършена, безмълвна хармония. Но за пръв път, откакто оперираха двамата, Елизабет недоумяваше какво правят. Вярно беше, че неведнъж се беше случвало талантливите му ръце да спасяват човешки живот, когато няма почти никакви надежди и тя беше свидетел на тези случаи. Но за Дени беше очевидно, че няма никакви шансове. Твърде много и твърде тежки поражения бяха нанесени на мъничкото телце.

Веднъж Елизабет беше чула Ник да говори за възможността за спешна трансплантация на органи в случаи на тежко нараняване. Това беше вълнуваща идея, за която тя самата често беше мислила, една нова концепция, за която можеха да разговарят с Ник, ако въобще си говореха. Но дори в този момент да имаха на разположение донорски органи за Дени и дори да приложат тази новаторска терапия, Елизабет знаеше, че малкото момче не може да бъде спасено.

Колкото и свършени да бяха съвременните постижения на хирургията, те не можеха да помогнат с нищо в този случай. Ник разполагаше само с огромния си талант и с нещо, скрито дълбоко в него, изпълнило очите му с огромна мъка, което го заставяше да се бори отчаяно за спасението на този млад живот. Ник беше един благороден воин, започнал обречена на загуба битка. Но Елизабет знаеше, че Ник няма да възприеме завършека на своята храбра борба, нито като благородно, нито като героично, а само като едно унищожително поражение. И тя не можеше да се отърси от злокобното усещане, че когато Дени умре, нещо в Ник също ще умре.

„Защо правиш това, Ник?“, искаше да извика тя. Дори и ти не можеш да го спасиш. А щом ти не можеш, значи никой не може. Спри, моля те, преди да погубиш себе си!“

Елизабет никога не би изрекла на глас в операционната подобни думи. И тя, също както Ник, винаги оперираше така, сякаш пациентите са будни и могат да чуят всяка дума и да усетят всяка проява на страх.

Този, който най-последно наруши мълчанието, беше Ник. И когато направи това, гласът му беше спокоен и много тих, така че ако по някакъв начин Дени го чуе, да не изпита нито тревога, нито страх.

— Време е да го затваряме.

Когато Ник изрече това, гласът му наистина беше спокоен, но сините му очи бяха пълни с мъчителна болка. И докато зашиваха младата плът, освен нежната любов, в измъчените сини дълбини на очите му се таеше и извинение.

Докато анестезиологът и операционната сестра приготвиха Дени, за да го преместят в близката след операционна зала, Елизабет и Ник напуснаха операционния сектор, за да инструктират както обикновено сестринския екип преди пристигането на Дени.

Този път инструкциите бяха много особени. Ник се обърна към Стефани — красива жена, която го познаваше добре, поне интимно.

— Дени няма да живее още дълго, Стеф — каза ѝ Ник. — Искам да намериш някоя тиха и усамотена стая, но не тъмна, само тиха и усамотена. Искам още родителите му да бъдат с него, ако те желаят. Ще разговарям с тях. Ако им е трудно да бъдат с Дени, когато умира, тогава аз ще съм с него. Ако решат да останат, аз ще чакам в стаята за отдых. Разчитам на теб да ме уведомиш веднага щом решиш, че има нужда от мен.

— Добре, Ник — отвърна официално Стефани и докосна леко голата му стегната ръка над лакътя. — Можеш да разчиташ на мен.
— Благодаря, Стефани.

Докато Елизабет и Ник вървяха към стаята, в която чакаха родителите на Дени, тя си мислеше за това колко спокойно го беше докоснала Стефани. Този жест не беше проява на интимност, а просто на разбиране и съпричастие. Може би Елизабет също би докоснала с такава топлина всеки мъж, който е така обезпокоен, колкото Ник. Обикновено когато пръстите им се докосваха, тя усещаше колко топли са ръцете на Ник. Но днес дългите, талантливи пръсти, които заедно с нейните бяха танцували в изящна прецизност, не бяха топли. Днес Елизабет беше усетила само леден студ... и огромно напрежение в силното стройно тяло на боеца, който се сражаваше ожесточено до нея.

Когато стигнаха при родителите на Дени, Ник започна разговора с тях. Не беше си позволил да им даде фалшиви надежди преди операцията и сега той просто им каза самата истина.

— Дени е все още жив, но няма да е за дълго — каза тихо Ник. И след това добави още по-тихо: — Съжалявам.

— Можем ли да го видим?

— Разбира се. Ще бъде в безсъзнание до края, но това не означава, че няма да ви чуе и няма да разбере, че сте с него. Така че, ако ви е възможно, не показвайте страха си пред него, само обичта си и щастieto, че той е вашето малко момче. — Надигналите се чувства затиснаха гърлото на Ник и той замълча за миг. — Може би ще ви е невъзможно да направите това.

— Не — отвърна майката на Дени. — Можем. Ще го направим.

— Да — съгласи се бащата. Очите му се навлажниха, но гласът му, както и този на майката, беше твърд. И двамата бяха решили да бъдат силни заради своя син, докато той имаше нужда от тях. — Ще го направим. И ви благодарим, доктор Чеиз. Знаем, че направихте всичко възможно и искахте да го спасите.

Когато Ник уведоми Стефани, че ще чака в стаята за отдих, той беше казал „аз“, а не „ние“. Но въпреки това Елизабет го придружи

дотам. Вярно, че родителите на Дени разчитаха повече на Ник, отколкото на нея, но синът им беше и неин пациент. И дори съкрушените млади хора да нямаха нужда от Елизабет, тя искаше да остане на разположение на Ник в случай, че му потрябва за нещо.

В случай, че му потрябва? Много бързо си даде сметка колко глупава е тази мисъл.

Ник беше затворен в себе си. Напълно отдаден на собствените си мисли и нито знаеше, нито се интересуваше, че тя е там. Докато Елизабет наблюдаваше неотслабващата мъка в тъмносините му очи, тя усети в нея да се появява едно чувство на безпомощност и гняв. Гневът беше толкова непознато чувство за нея или може би е бил заключен като затворник дълбоко в нея, в сърцето ѝ, и сега напираше неудържимо. Обзе я неистовото желание да изкрещи и да избяга. С всеки друг хирург, дори да беше някой, който не познаваше или не харесваше, щяха да имат какво да споделят след емоционално опустошителна операция като тази. Щяха да се опитат да разкрият смисъла в безсмисленото и най-малкото, щяха да се опитат да дадат израз на общия си протест срещу капризите на съдбата, бързо и жестоко отнела живота на момчето. Но не и с Ник.

Това ли беше причината за гнева ѝ? Това, че Ник не я допускаше до себе си? Или беше разгневена на самата себе си, че не ѝ достига смелост да се приближи до него. Беше разгневена и на двамата. И въпреки това, когато най-накрая даде израз на гнева си, той не беше насочен към нито единия от тях, а към истинския виновник за трагедията, в която и те бяха участвали току-що. Безотговорното възрастно човешко същество, причинило смъртта на едно дете.

— Някои хора явно все още не са разбрали колко ужасно опасно е да шофират пияни — изрече тя, като не позволи на гласа си да се извиси над безстрастните нотки. Искеше да извади Ник от черупката му, да разговаря с него, но когато сините му очи се вдигнаха и срещнаха нейните, Елизабет потръпна от това, което видя. Синьото в тях беше леденостудено и напрегнато, също както ръцете му по време на операцията. Ник беше ядосан. Не, помисли тя, той беше вбесен. Дали гневът му бе насочен към шофьора, станал причина за тази нелепа трагедия? Или се гневеше на нея, защото не проявява състрадание? Гласът ѝ потрепери, когато прошепна:

— Съжалявам, Ник, сигурно това е жестоко. Знам, че алкохолизмът е болест, ужасна болест...

— Да — прекъсна я рязко Ник. Гласът му звучеше напрегнато и безкомпромисно като очите му. — Алкохолизмът е ужасна болест. Но тя трябва да бъде лично нещастие. Ако човек е алкохолик, той трябва във всеки един миг да е уверен, че не вреди със своята болест на никого, особено на едно невръстно дете. Не си хаби милосърдието за пияниците, Елизабет, това е чиста глупост.

Чиста глупост. Резките думи на Ник я прободоха като остър нож. Елизабет трябваше да се разгневи още повече. Трябваше да му каже какво мисли за него и за високомерната му арогантност. Но гневът ѝ изчезна толкова бързо, колкото бързо се беше появил, отнасяйки със себе си решението да прояви смелост, оставяйки я с усещане за празнота, малко обърквана и ужасно тъжна.

„Много съжалявам, че те замесих в това, мислеше Ник, взирайки се в красивите и скръбни изумрудени очи. Имах отчаяна нужда от твоя талант, твоята смелост и твоята вяра. Но ето, че сега те нараних с грубостта си“.

Тази грубост беше изпълзяла от дълбините на сърцето му, където се таяха неговите ледени истини. Ако жестоките му, но честни думи бяха наранили Елизабет, ако се беше показал от най-лошата си страна, то това беше за добро, поне за нейно добро.

— Не е необходимо да чакаш — каза накрая той. — Аз ще остана. Благодаря ти, че оперира с мен.

Сега той я освобождаваше. Елизабет усети припламващите искри на нов изблик на ярост, но не ги остави да лумнат в пожар. Какъв беше смисълът. Тя беше искала да разговаря с него, да разговарят двамата — но това очевидно беше невъзможно.

Миг след това, без да каже нито дума, Елизабет се обърна и излезе. Нали това искаше от нея.

Мразя те, Николас Чеиз. Неочакваната мисъл се роди с такава сила, че Елизабет спря изведнъж изненадана от нея. Беше ли вярно това? Наистина ли го мразеше? Елизабет обмисли внимателно внезапно появилото се чувство. Ако това беше истина, щеше ли да дойде с омразата и спокойствието. Ако тя мразеше Ник, ако той

заслужаваше нейната омраза, сърцето ѝ щеше да спре да го защитава, а тя да го обича... и да страда.

Но тихата успокояваща мисъл, че мрази Ник не издържа дори и на най-повърхностна оценка. Елизабет знаеше, че това, което изпитва към Ник, няма нищо общо с омразата. Тя не го мразеше и никога не би могла да го мрази. Което означаваше, че тя просто — о, не беше чак толкова просто! — трябва да продължи да го обича и да страда. Когато Елизабет се освободи от тези мисли, забеляза, че стъпките ѝ безпогрешно я бяха отвели до тихото убежище на изследователската лаборатория на Стивън. Тя нямаше да сподели мъката си от тази сутрин със своя добър приятел, нито щеше да му каже какво се беше случило с Ник, а просто щеше да поговори с него и да усеща как топлината на неговите искрени очи я карат да се чувства по-добре...

Чак когато натисна бравата на вратата и разбра, че е заключена, Елизабет си спомни: Стивън беше в града, за да обсъди последните детайли по изграждането на Имунологичния институт с архитекта на сградата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато съветът на директорите на бъдещия Имунологичен институт към „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“ се спря на предложението на Питър Ландън сред многобройните останали проекти, които бяха представени, всички посрещнаха избора със смесено чувство на ентузиазъм и безпокойство. Талантът на Питър Ландън не подлежеше на съмнение, нито репутацията на тридесет и шест годишния архитект. Той работеше качествено с въображение. Но славата на Питър се основаваше на проектирането на къщи, хотели, търговски сгради и курортни комплекси, а не на болници. Освен това крайбрежният район на Сан Франциско беше известен с една архитектурно красива и спечелила награда болница, която далеч не се покриваше с изискванията за функционалност.

Проектирането на сградата от човек, чиято запазена марка означаваше гарантирана елегантност, надделя над притесненията. Въпреки това, за да е напълно сигурно, че скъпата постройка ще е и функционална, освен елегантна, възложиха на бъдещия директор на института д-р Стивън Шеридън да работи в тясна връзка с избрания архитект и да се увери, че Питър няма да пропусне особеностите, които изисква съвременното медицинско обслужване.

Преди да се срещне с Питър, Стивън се опасяваше, че известният архитект няма да е склонен да приема неговите предложения и ще наблегне повече на стила, отколкото на функционалността. Но в самото начало на съвместната им работа се успокои, защото разбра, че Питър Ландън беше отдаден не по-малко от него на качеството, перфектността и прецизността в своята работа. С техническите съвети на Стивън и несекващата готовност на Питър да нанася промени, докато всичко не отиде на мястото си, стигнаха до крайния резултат — едно добре изпълнено и функционално произведение на изкуството.

Проектът на сградата отдавна беше завършен. Сега, когато до официалния бал във „Феърмон“ оставаха само три седмици, оставаха последните щрихи, елегантните и фини детайли, които отличаваха произведенията на Питър Ландън от всичко останало. Питър беше

изненадал Стивън с това, че искаше мнението му за тези художествени, а не медицински важни детайли. В края на краищата, му напомни Питър, институтът щеше да се превърне във втори дом за неговите пациенти.

Оставаше да вземат още няколко решения и целта на днешната среща беше да приключат с тях така, че макетът на института да бъде показан на бала във възможно най-завършения си вид.

— Мислих в продължение на единадесет часа за входа на сградата — каза Питър, след като бяха приключили с всичко останало. — Мисля, че има нужда от още малко мекота, гостоприемство и уют. Трябва да се поработи още малко. Ако разполагаш с време, бих искал да ти покажа един бутик, само на една пряка от тук, чието фоайе прилича на това, което мисля. Ще направя за института нещо, което няма да е толкова пищно, както съм го проектирал „При Сидни“, но концепцията е същата.

— Ти ли си проектирал „При Сидни“?

— Да. Ходил ли си там?

— Не, но съм чувал за него. Не е необходимо до един час да се връщам в болницата, така че за мен ще е удоволствие да се разходим дотам.

Докато Питър и Стивън си проправяха път през навалищата на „Юниън Скуеър“, Питър обясняваше за връзката си със Сидни и Уолтър Прескот, които притежаваха обновените лозя в долината Напа и преди десет години бяха рискували да наемат младия архитект. Къщата в лозята на Прескот получи награда и тя беше едно от първите творения на Питър. Уолтър и Сидни останали толкова доволни от къщата, че предложили на Питър да проектира и хотела в Напа, който също беше тяхно притежание, както и дома им, разположен на един хълм в Тиберон. И когато преди четири години модерната и енергична петдесет и четири годишна Сидни Прескот съобщи, че е била до Ню Йорк и Париж, за да донесе дрехи на жените от Сан Франциско, които или ще се харесат и наложат, или тя ще „се разори“, помоли Питър да направи проекта за нейния елегантен бутик.

Изпълненият с топли чувства разказ на Питър за семейство Прескот свърши в мига, когато той и Стивън пристигнаха в „При Сидни“. Малко след като влязоха през огромните френски врати и се

озоваха сред ухаещото на рози великолепие на луксозното фоайе, те бяха посрещнати от самата очарователна Сидни.

— Питър! — Сидни се усмихна, приятно изненадана от неочакваната поява на нейния красив и знаменит приятел. — Само не ми казвай, че ми носиш две седмици по-рано скиците на бутика ми на Пето Авеню?

— Не. Но до две седмици ще ги имаш — увери я Питър. — Сидни, искам да ти представя доктор Стивън Шеридън. Стивън, това е Сидни.

— Доктор Стивън Шеридън, чиято слава в областта на имунологията се носи по света? — попита Сидни. След това тя се поколеба само за миг и добави многозначително: — Или славата на Мадолин Мичел?

Стивън не се изненада, че Сидни направи връзката толкова бързо и точно. Отдавна имаше някаква далечна представа от разговорите си с Елизабет и Мадолин, че „При Сидни“ е нещо като женски клуб, място, където клиентите се чувстват толкова удобно и свободно, че често споделят пикантни новини за собствения си личен живот. Той явно беше една от споделените пикантни новини.

— Признавам се за виновен и по двете обвинения — призна той, давайки да се разбере с топлия си и тих смях, че не е притеснен от обсъжданията.

— Е, доста работа ми се натрупа покрай това — каза Сидни мило. — Мадолин си пазарува всичко отгук и бутикът се превърна в неофициален снабдител за бала на Имунологичния институт. Имам чувството, че почти целия Сан Франциско ще бъде във „Феърмон“ тази вечер. А защо не? Честването на една сграда, проектирана от най-добрия архитект в света, която ще се превърне в дом за най-добрия имунолог в света, не бива да се пренебрегва.

— Да, но — Стивън отвърна също толкова любезно, — причината всички в Сан Франциско да си купуват рокли отгук е в теб. Мадолин е луда по бутика, както и Елизабет Джанингс.

— Което означава, че те са луди по Кристин — каза Сидни. — Сигурна съм, че на Кристин ще ѝ бъде много приятно да се запознае с теб, Стивън. Ако и ти нямаш нищо против, защо просто да не провера дали е свободна?

— Добра идея. Наистина ще се радвам да се запозная със славната Кристин.

— Междувременно със Стивън ще се разходим из фойето — каза Питър.

— Бъдете мои гости. — Сидни се запъти да открие Кристин, но изведнъж се сети за нещо и се обърна отново към тях: — Как мина пътуването ти до Ню Йорк, Питър? Намери ли фотомодел?

— Не — Питър смръщи вежди. — Не още.

— Е, това няма значение. „Промис“ ще се продава сам. — Сидни погледна Стивън, за да срещне потвърждение на думите си, но като видя само изненада и любопитство, добави: — Разбирам, че Питър не ти е споменал за своята последна дързост?

— Мисля, че не е.

— Е, добре. „Промис“ е парфюм. Причината архитектът Питър Ландън да предлага на пазара нов парфюм, очевидно е свързана с дълга история, която той никога не е разкривал докрай — обясни Сидни със закачлив тон. — Обаче финалът на дългата и загадъчна история е, че „Промис“ е истинска сензация. — Тя се усмихна на Питър и добави: — Надявам се, че с или без реклама възнамеряваш да го пуснеш на пазара следващата пролет.

— Възнамерявам — съгласи се тихо Питър. — И така, Сид, ние ще разгледаме фойето.

— А аз ще намеря Кристин.

Сидни и Кристин още не се бяха появили, когато Питър и Стивън приключиха с обсъждането на една модифицирана версия на фойето, която Стивън прие. Тя щеше да придаде на института още по-топъл и приветлив вид. Питър имаше среща с бизнесмени, за да сключи някаква сделка за „Промис“, но Стивън реши да изчака за срещата с прочутата Кристин.

Не стана необходимо Сидни да запознава Кристин и Стивън. Той я познаваше от две години като скромната и смела мисис Ендрюс.

Мисис Ендрюс. По този начин той винаги се беше обръщал към нея. Беше наричал Дейвид с първото му име, но между Питър и неговата съпруга винаги бяха поддържани официални отношения въпреки стотиците срещи, които проведоха мисис Ендрюс и доктор

Шеридън през онази година и независимо от емоционалната близост, появила се съвсем естествено по време на безбройните им разговори за здравословното състояние на нейния съпруг, за неговия живот и за неговата смърт. Стивън, разбира се, знаеше първото ѝ име. Дейвид го беше споменавал често и винаги, когато кажеше „Кристин“, сякаш обвиваше името ѝ с воала на тяхната нежна и необикновена любов. Дейвид никога не беше наричал своята съпруга Кристин. За него тя беше Кристи, неговата прекрасна и толкова обичана Кристи.

Сега мисис Ендрюс, Кристин, се приближаваше към него.

По лицето на Кристин, разбира се, не пролича никаква изненада. В погледа ѝ грееше топла усмивка — но имаше и още нещо... предпазливост.

— Здравейте, доктор Шеридън. Аз съм Кристин.

— Здравей, Кристин — каза Стивън, проумявайки в този момент посланието, което отправяха към него очите ѝ. Кристин не искаше никой да разбере, че те двамата се познават отпреди. Той се усмихна. Желанието да запази в дискретност личния си живот заслужаваше уважение и той прие играта да се държи с нея така, сякаш се срещаха за пръв път. — Аз съм Стивън.

Докато Стивън и Кристин си размениха усмивки, Сидни изпълни пространството около тях с хвалби и за двамата, като че ли бяха нейни ученици: Кристин — модния гений, и Стивън — чудодееца в областта на медицината.

Само няколко мига след запознанството си Стивън и Кристин се разделиха. Тя беше закъсняла вече с десет минути за срещата си за два часа и се втурна, за да оползотвори поне малкото останало ѝ време, защото знаеше много добре, че е ангажирана както винаги до края на деня.

Докато Стивън шофираше по обратния път към медицинския център, в главата му нахлу спомена за първия път, когато се запозна с Кристин Ендрюс. И за последния, когато се сбoguва с нея.

— Здравейте, мисис Ендрюс.

— Здравейте, доктор Шеридън. Ще можете ли да помогнете на съпруга ми да живее поне още малко? — Гласът ѝ, когато задаваше този въпрос, беше пълен с безнадеждност. Тя не молеше нито за

лечение, нито за живота на Дейвид, а просто за миг отсрочка, за още малко от безценното време с човека, когото обичаше толкова много.

— Да, мисис Ендрюс, мисля, че ще мога.

ЛКС беше дало на Дейвид Ендрюс още дванадесет месеца живот и любов, единадесет от които той преживя, все едно че болестта не съществуваше. Толкова здрав и силен се чувстваше. И един последен месец, в който състоянието му се влоши и той не можа да се възстанови до самия край. По време на тази година, всеки път когато на Дейвид се преливаше ЛКС, което удължаваше и в същото време застрашаваше живота му, Стивън беше неизменно до него. В началото и двамата прекарваха времето в напрегнато очакване и мълчание. Но постепенно, въпреки че рискът от фаталната анафилаксия оставаше, те все повече разговаряха.

Това, за което Дейвид Ендрюс говореше, единствената тема на разговор, която допускаше за себе си през последната година на своя живот, беше неговата обична съпруга. Знаеше малко за живота на Кристин, преди да се срещнат или не му оставаше време да говори за него, защото съзнанието му беше заето изцяло с огромната радост, която любовта им беше донесла и на двамата.

Кристин била най-малката дъщеря в немного голямо семейство. Връзките между членовете на това семейство не били особено здрави още тогава, а срамежливата Кристин била оставена още от съвсем малка да се грижи сама за себе си. Гласът на Дейвид беше прозвучал, изпълнен с горчивина, когато разказа как семейството ѝ я беше забравило завинаги в деня на постъпването ѝ в колежа. Но неговата благородна Кристин никога не бе изпитвала омраза към близките си. Като момиче беше открила тихата радост да шие красиви дрехи за своите евтини кукли и да мечтае смело за деня, когато ще стане моден дизайнер.

Благодарение на дръзката мечта на Кристин те се бяха срещнали и между тях се роди чудния копнеж да бъдат цял живот заедно и да се обичат. Именно Кристин беше вдъхнала смелост на Дейвид, за да осъществи живялата години наред в него мечта да стане художник. Преди да я срещне, той се беше страхувал от опита да осъществи тази мечта, страхуваше се от неуспеха или просто не му стигаше желанието за борба. Но скромната и красива, двадесет години по-млада от него жена с безграничната си любов и тихата вяра в самия него го накара да

повярва, че всички мечти са осъществими. В резултат на това той напусна тихия и спокоен академичен живот, за да се посвети на онова, за което толкова години беше мечтал. В продължение на много време те живееха със съвсем ограничени средства, но имаха своята любов и дори и в най-голямата оскъдица не се огънаха пред трудностите. Накрая, в същата година, в която щеше да донесе със себе си и диагнозата за злокачествен тумор на черния дроб, Дейвид Ендрюс беше направил своята първа самостоятелна изложба в престижната галерия на площад „Жирардели“.

Когато говореше за семейството на Кристин, което просто беше забравило своята срамежлива, прекрасна дъщеря, гласът на Дейвид се изпълваше с горчивина, от която нямаше и следа, когато говореше за своята смъртоносна болест. И когато споделяше своите страхове той нито веднъж не беше споменал за страха от смъртта, а единствено тревогата си за младата жена, която щеше да остави сама.

Поне, беше казал Дейвид, разходите по болестта му нямаше да я оставят потънала в дългове след неговата смърт. Банковата сметка, която току-що беше започнала да нараства, щеше значително да намалее с плащането на големите такси по лечението, но беше съобразил да направи отлична здравна застраховка, която да покрие значителна част от разходите по неговото катастрофално заболяване. Всъщност, съобразителността на непрактичния Дейвид се изразяваше в това, че беше послушал здравомислещата Кристин, която въпреки скромните им доходи по това време, беше настоявала да си направят добри здравни застраховки.

Независимо че не оставяше съпругата си затрупана с дългове, дори не и в мизерно положение, той не преставаше да се тревожи за нея. Искаше тя да живее щастливо след смъртта му и всички нейни мечти, които до този момент не бяха успели да се осъществят — да се превърнат в действителност.

Когато финансовото състояние на Дейвид и Кристин започна да се стабилизира и най-после те започнаха да мислят за свои деца, дойде и неговата болест. Въпреки това, едва след като лекарите ги предупредиха, че токсичната, но необходима химиотерапия може да натрови лесно уязвимите сперматозоиди, те престанаха с опитите да направят тяхно дете. През последната година от съвместния им живот те се бяха любили, за да бъдат възможно най-близо един до друг, но

отдавна бяха изоставили надеждата, че Дейвид може да остави в нея частица от себе си. Но през тази последна година, когато Дейвид бе подложен на имунологична, а не на токсичната химиотерапия, два месеца преди смъртта му Кристин откри, че е бременна. Когато получи последната доза ЛКС, защото чудотворната терапия беше изчерпала възможностите си за Дейвид — той сподели със Стивън огромната си радост за бременността на Кристин. Това беше радост, не мъка, защото мъничкият живот, растящ в нея, я изпълваше с огромно щастие. В спестовния им влог щеше да остане известна сума, след като изплатят застраховката, обясни Дейвид и Кристин можеше да изкарва допълнителни пари, от които тя и бебето щяха да имат нужда, като работи като шивачка.

Умиращите очи на Дейвид блестяха от любов, когато разказваше на Стивън за бебето, което никога нямаше да види. Този блясък не беше напускал очите му заради Кристин, точно както блестяха нейните очи винаги, когато беше с Дейвид. Кристин Ендрюс никога не допусна мъжа, когото обичаше толкова много, да види нещо друго, освен нейната любов, нейната надежда и нейната радост. Очите ѝ винаги блестяха пълни с обич, гласът ѝ беше винаги мил и напевен, а деликатните ѝ ръце бяха докосвали Дейвид нежно, спокойно и любящо.

Цялото същество на Кристин изпълваше Дейвид с радостна надежда, но в личните ѝ разговори със Стивън погледът ѝ помръкваше от болка, замъгляваше се от сълзи, топлият глас се изопваше от вледеняващ страх, а деликатните, смели ръце се разтреперваха.

— Дейвид иска да умре у дома, доктор Шеридън.

— Да, знам. Ако вие също желаете това, аз ще уредя патронажни сестри, разбира се, но въпреки това за вас ще бъде много трудно.

— Желанието на Дейвид е и мое желание. Няма да ми е трудно. И моля ви, не пращайте никого, няма да имам нужда от помощ. Ще се чувствам по-добре, ако сме само двамата.

„Да, но скоро, мисис Ендрюс, много скоро Дейвид ще ви напусне, и в мига на неговата смърт, когато тялото му ще е там, но него няма да го има и вие ще сте сама...“ Стивън не изказа безпокойството си за нея, но я накара да обещае, че ще му се обади, когато Дейвид умре, независимо по кое време на деня или нощта.

По пътя към медицинския център Стивън си спомни деня, в който Дейвид умря и лицето му помръкна, припомняйки си датата, защото годишнината от смъртта му беше минала само преди няколко дни. Онзи неделен августовски следобед беше великолепен — небето светеше сапфирено синьо, лятното слънце блестеше златно — истински ден, в който човек да празнува, а не да вижда как любимото му същество умира.

През неделния следобед Стивън беше в лабораторията. Кристин знаеше телефонния номер там, както, и че той често работи през почивните дни, но в деня, в който съпругът ѝ почина, тя направи това, което Стивън я беше помолил да направи. Избра номера на радиотелефона му, който беше навсякъде с него.

Стивън долови неудобство в тихия глас от другия край на телефона, като че ли Кристин съжаляваше, че го е обезпокоила в този великолепен летен следобед. Но всъщност той беше този, който искаше да ѝ се извини. Неговата имунотерапия беше важно научно откритие, едно усилие, на базата на което би могло да се открие лекарството против рак. Но за Дейвид и Кристин Ендрюс ново изобретената терапия не беше лечение, а просто отсрочка.

„Дали болестта на Дейвид не беше дошла твърде рано?“, замисли се Стивън. А може би неговият собствен буден ум беше пропуснал да забележи преди години разковничето, което да го доведе до революционната концепция по-рано? Стивън не знаеше отговора, но въпреки това той си каза: „Толкова съжалявам, че не можах да му помогна да остане жив за вас завинаги, мисис Ендрюс.“

Неизреченото извинение на Стивън премина през него като безмълвен стон, когато Кристин го посрещна на вратата на скромната къща, която двамата с Дейвид бяха наели на „Туин Пийкс“. Беше облечена така, както винаги се обличаше за Дейвид — в топли, романтични цветове. Златната ѝ коса се спускаше като искрящ водопад от двете страни на хубавото ѝ лице и падаше свободно по раменете ѝ. Изглеждаше красива за смъртта на Дейвид, както винаги беше изглеждала за живия си съпруг. Златната ѝ коса блестеше, пастелните тонове на роклята ѝ навяха мисли за романтика и любов, но блясъкът в очите ѝ беше изчезнал, а едновременно с него и страхът — защото това, от което най-много се беше страхувала, вече се беше

превърнало в действителност. Очите ѝ бяха мътни, почти сиви, а лицето мъртвешки бледо, сякаш и тя беше умряла със своя съпруг.

Всички приготовления вече бяха извършени. Още преди да пристигне Стивън тя бе разговаряла с погребалното бюро и скоро след това се появиха двама души в черни костюми. Стивън трябваше да подпише и да сложи дата на смъртния акт, след което мъжете в черно изнесоха тялото на Дейвид.

Родителите му не бяха живи, Стивън знаеше това. Семейството на Кристин я беше забравило преди много години и никакви приятели не бяха посетили Дейвид в болницата. Светът на Дейвид и Кристин Ендрюс беше изключително и само интимния свят на двама влюбени, един свят, на който Стивън стана свидетел много по-близо от всеки друг. Тя оставаше съвсем сама и на Стивън му се искаше да постои малко повече при нея, но тя му показва, че предпочита той да си тръгне. Увери го, че е добре и че „някакви много добри приятели“ ще дойдат при нея веднага, щом им се обади.

Стивън знаеше, че това е лъжа и беше изненадан от убеждението, с което тя я изрече. Не съществуваха никакви приятели, това беше лъжа. Кристин направо искаше той да си тръгне: това беше истината.

Преди да отстъпи с неохота пред нейното желание, Стивън обеща, по-скоро на Дейвид, отколкото на нея, че ще се обади след ден-два, за да види как е.

— Не — отвърна бързо тя и после като извинение за резкия си отговор, добави мило: — Благодаря.

В един миг на истинско умопомрачение Стивън се усъмни, че тя иска той да си тръгне, за да може да отнеме своя собствен живот — един импулсивен акт на отчаяние, породен от невъзможността да съществува без Дейвид и от ясно осъзнатата мисъл, че дори и да успее, няма да може да издържи дълго без него. И как би могла само с половин сърце? Стивън знаеше, че тя ще отрича яростно подобно намерение, ако той би споменал за него, но въпреки това реши да остане, да ѝ натрапи нежеланото си присъствие, да я прегърне, да я защити, да я успокои.

Но след това си спомни. Кристин носеше бебето на Дейвид. Тя не би направила нищо, с което да нарани малката безценна част от Дейвид, която живееше в нея.

И така, той тръгна. Въпреки категоричния и отказ, когато той ѝ предложи да ѝ се обади след няколко дни, Стивън ѝ позвъни още същата нощ, защото изведнъж бе обзет от заплашително непоколебимото чувство, че тя умира. Ако тя не беше отговорила, той щеше да отиде до къщата им на „Туин Пийкс“. Но тя се обади и с равен, но ясен глас му каза, че е добре.

Стивън реши да не ѝ звъни повече. В крайна сметка неговият глас не можеше да ѝ помогне с нищо, напротив, само щеше да напомня за смъртта на Дейвид. Но пет дни по-късно ѝ се обади, защото продължаваше да се безпокои за нея и защото Дейвид също би искал той да направи това. Този път в гласа ѝ се усещаше малко повече жизненост, малко гняв и отправената в деня на смъртта молба да стои настрана.

След този случай той си забрани да я търси повече, въпреки че често мислеше за нея. С времето безпокойството му се беше превърнало в надежда. Той си представяше същата спокойна картина, която беше вдъхнала сили на Дейвид да умре в мир — образът на Кристин и нейното бебе. Стивън си мислеше за малкия живот, който растеше в нея и я изпълваше с любов и надежда. Преди петте месеца той се беше успокоил окончателно за съпругата на Дейвид, може би бе съхранил в подсъзнанието си образа на Кристин Ендрюс, която държи в скута си своето неродено бебе.

Но сега, когато Стивън видя отново Кристин, всякакви подобни картини се разбиха мигновено. Нямаше никакво бебе. Мадолин беше говорила с възторг за Кристин през тези шест месеца, откакто двамата се познаваха и дори неведнъж сподели страховете си, че ако Кристин забременее, тя просто няма да знае какво да прави сама.

„Дали въобще е имало бебе?“, недоумяваше Стивън. Или това беше просто една благородна лъжа, лъжа от любов, прошепната нежно и щастливо, за да осигури спокоен край на Дейвид? „Да“, реши Стивън, спомняйки си колко умело Кристин беше скривала собствените си страхове и истинското си емоционално състояние от своя съпруг. „Да, тя сигурно беше направила на Дейвид този последен подарък на тяхната любов.“

Когато паркира колата на мястото си в паркинга пред медицинския център, красивото лице на Стивън помръкна. Имаше още нещо, което Мадолин беше споменала в своето притеснение, че Кристин може да забременее и да напусне, нещо, което правеше тази възможност да изглежда напълно реална. Кристин работеше много, като че ли се опитваше да изкара възможно повече пари — „за да свие гнездо за своята рожба“ — се беше изразила Мадолин.

Имаше и други причини някой да работи неуморно в „При Сидни“, някой, който, цял живот е мечтал да бъде моден дизайнер. Елегантният бутик беше отлично място за създаване на репутация в света на модата и Стивън беше научил днес, че Питър Ландън проектира нов бутик в Манхатън, в самото сърце на модния свят. Но жената, която Стивън беше видял днес в „При Сидни“, не приличаше на човек, който преследва своята голяма мечта. Вярно беше, че Кристин се усмихваше и беше мила и може би за някой, който не я познаваше, би изглеждала съвсем добре. Но Стивън знаеше как изглеждат нейните светло теменужени очи, когато са пълни с надежда, радост, любов и мечти. И въпреки че днес тя изглеждаше много по-добре от последния път, когато я видя, Кристин все още му приличаше на човек, който е изгубил всичките си мечти. Не и на някой, който преследва нови и вълнуващи.

Може би тя работеше часове наред в ухаещия на рози бутик, за да избяга от ужасяващата самота на живота без Дейвид. „Това е възможно“, реши Стивън. Всъщност това беше основателна причина и тя беше намерила добро място, където да се скрие от скръбта.

Но ако беше вярно предположението на Мадолин, че Кристин работи толкова много, защото са й необходими пари? Ако тя беше изрекла от любов и други лъжи, за да може Дейвид да умре в мир?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След тридесет тревожни, но довели до яснота минути, прекарани с финансовия инспектор на болницата, Стивън отиде до архивите на болницата и поиска четирите тома с медицинските данни за Дейвид. Четирите дебели картона, в които бяха записани всички изследвания и епикризи от болницата, в която беше лежал преди това, както в данните от годината на лечение в медицинския център. Тук пазеха документацията на починалите пациенти, защото това се изискваше по закон, а беше чак в приземния етаж, защото пациентите, на които те принадлежаха, никога вече нямаше да се нуждаят от грижи. Институтската картотека се славеше, че може да осигури всяка необходима справка в разстояние на няколко минути, но архивите рядко имаха повече от един посетител седмично, и то не със спешна поръчка.

— Да — каза Стивън на изненаданата администраторка. — Дейвид Ендрюс е починал. Но добави категорично с любезен глас: — Въпреки това спешно се нуждаем от неговия картон.

„Дейвид беше и мой пациент, помисли Стивън. И има още нещо, което ще трябва да направя за него.“

Стивън успя да откопчи обещание от администраторката, че лично ще отиде в архивите веднага, щом суматохата от търсене на картони на новопристигналите намалее.

Докато вървеше към кабинета си, Стивън мислеше за истината, която беше разкрил и за въпросите, които все още оставаха без отговор. Нямаше бебе. Но дали тази надежда за нов живот, голямата радост, че част от Дейвид ще бъде завинаги с Кристин, е била просто лъжа, продиктувана от любов? Или е била действително бременна, но се е оказала толкова затруднена от огромните дългове след смъртта на Стивън, че тя...

— Стивън?

— Елизабет — отвърна той, обръщайки се по посока на познатия глас, който беше прекъснал тревожните му мисли. — Здравей.

— Здравей. Май беше отнесен нанякъде? — Прочела тревогата в погледа му, тя попита мило: — Всичко наред ли е?

— Имаш ли време да поговорим?

— Разбира се. Всъщност бях тръгнала към кабинета ти да проверя дали не си се върнал от срещата с архитекта. Да не би там да е възникнал някакъв проблем?

— Не, няма никакъв проблем. Защо да не си вземем кафе и чай от барчето и да отидем в кабинета ми.

— Спомняш ли си Дейвид Ендрюс? — попита Стивън, след като влязоха в кабинета и затвориха вратата зад себе си. — Пациентът, който имаше рак на черния дроб.

— Разбира се, че си спомням.

— Е, добре, току-що открих, че Кристин от „При Сидни“, за която с Мадолин непрекъснато говорите с неописуем възторг, е негова съпруга.

— Да.

— Да? Ти си знаела?

— Разбрах това в събота.

— Щеше ли да ми кажеш?

Елизабет се напрегна леко при този рязък въпрос, след това, когато сърдитите му тъмни очи се втренчиха в нея, призна тихо:

— Наистина не знам, Стивън. Още не бях решила. Кристин не знаеше, че двамата с теб сме приятели, но знае, че и двамата работим тук и със сигурност знае и за Мадолин. Тя беше решила да пази в тайна миналото си и да не споменава нито за връзката си с теб, нито с центъра.

— До миналата събота.

— Не. Тя спомена това тогава, заради едно друго съвпадение. Това е дълга история, но в резултат на тази история стана дума и за това. Кристин не се опитва да бъде потайна, Стивън. Мисля, че просто е дискретна по отношение на личния си живот и въобще не е от хората, които търпят внимание и съчувствие. Мина година от смъртта на Дейвид, все пак и тя явно се опитва да се справя с новия си живот.

— Но тя не се справя с него — възрази Стивън. — Тя прекарва всяка минута в усилен труд, за да плати сметките в болницата, които по закон трябва да бъдат изплатени от застрахователната компания.

— Какво? — Зениците на Елизабет се разшириха от изненада и тревога. — Как е станало така?

— Явно, когато първоначално са поставили диагнозата на Дейвид е възникнал въпросът дали не е предразположен към рак на черния дроб, поради наличие на наследствено заболяване — хемохроматоза.

— Логично е да се прояви подобен интерес, когато някой има този вид рак.

— Да. А всъщност той е имал един братовчед, за който се е смятало, че може би има рак на черния дроб. Оказало се обаче, че братовчедът имал метастази на черния дроб, но не и рак и междувременно всички допустими рискови фактори, включително и хемохроматоза били отхвърлени. Но все пак, като се основават на вероятно наследствено заболяване от хемохроматоза, застрахователната компания отказала да плати и стотинка за неговото лечение.

— Сумите трябва да са зашеметяващи — предположи бързо Елизабет. — Не е ли бил лекуван в друга болница, преди да го преместят тук?

Стивън кимна сериозно.

— Една година е бил подложен на много силна и напълно уместна химиотерапия, през която са изразходвани повече от половината средства, създаващи катастрофални затруднения. До момента, в който е прехвърлен тук, сметката му вече е надхвърляла триста хиляди долара и след като е дошъл тук е бил на лечение в онкологичното отделение, преди да се вземе решението да се опита с ЛКС.

— От този момент нататък разходите по лечението му са покрити от твоята субсидия, нали?

— Да, затова никога не ми се е налагало да попълвам застрахователни формуляри и нямах представа за истината. — Стивън въздъхна леко. Истината. — Нямах никаква представа, нито Дейвид знаеше нещо по този въпрос. Кристин просто се е срещнала с финансовите инспектори и в двете болнични заведения и е обещала да плати целите сметки, независимо колко време ще ѝ отнеме това. Дейвид умря с вярата, че разходите ще бъдат покрити от

застрахователните компании, което е правилно по закон, въпреки че сметките са много по-големи, отколкото той е предполагал.

— Но Дейвид трябва да е знаел, че изследванията му не показват хемохроматоза.

— Предполагам, но не съм съвсем сигурен. Всичко останало е изгубило значение, след като са го преместили тук. Моето предположение е, че Дейвид е знаел, че диагнозата е отхвърлена, но не е имал представа колко важен е този факт. Вероятно никога не е споменавал за това на Кристин, защото това е една малка подробност, която не е имала никакво значение за крайния изход на заболяването му.

— Но Кристин е имала представа как ще се отрази тази малка подробност на изплащането на застраховката и явно никога не е попитала нито Дейвид, нито лекуващите му лекари за това. Чудя се защо не го е направила.

— Защото — отвърна тихо Стивън с глас, изпълнен с увереност, — се е страхувала, че в крайна сметка Дейвид ще разбере, че разходите няма да бъдат покрити от застраховката. Тя е била сигурна, че ако той разбере, че разходите по болестта му ще я оставят в дългове за цял живот, ще откаже по-нататъшно лечение.

Очите на Елизабет заблестяха възторжено при мисълта за даровете на любовта, които Дейвид и Кристин Ендрюс си бяха поднасяли един на друг с такава готовност. Дейвид е бил съгласен да умре, но да спести на обичната си съпруга финансовите затруднения след неговата смърт, а Кристин беше посветила живота си на това да изплати дълговете, благодарение на които тя беше прекарала максимално възможните, безценни мигове със своя съпруг.

— Чудя се защо Кристин е изчакала толкова дълго след смъртта на Дейвид, преди да дойде при теб, за да потвърдиш диагнозата.

— Кристин не е идвала при мен, Елизабет. Оказа се, че Питър Ландън е проектирал „При Сидни“ и, тъй като иска да направи файето на института подобно, двамата се отбихме в бутика днес следобед. Запознах се с Кристин, искам да кажа, че разбрах от поведението ѝ, че не желае да се афишира нашето познанство и разговаряхме така, сякаш се виждаме за първи път. Когато си тръгнах, спомних си твърдението на Мадолин, че тя работи от сутрин до вечер и се запитах защо? Мадолин изказа предположението, че работи по

толкова много, защото има нужда от пари, а аз знаех от Дейвид, че тя трябва да е финансово осигурена. Обзе ме тревога и на връщане се отбих при нашия финансов инспектор.

— И той ти каза, че Кристин се е срещнала с него и е обещала да изплати целите сметки.

— Да, това, и това, че може да обяви фалит, както правят болшинството от хората с много по-малки дългове от нейния. — Гласът на Стивън стана по-мек, когато заговори за нея: — Но тя не е такава. Кристин изплаща сметката, както е обещала, бавно, но сигурно, като внася колкото може повече пари всеки месец и оставя съвсем малко за самата нея. Наистина не ми харесва факта, че тя се е мъчила толкова време... и че възнамерява да се мъчи цял живот.

— Кристин работи усилено, Стивън, но мисля, че ѝ харесва това, което прави в „При Сидни“. Двете с Лариса се познават бегло от колежа и още тогава тя е възнамерявала да стане дизайнер. Да работиш в „При Сидни“ е една много добра отправна точка за човек с такива намерения. След като приключи проблемите си със застрахователната компания, тя ще може да прекарва по-малко време в бутика, а в останалото да моделира, ако това е, което иска.

Елизабет се надяваше правдивите ѝ думи да успокоят развълнувания ѝ приятел. Но по средата на думите ѝ изражението на Стивън стана дори още по-мрачно и по-тревожно, като че ли имаше нещо ужасно в това, че през последната година Кристин беше работила толкова усилено в „При Сидни“.

— За какво мислиш, Стивън? — нежно попита тя. Възможният отговор на въпроса ѝ изведнъж изплува пред нея и нежността в гласа ѝ изчезна, когато попита: — Да не би да смяташ, че Кристин е в ролята на една съвременна Пепеляшка, която е прекарала последната година в черен труд, обличайки всички за бала? Защото, нали разбираш, ако мислиш така, означава, че смяташ мен и Мадолин за злобните ѝ доведени сестри.

— Я стига! — заповяда Стивън. — И през ум не ми е минавало подобно нещо. — „Мислех за бебето.“ — Сигурно Кристин се чувства добре, работейки „При Сидни“, с възможността да прекарва времето си в такова весело и щастливо място, като върши нещо, за което явно я ценят и уважават.

— Е, извинявай, че се наежих така. — Елизабет се усмихна. След това отлетна на една страна тъмно кестенявата си къдрава коса и добави замислено: — Въпреки че това едва ли е занимавало мислите ти, но Кристин по един от всички признаци, може би най-важният, е била една съвременна Пепеляшка.

— О?

— Да. Тя е намерила своя любим принц и той е намерил нея. Ти винаги си казвал, че тяхната връзка е била нещо изключително. Когато миналата събота тя се срещна с Лариса и стана дума за Дейвид, тя говореше за него така, че разбрах — наистина е преживяла чудната приказка, за която повечето хора могат само да мечтаят. Тяхната любов е била прекъсната, но споменът за нея ще живее в Кристин до края на дните ѝ.

— Да — съгласи се Дейвид. Той се беше оказал неволен свидетел на приказната любов на Дейвид и Кристин. И въпреки че едно от последните желания на Дейвид беше Кристин да открие нова любов, на Стивън му се струваше невъзможно някой друг мъж да успее да проникне през стената от прекрасни спомени, застанала между сърцето ѝ и целия останал свят. Кристин никога нямаше да потърси нова любов, нито щеше да я поиска, нито щеше да има нужда от нея. Но тя имаше други мечти. Дейвид се беше надявал, че тя няма да бъде финансово ограничена, за да може свободно да се устреми към тях. — Помолих в картотеката да ми изнесат документацията на Дейвид от архивите. Получа ли веднъж лабораторните изследвания в ръцете си, ще се обадя в застрахователната компания и ще изискам да изплатят застраховката на Кристин.

— Само ако преди това разговаряш с нея.

— Какво? Не, въобще не съм възнамерявал да говоря с нея.

— Мисля, че трябва да го направиш, Стивън.

— Защо? Смяташ, че ще има нещо против. Да не би да предпочита да прекара живота си в изплащане на дългове. Въпреки че доходите им са били ниски, те са си плащали добра здравна застраховка, като имаш предвид, че при работа на свободна практика цената е много по-висока. Аз просто искам да поправа една грешка, която е направена много отдавна, Елизабет. Всеки от лекуващите лекари на Дейвид би направил същото, ако знаеше това. Дори не искам Кристин да разбере, че съм замесен в тази работа.

— Напълно съм съгласна, че грешката трябва да бъде поправена, и че застрахователната компания трябва да изплати сумата, която дължи. Но продължавам да смятам, че предварително трябва да обсъдиш това с Кристин. Не мога да обясня защо мисля така, Стивън. Просто така чувствам нещата.

— Интуицията ти обикновено е безпогрешна. Това ме притеснява, защото дори и наум не ми беше идвало първо да говоря с нея.

— Напълно е възможно да греша — каза Елизабет, повдигайки леко рамене. — Инстинктите ми днес за това какво е уместно и какво не е уместно да се каже не са съвсем точни.

— Нещо с Лариса ли се е случило?

— Не. Нещо, или по-скоро нищо, с твоя добър приятел Ник. Както обикновено. — Елизабет се усмихна едва и махна с ръка встрани, изразявайки нежеланието си да се захващат с безнадеждната тема за Николас Чеиз. Сцената, която се бе състояла преди четири часа в стаята за отдих на хирургическото отделение, все още беше болезнено жива в съзнанието ѝ, но тя нямаше никакво желание да я обсъждат. Стивън щеше както винаги да се подразни от постъпката на Ник и както винаги тя щеше да го подразни още повече, като изведнъж се обърне в защита на Ник. Тя бързо се прехвърли на една безопасна тема за разговор. — Стана дума за Лариса. Точно в този момент тя има среща с брат ми, за да обсъдят развода ѝ с Джулиан. Дано стане скоро. Тя въобще не би могла да се почувства по-добре, докато не се освободи докрай от Джулиан.

— Здравей, Лариса — топло я поздрави Марк, появявайки се на вратата на кабинета си, няколко минути след като беше уведомен от секретарката, че тя е пристигнала.

Съществуваше слаба физическа прилика между Елизабет и нейния русокос и синеок по-голям брат. Но сега, когато Лариса видя усмихващите се сини очи, тя разбра, че има други, не външни прилики, но поразително дълбоки, между брата и сестрата Джанингс: благородство и доброта и сила на характера.

— Здравей, Марк.

— Заповядай вътре.

— Благодаря.

Марк я покани с ръка към къта за разговор в другия край на застлания му със скъп килим кабинет. Лариса тръгна към канапето в ъгъла, като се надяваше походката ѝ да изглежда по-грациозна и уверена, отколкото я чувстваше. Стилните, свободни копринени панталони, с които продължаваше да излиза вече седмица след отчаяното си бягство от Манхатън, създаваха илюзия за грациозна елегантност. Тя имаше нужда от тази илюзия, за да скрие несигурността си при всяка крачка, а панталоните ѝ бяха необходими да скрият избледняващите синини. Отоците бавно спадаха, болката постепенно намаляваше, силата ѝ се възвръщаше заедно с някакви плахи и непредсказуеми надежди.

Когато стигна посоченото място, Лариса спря пред прозореца и сините ѝ очи се усмигнаха на забележителния изглед към моста и залива. След това, обхваната от внезапна вълна на слабост, тя седна на близкото канапе и отправи поглед към сложената в сребърна рамка снимка на двете дъщери на Марк, поставена на масата за кафе.

— Те са великолепни, Марк — каза тя искрено. — И толкова са пораснали.

— Растат бързо — отвърна топло Марк. — Уенди и аз се надяваме, че двете с Елизабет ще приемете поканата ни за вечеря у дома скоро. Живеем в „Атертон“, което означава, че сестра ми трябва да намери време, в което да се отдалечи толкова много от болницата.

— Свободното ѝ време няма нищо общо с това дали тя е дежурна по график, или не.

— Вече си го забелязала. — Марк се усмигна.

Лариса върна усмивката и каза:

— Миналия уикенд тя искаше да бъде близо до болницата, където се отбива често заради Моли и Мери Ан. Представи положението за специално, но имам някакво далечно усещане, че винаги има някой пациент, чието положение е специално.

— Винаги — съгласи се Марк. — Ето защо от време на време човек трябва да я подтиква да излиза извън града.

— Знам, че очаква с нетърпение посрещането на Коледа в Лондон. — Цялото семейство Джанингс щеше да бъде там и Елизабет вече бе поканила нея. Лариса не можеше да си помисли за нищо по-прекрасно от това да прекара Коледа в Англия със семейство

Джанингс, но празникът беше още далеч. Цялата ѝ мисъл и енергия трябваше да се съсредоточат върху нейните опити да се излекува, да става все по-силна с всеки изминал ден. През последната седмица мислите и силите ѝ бяха отдадени на една много важна цел: да бъде най-силна за тази изключително трудна, за нея самата среща с Марк. Той изглеждаше толкова мил, толкова предразположен... Лариса потръпна, като си помисли дали, след като научеше истината за нея, той би одобрил милото предложение на своята благородна по-малка сестра тя да се присъедини към празника на семейството.

— Коледата в Лондон ще бъде страхотна — съгласи се Марк. — Но, Лариса, може би трябва да се опиташ да убедиш Елизабет да направи нещо наистина несериозно от рода на истинска ваканция — без никакви семейни задължения, лекарски срещи, изнасяне на лекции, или официални представления в операционната зала.

— Ще се постарая — отвърна Лариса, изненадана, че този по-голям брат закрилник, който някога се беше притеснявал, че тя може да вкара в кривия път неговата по-малка, невинна сестра, сега молеше за помощта ѝ да организират за Елизабет някакво приключение. Това, че се обърна към нея, я поласка, но молбата му беше много трудно осъществима, защото някогашната безстрашна и авантюристична Лариса Локсли от Бъркли, вече не съществуваше. — Едва ли бих могла да обеща някакъв резултат, Марк. Истината е, че Елизабет се чувства много щастлива като работи по двадесет и четири часа на ден.

— Знам. — Марк се усмихна и след като вече бяха приключили с разнищването на Елизабет и взаимната си загриженост за нея, той предложи тихо: — И така, Лариса, разкажи ми.

— Защо искам да се разведа ли?

— Не е необходимо да ми казваш това, ако не искаш — успокой я той, забелязал притеснението в погледа ѝ. — И в съда не е необходимо да знаят нещо повече за така нареченото несходство в характерите.

— Мисля, че това е добре. Доста по-дискретно е.

— Да. — Марк се подвоуми за миг, преди да добави: — Въпреки че е по-добре да знаят защо бракът ви вече е невъзможен.

— И двамата с Джулиан добре знаем това, Марк — тихо отвърна Лариса. — Но това не означава, че той няма да се бори против развода. Джулиан не обича да губи. Ужасно ще се вбеси, когато узнае, че искам развод. Всъщност, честно казано, не мисля, че ще позволи това.

— Ще получиш развод, Лариса — каза Марк. — Ние... аз ще издържим на гнева на Джулиан, докато се примири с факта, че ще се разведете. Така че, защо просто не обсъдим нещата? Имате ли брачен договор?

— Не. Решихме този въпрос за две секунди. И двамата се кълняхме във вечна любов и решихме, че подобна прагматичност ще ни лиши от романтика в най-щастливите мигове от живота ни. — Лариса повдигна рамене, като че ли да оправдае лекомислеността си. — Знам, всички казват, че брачният договор е нещо разумно, поне в продължение на шест години не чух друго мнение по този въпрос, но... нямаме.

— Не се съди толкова строго, Лариса. Фактът, че не притежаваш брачен договор означава, че вместо да получиш десет, петнадесет или двадесет милиона долара, на теб ти се полага половината от това, което Джулиан е спечелил или придобил по време на брака ви. От това, което знам за Джулиан Чансълър, неговата империя е здрава като гранит, а не е картонен замък, изграден на базата на несигурните основи, на хвърчащите връзки, или на помпозните видения.

— Така е. Империята на Джулиан е изградена върху парите от доброто старо време в брой и инстинктите му са били винаги чисто злато. Неговата империя няма да се срути. — Лариса погледна Марк в очите и каза сериозно: — Но аз не се ожених за Джулиан заради парите му и те не ме интересуват сега. Всичко, което искам, е развод.

— Тези милиони ти се полагат според закона, Лариса. Всъщност, предполагам, че половината от това, което Джулиан е натрупал през последните шест години, може да се измерва дори в милиарди.

— Въобще не ме интересуват парите, Марк. Не искам и долар от него — повтори тихо Лариса. — И мога да те уверя, че Джулиан се интересува от това, той мрази да губи. Той дори не знае как да го направи. През шестте години, в които го познавам, знам само за един-единствен случай, когато не е получил това, което иска... и когато това се случи, той побесня, направо подивя. — Ледена тръпка премина през нея при спомена за онази нощ и изведнъж усети остра болка в ръцете там, където белите й деликатни пръсти се забиваха безмилостно и все по-дълбоко в снежнобелите й длани. — Без значение е какъв е бракът ни, Джулиан силно ще се противопостави на идеята за развод. Като се прибави и паричната загуба към другата, която е най-нищожната

частица от неговата империя, той ще бъде решен да попречи на всяка цена. Наистина. Марк, ако го накараме да се съгласи само на развод, това вече ще бъде огромна победа.

— Със сигурност можем да постигнем много по-голяма победа от тази.

— Не, всичко, което искам, е развод — никакви пари, никаква собственост, само свободата си. — За миг очите на Лариса пламнаха със сияйна надежда, като че ли наистина виждаше реализирана тази далечна и чудна мечта. След това се върна към настоящето, наклони замислено глава и блестящите ѝ коси се посипаха настрани. Лариса предположи тихо: — Но това означава загуба на процента за теб, нали?

— Процентът? — повтори Марк, изпитвайки внезапен прилив на гняв, защото, разбира се, тя имаше предвид неговия хонорар. Изненадващата сила на гнева му се дължеше на това, че той нахлу в него заедно със старите спомени, които му представяха Лариса такава, каквато познаваше, ослепително красива млада дама, която предизвикателно и високомерно бе отхвърлила готовността му да закриля и нея така, както бе закрилял Елизабет. Сякаш Лариса му нямаше доверие. Някога това първо го беше обидило, а после го вбеси и сега с намек, че той може да се разочарова, ако тя не се опита да получи възможно най-много от Джулиан, отново го обиждаше и гневеше.

Марк се пребори с гнева си. Успокои се още повече, след като отново вдигна погледа си към Лариса. Изглеждаше болезнено крехка, явно беше ужасно наранена от Джулиан. Дори, и без да знаеше подробностите, беше напълно ясно, че тя беше обичала и вярвала на човек, който я бе предал.

Когато се успокои достатъчно, Марк обясни:

— Никога не работя на процент при бракоразводните дела, Лариса. Не съм допринесъл нищо за брака, защо тогава да се възползвам от развода? — Гласът му вече беше по-спокоен и по-внимателен, когато добави: — Хонорарът от твоя развод ще бъде обичаен — една усмивка, може би?

Марк се надяваше тя да се усмихне, когато ѝ каза това, но лицето на Лариса остана сериозно и тя напомни тихо:

— Ти нямаш обичаен хонорар за членовете на семейството, Марк. Никога не е имало развод в семейство Джанингс, нали?

Марк махна с ръка, подчертавайки с този жест, че не това е от значение сега.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще си водя сметка за времето, което съм отделил, и като част от споразумението по развода ще оставим Джулиан да плати всички юридически разходи. И така — той продължи бързо и категорично, — ти искаш само развод и това ти е достатъчно, за да се чувстваш щастливо, но в интерес на спора, нека поговорим малко повече по финансовите проблеми. Трябва да си встъпила в този брак със значителна сума твои собствени пари. Ти беше добър, най-добрият топ модел, когато се запознахте.

— Чистата сума, която притежавах, когато се оженихме, беше около един милион долара. Бях много богата по всички стандарти в света, освен тези на Джулиан и аз просто му дадох всичките си пари. Това не беше никакъв особен жест, Марк. Това, което притежавах бе капка в огромното море на богатствата на Джулиан. Той се занимаваше с финансовите ни въпроси. Не разполагах с кредит карта, нито с отделна банкова сметка и нямах нужда от нито едното от двете. Джулиан имаше открити сметки във всички по-известни бутици, ресторанти и клубове в Манхатън, така че само срещу подписа си получавах всичко, което поискам. В кабинета си също държеше достатъчно пари в брой, ако възникне нещо случайно. — Лариса вдигна леко рамене при това признание, потвърждаващо глупавият ѝ романтизъм, който беше в пълен разрез с тенденцията през осемдесетте години жените да осигуряват финансовата си независимост. По ирония на съдбата често някоя снимка на супер модела Лариса Локсли убеждаваше жените да си купят списания, в които се лансираха тези идеи. Нейното красиво лице бе символ на силната и женствена, романтична и в същото време независима жена на осемдесетте години. Но самата Лариса пренебрегна тези мъдри съвети и беше дала всичко на Джулиан — своите финансови и своите човешки богатства. — Много глупаво, а?

— Не — отвърна Марк тихо, успокоявайки я. — Въпреки че трябва да давам юридически съвети как да се защити човек в случай, че бракът не оцелее, мисля, че все пак предпочитам да вярвам...

— В приказки?

— В приказки — повтори Марк. — Да.

— Е — каза Лариса, — повечето от тях са с хубав край. Докъде бяхме стигнали?

— Уточнихме, че си имала около един милион долара, когато си встъпила в брак.

— Това беше подарък, който сама реших да направя. Не очаквам да си ги получа, нито мисля, че Джулиан ще ми ги върне. Той ще погледне на тези пари като на една справедлива компенсация за шестте години от живота му, пропилены по един неуспял брак.

— Добре. Тогава ми кажи нещо повече за начина си на живот. Чух, че срещу подписа си можеш да купиш всичко, което пожелаеш.

— Да. Бях принцеса, която живее в свят на неограничен разкош — промълви Лариса, като остави ироничната усмивка да даде поточната представа на този свят на разкош. — Аз нямах нужда от такъв начин на живот тогава и със сигурност не се нуждая от него сега. Не искам, нито имам нужда от издръжката на Джулиан. С изключение на шестте години, през които бях женена, съм работила истински през целия си живот. Ще намеря начин да се издържа и сега.

— Едва ли има нужда да търсиш такъв начин, Лариса. Ще се върнеш към работата си на фотомодел, нали? От Елизабет съм останал с впечатление, че ти се чувстваш удовлетворена от тази работа.

— Да. Обичах тази работа. Но вече съм малко стара за фотомодел, нали? — Лариса не замълча достатъчно дълго, за да даде възможност на Марк да отговори. Тя знаеше, че думите му щяха да бъдат мили и окуражаващи, но не и верни. Той беше член на семейство Джанингс, все пак, и поради това прекалено любезен, за да се съгласи, че това е очевидно. Истината едва ли имаше някакво значение, защото... — Джулиан няма да ми позволи да стана отново фотомодел.

— Джулиан не може да се разпорежда по отношение на твоята работа, след като вече не сте женени, Лариса — каза спокойно Марк, въпреки че почувства нова силна вълна на гняв и този път беше насочен към този, който го заслужаваше: Джулиан.

— Не го познаваш, Марк. Той има невероятна власт и влияние. Достатъчно е да се разбере, че не му харесва идеята бившата му жена отново да стане фотомодел и никой няма да ме наеме. Не говоря за нещо престъпно, разбира се. Единствената сила, която Джулиан ползва, е могъществото на богатството му. Простата истина е, че никой — нито издателите на списанията, които ще публикуват рекламите,

нито модните дизайнери, които могат да ме наемат като манекен, нито дори гигантските козметични компании ще рискуват да получат неодобрението на Джулиан.

— Добре — съгласи се Марк, въпреки неудържимия си порив да се изправи срещу Джулиан Чансълър и с всички средства да го накара да си плати лукса да причинява безнаказано страдания на Лариса. Споменът за пълните ѝ с надежда сини очи само при мисълта, че би могла да получи развод, утоли яростта му в момента. Той се усмихна и каза топло: — И така, да видим дали съм разбрал. Това, което искаш, е един хубав, обикновен развод.

— Хубав и обикновен — повтори Лариса. — Но невъзможен. О, Марк, може би не трябваше въобще да те замесвам в това.

— Пълни глупости и по двата въпроса. Първо, ни най-малко не е невъзможен, след като ти искаш да се откажеш от всякакви споразумения. И второ, ти предизвика у мен повече от обикновен интерес към Джулиан. Обичам предизвикателствата, Лариса. Очаквам с нетърпение да разговарям с него.

— Той може да бъде много убедителен и много мил. Може да каже ужасни неща за мен, Марк. — Лариса смръщи вежди и призна: — Направих някои грешки, не отричам, но съм сигурна, че Джулиан ще ги представи така, че да приличат на потресаващи престъпления.

— Разбира се, че ще го направи. Това се дължи на положението, в което е. Свикнал съм с това и не забравяй, че съм на твоя страна. — Марк се усмихна, за да я успокои и след миг продължи: — Само за да отбележим, Джулиан правил ли е грешки, за които трябва да знам? За да имам под ръка някакво малокалибрено оръжие за отпор, ако реша, че е уместно?

— Джулиан знае какво е направил — отвърна тихо Лариса. *Той знае какво съм му позволила да прави, помисли тя. Не мога да ти кажа, Марк. Ужасно се срамувам.*

— Добре. Просто ще изтърпя ударите, без да им обръщам внимание, каквито и да са те, и накрая Джулиан ще трябва да поговори с мен за развода.

— Надявам се.

— Знам, че ще бъде така — отвърна Марк. — Предполагам, че мога да взема от теб телефонния номер на Джулиан?

— Разбира се.

Лариса продиктува директния номер в кабинета на Джулиан и името на секретарката му, а Марк ги записва в жълтия бележник, който до този момент не беше докоснал. Въпреки почти фотографичната памет, която и двамата с Елизабет притежаваха, Марк винаги си водеше бележки по време на срещите си с клиенти. Този път не се беше наложило. Желанието на Лариса беше просто и кристално ясно. Нямахме как да го забрави.

— Първото нещо, което ще направя утре сутринта, ще бъде да се обадя на Джулиан — каза Марк, след като записва номера му.

— Добре — съгласи се Лариса. — След това помоли: — Джулиан нали не трябва да знае къде съм? Наистина не искам да разговарям с него, нито да го видя... някога отново.

— Не. Не е необходимо да знае. Но не мислиш ли, че може да се досети, че си при Елизабет?

— Да, но доколкото знам, той мисли, че тя е още в Далас.

— О, Боже. Той сигурно ще направи връзка с фамилното ми име, въпреки че не възнамерявам да му разкривам факта, че съм брат на Елизабет и че ти си се свързала с мен, защото сте били близки в колежа. — Марк се усмихна. — Ще те държа в течение за хода на нещата.

— Добре.

— И помисли, Лариса, хубав и обикновен.

— О — отвърна нежно тя. — Надявам се.

След като най-напред разговаряш с Кристин. Според собственото ѝ признание предложението на Елизабет се основаваше на смътни предчувствия, а не на ясни и логични причини. Въпреки това, защото се отнасяше с уважение и доверие към интуицията ѝ, с изключение на необяснимата огнена защита на Николас Чеиз, Стивън реши да обмисли съвета ѝ, преди да се обади в застрахователната компания.

Елизабет притежаваше някаква тайнствена способност да прониква в най-дълбоките слоеве от чувствата на другите, разполагайки с минимална информация. Но според Стивън това си беше чисто бюрократичен въпрос, а не проблем на стаени дълбоко в душата чувства. Грешката трябваше да бъде поправена и като лекуващ

лекар и приятел на Дейвид на него се падаше отговорността да бъде освободена Кристин от дълговете, които заплашваха да я притискат до края на живота ѝ. При това по закон тя не беше длъжна да плаща. Този път, реши той, интуицията на Елизабет ѝ изневерява.

Стивън любезно, но твърдо настоя да разговаря с най-старшия служител на компанията, който е свободен в момента. Знаеше, че ще му отнеме известно време, за да разнищи бюрократичния въпрос, но ако започнеше от най-горе, със сигурност щеше да си спести доста излишно тичане. И, както посочи той, сигурно самата компания, която всъщност имаше отлична репутация, също би искала бързо разрешение на въпроса. Стивън се държеше спокойно и колегиално, като приятел, който посочва на приятел някаква неволно допуснатата грешка, без нито за миг да намеква, че грешката може и да не е случайна, а за да се избегне изплащането на огромната сума.

Стивън се съгласи с готовност с предложението на служителя случаят да бъде разгледан подробно и внимателно. Но не приключи срещата, докато не получи точен час, в който лично да занесе медицинската документация на Дейвид. Имаше намерение да посочи точно грешката и начина, по който се е стигнало до нея, след което да предаде документите, неоспоримо доказващи, че ракът на Дейвид Ендрюс е бил просто каприз на съдбата, който няма нищо общо с каквито и да било наследствени заболявания.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ние — Лариса, вие и аз — всички знаем истината за това, което е станало, мистър Чансълър — каза спокойно Марк. — Въпросът е дали искате и светът да разбере това.

Мълчанието от другата страна на телефона подсказа на Марк, че съществува някаква мрачна, несподелена истина, която Джулиан е смятал, че Лариса никога няма да разкрие. Лариса не беше разкрила истината, разбира се, но въпреки това Марк реши да блъфира. Това се беше наложило, защото през последните пет дни Джулиан въобще не беше помръднал от първоначалното си противопоставяне на идеята за развод. Не беше отстъпил, но говореше с охота. Джулиан искаше да си получи своята съпруга и Марк беше единствената му връзка с нея.

Джулиан беше всичко, което Лариса го беше предупредила, че е: арогантен, догматичен, убедителен, самоуверен. Със спокойната и почти вродена надменност на финансов магнат той обясняваше отново и отново, че развод няма да има. На което Марк отговаряше отново и отново със същото спокойствие, лишено от надменност, че развод ще има. Накрая Джулиан смени тактиката точно в тази посока, в която Лариса беше предположила — започна да се жалва от нейните престъпления спрямо него. Говореше умно, беше внимателен и не ругаеше, когато разкриваше истината за нейната пристрастеност към кокаина, нейната развратност и емоционалната ѝ лабилност. Изказваше готовност да ѝ прости всичко, само защото много я обича. И пак поради същата причина искаше да се погрижи тя да получи необходимата ѝ помощ за отстраняване на тези слабости. С убедителен и пълен с чувства глас Джулиан твърдеше пред Марк, че щом веднъж получи тази помощ и се почувства емоционално стабилна, тя сама ще поиска да се върне в света на тяхната прекрасна любов.

След пет дни, в които не постигна абсолютно никакъв резултат, Марк реши да блъфира. Трябваше да накара Джулиан да повярва, че той знае гнусната тайна, а по-нататък щеше малко по малко да му даде да разбере, че Лариса е готова да изнесе потресаващите факти пред обществото. И сега, когато блъфът беше посрещнат с мълчание, което

продължи няколко такта повече от добре премерените стратегически паузи, характеризиращи увереността на Джулиан, че държи положението в свои ръце, Марк предусети вкуса на победата — първата стъпка към нея.

Когато Джулиан отговори, той не скри презрението в наситения си с елегантно спокойствие глас.

— Животът, който съм й предлагал, винаги е бил разкошен, разглезен, идеален. Каквито и измишльотини да ви е разказала за страданията, които понася в нашия брак, са лъжа.

— Добре. Но тя ме убеди — отвърна Марк със спокоен глас, въпреки че знаеше, че се пързала върху най-тънък лед. Съществуваше някаква конкретна тайна, това беше ясно. Но той сериозно се съмняваше, че Лариса, която не бе споделила това дори в негово присъствие, би приела да я разкрие пред обществото. Единственото нещо, което имаше значение бе това, че Джулиан мислеше как тя е в състояние да го направи. Марк повтори твърдо: — Аз бях убеден. Мисля, че повечето хора ще бъдат.

— Тя ви манипулира, мистър Джанингс, точно както манипулира и мен.

— Въобще не се чувствам манипулиран, мистър Чансълър.

В примиреното мълчание, което последва, Марк усети предстоящата капитулация. Усилено потискаше обзелото го нетърпение с надеждата, че следващите думи на Джулиан ще са очакваните. Чакането си струваше.

— Мисля, че Лариса е напълно способна да манипулира и пресата. Джулиан въздъхна тежко. — Добре, Лариса ще получи развод. Но имайте предвид, това, че не желая лъжите й да се превърнат в заглавия на жълтата преса, не означава, че ще се просна и ще се направя на умрял. Кажете й вместо мен, че този развод ще бъде подчинен на няколко основни правила.

— Наистина ли ще ми даде развод? — прошепна Лариса. В гласа й се усещаха нотки на недоверие и радост едновременно, когато Марк й позвъни. — Не мога да повярвам.

— Още не знаем какви са условията, Лариса — припомни й Марк. — Отсега нататък ще разговарям с адвоката на Джулиан.

Първият ни разговор е определен за десет часа утре сутринта.

— Но условията нямат значение, Марк. Казах ти, че не искам нищо от Джулиан, освен развод.

Въпреки това условията имаха значение, и то голямо, защото първото условие, поставено от адвоката на Джулиан, беше изпълнимо за Лариса. Джулиан искаше те отново да живеят заедно в период от шест месеца, след което, ако тя продължаваше да иска същото, можеше да си тръгне с половината от състоянието му.

— Не мога да го направя, Марк. Не мога отново да живея с него. — Повтори тя отчаяно: — Просто не мога.

— Знам. Вече изразих чрез адвоката му съмнение, че ще се съгласиш, но обещах все пак да обсъдя това с теб.

— Разводът няма да стане, нали?

— Не, Лариса, ще стане — тихо и уверено отвърна Марк. И добави, за да я успокои: — Не се тревожи. Тези уговорки са нещо обичайно. Веднага, щом приключим следващия етап, ще ти се обадя.

Марк не си позволи да покаже притеснението си пред своята обезпокоена клиентка, но истината беше, че разводът между Джулиан и Лариса Чансълър въобще не беше обикновен. Това, за което трябваше да се постигне споразумение при повечето разводи, бяха пари, собственост и деца, а при развода на Чансълърови разменната монета беше друга: чувства, влияние, власт и авторитет. Марк нямаше представа доколко е силна тяхната позиция. Очевидно имаше нещо доста особено, което Джулиан не искаше да бъде разкрито. Може би собствената му пристрастеност към употреба на кокаин или нещо от подобен характер. Но от самото начало Джулиан каза, че няма да се катурне и да се престори на умрял. Марк разбра, че може да го притесни само с тази неизвестна нему самия тайна. Не че Марк го притесняваше. Още не беше поискал нищо друго, освен развод.

Ако някой предявяваше искания, това беше Джулиан. Очевидно беше, че иска някакви отстъпки, нещо като признание и покорство пред неговата власт и влияние, и Марк се страхуваше, че ако Джулиан не бъде успокоен по някакъв начин въпреки непоносимостта му към скандалите щеше да излезе на арената под ударите на общественото мнение. Самата Лариса беше признала, че е живяла като разглезена принцеса и сигурно Джулиан имаше много влиятелни приятели, които

с готовност биха потвърдили, че Лариса Чансълър е била най-обичаната и ценена съпруга.

Лариса не искаше нищо, а Джулиан искаше нещо и времето притискаше Марк. Те трябваше скоро да се споразумеят, преди крехката надежда на Лариса да се е превърнала в примирение и преди непрекъснатото намаляващото търпение на Джулиан да се изчерпи изцяло и той да се върне на първоначалното си решение да не дава развод.

Сякаш беше изминала цяла вечност, а всъщност само осем дни деляха първото посещение на Лариса от обаждането на Марк в петък следобед. Той смяташе, че е направил най-доброто от това, което можеше да се направи въобще.

— Джулиан категорично отказва каквото и да било споразумение за пари в брой.

— Добре, Марк. Това и очаквах. И както ти казах, това няма значение. Не ми трябва нито долар от парите на Джулиан.

— Знам, но тук има нещо интересно. Джулиан иска да те издържа независимо какъв стил на живот си избереш, дори и най-разточителния. Казва, че щял да плаща всички твои разходи, всяка сметка, която му изпратиш, без никакви въпроси или ограничения. Не съм повдигал въпрос за това, Лариса, и честно казано той ме изненадва. Но ми се струва, че това е нещо, което Джулиан наистина иска да направи.

„Разбира се, че ще иска да го направи, помисли Лариса. Той знае, че аз не мога да го разоря, да му причиня дори и дракотина в огромното богатство, колкото и много да желая това. Всичко е абсолютно същото, както когато се оженихме. Аз имах картбланш. Чудесна илюзия за свобода, но всъщност се намирах винаги изцяло в негова власт. Джулиан още иска да има власт над мен, да ме следи отдалече, да знае всичко, което правя, за всяка рокля, която си купувам, всяка салатата, която изяждам, всеки телефонен разговор, който провеждам. Все едно, че ще сме женени...“

Лариса усети как дъхът ѝ секва от страх, невидимите вериги като че ли започнаха отново бавно да се стягат около гърдите ѝ и да я задушават.

— Трябва ли да подпиша някакъв документ, който да ме задължава да приема изцяло да бъда на негова издръжка? — попита

накрая тя на един дъх.

— Не. Всъщност, Лариса, ако имаш някога нужда от пари, ще бъда много щастлив да...

— Благодаря ти, Марк — прекъсна го топло тя, — ще се оправя.

— Само никога не се колебай да ме помолиш, ако имаш нужда от нещо. И така, нека да ти кажа останалите условия. Джулиан иска никога да не разкривате подробностите от брака или развода пред никого. Явно се притеснява нещо да не стане достояние на пресата — статии в списания, книги, филми — но в договора ще пише никога, така че трябва да знаеш с какво се съгласяваш.

— Съгласна съм с това. Но нали документите по развода ще бъдат обработени в съда, така че как биха могли те да не станат достояние на обществеността?

— Тъй като това ще бъде развод по взаимно съгласие, единствените документи в съда ще бъдат подписаните декларации за разтрогване на брака, които ще доказват, че и двамата сте съгласни да се разведете. Всичко останало, условията, които обсъждаме, и договорите, които ще подпишете със свое съгласие, ще се уредят единствено между теб и Джулиан.

— Разбирам. Това е добре. По-дискретно е.

— Което не означава, че разводът ще премине тихомълком. Въпреки ненавистта си към публичното излагане на интимния си живот Джулиан иска да излезе пред обществеността с изявление, което предварително и двамата сте одобрили. Исква да го предаде на пресата веднага, след като подпишете документите за развод.

— Това ме устройва.

— Лариса — предупреди я тихо Марк, — идеята на Джулиан да придаде положителен характер на станалото е за да успее да представи нещата така, сякаш той е този, който иска развод. Освен това иска да остави ясното впечатление, че ужасно го потиска факта, че вече не е влюбен в теб и това е причината, заради която е толкова щедър в уреждането на финансовия въпрос. Това наистина ме подразни, но...

— Но аз нямам проблем с това, Марк. Джулиан толкова много държи на своя имидж. Гордостта е скъп разкош.

— Наистина си поразителна, знаеш ли?

— Не. Просто знам какво искам. — „Какво ми е страшно необходимо, за да оцелея.“ Тя добави топло и с надежда: — И всичко

изглежда така, сякаш наистина ще стане...?

— Има още нещо — каза много тихо Марк. Замисли се дали това не беше прекалено много, дали нямаше да попречи на споразумението, до което вече бяха съвсем близо, дали нямаше да се окаже нещо, което тя просто не може да направи. — Джулиан иска съобщението в пресата да бъде придружено от снимка, на която двамата сте заедно и се усмихвате, след като документите по развода са подписани.

— О, Марк — прошепна тя. — Не.

— Поиска да вечеряте заедно в Сан Франциско, но аз отказах, без дори да те попитам. Не му дадох възможност да разбере дали живееш някъде наблизко, или не, но, Лариса, мисля, че идеята да се направи тази снимка е изключително важна за Джулиан.

— Имаш предвид, че ако откажа, това може да забави развода?

— Честно казано, така мисля — отвърна Марк сериозно. — С твое разрешение искам да предложа един обяд в Ню Йорк за четиримата ни — ти, аз, Джулиан и адвокатата му.

— Ще бъдеш ли там?

— Ще бъда до теб непрекъснато. Знам, че този обяд ще бъде нещо непосилно за теб, но в допълнение на факта, че ще ускори развода, смятам, че общественият интерес ще спадне, ако няма намеци за скандал и огорчения. Пътуването до Ню Йорк, освен това ще ти даде, ще ни даде възможност да приберем нещата, които си оставила в пентхауса.

— Не искам нищо от къщи — каза Лариса. — Въпреки че, ако е възможно, бих искала дрехите ми да бъдат изпратени в „Секънд Хенд Роуз“. Това е магазин, в който се продават употребявани модни облекла, като приходите отиват за благотворителност.

— Значи си съгласна, така ли?

— Да. Кога ще обядваме в Ню Йорк?

— След две седмици. Всички документи по развода и съобщението за пресата ще бъдат одобрени и подписани предварително, така че просто ще обядваме и ще се снимате. Ще пристигнем в четвъртък вечерта и възнамерявам да вземем обратния полет в петък следобед.

— След две седмици — повтори Лариса. „След две седмици отново ще видя Джулиан. Ще мога ли да направя това? Ще можеш, няма друг начин да бъдеш някога свободна.“ — Окей.

— Добре. И, Лариса, последното нещо, което според мен е много добро. Съобщението в пресата ще включва изявление от Джулиан, че ти поема издръжката, за да се върнеш към кариерата на фотомодел, ако си решила, че това е, което искаш да правиш.

— Не мога да повярвам, че Джулиан е предложил това. — Благодарността, изпълнила обезверената Лариса, изчезна за секунди, пометена от безкомпромисните истини, обезсмислящи жеста му. Нищо не пречеше на Джулиан да си позволи благородната подкрепа на кариерата ѝ, защото той знаеше това, което и тя знаеше: никой нямаше да пожелае по никакъв начин да я ползва като модел отново. И двамата знаеха тази истина и Джулиан явно смяташе, че тя никога няма да намери сили, за да потърси нещо ново. Той беше напълно убеден, че тя ще остане завинаги зависима от него, привързана към него със своята собствена слабост, под контрола на неговата огромна власт, под която беше живяла и когато бяха семейни. Но по този въпрос Джулиан Чансълър не беше на прав път.

— Джулиан съгласи ли се да ти изпрати адвокатския хонорар?

— Можеш да бъдеш сигурна за това. Той, разбира се, ще плати и самолетните билети до Ню Йорк.

— Как мога да ти се отблагодаря, Марк?

— Можеш да ми дадеш усмивката, която ми дължиш. Мисля, че искам да си я получа след две седмици. Да кажем, по време на обратния ни полет към Сан Франциско в петък следобед.

Щеше да се усмихне с удоволствие на Марк, но да бъде усмихната на снимката, която искаше Джулиан, за да потули скандала, ѝ се струваше почти невъзможно. Как би могла да се усмихне сияйно, безгрижно, убедително, застанала до мъжа, когото някога беше обичала и на когото беше вярвала, а сега мразеше и се страхуваше от него? Лариса не можеше да си представи как ще намери сили да направи това. Знаеше само, че няма друг избор, трябваше да намери някакъв начин.

„Ще успея да се усмихна, както се иска от мен след две седмици“, обеща си тя. Може би щеше да успее в мига, в който окото на обектива се насочи към нея.

И тя реши да подбере сама съвсем нови дрехи за този ден. Дрехи, които не Джулиан, а тя бе избрала, символизиращи новия ѝ живот с право на свобода и избор. Синините по кожата ѝ почти бяха изчезнали, останали бяха единствено едва различимите и за самата нея призрачни сенки от насилието в онази нощ. До една седмица щяха да изчезнат съвсем. Тогава тя щеше да отиде „При Сидни“ и сред уханието на розите, подпомогната от талантливата Кристин, щеше да открие нещо прекрасно, в което да изглежда независима и изпълнена с надежди.

Лариса се опита да си представи живота си след обяда с Джулиан — къде ще живее, с каква работа ще се захване, но ѝ беше невъзможно. Важното и ужасяващо събитие трябваше да остане зад гърба ѝ, тя трябваше да издържи тази среща и дотогава всичките ѝ сили ѝ бяха необходими, за да се концентрира върху подготовката за този ден.

Щеше да се срещне с Джулиан в петък в Ню Йорк, а на следващата вечер в Сан Франциско щяха да честват откриването на новия Имунологичен институт. Можеше ли да има нещо обещаващо от празненството в чест на една нова сграда, в която щяха да бъдат спасени много човешки същества и може би дори щеше да се лекува рак? Елизабет я увещаваше да я придружи на пищния официален бал и Лариса нямаше нищо против най-после наистина да се запознае със Стивън, а може би дори с мистериозния и загадъчен Ник.

„Ще отида, реши Лариса. И ще облека романтичната, деликатно обсипана с мъниста бяла копринена рокля, която исках да облека в навечерието на своя сватбен ден, но Джулиан не ми позволи.“

Лариса успя само за миг да се отдаде на своите романтични мечти, защото почти веднага отново изплуваха мисли, от които дъхът ѝ секна, и я пронизаха ледени тръпки. Какво щеше да стане, ако Джулиан нямаше никакво намерение да ѝ даде развод. Какво щеше да стане, ако всичко се окажеше една хитра клопка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
септември, 1991 година*

„Идеално“, помисли Мадолин, одобрявайки собственото си отражение, докато се взираше в огледалото. Беше в една от индивидуалните съблекални „При Сидни“ и беше облечена с моделираната от Кристин рокля за бала във „Феърмон“. Сапфирената коприна, скромно и в същото време съблазнително обвиваше красивото ѝ тяло. На места, за да подчертае изящните детайли, Кристин прецизно беше добавила мънички копчета. Лично на Мадолин те се харесваха и по една друга причина — тя си представяше как Стивън се опитва да я съблече, как неистовото му желание да бъде с нея е възпрепятствано от малките копчета и от това желанието ѝ ставаше още по-неудържимо. Да я желае толкова, че да я иска за цял живот. Това беше едната от нейните мечти — не, нейният план за празничната вечер, до която оставаха само осем часа.

В тази нощ на шампанско и официални тостове тя щеше да разкрие на Стивън решението си да приеме мястото в радиото в Ню Йорк и той щеше да ѝ предложи да се омъжи за него и за известно време техният брак щеше да бъде съвременния, объркан, двупосочен брак на преуспяващи. Мадолин знаеше, че Стивън ще се чувства задължен да остане в Сан Франциско, докато не завърши изграждането на института и докато не се намери подходящ директор да го замести. Но след това можеше да напусне. Можеше да върши изследователската си работа навсякъде в крайна сметка, докато тя трябваше да бъде в Ню Йорк — епицентъра на радио новините.

Мадолин Мичел бе подготвила много внимателно всяка своя стъпка, за да получи онова, което иска. Тя беше сигурна в успеха. Щеше да получи двете неща, които искаше най-много на този свят — работата в Ню Йорк и брака с богатия, сексапилен и великолепен д-р Стивън Шеридън. Мадолин беше напълно уверена, че не ѝ е необходима романтичната рокля, която Кристин току-що беше привършила за нея. Но, помисли тя, усмихвайки се нежно и

съблазнително на отражението си в огледалото, няма нищо лошо в това да изглеждам така очарователна.

— Чудесна е, Кристин — възкликна накрая Мадолин, спомняйки си най-после, че Кристин очаква нейната оценка.

— Радвам се, че си щастлива с нея, Мадолин.

— Харесва ми. На Стивън също ще му хареса. Всъщност — добави тя, докато си представяше пълния триумф, — как ти харесва идеята да ми направиш модел за сватбена рокля. Още не сме определили датата и ще трябва да изчакам, за да видя как ще реагира Стивън на тази рокля. О, но аз знам, че ще я хареса. Искам ти да приготвиш всичко за сватбата — роклята за вечерта преди подписването, роклите на шаферките и може би няколко романтични тоалета за медения месец.

— Ще ми бъде много приятно да направя това — едва промълви Кристин.

Кристин беше застанала зад Мадолин, коленичила на мекия скъп килим и донаместваше една копринена дипло. От тази позиция успя да скрие тревогата, изпълнила очите ѝ при споменаването на Стивън. След случайната им среща преди две седмици, когато Кристин предпочете да скрие това, че познава Стивън, тя много се притесняваше, че го е обидила с постъпката си. Излизаше, че тя беше забравила д-р Стивън Шеридън и всичко, което той беше направил за тях, и като че ли той вече не означаваше нищо за нея. Човекът, който ѝ поднесе най-изключителния дар, дар, какъвто никой друг на земята не би могъл да ѝ даде — още една година любов с нейния обичан Дейвид. Сигурно Стивън знаеше, че тя не може да забрави това. Сигурно разбираше, че дискретността правеше общуването с клиентите по-лесно и че тя не иска те да знаят за нейната загуба...

Четири часа по-късно, докато градският автобус пухтеше на път от „Юниън Скуеър“ към спирката, която се намираще на две пресечки от малката къща под наем в „Туин Пийкс“, Кристин отново си спомни за начина, по който беше посрещнала Стивън Шеридън. Тя все още се чувстваше смутена от поведението си тогава.

Когато се прибра у дома и започна разсеяно да преглежда пощата от деня, вниманието и се съсредоточи върху един плик, чийто адрес на

подателя я изненада: компанията, в която бяха направили своите здравни застраховки. Бяха прекъснали контакта с тях преди повече от три години, малко след като ракът на Дейвид бе установен и те отказаха покритието на застраховката му поради предварително съществуващи условия по договора.

Въпреки че на плика пишеше „Лично и доверително“, Кристин го отвори, без да бърза. Сигурно беше някой формуляр, с който я подканяха да поднови срока на полицата си.

Но всъщност писмото беше доста лично, твърде лично.

„Уважаема мисис Ендрюс,

Пиша ви, за да ви уведомя, че е била извършена непростима грешка по отношение на вашия иск. Направените разходи по време на лечението на съпруга ви Дейвид Ендрюс не са били изплатени поради изключващата клауза по договора за предварително съществуваща болест, съответно и за наследствено заболяване. Обаче на 22 август тази година беше доведено до моето внимание от д-р Стивън Шеридън, че диагнозата за наследствена хемохроматоза, като предварително съществуващо условие за злокачественото заболяване на вашия съпруг всъщност е била изключена.

Ето защо, в съответствие с вашата полица, ние ще поемем отговорността за плащането на допълнителните медицински разходи от споразумението. Аз се свързах с болниците, на които се дължат плащанията, които до днес вие сте внасяли. След като определих, че цялата сума, която сте превели, възлиза на 12 380 долара, прилагам чек на същата стойност.

Моля ви да приемете моите уверения, че остатъкът от разходите по лечението на съпруга ви ще бъдат изплатени точно и навреме, и моля да приемете извиненията ми за това, което тази грешка може би ви е причинила. Уверявам ви, че случаят се разследва...“

Кристин спря да мисли и просто започна да действа, водена от силни чувства, които нито можеше да определи, нито да контролира. Те я насочиха право към кухненския шкаф, в който държеше най-значимата визитна картичка. Стивън ѝ я беше дал още първия път, когато се срещнаха, и на нея бяха изписани всичките му телефонни номера — в кабинета, в лабораторията, на радиотелефона, у дома. Някогашните добре познати цифри бяха незаличимо запечатани в едно кътче на паметта ѝ, но в момента напорът на чувствата, изгарящи я отвсякъде, не ѝ позволяваше да си ги спомни.

Беше десет и половина, петък вечерта. През годината, в която Дейвид беше пациент на Стивън, докторът често оставаше до късно през нощта в лабораторията си, дори и в петък. Кристин не знаеше дали тогава Мадолин беше съществувала в живота му, но знаеше, че след половин час започва нейната информационна рубрика, което означаваше, че беше логично Стивън също да работи.

Докато Кристин набираше телефонния номер на лабораторията, тя осъзна, че не знае защо му звъни, нито какво ще му каже. „Това няма значение!“, прокълтяха силните ѝ чувства. „Ние знаем защо звъниш. Ние ще ти дадем думите, когато дойде време да ги кажеш.“

Стивън отмести поглед от часовника си върху телефона. След малко щеше да позвъни. Щеше да му се обади Мичел от личната си гримьорна в телевизията, след като вече е написала и отрепетирала текста за новинарската си емисия и до последната проверка на грима остават пет минути. Щеше да му позвъни, защото беше петък вечер, а тя щеше да бъде свободна през уикенда, което означаваше, че ще поиска да се видят. Мадолин щеше да предяви пределно ясно желанията си. С нежен и страстен глас щеше да промълви предизвикателните си предложения и... обещания.

Обещанията за страст бяха единствените, които той и Мадолин си даваха един на друг. Стивън сбърчи вежди, учуден и обезпокоен от мисълта, че тяхната връзка беше издържала толкова дълго. Но в това беше и притегателната ѝ сила, разбира се. Нейните нужди бяха физически, а не емоционални и обвързването беше със страстта.

Стивън никога преди не беше имал връзка като тази. Винаги беше съществувала поне някаква надежда за любов: Но с Мадолин от

самото начало не беше съществувала подобна надежда и това правеше връзката им в емоционално отношение едновременно лесна и празна. Мадолин сигурно щеше да получи мястото в радиото в Ню Йорк, което толкова много искаше. И това щеше да бъде всичко.

Той разбра, че очаква този край с чувство на облекчение и в същото време на съжаление...

Стивън все още беше сбърчил вежди, когато телефонът иззвъня — точно навреме.

— Здравей — каза разсеяно той.

— Доктор Шеридън? Обажда се Кристин Ендрюс.

— Здравейте, мисис Ендрюс — отговори тихо Стивън, вече не така разсеяно, но сбърчи вежди още повече, когато разбра, че неофициалните поздравявания, които си бяха разменили „При Сидни“ явно бяха забравени. Бяха се върнали към старите си роли на лекар и съпруга на пациент, но нейният глас звучеше много по-различно от нежния смел глас, който беше чувал толкова често през последната година от живота на Дейвид Ендрюс.

— Защо сте се свързали със застрахователната компания? — попита новият глас, все така смело, но без помен за някогашната нежност в него.

— Защото сметнах, че не е правилно вие да плащате това, което по правило трябва да бъде изплатено от застрахователната компания.

— Но това не е ваша работа!

— Съжалявам, мислех, че е.

— Защо?

— Защото Дейвид беше мой пациент. Чувствах се отговорен към него и неговите желания. Зная, че той не би искал да прекарате живота си в изплащане на дълговете му.

— Без да се интересувате въобще от това, което аз искам?

Въпросът дойде без предупреждение, зашеметяващ и объркващ и изведнъж силните чувства на възмущение и непоколебим гняв просто изчезнаха. Стивън беше прав. Желанието на Дейвид беше животът ѝ след смъртта му да не бъде обременен от нищо, тя да бъде свободна и да преследва ново щастие и нови мечти. А тя беше приела решението на застрахователната компания без никакви възражения. Защо? Защото искаше да посвети живота си на изплащането на дълговете му? Защото така всеки ден от живота ѝ ще бъде посветен на Дейвид, щеше да

чувства, че в смъртта му е толкова необходима, колкото беше и в живота. Щеше да се чувства в безопасност, защитена от спомена за тяхната любов. И нямаше да посмее да пристъпи извън него, за да търси нови мечти.

Защото ужасно се страхуваше.

— Мисис Ендрюс — гласът на Стивън наруши топло продължителното мълчание. И след това дори още по-топло той добави: — Кристин?

— Трябва да тръгвам — промълви тя. — Съжалявам.

Докато поставяше тихо слушалката от развълнуваните ѝ очи рукнаха горещи сълзи и силни ридания разтърсиха слабото ѝ тяло. Болезнената мъка можеше да се излее от сърцето ѝ преди една година. В същия ден, в който Дейвид умря, тя загуби неговото бебе. Но тогава тя не си позволи това и съхрани Дейвид жив, посвещавайки живота си на изплащането на дълговете му.

„Елизабет беше права“, помисли тъжно Стивън, когато затвори телефона. „Трябваше да разговарям с Кристин, преди да се обадя в застрахователната компания.“

Но какво беше това, което я беше подразнило толкова много? Да не би решението му да нахлуе в личния ѝ живот? Или действително пред страха от дълговете, които щеше да плаща цял живот, тя не беше родила детето?

Ръката на Стивън стоеше върху слушалката, като ме ли протегната към Кристин. Той искаше да отиде при нея, да я прегърне, да я успокои. Но как можеше да го направи. Нали той в крайна сметка ѝ беше причинил огромна мъка.

Когато телефонът иззвъня, той вдигна слушалката веднага с надеждата, че е тя.

— Опитвах се да се свържа преди няколко минути, но ми даваше заето. — Мадолин замърка съблазнително. — Само не ми казвай, че има друга жена.

„Да, помисли Стивън. Има друга жена. Една хубава и любяща жена, която аз нараних. И всичко, което искам сега е да остана сам, за да помисля за нещастieto, което ѝ причиних.“

ТРЕТА ЧАСТ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Манхатън,
септември, 1991 година

Джулиан, адвокатът му и фотографът, който щеше да заснеме добре разположените един към друг съпрузи в развод, изчакваха пред ресторант „Ле Сирк“ лимузината, с която пристигнаха. При вида на Джулиан пулсът на Лариса, който и преди това беше учестен, се вдигна до максимално възможните граници, режещата болка в стомаха се превърна в изгаряща рана. Тя започна да се задушава.

— Добре ли си? — попита Марк, след като лимузината спря плавно.

— Не — призна Лариса. — Но ще бъда... след около три часа.

— Предстои ни прекрасен полет до дома — обеща Марк. — И така, да слизаме ли?

— Да.

Последва размяна на любезни поздрави от двете страни. Джулиан се взираше в нея. На лицето му беше изписано същото изражение, както когато се срещнаха за пръв път — очарователна и завладяваща смесица от нежност и съблазън, желание и респект. „Любов от пръв поглед“, ѝ беше казал по-късно той. За нея това беше любов от пръв поглед.

В този миг Джулиан я гледаше по абсолютно същия начин, както я беше гледал в онзи отдавна отминал ден, красноречиво напомняйки ѝ за една любов, която някога беше изглеждала свършена.

„Бъди внимателна!“, предупреди я разумът ѝ, когато всички късчета от разбитото ѝ сърце се разтрепериха и завиха от болка. Някога беше изпитвала невероятна нужда да повярва в чудната любов на Джулиан. Беше я приела с радост и благодарност. „Знаеш какво прави сега той, нали?“, попита я разумът ѝ. „Да, разбира се, че знам, отвърна сърцето. Само че го прави много добре. И затова е толкова опасен.“

— Здравей, Лариса — каза Джулиан. Гласът му прозвуча тихо и нежно, както някога, при първата им среща.

— Джулиан.

— Ще влезеш ли? — покани я мило той, без ни най-малко да се смути от студенината на поздрава ѝ. — Даниел е приготвил любимите ти ястия, а Сирио се е постарал да бъдем на нашата любима маса.

— Нашата любима маса? — повтори тихо Лариса. „Тяхната“ маса беше в един усамотен ъгъл, едно от малкото усамотени кътчета в прочутия ресторант, където богатите и известните идваха да видят и да бъдат видени. По-голямата част от клиентите на „Ле Сирк“ се дразнеше, ако не бъде настанена на централна маса. Но Джулиан не понасяше снобизма. През последните шест години той и Лариса винаги бяха седели на най-отдалечената маса за двама.

— Заповядай, масата е приготвена за обяд, Лариса — помоли тихо и настойчиво Джулиан. В тъмните му очи светеше едновременно предизвикателство и молба: предизвикателство към смелостта ѝ и молба към сърцето, което някога толкова много го беше обичало, че тя беше готова да умре за него — и може би беше умряла за него. — Само двамата, моля те.

— Бяхме се споразумели да обядваме всички заедно — Марк припомни условието от уговорката със спокоен и твърд глас. Очите му не се отделиха от погледа на Лариса, докато изричаше това. Увереността му ѝ напомняше, че не е забравил обещанието си да бъде постоянно до нея.

— И ще го направим, ако Лариса също го иска. — Джулиан се усмихна нежно и попита: — Лариса?

— Добре. Всичко е наред, Марк — каза накрая тя, приемайки дръзко предизвикателството. — Ще обядвам с Джулиан.

„Той е знаел, че ще се съглася“, осъзна Лариса, когато стигнаха до масата. Фотографът вече беше там и наместваше цветята. Сервитьорът ги очакваше, вече готов да налее охладеното „Дом Периньон“ във високите кристални чаши. Веднага, щом седнаха, чашите им бяха напълнени с шампанско. Те ги вдигнаха пред себе си, чукнаха се леко и се усмихнаха, поднасяйки на обектива и на света една картина, представяща блестяща хармония.

— Въобще ли няма да пиеш? — попита Джулиан. След като фотографът си тръгна, Лариса постави на масата недокоснатата чаша и прибра ръцете си в скута. — Да отбележим събитието поне с една глътка.

— Не. Благодаря. — Съзнанието ѝ трябваше да остане будно и нащрек, а паметта много чиста. — Ти пий.

— Но аз нямам повод да празнувам. Не, всъщност не е вярно. Аз празнувам деня на твоята свобода. Ти заслужаваш да се освободиш от мен, Лариса. — Тъмните съблазнителни очи на Джулиан се усмихнаха тържествено, замислено и тъжно. — Говоря сериозно. Мога само да се гордея с теб, заради това, че намери сили да си тръгнеш. Не съм в състояние да изразя с думи колко се срамувам от това, което ти причиних. Не само последната вечер, а в продължение на много време. Имам проблеми. И двамата знаем това. Твоето заминаване беше стреса, от който имах нужда, за да се замисля за себе си и да потърся професионална помощ. Вече имам назначени срещи за... Разбираш, това е само началото, но може би ще намеря отговорите на някои въпроси. И някой ден ти може би ще ми простиш.

— Не искай от мен да ти простя, Джулиан. Все още не мога, а може би и никога няма да мога. — Под розовата покривка ноктите ѝ се забиваха все по-надълбоко в дланите. — Радвам се, че се срещаш с психоаналитик.

— И аз, струва ми се. Всъщност, отначало смятах, че дори не заслужавам възможността да се опитвам да стана по-добър. — Той се усмихна скромно и призна: — Понякога си мисля, че щеше да бъде най-добре, ако просто ме беше застреляла.

Пръстите ѝ застинаха, тъй както се бяха впили в дланите, когато споменът за този ужасен момент от кошмарната нощ я разтърси. Тя го беше забравила съвсем, но сега сцената оживя отново в съзнанието ѝ. Някъде по средата на бруталното изнасилване тя беше успяла да се освободи от ръцете му и да допълзи до нощното шкафче, в което държеше малкия дамски пистолет, подарък от него. Джулиан не ѝ попречи да се добере до оръжието, нито се опита да ѝ го отнеме преди тя да го насочи срещу него. Вместо това той започна да ѝ се подиграва — по абсолютно същия начин, както преди много години един друг жесток и свиреп мъж се беше гаврил с нея, преди да я изнасили — надсмиваше се над глупавата ѝ смелост, защото знаеше много добре, че тя никога не би натиснала спусъка, дори и само за да се защити. Беше толкова уязвима и толкова съблазнителна в своята крехка смелост, беше една апетитна жертва.

Лариса никога не можа да преодолее срама, за да разкаже на Джулиан за грозното изнасилване, с което ѝ бяха отнели невинността и способността да се доверява на хората. Той не знаеше нищо за това, но всъщност повтори след толкова години по някакъв мистериозно зловещ начин сцената на първото изнасилване. Той ѝ се присмиваше, предизвикваше я да го застреля и се отнесе с нея още по-жестоко, след като тя не можа да направи това.

А сега смяташе, че е трябвало да го застреля.

— Точно това имам предвид, Лариса. Бях ти подарил този пистолет, за да се защитаваш от всеки, който се опитва да те нарани. Може би още тогава съм знаел, че един ден това мога да бъда самият аз.

— Не желая да говоря за това, Джулиан.

— Само още няколко думи. Искам днес да си вземеш пистолета. Той е в куфара на адвоката ми заедно с необходимите документи. Ще ги предаде на Марк, преди да се качите в самолета.

— Не искам пистолета, Джулиан.

— Моля те да го вземеш. Така ще знам, че си в безопасност. — Джулиан замълча, усмихна се насила и добави с глас, който звучеше нежно и в същото време заплашително: — И за да не го използвам срещу себе си.

— Джулиан...

— Не е честно, съжалявам. Но, моля те, вземи пистолета. И ми обещавай, че ако някой някога се опита отново да те нарани, ще натиснеш спусъка.

— Ще взема пистолета — съгласи се тихо тя, отстъпвайки пред желанието му и борейки се с усещането, че се задушава, съгласявайки се с него. — Не бихме ли могли, моля те, да говорим за нещо друго?

— Разбира се.

Докато сменяха едно след друго блюдата с все по-пикантни и вкусни ястия, които оставаха почти недокоснати, Джулиан леко водеше разговора като преминаваше от тема на тема, разказваше забавни вицове с несекващ чар и чак когато поднесоха кафето, той върна разговора на темата за тях двамата.

— Къде живееш, Лариса?

— О! — Лариса се сепна от директния въпрос, за който не беше подготвена и се подвоуми дали да отговори. Но вече нямаше проблем,

нали? Документите по развода вече бяха подписани и само след няколко минути тя и Джулиан щяха да се разделят завинаги: — Засега живея в Сан Франциско.

— Това е добре. Крайбрежният район е твоето родно място. Знаем колко много ти харесва там — много повече от хаоса и тълпите в Манхатън. — Той впи очи в нея, красивото му лице прие сериозен и замислен вид. След миг на напрегнато мълчание я попита тихо: — Мога ли да ти се обаждам?

„*Не! Никога!*, мигновено я предупреди разумът ѝ. *Разбираш какво правиш, нали? Първо сподели колко е обезверен, колко упорито се опитва да се промени и сега те моли за помощ — само един трансконтинентален телефонен разговор. Опитва се да представи това за съвсем дребна молба... но знае, че иска невероятно много.*“

— Джулиан, аз...

— Прекалено скоро е, нали? Знаем. Разбирам. И за мен също. И прекалено болезнено. Но може би след месец или след два месеца? Мога ли тогава да се обадя на Марк и да му поискам телефонния ти номер или адреса? Ако напиша това, което искам да ти кажа, ще имаш възможността да скъсаш писмото, преди да си распечатала плика, ако искаш... — Джулиан изглеждаше толкова смирен, изпълнен от съжаление, разкаян.

„*Но това не е истинският Джулиан, настояваше разумът ѝ. Истинският Джулиан е този, който те кара да се чувстваш виновна, заради нежеланието си да му помогнеш. Да. Знаем.*“

Но Лариса знаеше, че истинският Джулиан щеше да бъде настоятелен, поне за известно време и тя не искаше Марк отново да играе ролята на буфер между тях. И досега му беше дошло прекалено.

— Нека не замесваме Марк в това, Джулиан. Ще ти дам адреса и телефонния си номер. Но моля те... наистина още е твърде рано.

— Благодаря ти. — Джулиан изчака мълчаливо Лариса да напише координатите си върху листче хартия, което извади от чантичката си. Докато му го подаваше, ледените ѝ пръсти се докоснаха в топлата му длан. — Не беше само лоша, нали? Нашата любов? Не беше само лоша? Мисля, че имахме и щастливи дни.

„*Най-щастливите дни от живота ми*“, помисли Лариса, като бързо отдръпна ръката си и стана толкова рязко, че недокоснатото ѝ кафе се плисна извън порцелановата чаша. „*Но тези дни бяха*

щастливи, защото вярвах в твоята любов. Това беше моята глупава вяра, глупава илюзия. Ти ме подведе тогава, точно както предполагам мислиш, че ще успееш да ме подведеш и сега. Но вече няма кой да ти повярва.“

— Ние с Марк вече трябва да тръгваме, Джулиан. Трафикът е натоварен в петък следобед и...

— И имаш нужда да се махнеш колкото се може недалече от мен.
— Джулиан също стана. Тъмните му очи се взряха в нея, изпълнени с нежна тъга. — Разбирам. Не те обвинявам. Довиждане, Лариса.

Докато лимузината си проправяше път през натоварения трафик по посока на летището, Лариса си даде сметка, че през последния месец силите ѝ бяха насочени върху елементарното физическо оцеляване. Трябваше да лекува прекалено много физически травми и грижите по тях бяха блокирали изцяло мисълта за огромната емоционална рана, която Джулиан ѝ нанесе.

Но сега, докато вече здравето ѝ тяло се отдалечаваше от него, нараненото ѝ сърце, обвило се в мълчание през последния месец, започна да вие от болка. Лариса не знаеше дали ще успее да оцелее с тази болка. Дали щеше да може някой ден да заглуши воплите? Или пронизителните и мъчителни стонове щяха да останат завинаги в нея и да ѝ напомнят неумолимо колко брутално беше предал Джулиан любовта им... и как тя предаде самата себе си?

По същото време, когато Лариса пътуваше към летището, Джулиан се върна ликуващ в офиса си — един пентхаус на „Парк Авеню“, предвкушвайки насладата от победата си. Един от огромните таланти на Джулиан Чансълър беше способността му да определи слабото място на своя опонент и да го притисне точно там. Същото беше направил той днес — беше го правил винаги с Лариса.

Джулиан считаше готовността на Лариса да помага на тези, които се нуждаят от помощ за слабост, но днес беше особено благодарен на тази слабост, която винаги беше презирал. Щеше да даде възможност на Лариса да го спаси, или да си мисли, че го спасява и едва, след като се върне при него, тя щеше да осъзнае истината.

Джулиан се усмихна при спомена за Лариса от днешния обяд. Изглеждаше толкова красива, толкова смела, толкова чаровно уплашена. Тя все още имаше нужда от неговата любов. Не беше успяла да скрие от него тъгата в красивите си очи.

Усмивката на Джулиан помръкна и устните му се притиснаха една в друга злоещо при мисълта за другото, което беше видял в яркото блестящо синьо на погледа ѝ. Някъде много дълбоко в него се бяха стаили смелост и сила, каквито той никога преди това не бе виждал. Сякаш Лариса наистина си въобразяваше, че може ей така, просто да си тръгне от живота му.

Беше принуден да ѝ даде развод. Не както Лариса и адвокатата ѝ си мислеха, че са го притиснали с изнасилването и той умира от страх да не бъде разгласено публично. Въобще не го интересуваше дали тя щеше да разкаже на целия свят, че е изнасилена. Неговата дума значеше много повече и всички щяха да повярват на него, а не на нея. Кой щеше да посмее да се усъмни в правотата му? Никой. Той щеше да се постарее за това.

Имаше други неща, които Лариса можеше неволно да каже, разказвайки за събитията от вечерта, принудили я да го напусне. Можеше да спомене, че е бил вбесен заради загубата на една сделка с недвижими имуществва. Джулиан за нищо на света нямаше да допусне Питър Ландън да узнае за гнева му, че е бил надхитрен от него.

Един ден Джулиан Чансълър щеше да накара Питър Ландън да плати много скъпо за хитростта си, също както Лариса щеше да си плати много скъпо за това, че си позволи дързостта да го напусне.

Мислите на Джулиан се върнаха отново към Лариса и една жестока и опасна усмивка се появи отново на устните му. Във великолепните ѝ сини очи днес беше видял крехка и в същото време дръзка смелост. На Джулиан му се нравеше този деликатен, изпълващ я с надежда порив. Неговото завоевание и нейното наказание сега вече щяха да бъдат много по-вълнуващи.

Лариса наистина беше повярвала, че може да го напусне.

След време щеше да има възможността да разбере колко ужасно е сбъркала.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как вървят нещата при теб? — попита Лариса през затворената врата на спалнята на Елизабет малко преди осем часа в събота вечерта.

Скоро щеше да пристигне една лимузина, за да ги отведе на бала във „Феърмон“. Време беше за последна проверка. Лариса вече се беше огледала набързо, колкото да се увери, че не съществуват никакви проблеми. Начинът, по който беше облечена, сам по себе си вече беше проблем. Точно със същите дрехи, които щеше да сложи, ако Джулиан ѝ беше позволил това на най-обещаващата и радостна вечер от своя живот. И тогава, както сега, тя щеше да пусне великолепните си коси свободно, като искрящ огрян от пламъци водопад от златна коприна, спуснал се над нежно обшитата с мъниста рокля от бяла коприна, която беше толкова обещаваща, толкова невинна и чиста.

— Може ли наистина да е толкова хубаво, колкото ми се вижда на мен в огледалото? — попита Елизабет, когато отвори вратата на спалнята.

— Хубаво ли? Повече от великолепно е — каза нежно Лариса. — Изглеждаш страхотно, рожденичке.

— Благодаря — Елизабет се усмихна топло на приятелката си. — Много съм ти благодарна, че реши да дойдеш.

— Аз също, за поканата. Нямам търпение да се запозная с прекрасния Стивън Шеридън, а да не говорим за скандалния Николас Чеиз.

— Може и да не успееш да се запознаеш с Ник.

— Наистина ли? След като разгледах сравнително сложния график, закачен на стената в кухнята до телефона, останах с впечатление, че довечера е на повикване другия екип и че нито ти, нито Ник сте заети с дежурство.

— Вярно е. Допускам, че Ник ще бъде на бала, но там ще има толкова много хора. — „Малко вероятно е Ник да тръгне да ме търси.“ Една тревожна мисъл проряза съзнанието на Елизабет. Ник не би пресякъл претъпканата зала, за да поздрави нея, но беше почти

сигурно, че не би се поколебал да направи това, за да се запознае с Лариса. Между тях двамата сигурно щеше да възникне взаимно привличане и...

За Лариса внезапното помръкване, спуснало се на лицето на приятелката ѝ прозвуча като сигнал за безпокойство, че тя би могла да се изпусне и да каже нищо дръзко на Ник. Затова побърза да я успокои:

— Не се безпокой. Ако имам шанса да се запозная с Ник, ще се държа на разстояние, обещавам ти. Може случайно да забележа какъв е неговия фатален недостатък. Знам, че ти отричаш съществуването на такъв. Но той съществува, Лиз, трябва да съществува. Хубавите мъже винаги те харесват. Ако Николас Чеиз не те харесва, значи в него има нещо фатално объркано.

— Ти си добра приятелка, Лара!

— Не, ти си добрата приятелка — каза тихо Лариса. — В този случай аз просто говоря истината.

Въпросът за това кога, как и дали Лариса и Ник ще се запознаят се разреши само няколко мига, след като те двете пристигнаха във „Феърмон“. Ник стоеше сам в средата на елегантното фоайе, също току-що пристигнал.

— Това е Ник — каза тихо Елизабет, осъзнала неизбежността на предстоящото запознанство.

Ник ги забеляза, когато влязоха.

Добрите обноски изискваха той да остане на мястото си, докато те стигнат до него. Но Ник направи нещо повече. Вместо просто да ги изчака, той сам тръгна към тях, за да ги поздрави.

— Пристигането на ледения човек — промълви тихо Лариса, докато той се приближаваше.

В следващия миг той беше при тях. Усмихна се любезно, докато поздравяваше Елизабет и все така усмихнат се обърна към Лариса, изчаквайки Елизабет да ги представи един на друг.

— Здравейте, Лариса.

— Здравейте, докторе.

Когато светлосините ѝ очи срещнаха тези на Ник, въпреки че Елизабет го беше вече разкрила в цялата светлина на славата му, страстните му и безсмислени авантюри и неудържимата му

привлекателност за жените, той успя да я изненада. Магнетизмът му беше много повече от очаквания.

„Да не би да си един от тези арогантни мъже, чиято външност им осигурява всичко, което пожелаят и винаги, когато поискат?, запита се тя, наблюдавайки опустошително сексапилния чернокос, синеок хирург. Толкова ли ти е лесно да си доставяш удоволствия, че никога не ти се е налагало да направиш някакво усилие? Жените, които примамваш винаги ли блестят с изкуствен блясък — като моя, и никога ли не са истински красиви като Елизабет. Предполагам, че твоите прелъстителни и арогантни тъмносини очи са просто слепи за една истински необикновена красота. Е, всичко си е за твоя сметка, Николас Чеиз. Защото по някаква необяснима причина Елизабет действително те харесва.“

Наистина те харесва, повтори наум Лариса като премести поглед от Ник на Елизабет. По страните на приятелката ѝ розовееше прелестно и красноречиво доказателство за неловкостта, която изпитваше в присъствието на Ник, въпреки че очите ѝ пламтяха.

„О, Елизабет, ти си влюбена в този поразително красив и поразително арогантен мъж, нали? Затова защитаваши толкова упорито жестокото му безразличие към теб.“ Леден спазъм преряза Лариса, когато помисли: *„О, Елизабет, защо си се влюбила в мъж като Николас?“*

— Е — промълви Елизабет, за да разсее неловкото мълчание, по време на което светлосините очи на Лариса бяха успели да преценят Ник, дори без да трепнат и тъмносините на Ник от своя страна по същия начин я бяха огледали оценяващо. — Може би трябва да намеря Стивън и Мадолин.

— Ще дойда с теб — отвърна веднага Лариса. Отправи последен поглед на Ник, без да скрива презрението си, което едновременно смути и заинтригува доктора. — Довиждане, Ник.

— Довиждане, Лариса. — Погледът му изостави искрящите светлосини очи и се насочи към сияйните и в същото време неуверени блестящи изумруди и добави тихо: — Довиждане, Елизабет.

„Какъв контраст!“, помисли Лариса няколко минути по-късно, когато Елизабет я запозна със Стивън. Вярно, че за втори път се оказа

неподготвена за поразителната хубост на мъжа, с който се запознаваше — защото когато Елизабет описваше хората, говореше за същностните неща в тях, а не за външността им. И Стивън беше неудържимо красив и сексапилен, но когато неговите чувствени тъмни очи поздравиха нейните, Лариса усети такт и топлина в тях, а не арогантност и лед.

„Това е великолепият мъж, в когото Елизабет трябва да се влюби“, помисли тя. Но Стивън и Елизабет бяха приятели и не беше трудно да се разбере от искрените усмивки, които размениха, че никой от тях не се измъчва от силни и несподелени чувства. Ако трябваше да се търсят някакви терзания някъде, за Лариса не бе проблем да ги открие в пълните с възмущение тъмно виолетови очи на Мадолин Мичел, докато тя сама наблюдаваше с възхищение Стивън.

Задържаха се много за кратко при двамата, защото разговорът им беше прекъснат първо от някакъв непознат, който искаше да поздрави Стивън с оглавяването на института и да узнае всичко за ЛКС, а няколко мига след това друг искаше да се запознае с водещата звезда на телевизионния екран.

Елизабет и Лариса се оттеглиха от компанията на Стивън и Мадолин и за известно време се опитаха да се движат заедно сред гостите, но скоро стана ясно, че бе невъзможно да не се разделят до края на вечерта. Лариса се засмя топло и увери приятелката си, че ще ѝ бъде много комфортно, ако се разхожда сама и ни най-малко не е необходимо Елизабет да се чувства отговорна за нея. Убеди я, че ако иска много да се запознае с някой, ще намери начин да се представи сама.

Лариса нямаше желание да се запознава с никого. Това, от което се нуждаеше, беше уединение... и шампанско. Шумящата течност с цвят на мед помагаше. Лариса беше забравила колко много помага. Беше едно от нещата, усвоено по време на брачния ѝ живот, един от начините за оцеляване. През последния месец не беше пила нито капка, за да запази съзнанието си чисто и да концентрира всичките си сили в стремежа си да оздравее и да възстанови нараненото си тяло. Освен това не беше изпитала нужда, защото при Елизабет се чувстваше в безопасност — толкова сигурна, и толкова далеч от Джулиан.

Но сега Джулиан отново се беше появил. Един зъл демон, който живееше дълбоко в нея и забиваше безмилостно нокти в нараненото ѝ

сърце. Толкова навътре, че възкресяваше спомена за всички предателства и ѝ причиняваше непрестанна болка. През последните двадесет и четири часа болезнените стонове на разбитото ѝ сърце бяха още по-силни и пронизителни.

Шампанското действаше чудесно, магически, усещаше как изтръпва цялата и става силна и смела.

В претъпканата зала усамотението беше практически невъзможно, но Лариса успя да намери едно място, където можеше да остане колкото желае с гръб към морето от богати и знатни хора и да се обръща само когато трябваше да посегне за пореден път към някой от сребърните подноси със златно шампанско.

Уединеното място се намиреше пред макета на бъдещия Имунологичен институт. Лариса неведнъж беше виждала модели на величествени сгради, част от огромната империя на Джулиан. Моделът на тази сграда можеше да освободи много нежелани спомени за Джулиан, ако стилът му не беше толкова различен от всичко, което бившият ѝ съпруг някога беше предприемал да строи.

„Питър Ландън, архитект“, прочете Лариса, когато очите ѝ се спряха на гравираната златна плочка под модела. Името на Питър, както и неговия характерен архитектурен поглед, ѝ бяха абсолютно непознати. Беше напълно сигурна, че Джулиан никога не беше възлагал на Питър Ландън да проектира някоя от многобройните си сгради — въпреки че е трябвало да направи това.

В понеделник сутринта щяха да пренесат макета във фойето на медицинския център и тогава щяха да го поставят в прозрачна полиакринова кутия. Но тази вечер около него нямаше никаква защитна обвивка, нито бяха опънати кадифени възгета, за да не го докосва никой. Лариса можеше да се приближи толкова, колкото иска, а тя искаше да отиде много близо, защото ѝ приличаше на чудна кукленска къщичка, каквато никога не беше имала като малка. Някой се беше погрижил и за най-дребните детайли на тази къщичка, както би направила и тя, ако беше нейна. Всяка мъничка стая беше оборудвана с миниатюрни медицински инструменти и апаратури, които бяха изработени прецизно, като произведения на изкуството, но всеки от тях беше оцветен в най-непривичните за болница пролетни пастелни цветове. В къщичката имаше кукли — здравните работници и техните пациенти. „Напълно в стила на деветдесетте години“, реши

Лариса и се усмихна на откритието си, че около половината от миниатюрните, облечени в бели престилки лекари бяха жени.

Докато Лариса разглеждаше модела, тя като че ли усети от него да лъха на доброта и дружелюбие. Това място щеше да действа по същия начин и на болните, постъпили в него. Още от влизането в елегантното фоайе щеше да ги погълне спокойствието на белите колони, ромолящите фонтани и пищните градини с цветя. Самата сграда сякаш предлагаше най-изискан прием и уют на своите посетители.

Усмивката на Лариса внезапно помръкна, когато погледът ѝ внезапно попадна на две миниатюрни кукли — една жена и малко момиченце. Без съмнение това трябваше да са майка и дъщеря, но те не вървяха заедно. Майката беше избързала малко напред и със собственото си ридаещо сърце Лариса почувства страха на малкото момиченце, което се опитваше с всички сили да догони майка си и се страхуваше да не го изоставят.

Лариса премести високата празна чаша от дясната в лявата си ръка и с деликатните си пръсти премести малкото момиченце напред така, че да застане до майка си и миниатюрните им ръце да се докоснат. Ето как трябва да бъде: майката да държи ръката на дъщеря да иска да я помилва, да я защити, да я успокои.

Това никога не се беше случило в живота на Лариса.

Но така трябваше да бъде.

Питър Ландън стоеше наблизко и наблюдаваше красивата жена, която разглеждаше с интерес макета на сградата, проектирана от него. Тя беше изцяло погълната от своето занимание, а Питър я наблюдаваше, хипнотизиран от играта на топлата светлина на кристалните полилеи върху огнено златните ѝ коси, омагьосан от грацията ѝ, излъчваща толкова благородство и очарован от прекрасната невинност и чистота на роклята, с която беше облечена.

Питър беше привлечен от красотата ѝ, но това, което го заинтригува и завладя, беше необикновената уязвимост на великолепните ѝ сини очи и нежността на усмивката върху прелестните ѝ устни. Щеше да му бъде напълно достатъчно само да седи и да я съзерцава цяла вечер и да не позволи нито за миг нещо да наруши магията. Но когато нежните ѝ пръсти преместиха внимателно малката кукличка до по-голямата, цялото ѝ съществуване, се изпълни с

такава тъга, че единственото, което му се искаше да направи, беше да се втурне към нея и да я вземе в прегръдките си, докато огромната мъка бъде прогонена завинаги от сърцето ѝ. Питър не устоя на желанието си поне да се приближи до нея и застана с лице към модела, както беше застанала тя.

— Какво мислите? — попита плахо той.

Въпреки че плътният глас прозвуча тихо и нежно, Лариса се сепна. Тя се отърси от спомените за далечното минало, но не можа да преглътне сълзите, от които всичко пред очите ѝ плуваше в мъгла. Тя отговори, без да се обръща към него с поглед, насочен в макета.

— Мисля, че е чудесен — каза мило тя. — Много е красив и ведър, и в същото време много функционален.

— Разбирам, че работите в медицинския център?

Мъглата се разсея пред очите на Лариса и тя вече можеше да се обърне с лице към него. От мъжа срещу нея лъхаше такава сила, съчетана с елегантност, че мигновено в нея се породило едно тревожно усещане — едно усещане, от което я побиха ледени тръпки, когато си помисли: „като Джулиан“.

„Не точно като Джулиан“, бързо се поправи тя, убедена в правотата си. Може би косата с цвят на най-черните нощни сенки, която беше добре подстригана и беше прекалено дълга за стила на един истински аристократ. Или може би очите. На Лариса ѝ се беше сторило, че и те са с цвят на нощни сенки, но докоснати от светлината на полилея в тях светнаха зелени оттенъци, а не черни — тъмното, богато, приканващо зелено на гората по здрач. Приканващи. За Лариса гората беше привлекателно убежище, в което като малко момиченце беше прекарала безброй часове на усамотение, скрита в чудните тъмнозелени сенки на високите борове.

Тя усети в очите на мъжа срещу себе си същата готовност да я приемат и да я приютят с всичката болка, която носеше в себе си. Все повече я завладяваше тържествената им мъдрост, като мъдростта на самата гора. Но след това приканващо зеленото започна да става все по-настоятелно и искащо — то искаше нещо от нея и тогава разумът ѝ изведнъж я предупреди: „Той е същият като Джулиан!“

Тя си спомни въпроса, на който все още не беше отговорила и от който се разбираше, че той не работи там. Лариса го погледна гордо и предизвикателно и каза:

— Да, работя в центъра. Хирург травматолог съм.

Лариса не знаеше дали лъжата ѝ не се появи от някакво неосъзнато желание да бъде Елизабет, или това беше едно предизвикателство към този красив и властен мъж. „Аз не съм просто една красива жена, разбираш ли, не просто нещо, с което да си поиграе мъж като теб. Аз имам своя собствена цена, свой собствен талант, своя собствена независимост.“

Веднага щом Лариса изрече лъжата, тя застина в очакване на реакцията му. „Хирург травматолог?“, сигурно щеше да я попита той с явно недоверие. И тогава съблазнителното горско зелено изведнъж щеше да се изпълни с презрение и насмешка. „Да оставим настрана факта, че видът ти е на фриволна красавица, а не на сериозна и компетентна жена. Има и други изобличаващи лъжата ти улики. Ти просто не изглеждаш достатъчно стабилна емоционално. Смелостта ти е прикритие на това, което си — крехка и несигурна. Сериозно се съмнявам, че си в състояние да вземаш жизненоважни решения за своя собствен живот, а какво остава за живота на другите.“

Лариса очакваше презрителната насмешка, но тъмнозелените очи не заблестяха нито от изненада, нито от съмнение. Те просто я приканваха... „гората е прекрасна, тъмна и дълбока“.

— Травматологичната хирургия предполагам е една трудна материя — каза той. — Както емоционално, така и технически.

— Да, така е — съгласи се Лариса. След това добави, както би направила и най-добрата ѝ приятелка: — Но си струва усилията.

— Не се съмнявам в това. — Питър се усмихна — една полуусмивка, сексапилна и съблазнителна. — Като хирург травматолог ще имате ли достатъчно поводи да ходите в имунологичния център?

— Отначало не. Но впоследствие да, когато спешната трансплантация на органи стане обичайна практика при остри травми.

— Ще стане ли това някога?

— Така смятам — „поне“, добави Лариса наум. „Елизабет смята така.“ — Хирурзите травматолози оперират, за да овладеят нараняването и да поправят това, което е възможно, но ако има съществено нараняване на някой жизненоважен орган, понякога нищо не може да се направи.

— Сърдечна травма, например?

— Да — отвърна Лариса и изведнъж се запита дали хирургът травматолог не беше той и дали тъмнозелените му очи не бяха направили току-що зловещото откритие, че травмата в нейното сърце е толкова голяма, че ако не бъде сменено, тя няма да оцелее. „Ще оцелея“, си каза настоятелно Лариса и продължи със същата твърдост да се убеждава, че трябва да се махне от този красив мъж. Нечестният разговор изведнъж беше станал прекалено честен. Тя трябваше да избяга преди изучаващите я горско зелени очи, които явно продължаваха да крият нещо от нея, да са открили истината. — Е, трябва да проверя как е един от пациентите ми. В болницата има дежурен екип, но...

— Той е ваш пациент и искате да се уверите, че всичко е наред?

— Да. Довиждане.

Тя си тръгна бързо, очевидно толкова нетърпелива да избяга от него, колкото и да разбере как е пациента. Блестящата огнена коса се скри в тълпата, докато накрая изчезна съвсем. В същия момент Питър почувства някаква изненадваща празнота в себе си, някакво усещане за огромна загуба. Тя беше побягнала от него и всичко, което той искаше да направи, беше да я последва и тогава можеше да... Но миг, преди да изчезне, тя си беше разменила усмивки със Стивън Шеридън, така че не я беше загубил завинаги. Ако действително имаше нужда да я открие, ако сърцето му го заставеше да направи това, той можеше да научи от Стивън името на красивата травматоложка, чиито прекрасни сини очи бяха пълни с толкова много тъга.

Лариса пресече балната зала, за да създаде впечатлението, че отива до фойето, с цел да се обади по телефона и когато се озова на безопасно разстояние от тъмнозелените очи, тя рязко смени посоката към сребърния фонтан от шампанско до дансинга.

На устните ѝ се появи тиха усмивка, когато си помисли, че би могла да остане тук цяла вечер, заслушана в романтичните любовни песни, изпълнявани от оркестъра и да се наслаждава на постоянно променящото се отражение на кристалния полилей в блещукащото златно езерце. И щом пожелаеше щеше да си налива още шампанско, като просто подложи празната си чаша под някой от великолепните водопади.

Идеално.

— Още ли не сте я удавили, Лариса?

Този път нахлуването в уединението ѝ дойде директно иззад гърба, но мъжкият глас ѝ беше познат и нежелан.

— Моля? — попита тя и нежната ѝ усмивка се стопи, когато се извърна към него.

— Още ли не сте удавила това, което се опитвате да удавите с шампанско? — уточни тихо Ник.

— Извинете? Вие сте ме следили? — „Точно както Джулиан ме следеше“ — Да не би да ми броите чашите?

— Броих — отвърна спокойно Ник на искрящите сини очи. — Беше интересно занимание за известно време. Обаче честно казано скоро изгубих интерес и обърках бройката.

— И сега внезапно ви заинтригувах отново.

— Не толкова от количеството — очевидно не е малко — но не можех да не си задам въпроса защо пиете толкова?

— Аз не съм пияна, докторе — съобщи хладно Лариса, думите ѝ прозвучаха ясно и отчетливо. Не беше пияна. Просто се беше качила малко по-високо, колкото да се понесе леко, освободена от тежестта на болката, за един кратък, но прекрасен период от време. Грациозната ѝ походка беше стабилна, думите ѝ ясни и страните ѝ до този миг бяха все още бледи, а не розови. А разговорът с непознатия с гористо зелени очи, когато се беше представила като Елизабет? И това не можеше да бъде признак, че е под въздействие на алкохола. В колежа, когато пиеше много малко, тя често съвсем съзнателно се представяше за някой друг. Тогава това беше игра, една безопасна и шеговита игра. Тази вечер това беше желанието да не бъде тя, да бъде някой друг, някой много по-добър... да, може би шампанското беше освободило това нейно желание и то беше изплувало на повърхността.

— Знам, че не сте пияна — отвърна сериозно Ник. — Това е най-тревожното. Това означава, че до такава степен сте привикнала към големи количества алкохол, че проявявате поносимост към ефектите, които причинява.

— Не знам каква е поносимостта ми към шампанското, но забелязвам, че поносимостта ми към този разговор се изчерпва. Не, позволете да се поправа, вече се изчерпи, напълно. — Лариса се загледа в арогантните му сини очи и добави саркастично: — О, знам

какво е станало. Изпаднала съм в алкохолно затъмнение и някой ви е определил за мой пазител, а аз просто не се сещам. Така ли е?

— Сам се определих и признавам чистосърдечно, че вие не участвахте във вземането на това решение.

— Е, чувствайте се свободен от този случай, докторе. В състояние съм съвсем сама да следя консумацията си на алкохол. Освен това — каза тя, — аз имам Елизабет.

— Елизабет?

— Да. И тя е страхотна. Може би сте пропуснали да забележите. — Лариса замълча, за да се опита да разгадае реакцията на Ник след нейното изявление. Но той бе неразгадаем. Бе загадъчен, както винаги. Но Лариса изненадана откри, че не бе студен. И дори ѝ се стори заинтригуван. Когато продължи, гласът ѝ прозвуча изпълнен с любов към най-добрата ѝ приятелка: — Ако имах проблем с алкохола, какъвто нямам, това че живея при Елизабет щеше да ми се отрази като лечение в най-добрата клиника в света. Всъщност, през последния месец, откакто живея при нея, не съм слагала в устата си и капка алкохол.

— И имате толкова висока поносимост след четири седмици въздържание? Това говори за много сериозна зависимост от алкохола — промълви тихо Ник, обезпокоен за Лариса и за това какво действително знаеше Елизабет за алкохолизма. Доктор Елизабет Джанингс без съмнение знаеше за всички медицински усложнения, които могат да се появят впоследствие. Но имаше ли представа тя защо пият хората? Беше ли ѝ казвал някой някога за неудържимата нужда да се запълни разяждащата празнина или безумното желание да се заглуши виещата болка? — Действително ли ви помага Елизабет?

— Да. Разбира се, че да.

— С какво?

— С това, че е до мен. С това, че е Елизабет, с това, че е чудесен приятел.

„Елизабет“, помисли Ник и се усмихна топло. Тя би могла да помага по единствения начин, който знае — като е мила, състрадателна и всеопрощаваща.

— Ако Елизабет наистина ви помагаше, Лариса, тя не би допуснала да пиете тази вечер.

— О, разбирам. Безкомпромисна обич, така ли? Добре, но това не е в стила на Елизабет. Тя, разбира се, е много силна емоционално, вдъхновяваща и прекрасна, но... — Лариса спря изведнъж. Защо се опитваше да убеди този арогантен мъж колко прекрасен човек е Елизабет. Защо просто да не го изостави и да се втурне да намери Елизабет, за да ѝ каже внимателно, но с цялото си убеждение, че идеята ѝ да си потърси работа другаде, колкото може по-далеч от Николас Чеиз, е може би най-добрата идея, която някога е имала? Защото Лариса почувства, че в Ник има нещо, което не беше само грубост и арогантност, нещо, което, може би, когато бъде открито ще потвърди едновременно и нейната собствена диагноза, че в него има нещо объркано, и непоколебимото убеждение на Елизабет, че той е чувствителен и прекрасен човек. Може би тя самата би могла да го открие, ако разговаря малко по-дълго с него и без тази враждебност. Тя се усмихна и каза топло: — Оценявам вашата загриженост, Ник. Наистина я оценявам. Сигурно съм пийнала прекалено много шампанско тази вечер, но такова нещо се празнува веднъж.

— Какво празнувате?

„Искам да говорим за теб, Николас Чеиз, а не за мен“, помисли Лариса. Накланияки встрани червеникавите си коси, тя предизвикателно отвърна на въпроса му с въпрос:

— Бил ли сте женен, Ник?

Лариса очакваше да се появи престорен ужас върху красивото лице на мъжа, който се славеше със своите среднощни връзки — един престорен ужас, украсен с недвусмисленото: „Не, разбира се, че не!“ След това двамата е Ник щяха да обсъдят възгледите му за брака и тя щеше да научи нещо повече за него.

Но не последва нито престорен ужас, нито бърз недвусмислен отговор. Вместо това силното красиво лице помръкна и в тъмносините очи изведнъж забушува буря. Когато накрая Ник отговори на въпроса ѝ, това, което каза, беше самата истина.

— Да. Бях женен, Лариса. Някога. За кратко.

— Разведен ли сте? — гласът на Лариса прозвуча топло и тя за миг помисли, че на съпругата на Ник се е случило нещо трагично.

— Да.

— Е, тогава може би ще разберете. Вчера подписах документите си за развод. За мен това е отличен повод да празнувам.

Същото беше станало повод или извинение и за Ник да отпразнува един цял уикенд със скок.

— Имам страхотно предложение, Лариса — каза след миг Ник. — Защо не замениш шампанското с един танц с мен, може пък този начин на празнуване да ти хареса повече.

— Наистина ли мислите така, докторе?

— Можем поне да го проверим.

Ник взе още пълната чаша с шампанско от ръката ѝ и я поведе към дансинга. Докато се носеха плавно под звуците на сантиментална любовна песен, Лариса направи едно откритие: Николас Чеиз беше превъзходен партньор, също както може би е превъзходен любовник, предположи тя. Ник притежаваше някакво инстинктивно усещане за това как телата на мъжа и жената трябва да се движат заедно в ритъма на танца.

— Да поговорим за твоя брак — предложи Лариса, усмихвайки се предизвикателно.

— Нека не говорим за него — отвърна ѝ Ник и неговата чаровна и обезоръжаваща усмивка, с която беше добре известен, се появи на лицето му. — Да поговорим за твоя.

— Няма какво друго да се каже за моя брак, освен това, че краят му е един прекрасен повод за празнуване.

След като стана ясно, че никой от тях не желае да говори за брака си и двамата се отпуснаха в чувствителното мълчание на танца. Лариса забеляза Стивън и Елизабет да танцуват наблизо.

— Стивън Шеридън е много симпатичен мъж. Не мислиш ли същото?

Ник проследи погледа на Лариса към Стивън и Елизабет. След един дълъг миг на мълчание той отговори:

— Да. Много е симпатичен.

— Явно намира Елизабет за повече от красива.

Ник кимна, очите му бяха замислени, но не изненадани.

„А ти, какво мислиш за Елизабет ти, Ник?“, искаше да попита Лариса. Тя не можа да определи дали пламъчето, проблеснало в тъмносините очи на Ник, когато видя Елизабет да танцува със Стивън, не беше запалено от внезапно появила се в него ревност.

Лариса не зададе въпроса, защото знаеше, че Ник никога не би отговорил, но му припомни тихо:

— Разбира се, вече установихме, че Елизабет е повече от красива. — След кратка пауза тя предложи смело: — Имам страхотна идея. Нямахме възможност да говорим много със Стивън, когато се запознахме в началото на вечерта и мога да го компенсирам в един танц с него, освен това, Ник, не те чух да честитиш рождения ден на Елизабет.

— Днес е рождения ден на Елизабет?

— Да. Толкова млада и в същото време толкова способна. — Окуражена от тъмносините очи, Лариса настоя мило: — И така, защо аз да не потанцувам със Стивън, а ти с Елизабет?

„Той иска да танцува с Елизабет“, помисли Лариса. „Добре.“

— Не.

— Не? Хайде, Ник! Наистина ми беше много приятно да танцувам с теб, много повече от шампанското, но...

— Казах не, Лариса.

„Защо не?“, учуди се Лариса. Защо Ник умишлено се лишаваше от чудната топлина и доброта на Елизабет? Преди три години, когато самата Лариса беше прекъснала тяхното приятелство, беше го направила заради срама от това, в което се бе превърнала. Не искаше да разочарова приятелката си с грозните истини за себе си.

Можеше ли и с Ник да е същото?

Ник искаше да танцува с Елизабет. Лариса беше сигурна в това. Но ледено сините му очи и внезапният спазъм, който премина през стройното му тяло, опряно в нейното, докато танцуваха, беше достатъчно красноречив отговор, че няма да го направи. И в същото време Лариса разбра, почувствала внезапното му безпокойство, че той ще си тръгне. Нямахше да може да издържи да гледа още един цял танц Елизабет и Стивън един до друг. Което беше добре, дори много добре, защото Лариса забеляза пламъче на съмнение да проблясва в очите на Елизабет, когато видя приятелката си да танцува с Ник.

„О, Елизабет! Между мен и Ник няма нищо! Да, разбира се, той е великолепен, съблазнителен, сексапилен. И вярно е, че напоследък съм се занемарила и изпитвам жестока потребност да бъда докосвана от мъж, който не иска да ме притежава, че бих могла да му предоставя да ме научи по един нежен и красив начин как телата на мъжа и жената са създадени да се любят. Нима не знаеш, че никога няма да го направя с Ник?“

„Никога няма да го направя“, закле се Лариса уверено. И си помисли не по-малко уверена: „Нито Ник би го направил.“

Ник се отдръпна от Лариса веднага щом музиката спря. Но не побягна. Вместо това изчака, докато сините им очи се срещнат и предложи спокойно:

— Обади ми се, Лариса, ако някога имаш нужда от нещо.

— Нещо като малка безкомпромисна... — Лариса спря. Безкомпромисна „обич“ беше много самонадеяно. Би могла да завърши с „харесване“, естествено, ако в този миг се наложеше да бъде защитен Николас Чеиз, Лариса щеше да застане на негова страна. Но „харесване“ също беше самонадеяно. Тя трябваше да завърши изречението. Ник чакаше любезно, без да проявява нетърпението си, въпреки че страшно много бързаше да си тръгне.

Накрая, за да спаси и двамата, той завърши изречението вместо нея.

— Нещо като една малка безкомпромисна обич — каза тихо той, признавайки дързостта си с една лека и несигурна усмивка. След миг добави: — Точно това имам предвид, Лариса. На твое разположение съм. Освен това съм много добър слушател.

— Благодаря ти, Ник. И аз имах това предвид.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имам новини, Стивън — каза нежно Мадолин, след като двамата се прибраха в луксозния ѝ апартамент в „Ноби Хил“ след бала във „Феърмон“. — Реших да приема работата в Ню Йорк. Направиха ми предложение, което наистина не мога да откажа.

— Знаех, че ще ти предложат. Поздравявам те. Кога започваш?

— На първи ноември. Последното ми предаване в местната телевизия е на първи октомври, така че ще имам един месец да си намеря жилище, да се настаня... — *„Да организирам сватбата по Коледа, може би?“* Мадолин се приближи до него, постави пръстите си с безупречен маникюр на гърдите му и вдигна поглед към изненадващо сериозното му лице. Дали го притесняваше това, че тя ще бъде толкова далеч от него? „Добре, помисли Мадолин. Ще му помогна да намери чудесно разрешение.“ Тя целуна предизвикателно устните му и прошепна: — Какво мислиш, Стивън?

Стивън не мислеше, само чувстваше. И това, което чувстваше, беше облекчение, че тяхната интимна и в същото време емоционална празна връзка ще приключи толкова лесно, толкова скоро и толкова естествено.

— Нищо.

— Добре. Нека да не мислим тогава. Нека просто да действаме. Защо не ме съблечеш? Сто малки копченца чакат да бъдат разкопчани от твоите талантиливи пръсти. Разбира се — прошепна съблазнително Мадолин, докато собствените ѝ пръсти се плъзнаха закачливо надолу, — аз започвам. Ако изгубиш търпение с копчетата, Кристин просто ще поправи пораженията, нанесени в името на страстта. Просто ще ѝ кажа, че това е едно доказателство за това колко много си харесал роклята.

— Кристин? — попита Стивън отстъпвайки рязко назад. Кристин. Чувстваше се толкова особено, когато произнасяше на глас името, което не престана да звучи в съзнанието му и да изпълва сърцето, откакто му беше позвънила предната вечер. — Какво за Кристин?

— Тя направи за мен тази рокля специално за бала. Казах ѝ колко е особена тази вечер за теб — за нас.

— Кога ти я направи?

— Направи модела преди седмици, разбира се, но не беше довършила последните детайли — тя е такава максималистка — до късно снощи.

— Снощи — повтори тихо Стивън и сбърчи вежди, като си представи как Кристин стои да работи до късно през нощта, за да довърши великолепното произведение на изкуството — за него, за да му се радва той, въпреки болката, която ѝ беше причинил.

— Стивън! Какво става? Казах на Кристин да ми ушие рокля, на която да не можеш да устоиш и мисля, че се е справила добре. Стивън?

Мадолин се запъти към него с явното намерение да започнат всичко отначало, но Стивън вдигна ръце, за да я спре.

— Нека да не правим това, Мадолин — каза тихо той. — Нека да оставим всичко да свърши със спомена за последния танц. Беше много хубаво, не мислиш ли?

— Да. Но това беше начало, Стивън, не край.

Стивън въздъхна. Най-малко от всичко в момента му се искаше сцена. Искаше просто да остане сам с мислите си за прекрасната жена, която беше ушила роклята на Мадолин и много искаше да се махне от жената, която очевидно считаше Кристин за своя слугиня.

— Не, Мадолин. Това беше край... край.

— Не разбирам какво става! — погледът на Мадолин засвятка, пълен с негодувание и гняв. — Напълно изневиделица решаваш да прекратиш нашата връзка, защото съм приела работа в Ню Йорк? Толкова голяма заплаха ли е за теб моят успех, Стивън? Това да не би да е скритата ти привързаност към половата дискриминация, която сега излиза на повърхността? Една съпруга, която се занимава с някакви местни новини беше добре, но...

— Съпруга? — Стивън не издържа на това. — Никога не сме говорили за брак, Мадолин. Всъщност никога не сме разговаряли за нас двамата.

— Нека сега да разговаряме. Обичам те, Стивън.

— Не. Не ме обичаш. Моля те, Мадолин, нека не правим това. Нека не променяме правилата в последната секунда. Много съжалявам, ужасно съжалявам, ако съм те подвел с моите чувства. До

този миг аз нямах никаква представа, че ти очакваш повече от това, което сме имали. — „От малкото, което сме имали“ — Мисли каквото искаш, но истината е, че това няма нищо общо с решението ти да се преместиш в Ню Йорк. Чудесно е, че получи работата. Ти работиш упорито и със сигурност я заслужаваш.

— Но не заслужавам теб? Така ли? Как смееш да ме гледаш отвисоко?

В яростта си, предизвикана от пълното разрушаване на плановете, които беше кроила, Мадолин изпита жестока нужда самата тя да строши нещо. Ако не бяха в нейния апартамент, заобиколени от колекциите ѝ от скъпи кристални вази и деликатни статуетки, тя щеше да захвърли нещо по него. При тези обстоятелства най-подходящата за унищожаване вещ ѝ се стори хубавата рокля, която Кристин беше ушила за нея. Роклята вече нямаше никаква стойност след провала на мисията да го съблазни толкова много, че да ѝ направи предложение за брак.

Обезумяла от гняв, тя раздра роклята и я изхвърли от себе си така, сякаш мекият сатен изведнъж се беше подпалил и обгърнал в пламъци бялата ѝ кожа. Всичко стана само за един миг, великолепната сапфирена рокля беше разкъсана непоправимо на парчета, преди Стивън да успее дори да помръдне, за да я спре. В същото време, в което тя преднамерено и ядно унищожи нещо, което беше създадено с толкова усърдие, Стивън усети огромната и заплашителна мощ на нейната ярост... и разбра неудържимата истина, че трябва да се махне от Мадолин. Веднага.

Стивън стигна до брега и застана близо до водата, заслушан в тътена на плискащите се вълни и загледан в бездънния мрак на безлунната нощ.

Не можеше да се похвали с някакъв непосредствен опит. Но беше имал изключителната привилегия да стане свидетел на невероятната любов на Дейвид и Кристин, да се възхищава на техния интимен свят... допреди три седмици, когато неволно се намеси.

Стивън много мисли дали да не ѝ се обади през последните два дни, но беше твърдо убеден, че Кристин няма да пожелае да говори с него. В края на краищата той беше този, който я нарани. Стивън не се

опита да разговаря с нея, но се обаждаше „При Сидни“ всеки ден, за да се увери, че тя е там, че е в безопасност.

И сега, в средата на тази мрачна нощ, някакво неудържимо желание го теглеше да отиде при нея в малката ѝ къща в „Туин Пийкс“ и да опита отново да ѝ каже колко много съжалява за всичко... за това, че не разговаря с нея, преди да поправи грешката, извършена от застрахователната компания, за това, че Мадолин се отнася с нея като с Пепеляшка и най-вече за собствения си неуспех, за пълния провал на опита му да спаси живота на Дейвид.

Стивън искаше да опита отново.

Но не го направи.

Вече прекалено много беше опитвал.

На няколко мили от мястото, където Стивън стоеше сам в плътния мрак, Кристин лежеше будна в тъмнината, обгърнала дома ѝ в „Туин Пийкс“, и си мислеше дали духът на Дейвид не би могъл изведнъж да се появи. Едно такова сияйно видение щеше да бъде само илюзия, неговият образ — един фантом, роден от собственото ѝ уморено съзнание, неговите думи — само горещите желания на нейното сърце.

Духът на Дейвид нямаше да се появи. Нейното терзание нямаше да го върне от оня свят, за да изрече в смъртта думите, които не ѝ каза като жив.

Защото нямаше нищо неизречено.

Благодарение на Стивън Шеридън те двамата бяха получили шанса да си кажат всичко за своята любов и да се сбогуват като влюбени. Дейвид нямаше нужда да се връща при нея, но Кристин мислеше, че въпреки това би могъл да дойде, за да изрече отново словата, които беше изрекъл с толкова любяща настойчивост, преди да умре.

„Не позволявай споменът за любовта ни да изпълни с тъга остатъка от живота ти, моя Кристин. Помни нашата любов и нека този спомен те стопля винаги, но продължавай да живееш. Обещай ми, моля те, че ще се стремиш да откриеш нова любов, ново щастие и нова радост.“

Кристин беше изслушала пламенната молба на Дейвид и му беше дала обещания, които знаеше, че никога няма да изпълни. За нея не съществуваше възможността за нова любов. Щастие и радост получаваше от спомените, изживявайки всеки ден отново и отново своя живот с Дейвид и работейки неуморно, за да изплати дълговете. Беше толкова благодарна за тази възможност. Погасяването на дълга на Дейвид се беше превърнало в цел на живота ѝ. Даваше ѝ възможност да осмисли по някакъв начин дните си, единствената възможност, след като бебето им умря.

И допреди два дни, когато пристигна писмото от застрахователната агенция, тя се справяше добре, живееше изцяло със спомените си за миналото, съвсем забравила настоящето и без никакъв страх за бъдещето. Бъдещето, както настоящето, не криеше никакви изненади, никакви рискове, защото тя не искаше нищо от него. Щеше да живее, като пази спомените живи, като пази жив Дейвид. Всяко плащане щеше да съживява огромната ѝ благодарност към всички, които работеха така неуморно и с толкова съчувствие, за да го спасят.

И сега човекът, който беше направил най-много, който никога не беше получил и цент от тях, се беше намесил, за да ѝ върне нейния собствен живот, живот, който нямаше никакви цели пред себе си и Кристин не знаеше дали щеше да намери сили, за да си постави такива. Тя се чувстваше объркана, без посока, уплашена.

Кристин не знаеше какво щеше да прави с новия живот, който получи, но знаеше, че трябва да се извини на Стивън, човекът, чиято изключителна надареност ѝ беше подарила още една година любов с Дейвид и чиято загриженост ѝ даваше възможност да започне отново.

Тя трябваше да се извини на Стивън и трябваше да направи това лично.

Кристин потръпна от страх при мисълта, че трябва да отиде в лабораторията на Стивън. Някога беше ходила често там, късно през нощта, оставила Дейвид да спи в съседната стая и там беше споделяла със Стивън всичките си тревоги и страхове, които така внимателно криеше от обичния си съпруг.

Щеше да ѝ бъде много трудно да се върне на мястото, където беше изживяла всичко това. Но тя трябваше и щеше да го направи.

Кристин искаше, освен извинението да поднесе и някакъв подарък на Стивън Шеридън. Нещо, с което и да го зарадва поне

малко. Да, тя можеше да му поднесе това. Тя се измъкна от леглото и в предутринния мрак на тази безлунна септемврийска нощ започна да скицира за Мадолин Мичел най-красивата и романтична сватбена рокля.

Следващата вечер Кристин хвана автобуса в девет и половина от „Юниън Скуеър“ до „Пасифик Хайтс“ и пристигна в медицинския център малко след десет. Отне ѝ още десет минути, за да измине добре познатия път от фойето до изследователското крило. Колкото повече приближаваше коридора, който водеше към отделението, толкова по-бавни ставаха стъпките ѝ. Когато стигна там, тя спря съвсем. Кристин се пренесе назад във времето, загледана в дългата ивица линолеум. Направо по коридора, малко след сестринската стая и после до последната вляво. Ето, толкова малко я делеше, тя щеше да прекоси коридора, да влезе вътре и да намери там Дейвид, който я чака отново здрав след преливането на вълшебното ЛКС на Стивън, толкова щастлив да я види...

Кристин премигна, за да премахне внезапната пареща мъгла от сълзи в очите си и си наложи с усилие на волята да тръгне към лабораторията на Стивън.

Вратата беше леко открената, както тя винаги я беше намирала. През процепа в тъмния коридор се процеждаше златист лъч светлина. *„Колко ли съпруги и съпрузи са идвали тук късно през нощта, за да разговарят насаме с лекуващия лекар на техния близък?,* запита се тя. *Дали Стивън не оставаше да работи до късно през нощта и в почивните дни, за да им бъде на разположение във време, когато няма да ги притеснява навалищата през деня, визитациите и конференциите?“* Стивън работеше върху научните си изследвания през тези тихи часове, но нали понякога изследователската работа се извършва тихомълком, докато различните вещества се смесват, за да се превърнат в нови вълшебни терапии, без никой да им се меси.

Кристин никога не беше срещала някой друг, чийто близък е пациент на Стивън. Но тя си помисли: *„Ако има някой там тази вечер, някой, чийто любим все още живее, или умира, аз ще си тръгна, защото е много по-важно за Стивън да разговаря с него, отколкото с мен.“*

Тя стъпваше бавно и внимателно, когато приближи златния лъч, ослушвайки се дали не се чуват гласове отвътре, но беше тихо. Погледна през процепа и видя Стивън съвсем сам да се вира напрегнато в микроскопа. Търси тумора. Исква да види дали туморът е победен, или поне е спряно разпространението му след приложената терапия.

— Доктор Шеридън?

— Мисис Ендрюс? Здравейте. — Стивън се усмихна мило, стана и тръгна към нея. Тъмнокъфявите му очи грееха дружелюбно, също както златния лъч светлина. — Моля, заповядайте.

— Благодаря.

Без да се замисли за това, Кристин седна на стола, който винаги беше ползвала. И Стивън, както винаги преди това, премести табуретката си, докато застана точно срещу нея. За миг и двамата се бяха отнесли в горчиво-сладкото минало. В някои вечери, особено в началото, той имаше толкова добри новини за нея, по-късно, особено в края, когато вече всичко беше ясно, тихите им разговори бяха все така емоционални, докато обсъждаха как да изпълнят най-добре всички желания на Дейвид и последното — да умре по начина, по който той иска... у дома, с неговата Кристин.

Но това беше друго време и връщайки се в настоящето, те прошепнаха едновременно:

— Съжалявам.

След което всеки от тях се възпротиви на извинението на другия.

— Беше толкова мило от ваша страна да оправите недоразумението със застраховката.

— Първо трябваше да разговарям с вас.

— Не. Не трябваше. Просто... мисля, че това ме изненада.

— Затова трябваше първо да разговарям с вас.

— Не, наистина.

— Да! — Стивън се усмихна и след това добави нежно, но твърдо: — Наистина.

Следващият протест на Кристин бе прекъснат от собствената ѝ усмивка, нежен отговор на неговата, едно безмълвно признание, че вече са дадени и получени достатъчно извинения.

— Окей.

— И името ми е Стивън, Кристин.

— Стивън. — След миг тя каза смело: — Мисля си дали двамата с Мадолин бихте приели да дойдете на вечеря у дома някой път. Знам, че и двамата сте заети и че е напълно възможно да нямате време, но...

— Мадолин и аз вече не се срещаме — отвърна тихо Стивън. След това, без да откъсва поглед от светло теменужените ѝ очи, той добави: — Обаче аз много бих искал да вечерям с теб. Ако може.

— О — прошепна Кристин. — Да, разбира се, че може.

— Добре. — Стивън се усмихна на приветливите ѝ, но все още несигурни очи и си помисли, че той също се чувства несигурен. Не за това дали да вечеря с нея, това беше сигурен, че трябва да стане, но беше обезпокоен от силните въодушевени и страшни чувства, които запулсираха в него. — Имаш ли предвид кой ден да направим това? Знам, че и ти си заета.

— Ами от днес ще бъда по-малко заета, поне ще прекарвам по-малко време в бутика. — Кристин вдигна рамене и след това призна пред мъжа, с когото някога беше споделяла и най-големите си страхове: — Реших, че ще ми е необходимо известно време, за да се ориентирам какво ще правя в бъдеще.

— Защото някой, без да те уведоми предварително за това, изведнъж е променил всичките ти планове.

— За добро — успокои го топло Кристин и добави смело: — Това беше добре дошло за мен, Стивън. Само ми е необходимо известно време, за да свикна.

— Имаш ли някаква идея за това с какво да се захванеш? Може би с моден дизайн. Роклята, която си направила за Мадолин, беше великолепна, истинско произведение на изкуството.

— О, благодаря. Ами да, може би това. Първо ще започна с шиене. Вече казах на Сидни, че в уикенда ще работя през седмица, и то само за по няколко часа.

— Този уикенд свободна ли си, или си на работа?

— Свободна съм.

— И аз съм свободен.

— Добре, тогава в събота в седем часа.

— Чудесно.

— Спомняш ли си къде живея?

— Да. — „Как бих могъл някога да забравя.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Препоръчах те на неколцина жени на бала миналата събота — каза Мадолин на Кристин, когато пристигна в определения си час в четвъртък следобед „При Сидни“. — Мисля, че ще получиш доста поръчки.

— Вече получавам. Благодаря ти много за препоръката.

— Е, роклята беше истинска сензация. Стивън я хареса, разбира се. Просто не можеше да отдели ръце от мен! Искаш ли да чуеш една тъжна история, Кристин? — Мадолин въздъхна трагично. Без да изчака отговора на Кристин, тя се зае да разправя всичко до най-малките подробности: — Мисля, че това е типичната история на деветдесетте години, конфликта между любовта и кариерата. Съвсем скоро ми предложиха страхотна и много перспективна работа в едно радио в Ню Йорк. Но голямата победа в кариерата ми струваше прекалено скъпо — връзката ми със Стивън.

— О, Мадолин, много съжалявам.

— Аз също съжалявам, въпреки че не чак толкова, колкото Стивън. Наистина вярвах, че ние двамата можем да създадем едно съвременно, динамично семейство. Представях си, че той просто ще пътува малко повече, докато уреди нещата и се премести при мен, в Ню Йорк. Имах предвид отговорността, която той изпитва към института и не смятах, че това може да стане по-скоро от следващото лято. Аз лесно щях да понеса тази раздяла, но се оказа, че Стивън не може. Не може да се примири с мисълта, че правя кариера. — Мадолин отново въздъхна трагично. — Мислех, че сме успели да еманципираме и мъжете, Кристин, но се оказа, че Стивън е доста старомоден. Той показа истинската си, съвсем не в стила на деветдесетте години, същност, когато започна да ме моли да остана тук, и то не до следващото лято, а завинаги.

„Но това е чудесно!, искаше да каже Кристин. Не е ли любовта на Стивън по-важна от всичко останало в света? И работата, която той върши, не е ли също по-важна? Да, той може да се премести в Ню Йорк, след като построят института и намерят нов

директор. Но нали това преместване, колкото бързо и лесно да се осъществи, със сигурност ще се отрази на изследователската му работа? И е напълно възможно една загуба дори за един месец, една седмица или един ден да коства месец, ден или седмица от живота на някой бъдещ пациент.“

— Страхувам се, че това, което доктор Стивън Шеридън иска е да има една малка женичка у дома или поне в местната телевизия. — Мадолин тръсна глава, сякаш беше смаяна от това разкритие. — Горкият Стивън, истината е, че не го обичам достатъчно, за да пожертвам кариерата си заради него. Накрая трябваше да призная това пред себе си и пред него, въпреки че го заболя ужасно. Мисля, че е доста по-възпитано, след такава дълга връзка, да скъсаме на чисто сега. Когато се възстанови, ще може да си намери някоя, надявам се, по-привързана към дома и по-малко преуспяваща от мен жена. — След миг тя добави: — Искрено се надявам твоя съпруг да е по-съвременен от Стивън, Кристин, защото същото ще се случи и с теб, знаеш ли? Един ден някой моделиер от висшата мода ще те открие и ще те убеди да се преместиш в „Биг Епъл“. Искрено се надявам това да стане по-скоро, защото след месец ще имам нужда от теб в Ню Йорк. — Красивото ѝ лице се изкриви в престорен ужас, когато възкликна: — Какво ще правя без теб, Кристин? Ще дойдеш ли в Ню Йорк с мен? Моля те? Знам, че Сидни смята да открие бутик на Пето Авеню. Може би трябва да разговаряш с нея да те прехвърли там.

— Чувствам се щастлива в Сан Франциско, Мадолин. — „Ти също би трябвало да си щастлива тук със Стивън.“ Кристин усети в нея да нахлуват силни чувства — страшно много ѝ се искаше Стивън да бъде обичан и щастлив, и се разгневи на егоизма на Мадолин. Кристин в никакъв случай не можеше да пожелае на Стивън да не бъде щастлив до края на живота си и въпреки това, нещо в нея властно ѝ наложи да настоява пред Мадолин, че тя трябва да премисли решението си за преместването в Ню Йорк.

— О? Е, струва ми се, това би означавало, че трябва да се възползвам възможно най-много от таланта ти, преди да се преместя. Ще имам нужда от изцяло нов гардероб, разбира се. Искам да започна да го подбирам възможно най-скоро. С какво свободно време разполагаш тази събота?

— С никакво, опасявам се — отвърна тихо Кристин. — Всъщност, въобще няма да работя тази събота.

— Въобще никакво? — Неодобрителното изражение на Мадолин красноречиво задаваше и един друг въпрос: „Нима не разбираш, че по всяко време трябва да бъдеш на мое разположение, Кристин?“

— Не. Абсолютно никакво. — *„Ще прекарам цялата събота в подготовка на вечерта със Стивън. Не е особено в стила на деветдесетте години, помисли Кристин. Или може би е. Може би деветдесетте години ще се превърнат в десетилетието, в което почитта към любовта и семейството ще се възвърне и хората ще започнат да правят своя избор, водени от любов.“*

— Добър вечер, Кристин.

— Добър вечер, Стивън — отвърна топло тя. — Заповядай.

— Благодаря.

Стивън потръпна, когато влезе в малката къща. Беше идвал тук само веднъж преди това, в следобеда, в който Дейвид умря. Тъжният спомен за смъртта и болката, която беше причинила, по някакъв начин завинаги бяха забулили къщата в мрак. Тази вечер изглеждаше още по-мрачна, защото навъсените облаци засенчваха слънцето през целия ден и сега изливаха студените си сълзи.

Но това беше само впечатлението му отвън, навярно подсилено от спомена. Отвътре къщата на Кристин въобще не изглеждаше потискаща. Поне не сега и Стивън изведнъж се досети, че не беше такава и в деня на смъртта на Дейвид. Как би могла да бъде потискаща? Кристин беше осмислила брака им, като създаваше уют и щастие за съпруга си и техният дом беше винаги един светъл, жизнерадостен символ на любовта.

Кристин се усмихна, къщата също. Красивото ѝ лице беше нежно обградено от златните ѝ коси, пуснати свободно по раменете ѝ. Усмивката ѝ беше приветлива, свенлива и смела. Имаше нещо ново във ведрите ѝ светло теменужени очи.

„Какво е това?“, замисли се Стивън, когато тя се обърна да закачи мантото му. Приличаше на нещо като съчувствие. Да му съчувства? Да не би действително да е повярвала, че той страда от загубата на Мадолин? Да не би Кристин да си беше представяла

връзката му с Мадолин като нейната с Дейвид? И все пак, може би срамежливото момиче, което се беше влюбило за пръв път и завинаги на осемнадесет години, беше станало жена, която не знаеше нищо за връзките, започващи без любов и умиращи по същата причина.“

Стивън не искаше да се тревожи и би могъл да ѝ каже, че неговата интимна връзка с Мадолин не означава нищо — но не искаше да ѝ открива нещо, което макар и мъничко би помрачило нейната невинност. Единственото, което можа да направи, беше да се усмихне спокойно и, сигурно, което ѝ беше напълно достатъчно да се увери, че той се чувства добре.

— Добре ли чувам — пукот на огън? — попита той.

— Да. В хола. Ще ме изчакаш само за секунда, за да донеса нещо за пиене. Спрях се на бяло вино, заради това, което ще вечеряме, но мога да предложа и друго.

— Обожавам бяло вино. Да помогна ли?

— Не. Благодаря.

Холът изглеждаше напълно непроменен от деня, в който Дейвид беше починал, нищо не беше разместено, нищо не беше добавено...

И нищо не беше махнато, установи с облекчение Стивън, когато погледът му попадна на великолепната картина над камината. Беше се страхувал, че няма да я намери там, че можеше да е продадена, за да се изплащат сметките, но тя си беше на мястото, на което принадлежеше, където Дейвид винаги бе искал да бъде. Стивън не бе имал възможността да разгледа картината в деня на смъртта на Дейвид. Но сега, застанал пред платното, той се възхищаваше на таланта му, отново очарован от тази прекрасна любов. Това беше портрет на Кристин и беше удивително доказателство за художествения усет на Дейвид и на тяхната вълшебна любов. Картината беше един забележителен портрет на любовта, такава каквато я виждат двамата влюбени: надареният художник, който беше нарисувал красивото лице на обичната си съпруга с толкова изящна нежност... и прелестната жена, чиито пламенни очи говореха красноречиво за чувствата ѝ към него.

— Не можех да я продам — каза тихо Кристин, когато се върна.

— Дейвид не би искал да направиш това.

— Да — съгласи се тя. — Той искаше да имам нещо, някаква част от него.

— Да — повтори Стивън. Той си спомни Дейвид вдъхновен от щастието, че ще завърши портрета, преди да умре. „Един подарък на любовта, който Кристин ще има завинаги“, беше казал той. Стивън помнеше още как всичко останало беше станало незначително в сравнение с новината за бременността на Кристин. Стивън премести погледа си от светло теменужените очи на портрета към тези до него и призна тихо:

— Знам, че искаше, той ми каза това.

— О. — Очите на Кристин за миг се разшириха от изненада, след това се успокоиха и замислиха, като че ли се двоумеше дали да каже нещо, нещо от което те се изпълниха с буреносни облаци като тези отвън.

— Кристин?

Тя разтърси леко златните си коси, като че ли да прогони мрачните мисли и се усмихна.

— Навън беше толкова мрачно и неприветливо днес, че реших да започнем с френска лучена супа — каза тя и му поднесе чашата с вино. — Затова, мисля, ще е по-добре да пийнем бяло вино преди това.

— Виното е чудесно — каза Стивън, след като отпи от чашата.

— О, да, добро е. — Тя наклони глава и попита: — Обичаш ли френска лучена супа? Не всеки обича. Мисля, че трябваше да те попитам, преди да я приготвя.

— Обожавам френска лучена супа — увери я Стивън. — И мисля, че е страшно смело — и мило — от твоя страна, че си я приготвила. Естествено, аз не готвя много, но малкото опит, който съм натрупал в рязането на лук, винаги е свършвал катастрофално — с ливнали от очите ми ручей.

— Номерът е да си държиш устата затворена, докато го режеш.

— Наистина ли? Толкова ли е просто?

— Да.

На лицето на Кристин засия спокойна усмивка, но в съзнанието на Стивън не всичко беше толкова спокойно. Само заради номера с лука ли беше държала Кристин устата си затворена в абсолютно празната, непосещавана от никого къща. „Не е ли била ужасно

самотна, замисли се той. И не бяха ли се появили сълзи, въпреки здраво стиснатите устни?“

„Престани!, заповяда си Стивън. Сега тя се усмихва. Сега не е сама...“

Ако нещо беше притеснявало Стивън относно тази вечеря, то беше дали ще намерят тема за разговор, различна от тази, на която бяха посветили много часове, когато Дейвид беше негов пациент.

По време на тези разговори те бяха споделили толкова за отношението си към чувствата, почтеността, любовта, загубата, за радостта и страха, че сега можеха да говорят за всичко.

Разговорът им течеше като спокойна река, която бавно се приближава към устието си, без да бърза, защото на всеки завой се откриват все по-нови и интересни неща, понякога радостни и съпроводени от водопад от нежен смях.

— Какво има, Кристин? — попита Стивън, забелязал отново буреносни облаци да засенчват искрящите блясъци в погледа ѝ.

— Дейвид казвал ли ти е, че бях бременна?

— Да.

— Загубих бебето, Стивън — каза с тихо отчаяние тя. — Направих спонтанен аборт.

Когато Стивън я погледна, видя посивели и празни очи, такива, каквито ги беше видял в деня, когато Дейвид умря. Очите ѝ тогава бяха сиви, а лицето — мъртвешки бледо и отчаяно настояваше той да си тръгне.

— О, Кристин — прошепна той. — Загубила си детето в деня, в който умря Дейвид, нали?

— Да. — Тя разтърси златните си коси, като че ли все още не можеше да повярва. — Болката започна веднага щом той умря, като че ли на бебето му беше определено да живее толкова, колкото да достави радост и мир на Дейвид в смъртта. — Тя се усмихна и добави: — И той умря в мир.

„Да, умря в мир“, помисли Стивън, като погледна необикновената жена.

— Колко си преживяла, Кристин!

— Съдбата ми е отредила да не узная в този ден, че отказът на застрахователната компания да плати сметките на Дейвид е бил просто грешка — призна тихо тя. — Задължението да изплатя сметките ми даде цел да живея. Аз имах нужда от това тогава, Стивън.

— И сега, когато заради мен този смисъл ти е отнет?

— Сега трябва да открия нещо ново. — Кристин се усмихна. Усмивката ѝ беше смела, тя му казваше, че всичко е наред, че вече е готова да поеме дръзкото пътешествие към новите си мечти. — Всъщност, новото нещо открива мен. Тази седмица получих поръчка да моделирам още шест рокли...

Стивън напусна приветливия дом на „Туин Пийкс“ в три часа след полунощ. Не му се тръгваше, но имаше визитация рано сутринта, а Кристин, въпреки че през уикенда не беше на работа, имаше среща с клиентка да обсъдят модела.

По пътя Стивън се бореше с огромното желание да обърне колата и да се върне, защото не искаше да напуска Кристин никога.

Желанието беше толкова силно, че Стивън можеше да му противопостави единствено истината.

Желанието да се върне при пълната с надежда Кристин, започнала своя нов живот. Деликатната пеперуда смело се появява от какавидата и след време се извисява изящно към своите мечти.

И горчивата истина... тя е омъжена.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Сасалито, Калифорния,
септември, 1991 година*

„КРАСАВИЦАТА И МИЛИОНЕРЪТ — ПРИКАЗКАТА СВЪРШВА.“

Не заглавието на корицата на списание „Пийпъл“ привлече погледа на Питър Ландън, докато чакаше на опашка на касата в един супермаркет в Сосалито. Впечатли го по-скоро снимката, която придружаваше текста с изобразени на нея Джулиан и Лариса Чансълър, вдигнали високо кристални чаши с шампанско, за да отбележат приятелски развода.

Питър се пресегна и взе едно списание. Сети се, че с него покупките му стават единадесет на брой, което надвишаваше лимита на касата за експресно обслужване и се премести накрая на една много дълга опашка на друга каса. Можеше и да почака...

Той прочете статията за Питър и Лариса и се отдаде на спомените си за красавицата, която го беше омагьосала преди девет вечери на бала във „Феърмон“... и за Джулиан, който беше неговият най-върл враг.

Питър никога не беше виждал майка си. Тя беше умряла още при раждането му. Но познаваше много добре и обичаше силно баща си. Томас Ландън беше на петдесет и пет години, когато се роди сина му. Беше работил като дърводелец повече от четиридесет от тези петдесет и пет години и беше останал неграмотен през повечето от тях.

Баща му страдаше от дислексия. Питър разбра това, когато порасна и получи добро образование. И въпреки че като занаятчия Томас беше надарен, неспособността му да чете и пише винаги го

изпълваха с безсилие и срам. Това беше един непреодолим недостатък, който го беше накарал да напусне училище на дванадесет години и го беше заставил до петдесетата му година, когато се ожени, да води затворен и усамотен живот.

Питър бе разбрал срама на баща си и дори когато беше малко момче се опитваше да научи Томас да чете. Но това беше невъзможно. Дислексията беше по-силна и прекалено жестока. Питър не можа да научи баща си да чете, но Томас научи Питър на всичко, свързано с дърводелството, споделяйки обичта към занаята си. Мечтите на Томас бяха свързани с бъдещето на сина му. Той искаше Питър да си го избере сам, една възможност, която той никога не беше имал, и да се развива според таланта и желанието си, нещо, което Томас никога не бе имал за себе си.

— Ще стана архитект, татко — обяви Питър в началото на последната година в гимназията. Това беше собствената мечта на Питър, това беше професията, която той искаше истински за своя живот. В същата професия би се осъществил и Томас, ако можеше да чете. — Ще отида в „Харвард“ и ще стана архитект.

Питър искаше да отиде в „Харвард“ заради високото академично ниво, но и за да не се отдалечава много от застаряващия си баща, към който беше силно привързан. Домът им беше в Конкорд, където Томас беше прекарал по-голямата част от живота си. Реставрираше с огромна любов историческите постройки от времето на войната между Севера и Юга. Бяха живели скромно и дори понякога им се налагаше да водят истинска борба за оцеляване, но техният взаимен живот винаги беше наситен от такава привързаност между баща и син, че Питър никога не беше почувствал и най-малкото лишение.

Баща и син — това бе цялото им семейство, в което Томас беше и баща, и дядо, много по-стар от бащите на съучениците на Питър, вълшебен и мъдър дядо. Въпреки възрастта, преди да получи артритата, Томас беше зареден с много повече енергия от другите бащи. Запази много свежа и ясна мисълта си и на седемдесет и третия си рожден ден той радостно отпразнува приемането на Питър в „Харвард“.

Питър пристигна в „Харвард“ като младеж, който изгаря от желание да постигне мечтите си и да сподели успеха с баща си. Той

знаеше, че колежът ще му предложи нови преживявания и приятелства, но не очакваше, че ще завърже приятелство с някой като Джулиан Чансълър. Питър за първи път се запознаваше с някой толкова богат и привилегирован като Джулиан Чансълър и беше изненадан и поласкан, че той беше пожелал приятелството му. Беше вече много късно, прекалено късно, когато Питър разбра, че Джулиан не беше пожелал приятелството му, не беше пожелал човека Питър Ландън за приятел, а харвардския първенец.

В началото Питър беше поразен и завладян от своя очарователен приятел и реши да не обръща внимание на някои неща, които будеха безпокойство.

Джулиан Чансълър можеше да си купи всичко, което пожелае. Но той крадеше — не, поправи се бързо Питър, той взимаше. Дрехи, книги, албуми и дори пари — той винаги взимаше на заем, но без никога да е имал намерението някога да ги върне, нито смяташе за необходимо да се извини за това, че не ги връща, като че ли огромното му богатство и синята му кръв му даваха право над всичко и всички.

„Небрежност“ реши Питър. Неговият богат приятел просто толкова беше свикнал с това да притежава много без никакво усилие, че той просто не разбираше каква стойност имат нещата за тези, които са ги постигнали с усилен труд. Питър прощаваше и оправдаваше небрежността му, а също така и мързела, който Джулиан не правеше никакви усилия да скрие. Нищо не беше в състояние да го накара да се концентрира върху училищната работа. Винаги чаровно извиняващ се за прекараните дни и нощи в гуляи, Джулиан се появяваше в навечерието на изпита, за да ползва старателно водените записки на Питър.

Небрежността и мързелът на Джулиан бяха разбираеми, простими последствия на навиците, придобити от неговия начин на живот. Но Питър нито разбираше, нито можете да му прости начина, по който той се отнасяше с Марси. Марси беше приятелката на Джулиан и той много често се държеше жестоко с нея. Нагрубяваше я и използваше всяка удобна ситуация, за да я постави в неудобно положение спрямо останалите в компанията. Такова отношение беше чуждо на Питър Ландън, както му беше чужд и начина на живот, който Джулиан Чансълър водеше. Все пак Питър наблюдава продължително

време Джулиан, за да е сигурен, че не греша, преди да потърси дипломатичен начин да сподели опасенията си.

Джулиан покани малка група приятели, включително и Питър, да прекарат последния уикенд на април в една вила на брега на нос Код. Те пристигнаха късно в петък вечерта и се настаниха в едно дванадесетстайно „бунгало“, което принадлежеше на един от съдружниците на баща му. На следващия ден Джулиан настоя всички да го придружат следобед на една разходка из двадесет и петакровото имение, което се намираше наблизко.

— Това е „Инис Ардън“ — каза Джулиан, когато мерцедесът премина между две масивни каменни колони, които отбелязваха входа. Остави за известно време приятелите си да се възхищават на величието на природата, като нищо друго, освен тихия шум на двигателя не смущаваше всепоглъщащата тишина на усамотеното и в същото време внушително място, високо над пролива Нектакет. Накрая, вече уверен че приятелите му са разбрали стойността на имението, той съобщи:

— И всичко това по закон е мое.

— Твое? — попита един от младежите, не защото се съмняваше, отдавна се беше научил никога да не подлага на съмнение думите на Джулиан и въпреки това се изненада.

— По закон е мое — повтори Джулиан. — В момента е дадено в заем на населението на нос Код, един подарък от майката на майка ми. Било е притежание на семейството ѝ поколения наред и когато изкуфялата старица умря преди пет години, се разбра, че е поставила условие в завещанието си да бъде отворено за народа в продължение на двадесет години след смъртта ѝ. И — добави Джулиан, като погледна намръщено идващата насреща кола, — както виждате, е отворено.

— И след двадесетгодишен срок ти ще го наследиш?

— Не — отвърна Джулиан с явно отвращение не към въпроса, а към бабата, която беше избрала да не остави имението директно на своите наследници. — Ще трябва да го купя. След петнадесет години ще бъде обявено на търг с тайно наддаване, но аз ще предложа най-високата цена.

— Откъде знаеш?

Джулиан вдигна високо едната си вежда, за да изрази изненадата си.

— Има начини да се разбере и аз ще знам. И тогава „Инис Ардън“ ще бъде мой, както трябва да бъде, и аз ще го превърна в един от най-забележителните курорти в света. Старата резиденция ще бъде срината до основи и на мястото ѝ ще изградя луксозен хотел, а там, където сега е ливадата, ще разположа самостоятелни бунгала.

Джулиан реши да започнат разходката из имението, което един ден щеше да му принадлежи, от едно усамотено заливче, което, увери той приятелите си, след време щеше да съперничи на пристанището на Монте Карло като убежище на най-великолепните яхти в света. Пътеката до заливчето минаваше през ливадата.

Питър не продължи с останалите, той остана в ливадата като доброволен пленник на магията от цвят и ухание, която го обграждаше отвсякъде.

Нарциси и маргаритки изпращаха заслепяващи усмивки на залязващото златно слънце.

Природата сама ги беше подредила в някаква божествена хармония. Вдишвайки наведнъж безбройните аромати, Питър разбра, че беше създала и величествена хармония от ухания. Дори и най-силният аромат не надделяваше над нежния мирис на съседното цвете. Лавандула и жасмин, крем и теменуга — всички се смесваха в един опияняващ аромат, в който нежно се вплитаха живителните ухания на гора и море.

Докато Питър съзерцаваше поразителната красота на поляната и вдишваше пропития с уханията на цветовете въздух, той беше завладян от чувства, които бяха толкова силни, колкото и сила му вдъхваха в същия момент. Тук всичко изглеждаше осъществимо. Всички мечти, всички надежди, всички обещания.

И Джулиан щеше да разруши този рай?

Не!

Импулсивната реакция на Питър се превърна в тържествено обещание един час по-късно, когато се разхождаше из резиденцията. Пищно обвита в бледолилава глициния, сградата изглеждаше

величествена и елегантна. Построена с любов и безупречно поддържана, тя се извисяваше на носа като един триумф на изяществото и стила отпреди почти два века, но някои допълнения бяха направени доста по-късно — зала за музика с изглед към запленаващата ливада.

Тя беше дело на баща му. Питър беше сигурен в това. Очевидната любов към дървото — закачливото преливане на годишните кръгове един в друг, майсторското използване на чеповете и извивката, за да се придаде още по-голяма характерност, прецизната изработка на детайлите, изяществото и величествеността бяха безпогрешните белези за изкуството на Томас Ландън.

— Здравей, татко.

— Питър! — Широка усмивка озари небръснатото лице на Томас. Той потри скованите си от артритата ръце в наболата брада и се усмихна отново, този път малко глуповато и извиняващо се, едно мълчаливо признание, че вече не се бръсне всеки ден, защото му е твърде трудно да прави това. Бръснеше се всеки втори уикенд, когато Питър се връщаше у дома. — Аз... не те очаквах. Щях да се избръсна, ако знаех, че ще дойдеш.

— Няма значение, татко! — възкликна Питър, като скри внезапния прилив на тъга, който го заля.

— Мислех, че планиваше да прекараш този уикенд на нос Код?

— Снощи бях там, но... Татко, работил ли си някога в „Инис Ардън“? Днес следобед разглеждах залата за музика и ми заприлича на нещо, което ти си създал.

— Така е. — Томас поклати леко глава, когато старите спомени нахлуха в него. — Аз я изработих, минаха повече от петдесет години оттогава. Как си се озовал в резиденцията, Питър?

— „Инис Ардън“ е отворена за посещения сега. Отидохме там, защото някога е била собственост на бабата на Джулиан по майчина линия.

— Джини — изрече нежно Томас. — Една от дъщерите ѝ се е оженила за някого от Чансълърови, така ли?

— Да, мисля. Джини?

— Вирджиния Елкот Форестър. Тя ми съдейства да получа тази работа. Видяла беседка, която бях изработил в една къща на „Бийкън Хил“ и ми поръча работата в нейния красив дом. Тогава това беше „Инис Ардън“ — сватбен подарък от баба ѝ и дядо ѝ. Съпругът ѝ беше финансист и не му харесваше отдалечеността на нос Код, така че имението се превърна в място, където Джини се оттегляше, когато той беше на път. Децата ѝ учеха в специални пансионни.

— Изглежда си я познавал доста добре.

— Тя беше на четиридесет, аз на двадесет години. Тя беше богата и добре образована, а аз неграмотен и беден. Но тя беше много самотна, обвързана в един безрадостен брак и аз ѝ помагах поне малко. Искан да кажа проявявах се като много добър слушател. Тя говореше, а аз мълчах, но така моята неграмотност не изглеждаше толкова очевидна. Единствената жена, освен Джини Форестър, също толкова мила и смела, която съм виждал през живота си, беше майка ти — каза тихо Томас. Не беше трудно да отгатне безмълвния въпрос в очите на сина си докъде е стигнала връзката между тях двамата.

Той се усмихна топло и уточни:

— Джини и аз изпитвахме голяма обич един към друг — и, да, може би това беше любов, — но ние бяхме от два различни свята. Никога не е имало нищо между нас, Питър.

— Продължихте ли приятелството си, след като завърши музикалната зала?

— Не. Това щеше да бъде много опасно за нея. Практически невъзможно. Малко след като майка ти и аз се оженихме, чух по радиото, че съпругът ѝ е починал. Тогава си помислих, че най-после се е освободила от него и се надявах, че ще може да живее до края на живота си в „Инис Ардън“.

— Мисля, че точно това е направила, татко. — „Обзалагам се, че никога не е била изкуфяла старица, за каквато я представя внукът ѝ с такова презрение.“, помисли Питър. — Умряла е преди около пет години. Поставила е условие в завещанието си двадесет години след смъртта ѝ „Инис Ардън“ да принадлежи на хората от нос Код.

— Сигурно го използват за сватби и за пикници — каза Томас. — Джини вярваше, че „Инис Ардън“ е вълшебно място, което трябва да сподели с другите. Исканше да живее сред неговата магия със

собственото си семейство, но мисля, че нито мъжът ѝ, нито децата ѝ оцениха някога това място.

— И все още не могат да го оценят. Поне що се отнася до внука ѝ Джулиан Чансълър. След петнадесет години, когато имението трябва да се предложи на търг, Джулиан възнамерява да го купи и да го превърне в луксозен курорт. Но аз мисля, че ще го купя вместо него. Мисля, че това е прекрасно място, където бихме могли да живеем.

— Наистина е прекрасно място, Питър — съгласи се Томас. Той знаеше, че едва ли ще е жив след петнадесет години, но очите му се изпълниха с надежда. — Прекрасно място, където да лудуват моите внуци.

Питър се усмихна, когато баща му спомена за внуци. Той искаше някой ден да има свое собствено семейство, но това беше далечна мечта, преди която трябваше да осъществи доста други. След миг предложи:

— Защо не посетим „Инис Ардън“ следващия уикенд? Не искаш ли да го видим отново?

— Да, Питър, искам. Много бих искал да отида пак там.

Десет дни след първото си посещение в „Инис Ардън“ Питър откри, че Джулиан е платил на един студент, за да му открадне копие от теста, на който щеше да се явява. Джулиан нито се срамуваше от постъпката си, нито пък се опита да скрие това. В крайна сметка, той беше Джулиан Чансълър — богат, привилегирован, с пълното основание да се възползва от всеки.

Питър разбра, че повече не може да бъде безучастен свидетел на безобразията на приятеля си. Започна с молба. Помоли го да не мами, просто защото не е правилно. Но когато стана ясно, че Джулиан няма намерение да променя плановете си, Питър спокойно го предупреди, че ако извърши и тази измама, той ще уведоми администрацията за скандалното потъпкване на правилника.

Няколко мига надменните тъмни очи на привилегирования наследник се взираха в лицето на сина на дърводелеца. Джулиан се разсмя радостно и отстъпи, след като дори благодари на Питър, че му е показал грешката.

Но докато изричаше сърдечната си благодарност, Джулиан вече кроеше планове как да съсипе самонадеяния Питър Ландън. Джулиан знаеше как да се добере до Питър: чрез Марси. Беше забелязал, че той я харесва. Джулиан злорадо си помисли, че дори сякаш Питър страдеше повече, когато той се държеше грубо с Марси.

— Трябва да се махна от Джулиан — промълви отчаяно Марси, когато Питър отвори вратата в отговор на плахото ѝ почукване в полунощ. Когато пролетната луна освети красивите ѝ, блестящи от сълзи очи, тя проплака: — Мразя го, Питър, той е толкова себичен, толкова жесток, толкова... различен от теб.

Марси беше хубава, тъжна, изпаднала в беда, а Питър беше млад, мил и внимателен. Той я люби с нежна страст и след това двамата заспаха прегърнати. Когато Питър се събуди сутринта, Марси беше облечена и вече си тръгваше. Тя се извини с една дълга целувка за това, че не може да остане повече и обеща да се върне отново вечерта.

Веднага след заминаването на Марси на вратата почукаха двама училищни чиновници, които твърдяха, че са получили анонимно „сведение“, че Питър е откраднал два образца от тестове и ги е скрил в стаята си. Намериха образците в чекмеджето на бюрото му. Освен това намериха и пари, много повече от стойността на стипендията му, затиснати между дюшеците от страната на леглото, където Марси беше спала.

Свикаха дисциплинарен съвет. Изслушаха показанията на Марси, която категорично отрече среднощното си посещение, по време на което да е подхвърлила образците на тестовете и парите в стаята на Питър. Изслушаха и показанията на Джулиан. Докато правеше признанията си, той изглеждаше сериозно загрижен за приятеля си. Той не скри, че му е било известно за намерението на Питър да открадне образците, за да се подготви за теста и въпреки колебанията си го е направил, и още за парите, които му изчезнали някъде към средата на годината. Той самият предполагал, че е бил Питър, но беше изпълнен от съчувствие и желаел да направи всичко възможно, за да помогне на своя затруднен приятел.

Две седмици преди завършването на първата година в „Харвард“ Питър Ландън беше изключен.

— Въпреки това ще стана архитект, татко — промълви дрезгаво Питър, когато се върна в Конкорд и баща му го прегърна силно с осакатените си ръце. — Ще видиш. Още е твърде рано, за да се опитвам да постъпя в друг университет. Но ти обещавам, че един ден това ще стане. Просто ще намеря някой, който да ми повярва. Ще му разкажа истината, ще обясня какво точно се е случило и ще помоля за още един шанс. Докато това стане, ще работя като дърводелец.

Томас Ландън знаеше, че синът му не е мошеник и крадец. Той знаеше, че Питър се е трудил честно и упорито в „Харвард“, вярваше в таланта му и въпреки това му бяха откраднали мечтата, а Томас не можеше да направи нищо. И независимо от обещанието на Питър да си възвърне мечтата, тяхната мечта, блясъкът, който искреше преди в очите на стареца, представящ си светлото бъдеще на своя син, изчезна и здравето му рязко се влоши.

Томас живя по-малко от година след изключването на Питър от „Харвард“, достатъчно дълго, за да отиде в „Инис Ардън“ много пъти със своя син, но не достатъчно, за да види огромния успех на Питър.

Питър се върна в „Инис Ардън“ три дни след смъртта на баща си. Беше в края на април, почти година след първото му посещение там. Необикновената ливада беше обсипана щедро с ароматни цветове, оцеляла след сковаващия студ на една от най-лютите зими. Нежните цветя се бяха преборили със смъртоносния студ и сега възторжени от триумфалната си победа се бяха устремили към златното слънце.

Питър се върна на омайната ливада, където всичко му се беше сторило осъществимо — всички мечти, всички обещания, всички надежди. Той вдиша от аромата на хилядите храбри цветя и промълви:

— Аз ще стана архитект, татко, и ще купя това вълшебно място. Никога няма да разреши на Джулиан да разруши този рай. Той вече унищожи толкова много. — Питър почувства една нажежена до бяло вълна от ярост да преминава през цялото му тяло. Ярките цветове на ливадата се размазаха пред очите му, но изгарящият го до болка гняв не разми ни най-малко непоколебимата му представа за бъдещето: „Обещавам, татко. Обещавам.“

Няколко години Питър напразно се опитва да продължи образованието си. Отвсякъде отхвърляха молбите му. Все пак накрая ректорът на един малък университет в Средния Запад се съгласи да му даде още един шанс. В края на петгодишното му обучение го считаха за най-забележителния възпитаник на университета. Питър никога не допусна в кариерата си като архитект да приеме проект, при който би се наложило да направи компромис със собствения си вкус, стил и въображение. Благодарение на това постигна слава и богатство, много по-голямо от това, което му беше необходимо, за да е спокоен, че един ден той ще може да обяви най-високата цена на търга за имението.

През всичките тези години Питър често посещаваше „Инис Ардън“ като един от многобройните посетители на имението и с всеки път желанието му да дойде по-бързо деня, в който имението щеше да бъде негово, се усилваше — за да го закриля и цени винаги.

Но съществуваше възможността, независимо от значителното му богатство, имението да отиде в ръцете на Джулиан. Тогава Питър щеше да се опита да спаси резиденцията или поне музикалната зала, построена от баща му. Дървената конструкция можеше лесно да се пренесе на друго място. Но ливадата? Този рядък дар на природата, опияняващия аромат, изящната хармония, на уханния шепот на цветята, гората и морето, какъвто нямаше никъде другаде по света?

Ако „Инис Ардън“ станеше собственост на Джулиан, всичко това щеше да бъде унищожено завинаги.

„Няма да позволя това да се случи“, закле се Питър четири години преди срока за обявяване на търга. Откри най-добрите производители на парфюми в света и ги изпрати на ливадата в края на април. Там те прекараха дни наред, вдишвайки необикновените аромати, запаметявайки многообразието и деликатността на нюансите и накрая се върнаха в лабораториите си, за да се опитат да възпроизведат същото уханье.

След три години трудът им се увенча с успех.

И Питър нарече вълшебния нов парфюм „Промис“.

Няколко месеца преди определения през август срок, когато щяха да бъдат отворени всички запечатани предложения за търга за „Инис Ардън“, Питър възложи на адвоката си да се свърже с адвокатите, които щяха да водят търга. Остана доволен, но не изненадан, когато разбра, че същите адвокати ще представят и

наследниците, участващи в търга — четиримата внука на Вирджиния Елкот Форестър, Джулиан Чансълър и тримата му братовчеди. Джулиан сигурно щеше да успее да „убеди“ някой от своите адвокати да „прегледа предварително“ другите пликове, така че цената, която предложи той да бъде най-висока. Естествено, ако той все още се интересуваше толкова много от „Инис Ардън“.

За Питър нямаше никакво значение дали Джулиан все още иска да притежава имението. Питър желаше тази великолепа собственост за себе си, единствено, за да изпълни обещанието направено пред баща му. Това не беше отмъщение.

Питър предаде запечатания плик с предложената от него цена през юни. Сумата, която той предлагаше, беше доста по-висока от обявената първоначална цена. Питър беше сигурен, че е много по-висока и от сумите, предложени от другите заинтересовани, освен Джулиан. Според правилата на търга, запечатаните пликове трябваше да бъдат изпратени и съхранени до датата на отварянето в кантората на адвокатите на имението в Манхатън — дванадесет часа на обед в сряда, четирнадесети август. В единадесет и четиридесет и пет в този августовски ден Питър и адвоката му лично предадоха нов плик — новата цена беше с двеста хиляди долара по-висока от първоначално предложената от Питър. Той и двамата му адвокати останаха в кантората до отварянето на всички пликове.

Втората цена на Питър беше най-високата. Най-близко до нея беше само предложението на Джулиан с десет хиляди долара по-високо от първоначално предложената от Питър цена. При наличието на това неопровержимо доказателство не беше трудно за Питър да се досети, че Джулиан пак се е опитал да го измами. Питър беше играл хитро, но честно, познавайки противника си и неговите методи на действие.

„Инис Ардън“ беше негов. Питър отпразнува триумфа си, преглеждайки в горещия августовски следобед картотеките с фотомодели на агенциите „Еилийн Форд“ и „Елит“. Надяваше се да намери фотомодел за „Промис“. Тя трябваше да бъде необикновена като самия аромат, да бъде деликатна и в същото време смела, крехка и пълна с вярата, че ще се справи с всички трудности. Питър знаеше, че може никога да не намери такава жена. Той се беше примирил с тази възможност и беше готов да рекламира парфюма просто с красивите

снимки на ливадата, които беше направил през последните четири години.

В един часа след полунощ в задушната августовска вечер Питър стоеше на балкона на апартаментата си в хотел „Плаца“ и си спомняше за своето първо посещение в имението. „Инис Ардън ще бъде мой“, беше обявил самоуверено Джулиан в този отдавна отминал ден.

„Как ли е реагирал Джулиан, след като загуби днес?“, замисли се Питър. Той беше участвал в търга и дори прибягна до измама, но Джулиан Чансълър сега имаше огромна империя от недвижими имоти. Дали действително го вълнуваше ще бъде ли „Инис Ардън“ част от нея? Или бизнесменът в него беше предоволен от дела, който беше получил след продажбата?

„Реакцията на Джулиан няма значение, напомни си Питър Проявявам излишно любопитство.“

Точно в този момент Джулиан изливаше животинската си ярост, възбудена от победата на Питър, само през няколко преки, върху своята ужасена и объркана съпруга.

Съпругата на Джулиан...

От мига, в който за първи път видя красивата жена с огнено златисти коси и уязвими сини очи, сърцето на Питър заби с усещането за откритие. И когато деликатните ѝ пръсти преместиха миниатюрната кукличка на дъщерята до тази на майката, той разбра, че най-после е открил необикновената жена, която му беше необходима. Тя познаваше обещанията на любовта. Тя щеше да разбере значението на „Промис“, храбрата надежда на цветята, които бяха оцелели след най-тежката зима, за да се протегнат към златното пролетно слънце и смелостта на човешките сърца да мечтаят, когато всичките им мечти са разбити.

Питър беше отлетял за Токио сутринта, след бала във „Феърмон“. През последните десет дни той с нетърпение очакваше завръщането си в Сан Франциско, за да позвъни на Стивън Шеридън и да го попита за името на красивата хирург-травматоложка. Сега, току-що пристигнал, той сам узна името ѝ, без да звъни на Стивън, на опашката в супермаркета в Сосалито: Лариса Чансълър.

Според списание „Пийпъл“ Лариса съвсем скоро щеше да стане много богатата бивша съпруга на мъжа, който някога беше разбил

мечтите на Питър. В статията се казваше още, че Джулиан осигурява финансово жената, която вече не желае, за да може тя да се върне към кариерата си на фотомодел.

Питър искаше жената, която беше срещнал във „Феърмон“, да рекламира „Промис“. Но това беше Лариса Чансълър. И той не беше забравил как някога Джулиан беше изпратил една красива и уязвена жена да разруши неговите мечти.

Изглеждаше невъзможно Лариса да е била на бала, за да се срещне с него. И все пак, защо е била там? И защо го беше излъгала коя е, след като е знаела много добре, че след време истината ще се появи на корицата на списание „Пийпъл“. Дали всичко това отново е една прикрита игра, организирана от Джулиан, за да го омагьоса, заинтригува, прелъсти и накрая да го смаже?

Изглеждаше невероятно.

И Питър имаше нужда от нея за „Промис“.

Което означаваше, че просто трябва да я намери.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лариса стоеше до прозореца на хола в апартамента на Елизабет и съзерцаваше великолепието на есенния здрач. Яркосиньото небе беше избеляло до бледорозово, като нежен пастелен екран, на който скупчилите се пернати облаци се открояваха яркобели върху бледорозовото и бяха обкръжени с ореола на прощалната целувка на залязващото слънце.

„Колко е красиво, помисли Лариса. И толкова спокойно.“

В същия момент спокойствието и тишината бяха нарушени от острия вой на минаваща наблизо линейка. За другите сирените може би бяха прозвучали като предвестник на трагедия, но нито усещането за покой, нито нежната усмивка на Лариса не трепнаха от пронизителния звук. През последните две седмици толкова често беше чувала този звук, че той се беше превърнал в символ на сигурността, закрилата и успокоително ѝ напомняше, че там навън има хора, които винаги са наблизо и винаги са готови да помогнат на пострадалите. Да направят всичко, което е в силите на човешките възможности. За Лариса сирените се бяха превърнали в символ на Елизабет и като Елизабет, те бяха приятели.

Пронизителният вой секна изведнъж. Това беше безмълвен знак, че линейката е спряла пред спешния кабинет в медицинския център. Почти веднага нов пронизителен звук изпълни хола — звънесе телефонът. Ако не беше чула току-що сирената, Лариса би предположила, че е Елизабет.

„Въпреки всичко, ще е Елизабет“, реши тя, докато отиваше към апарата.

Но не се обаждаше Елизабет и когато Лариса чу гласа, спокойствието ѝ отлетя безвъзвратно.

— Здравей, Лариса.

„Не“, изкрещя съзнанието ѝ. Този безмълвен писък беше много по-остър отколкото звукът на хилядите сирени и още по-болезнен в своето безмълвие. Нямахше как да бъде повикан хирург травматолог да я спаси. Налагаше се сама да лекува тази рана. „Ти обеща, че ако ти

дам телефонния си номер няма да се обаждаш поне месец. Минаха едва десет дни.“

— Джулиан — отвърна накрая тя.

— Знам, обещах да не ти се обаждам известно време, но не съм получил никакви сметки от теб и исках да се уверя, че си разбрала, че очаквам да плащам всички твои разходи.

— Разбрах това.

— Знам, че си взела почти четиридесет и четири стотачки със себе си, но сигурно вече са ти останали малко.

Почти четиридесет и четири стотачки. Значи Джулиан знаеше точно колко пари беше взела. Винаги изглеждаше толкова небрежен относно парите в чекмеджето на кабинета си, които бяха най-обикновена сума за човек с неговото богатство. Мисълта, че той вероятно е знаел точно колко пари е взимала и кога, премина през Лариса като ледена трънка.

Гласът на Джулиан разби крехкото ѝ спокойствие и сега думите му ѝ напомняха грубо и безсмислено, че тя почти беше свършила парите, взети от бюрото. Мотелът на летище „Кенеди“, купеният в последния момент без никакво намаление самолетен билет до Сан Франциско, шишенцата „Феронат“ и витамини, красивата рокля, която двете с Кристин избраха за обед и снимката в Ню Йорк... Скоро, много скоро тя трябваше или да приеме издръжката на Джулиан, или да намери начин да се издържа сама. Не че имаше някакъв избор: тя щеше да намери начин да се издържа. Вече беше решила, следващата седмица, когато нечие друго лице излезе на корицата на списание „Пийпъл“, да започне да търси. Дори беше помислила, че може да отиде при Сидни да попита за работа — като асистент на Кристин, може би?

— Нямах ли нужда от пари, Лариса?

— Не.

— Добре — каза топло Джулиан. — Разбирам. Не искаш нищо от мен, не искаш да имаш нищо общо с мен, нали? Как бих могъл да те обвинявам за това? Но, скъпа, искам да знаеш, че ми липсват, ти и нашата любов, и ме прекарвам всяка секунда от живота си, като се опитвам да се изправа с лице срещу недостатъците си и да ги превъзмогна. Въобще ли не ти липсвам, Лариса? Не чудовището, в което се превърнах, а мъжът, който се влюби в теб?

„Това действително ли са двама различни души, Джулиан?“, запита се тя. „Не се ли беше облякло чудовището в нежност, за да ме прелъсти да изневеря на всички обещания, които съм си дала?“

— Лариса?

— Трябва да вървя, Джулиан.

— Окей — съгласи се тихо той, насилвайки се да звучи унило и примирено, въпреки въодушевлението, което го обзе заради прозвучалия страх в гласа ѝ. Тя наистина много се страхуваше от него и от властта му над нея. „Добре, помисли той. Чудесно.“ Той продължи на глас за Лариса: — Разбирам. Съжалявам. Обичам те, Лариса. Довиждане.

Колко илюзорна беше вярата ѝ, че действително е станала по-силна. Колко наивно беше да се възхищава на спокойния залез с надеждата, че това спокойствие някога може да бъде и нейно. Гласът на Джулиан беше дал воля на сълзите и на болката и безмилостно бе удавил наивните ѝ илюзии в грубата истина. Тя отново и отново се увери, че никога не е била обичана. Била е само притежавана, завладявана и предавана.

Лариса се опита да спре рукналата от сърцето ѝ река от болка, да я прогони с великолепия залез, със спомена за успокояващите сирени и обещанията, които си беше дала, утрешният ден да е много по-добър от днешния. Но слънцето вече се беше скрило. Розовото и златното бяха избелели в сиво и предишните щастливи бели облаци бяха насечени от мрачни черни линии като захарен памук накъсан на конци от лакоми пръсти.

Облаците ги нямаше, сирените мълчаха и реката от болка така я повлече, че Лариса вече се давеше и нямаше сили да си представи утрешния ден.

Трябваше да усмири непрекъснато надигащите се води поне малко. Но не се чувстваше достатъчно силна. Имаше нужда от помощ. Цяла армия травматолози или...

Малко алкохол? Да, това щеше да свърши работа. Ако можеше да избяга поне за малко. Да се понесе над буйната река като пухкав облак. Лариса знаеше, че този облак не го очаква нищо добро, но тя имаше

нужда да се понесе, да се стопли за миг от златните целувки на слънцето.

Тя влезе в кухнята и изведнъж се уплаши при мисълта, че в апартамента на Елизабет може и да няма алкохол. О, сигурно имаше. Трябваше да има. Поне нещо приготвено за гости.

Лариса отваряше като обезумяла шкаф след шкаф без никакъв резултат и вече започна да си мисли, че явно ще ѝ се наложи да напусне апартамента, за да намери нещо за пиене. Благодарение на „Пийпъл“ и някои вестници беше твърде вероятно да я разпознаят. Лариса можеше да се усмихне, нали? И да се измъкне с нещо остроумно, от рода на това, че празнува събитието? Може би — но наистина ли тук нямаше никакъв алкохол? Това израз на безкомпромисната любов от страна на Елизабет ли беше в крайна сметка?

„Само една чаша, Лизи, моля те. Обещавам, че ще я изпия много бавно.“

Последно преравяше шкафа над хладилника, когато откри съкровището, което така отчаяно търсеше. Бутилката „Курвоазие“, която беше подарила на Елизабет за двадесет и първия ѝ рожден ден стоеше там едва начената, както почти пълните бутилки бърбън, уиски и джин. Тънките ѝ пръсти трепереха, докато несръчно напълни една чаша с бърбън и след това чашата се разтресе, когато я поднесе към устните си, за да отпие една голяма глътка.

И след това още една.

„Вълшебство“, помисли тя, усещайки да я облива приятна топлина по цялото тяло, един смел и способен войн в битката срещу болката. Питието притъпяваше остриите, нанесени като с нож удари по раненото ѝ сърце, притъпяваше ги и след няколко мига те щяха да бъдат напълно забравени. На устните се появи усмивка, но изчезна при вида на кухнята след нейното тършуване. Приличаше на бедствена зона, чекмеджетата бяха издърпани, шкафовете зееха като безмълвно и ужасно доказателство за нейното отчаяние.

Тя беше толкова отчаяна, изпитваше такава болка заради Джулиан. „Заради Джулиан?“, попита един глас дълбоко в нея. „Ще му забраниш ли да продължава да властва над теб? Ще предадеш ли още веднъж себе си заради него.“

Нямаше смисъл да спори с този глас. Лариса знаеше, че той казва истината. Разбира се, след още една глътка бърбън, след още една чаша той щеше да заглъхне и въобще нямаше да се чува. А може би не. Гласът беше много силен. Дали наистина излизаше от нея. От някое здраво, любящо кътче в сърцето ѝ, което още вярва в нея и ѝ има доверие, въпреки собствените ѝ предателства? Или това беше глас отвън, гласът на някаква далечна памет, глас с тъмносини очи, които сякаш разбираше.

„Какво разбира Николас Чеиз?“, раздразнено попита онази част от нея, която искаше да отпие още малко уиски.

— Той знае много — прошепна нежно Лариса. — Той знае много за мен, за нещата, пред които не искам, но трябва да се изправя лице в лице.

„Можеш да се обадиш винаги, Лариса“, беше казал той.

Тя погледна графика на дежурствата в хирургията на таблото до телефона. Ник не беше дежурен тази вечер, но дали радиотелефонът му щеше да бъде включен? Елизабет винаги държеше своя включен. А ако не е, можеше да избере номера, който беше записан с молив до името му. Личният му телефонен номер, който не фигурираше в нито един указател и който Елизабет никога не бе ползвала, защото това щеше да бъде прекалено дръзко нахлуване в личния живот на Ник.

Лариса реши да позвъни по радиотелефона, но не и на домашния му телефон. Ако той не отговореше на позвъняването, тя нямаше да използва втория номер.

— Вълшебният дракон Дафни се понесе смело към блестящата дъга — прочете тихо Ник на почти заспалия си син. Джастин лежеше в скута му, малкото му спящо телце се беше притиснало към баща си и устните на Ник нежно галеха кичурите златна косица, докато четеше приказката преди лягане.

Когато радиотелефонът на Ник иззвъня, сините очи на Джастин се отвориха по-скоро любопитни, отколкото тревожни.

— О, татко. В болницата имат нужда от теб?

— Сигурно. — Ник се пресегна за радиотелефона, но преди да погледне осветения циферблат първо го показва на вече напълно будния си син. Това беше една весела игра, която винаги играеха. Джастин

прочиташе изписаните на циферблата цифри и казваше на баща си кой го търси. Това беше много повече от игра, разбира се. Това беше начин Ник да споделя със сина си часовете, в които бяха разделени. Ник никога не беше водил Джастин в болницата — синът му беше прекалено малък и техният живот прекалено личен — но му я беше описал до най-малките подробности и в представите на Джастин това беше едно място, където баща му се чувстваше щастлив.

— Кой има нужда от мен, Джаси?

Джастин знаеше наизуст телефонните номера на кабинетите в болницата, откъдето най-често търсеха Ник. Но комбинацията от седем цифри, която святакаше на електронния екран му беше абсолютно непозната.

— Не знам, татко. Кой?

— Е, нека видим. — Ник веднага разпозна номера, който Джастин никога не беше виждал. Елизабет често се беше обаждала от домашния си телефон, но обикновено късно вечер, много след като Джастин е вече заспал. Често се случваше тя да е главен дежурен, а той резервен и Елизабет да му позвъни, защото току-що са й съобщили за пристигането на пациент, който ще има нужда и от двамата. — Това е Елизабет.

— Хубавата лекарка, която работи с теб?

— Да. Хубавата лекарка, която работи с мен — отвърна Ник и се усмихна на сина си, въпреки че всъщност беше малко обезпокоен от обаждането. Винаги беше казвал на Елизабет и на другите си колеги да не се притесняват да му позвънят дори и да е свободен по график. Всички останали никога не се притесняваха да му се обадят, но Елизабет никога не беше правила това досега. — Най-добре да отида да й позвъня. Така че, защо да не те завия, сънливко?

— Добре.

— Добре — повтори нежно Ник, вдигна Джастин от скута си и го постави в леглото, където го очакваше Мистър Мечо. Ник подпъхна пухкавия юрган около момчето и мечето, целуна нежно Джастин по бузата и изгаси лампата, преди да пресече коридора, за да влезе в своята спалня и да позвъни на Елизабет.

— Лариса? Обажда се Ник Чеиз. Отговарям на позвъняването на Елизабет.

— Не е звъняла Елизабет, а аз — призна Лариса. — Направи грешката да ми кажеш, че ако някога имам нужда да поговоря... но може би не се обаждам в подходящо време...

— Не е било грешка, Лариса, и времето е подходящо — увери я Ник. След това попита с окуражаващи нотки в гласа: — Кажи, какво става?

Лариса не можа да отговори веднага. Изведнъж беше завладяна от чувство на благодарност и облекчение.

— Лариса?

— Да, тук съм. — Тя си пое дълбоко въздух. — Става това, че Джулиан се обади, а това, което в момента става, е, че гледам няколко бутилки алкохол. Засега съм изпила малко бърбън, но смятам да изпия всичкия.

— Но не искаш. Мислиш, че имаш нужда от него, но не искаш да го изпиваш.

— Да. Точно така — отвърна тихо Лариса. — Изпитвам нужда, но не искам да го изпивам. Мисля, че това, което най-много искам, е да не позволявам на Джулиан да ме принуждава да правя това.

— Джулиан ли те кара да пиеш?

— Не — призна тя със сериозен глас. — Не е виновен Джулиан за това. — „Моя е вината, че му позволих да направи това, че му вярвах много повече, отколкото на себе си, че бях толкова заслепена от необходимостта да бъда обичана, че постепенно се предадох цялата.“ — Аз съм отговорна. Ако трябва да обвинявам някого, то трябва да обвинявам само себе си. Това ли трябваше да кажа?

— Не, ако не е така.

— Е, така е. Аз съм виновна. Сигурно от мен зависи да намеря начин да се измъкна от това, нали?

— Винаги ли си се измъквала с алкохол?

— Не! Всъщност рядко пиех, а преди брака почти не докосвах алкохол. Не е ли странно това? Избягвах пиенето от страх да не изгубя контрол над себе си, а сега се обръщам към него. — Лариса попита, без да се опита да прикрие смущението в гласа си: — Защо правя това?

— Защото пиенето е един от начините човек да се владее. Защото когато пиеш, най-последно можеш да овладееш болката.

— Ти май наистина знаеш, Ник, нали?

— Това, което знам, Лариса, е, че ти ще се справиш.

— Наистина ли? — Лариса зададе въпроса рязко, за да прикрие объркването си от това, че той така бързо отхвърли въпроса за себе си и опита ѝ да се доближи до него така, както той се доближаваше до нея. Но най-вече ужасно се разочарова и ужасно се уплаши от това, че той толкова бързо изгуби интерес към нея, като ѝ заяви, че съвсем скоро ще се оправи, а тя се чувстваше смъртно ранена. — Това звучи страшно леснопостижимо, докторе. Страшно просто.

— Няма да бъде лесно, Лариса. Не казвам, че ще бъде — отвърна спокойно Ник. — Но истината е, че имаш шанс. Не си пила през целия си живот. Наясно си защо пиеш. И най-важното, знаеш защо не искаш да пиеш. Нали така?

— Да. Но ме боли, Ник, боли ме. И това, което искам най-много е, болката да се махне. Как да постигна това?

— Като се опиташ да разбереш защо те боли.

— И по този начин болката магически ще изчезне?

— Не съществуват вълшебства, Лариса. Но като разбереш защо те боли, ти ще си възвърнеш част от загубената власт върху самата себе си. Това ще увеличи способността ти да направиш самостоятелен избор. Ти знаеш това. Вече ми каза толкова много. Ако оставиш болката да властва над теб, тогава ти винаги ще бъдеш нейна жертва. Сериозно се съмнявам само в теб да е вината за болката, която изпитваш сега, но ти си отговорна и можеш изцяло да поемеш отговорността за начина, който ще избереш да се пребориш с нея.

— В този момент искам да я превъзмогна като избягам от нея. Много искам това — добави тихо тя като смръщи вежди при вида на зейналите шкафове. — Не искам да съм толкова отчаяна, но съм. Не мога да мисля, да анализирам, нито да се опитвам да разбера каквото и да било в това състояние. Нещо много силно в мен ме принуждава да избягам. Как да успея да не се поддам на този зов, Ник? Ти как го правиш?

Лариса съжали за втория въпрос в мига, в който го зададе. Зададе го на себе си, не към него и все пак беше толкова очевидно, че неизвестните за нея пътища за борба със самия себе си, които ѝ бяха толкова необходими, той познаваше на базата на своя собствен опит.

Лариса имаше нужда от помощта на Ник, от неговите знания, от неговия опит. Но той прекалено ясно ѝ даде да разбере, че не желае да говорят за него. Тя вече подозираше, че знае в какво Ник е намерил

спасението. Някъде по дългия път на тази борба великолепият синеок лекар е открил, че може да дави своята болка не в алкохол, а в удоволствия.

Ник не отговори веднага. Неговата ситуация беше толкова различна от тази на Лариса. Освен това самият той никога не беше последвал съвета, който току-що ѝ даде. Разбира се, че се беше опитал да открие причините за своята болка и да ги разбере. Въпреки че ги презря, след като ги осъзна, той пак потърси спасението в алкохола. И това беше неговият собствен избор, защото тогава той не беше отговорен за никой друг, освен за самия себе си.

Когато Ник пиеше, той просто нямаше причина, за да не прави това. Когато спря да пие, направи го заради безценното, наранено момче, което се нуждаеше от всичко, което той беше длъжен да му даде. Беше много лесно да спре да пие заради Джастин. Това беше решение, родено от обичта му към детето, което не му коства никакви усилия. Но в същото време му беше трудно, защото мъчителната болка продължаваше да живее в него и нито за миг не го напускаше неударимото желание да избяга от нея.

— Тичам, Лариса — отвърна накрая той. — Тичам колкото бързо мога и докдето ми стигат силите — и след това още няколко мили по-нататък, докато толкова се изтощя, че не мога да мисля, да чувствам, дори и да дишам. Не съм сигурен, че това ще подейства и на теб и не ти препоръчвам да тичаш посред нощ по улиците на Сан Франциско, но...

— Мисля, че може да ми подейства. — В гласа на Лариса прозвуча нежният полъх на надеждата. — Спортувах непрекъснато, докато работех като фотомодел. Спомням си какво блажено спокойствие ме обхващаше след най-изморителните тренировки. Това е много полезно предложение, Ник. Благодаря — какво беше това? Радиотелефонът ти ли?

— Да. — Беше номер, който ако Джастин беше видял, веднага щеше да разпознае: реанимацията. — По-добре да отговоря и след това пак ще ти се обадя.

— Не е нужно да ми се обаждаш след това, Ник — каза смело Лариса. — Време ми е да се залавям за работа.

— Сигурна ли си?

— Да. Веднага щом си кажем „дочуване“ ще започна да тичам на място, докато капна от умора.

Ник се засмя топло, после каза сериозно:

— Обади се, когато искаш, Лариса.

— Благодаря ти, Ник. Наистина ми помогна.

Изглеждаше толкова лесно, докато разговаряше с Ник. Думите му бяха мъдри и тихият му глас успокоителен. Но сега, когато спасителното въже беше прерязано и тя остана отново сама в кухнята срещу зеещите врати на шкафовете, напомнящи за отчаянието ѝ, срещу бутилките алкохол, наредени предизвикателно на плата? Преодолявайки внезапно надигналата се в нея паника, Лариса бавно и отмерено затвори всички шкафове. След това си пое дълбоко въздух и върна бутилките в скривалището им под хладилника.

„Ето“, помисли победоносно тя, докато измиваше чашата, която беше използвала. Победа — само дето силата на болката не намаля въобще, а все по-силно крещеше в нея и страхотната необходимост от облекчение напомняше на Лариса колко е крехка. Тя бързо подсуши чашата и напусна кухнята, за да отиде в просторния хол и да спортува до изтощение.

Докато дърпаше завесите, реши да спортува на музика и се отправи към компактдиска на Елизабет. Въпреки че приятелката ѝ беше подновила техниката си с модерен компактдиск, тя не беше изоставила своите — техните — любими парчета от миналото. Всички стари, но добри мелодии бяха записани върху малките блестящи сребърни дискове; слънчевите песни за романтичното лято на „Бийч Бойс“, любовните на Барбара Стрейзън, „Бийтълс“, „Патси Клайн“ и така необходимата ѝ в момента енергична музика на „Ролинг Стоунс“.

„Ролинг Стоунс“, реши Лариса. Избра единия от двата диска на „Хот Рокс“, нагласи звука, премести се в средата на стаята и започна да танцува.

Танците винаги бяха предпочитания от нея начин за спортуване, но много отдавна не беше танцувала така — нито въобще беше спортувала.

Слабата фигура на манекен, която беше поддържала по време на брака си, не беше онова здраво жизнено тяло от дните, когато беше

фотомодел. Слабостта ѝ беше резултат на неспокоен живот, малко храна и много нерви. Някога беше поддържала в идеална форма тялото си, а сега? Сега, бързо, толкова бързо дробовете и мускулите ѝ се задъхаха от болка.

„Но това е добре“, помисли тя и започна да се движи още по-енергично. Защото точно както Ник ѝ беше обещал, тази физическа болка сякаш заглушаваше писъците на сърцето ѝ.

Телефонът извъня по средата на „Джампин Джек Флеш“. Докато намаляваше звука, преди да вдигне слушалката, Лариса предположи, че най-вероятно е някой съсед, недоволен от силния шум. Не, опроверга се тя, музиката не звучеше толкова високо, а и жилищният блок беше с добра шумоизолация.

Трябваше да е или Елизабет, или Ник. Не вярваше да е отново Джулиан.

Който и да се обаждаше, тя трябваше да отговори, защото ако звънеше Елизабет и никой не вдигне слушалката, тя щеше да се притесни.

— Ало?

— Лариса? Стивън се обажда.

— О... здравей... Стивън.

— Здравей. Добре ли си? Звучиш малко задъхана.

— Не във форма, за да бъдем точни — Лариса изрече това на един дъх и се задиша често, за да регулира дишането си. — Спортувам. — Направи още една необходима пауза. — Елизабет не е тук.

— Знам. Всъщност трябва да разговарям с теб. Така че защо просто да не говоря само аз, а ти да слушаш, докато си успокоиш дишането. Как ти звучи това?

— Добре!

— Виж, току-що ми се обади Питър Ландън — архитектът, който проектира института. Има намерение да рекламира един нов парфюм тази пролет и търси фотомодел.

— Архитект... рекламира парфюм?

— Казва, че това е дълга история, която аз не знам, но мога да те уверя, че Питър ще си свърши добре работата. Ще наеме най-добрите специалисти да работят за него и ще настоява за качество и перфектност на всяка цена.

Лариса си спомни прецизно изработения макет на института и попита:

— Без никакви компромиси?

— Така смятам. Както и да е, той търси фотомодел, който да представя новия парфюм и прочел в „Пийпъл“, че може би ще подновиш кариерата си. Доколкото разбрах, той те е видял на бала, забелязал е, че си разменяме усмивки и ми се обади, за да разбере дали не може да те намери чрез мен. Не бях сигурен дали ще си съгласна да му дам телефонния ти номер, но му обещах да ти се обадя и да ти оставя неговия, за да му позвъниш, ако си заинтересована. Ако не си, мога да му се обадя и да му кажа това.

Дишането на Лариса вече беше спокойно, гласът ѝ също, когато отвърна:

— Не вярвам, че той иска това, Стивън. Сигурна съм, че иска да разбере дали не познавам някой, който да е подходящ.

— Не. Напълно съм сигурен, че този някой, който иска, си ти.

„Аз съм напълно сигурна, че не иска мен“, помисли тя. Не беше възможно да я иска. Няма да я поиска. Въпреки това дъхът ѝ отново се учести, когато попита:

— Имам усещането, че ти го харесваш?

— Много. И така, да ти дам ли номера му?

— Да. Благодаря.

Преди да избере номера на Питър, Лариса си помисли за архитекта, който беше толкова преуспяващ, че имаше пари да инвестира в пускането на нов парфюм на пазара. Едно начинание, което тя знаеше, че е едновременно много скъпо и ужасно рисковано. Тя знаеше причината за успеха на Питър Ландън — беше видяла макета на института все пак — но си задаваше въпроса: разумно ли беше от негова страна да отделя от времето си за такова рисковано начинание. Дали на света действително му е необходим нов аромат? Дали Питър беше открил нещо толкова неповторимо и специално, че жените да изоставят любимите си парфюми, за да опитат от него? Или просто щеше да го сполети съдбата на повечето нови парфюми — купища енергия и пари, от които после не остава и следа, защото ароматът толкова лесно се забравя, че просто изчезва безследно?

Е, това беше проблем на Питър Ландън и той бледнееше в сравнение с нейния. Питър явно я беше видял от разстояние във

„Феърмон“. Лицето ѝ е било огряно от меката светлина на кристалните полилеи, а погледът му може би е бил леко разконцентриран от шампанското. И той беше видял колажа от най-известните ѝ рекламни снимки в „Пийпъл“, публикувани заедно със снимката в „Ле Сирк“, на която изглеждаше почти сияеща.

Някога Лариса Локсли беше талантива актриса. Някога тя можеше да накара великолепните си сини очи да заблестят оптимистично, като че ли наистина вярва, че светът е пълен с безброй чудни възможности. Но не и сега. Вярно, че идеалното ѝ тяло беше слабо като на манекен и още можеше да изрази с великолепните си устни предизвикателна усмивка, но тя вече не можеше да накара сините си очи да запламтят с надежда. Беше ѝ отнело две седмици, за да успее да се подготви за особено важната снимка в „Ле Сирк“ — едно насилствено представление, което ѝ отне и последната капка енергия и воля. Тя не беше в състояние нито да го повтори, нито да го издържи.

Питър Ландън щеше да се разочарова, когато види изплашените ѝ, уязвими сини очи. Но човек, като този известен архитект, за когото най-важното беше болницата да е уютно и приветливо място за пациентите, най-вероятно щеше да скрие своето разочарование и много тактично да намери погледа ѝ за много прочувствен, но не съвсем подходящ за неговия парфюм.

Освен това... възможно ли беше Джулиан да стои зад всичко това? Питър беше надарен архитект, а Джулиан притежаваше цяла империя от сгради. Лариса никога не беше чувала Джулиан да споменава името на Питър, нито ако съдеше по макета на института Питър някога беше проектирал нещо за Джулиан. Но сигурно те се познаваха.

Джулиан Чансълър никога не бе възлагал на Питър Ландън проект на сграда, но дали не го беше наел сега, за да го изпрати при Лариса с възбуждащото желанието предложение за чудесна работа? Тя, разбира се, нямаше да получи работата. Според инструкциите на Джулиан Питър щеше тактично — или не толкова тактично — да я отхвърли. И всъщност Джулиан щеше да се подиграе с наивността ѝ, че дори само си е помислила как отново може да бъде фотомодел. Щеше да разбие малкото останала вяра с надеждата да я принуди да приеме издръжката му в крайна сметка.

„Приятел или враг е Питър Ландън?“, запита се Лариса. Стивън явно харесваше и уважаваше Питър, което беше достатъчно силно поръчителство, все едно дадено от Елизабет, но...

Лариса леко въздъхна и си обеща веднага, щом приключи разговора, независимо какъв ще е изхода от него, да танцува до изтощение.

— Мистър Ландън? Лариса Локсли е на телефона. — Локсли, не Чансълър. Тя умишлено се представи с моминското си име. Ако Питър действаше по поръчка на Джулиан, това можеше да доведе до няколко такта неловко мълчание.

— Здравей, Лариса — отвърна Питър, без да направи пауза. Гласът му звучеше приветливо. — Питър е на телефона. Благодаря ти, че прие да ми се обадиш. Обясни ли ти Стивън защо искам разговора с теб?

— Във връзка с някакъв нов парфюм, който трябва да се рекламира.

— Точно така. Търся фотомодел и прочетох в броя на „Пийпъл“ от тази седмица, че възнамеряваш да се върнеш към кариерата си на фотомодел. Помислих, дали не бихме могли да се срещнем и да обсъдим възможността да се появиш в рекламата на парфюма.

— Може — съгласи се предпазливо тя.

— Добре. Кога ти е удобно?

— Напълно съм свободна. — „Свободна?“. Думата се завъртя няколко пъти в съзнанието на Лариса. „Свободна? Истината не е ли, че си вързана здраво в затвора на спомените и болката?“ Тя повтори тихо: — Напълно свободна.

— Е, добре, какво ще кажеш за утре? Проектантската ми кантора е на „Юниън Скуеър“, но всичко свързано с парфюма работя в имението ми в Сосалито.

— „Имението ти?“, отекна в Лариса. Новината за архитект, който пуска на пазара нов парфюм, беше достатъчно поразяваща, но да се движи това начинание за мултимилionни долари от едно имение?

— Защо да не се срещнем в Сосалито? — предложи тя.

— Чудесно. Да ти изпратя ли лимузина и да организирам обяд тук?

— Не... благодаря ти и за двете. Ще карам сама и наистина не е необходимо да обядваме.

След като приключиха разговора, Питър се усмихна топло, замислен за нея. Беше доловил в гласа ѝ тази вечер интригуващата смесица от смелост и уязвимост, която го беше запленила на бала, необикновената комбинация от деликатност и смелост, която му напомняше за гордите предизвикателни цветя от ливадата в „Инис Ардън“. Усмивката му помръкна, когато си помисли за клопката, която ѝ поставяше, като не я предупреди, че вече са се срещали. Но това му беше необходимо. Той искаше да разбере дали искрено ще се изненада, когато го види, или изненадата щеше да бъде престорена, защото тя е знаела през цялото време кой е той — защото е била изпратена от Джулиан да разруши неговите мечти.

Питър страшно много се надяваше на следващия ден да бъде свидетел на първия вариант — тя да се изненада съвсем искрено, че се среща именно с него.

След като приключи разговора, Лариса се усмихна и се остави на крилете на фантастичната си мечта да поднови кариерата си на фотомодел. Този чуден полет беше кратък, както и усмивката ѝ. Дори интересът на Питър Ландън към нея да беше съвсем искрен, той щеше да остане разочарован, когато види Лариса и издайническите ѝ сини очи отблизо. А ако Питър работеше за Джулиан? Изходът щеше да бъде същият. Той щеше да ѝ каже, че е неподходяща. В крайна сметка щеше да може поне бързо да избяга, без да се мотае с някакъв неловък обяд.

Но какво щеше да стане, ако това беше клопка. Ако Джулиан я причакваше в имението?

Ужасяващите въпроси мигновено пренесоха мисълта на Лариса към примамващите бутилки алкохол в кухнята. Цялата трепереща тя направи няколко импулсивни стъпки към тях, но успя да се спре по някакъв начин и се обърна към уредбата... и след миг се понесе във вихрен танц в ритъма на „Сетисфекшън“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Доктор Чеиз се обади току-що — съобщи секретарката на Елизабет, когато тя се върна в кабинета си от клиниката. — Казах му, че ви очаквам всеки момент.

— Поръча ли да му се обадя?

— Искате да се види с вас. Ще бъде в кабинета си през следващия един час.

— Тогава аз съм там, ако ме потърсят.

— Каза, че и той може да дойде тук.

— Няма нужда. Аз ще отида.

Беше много по-добре да изкачи по стъпалата един етаж и да измине трите дълги коридора, застлани с линолеум, които разделяха нейния кабинет от този на Ник, отколкото да го чака напрегнато в кабинета си. Движението ѝ даваше възможност да се опита да се освободи от нервното напрежение, което пулсираше в нея. „Всъщност, искам да ви види“, беше казала секретарката ѝ. Защо трябваше да я вижда Ник? Какво беше това, което не можеше просто да бъде обсъдено по телефона?

Елизабет имаше поне един възможен отговор на този въпрос — това, което се беше случило между тях в стаята за отдых на хирургическото отделение в деня, когато Дени умря. Стотици хиляди пъти си беше представяла как обсъждат случилото се през онази сутрин. Докато репетираше наум какво ще говори, Елизабет направи тревожното откритие, че собственият ѝ сценарий се променя с всяка репетиция и понякога е пълен с негодувание, друг път с извинение. И когато дните станаха седмици и стана пределно ясно, че тя и Ник никога няма да обсъждат случилото се онази сутрин, Елизабет реши, че това е за добро.

Бяха изминали пет седмици от тогава и през това време двамата с Ник се бяха борили неведнъж за спасяването на нечий живот. Понякога успяваха, понякога не, но както винаги оперираха в съвършено безмълвна хармония. Ник беше много любезен и в същото време много резервиран.

Но сега, дали Ник беше решил след толкова много време, че все пак трябва да обсъдят онази сутрин? Дали този разговор нямаше да бъде едно предисловие към разговора за нещо друго — болезнено очевидния факт, че те просто не си допадаха и никога нямаше да се нагодят един към друг? Дали щеше да я попита мислила ли е да си търси работа някъде другаде? Или щеше да бъде по-деликатен, като ѝ спомене, че случайно е чул за някаква чудесна работа и дори благородно да ѝ предложи да се обади, за да я препоръча?

— Здравей.

— О, Елизабет — отвърна Ник и стана от бюрото си. — Здравей.

— Джейн ми каза, че си искал да ме видиш.

— Да. — Ник смръщи вежди. — Казах ѝ, че аз също мога да дойда при теб.

— Знам. Вървеше ми се. — *„Още ми се върви... тича ми се... защото, о, как не искам да чуя любезното ти предложение да напусна.“*

Елизабет не побягна. Тя просто се вдърви, смрази се, когато Ник тръгна от бюрото си към нея, понесъл в ръката си напечатано на машина писмо. Дали не беше от някой колега от източното крайбрежие, който имаше отчаяна нужда от хирург, специализирал едновременно рядката комбинация от травматология и трансплантация.

Ник се спря на прилично разстояние и протегна силната си талантива ръка, в която държеше писмото към Елизабет. Тя го взе, но дори не го погледна. Вместо това гордите ѝ очи смело се вираха в неговите и предизвикателно го подканяха: *„Ти ми кажи какво пише в него, Ник.“*

„Какво става, Елизабет?“, Ник си зададе този въпрос загледан в нейните великолепни и в същото време тръпнещи от страх зелени очи. Каквото и да я притесняваше, продължителното мълчание сякаш още повече го усилваше, така че той заговори:

— Пристигна вчера следобед. Покана за участие в Международния конгрес по трансплантационна хирургия. Ще се проведе в Париж, през февруари. Организационният комитет на конгреса иска програмната реч да бъде чернодробна трансплантация от жив донор, и освен това искат представяне на тънкостите както в имунотерапията, така и при трансплантацията. Помолиха ме да

подготвя програмната реч и Стивън се съгласи да разработи въпросите, свързани с имунологията, и се замислих дали не би приела ти да направиш представяне на бъбречна трансплантация. — Ник замълча, изненадан от чудната промяна в красивите очи. На мястото на страха се появи приятна изненада и сияйна радост. Той усети, че потъва в изумрудените очи, потъва все по-навътре и няма никакво желание да се измъкне оттам. Но си припомни, че беше решил никога и по никакъв начин да не злоупотребява с тяхната прелест. — Ще трябва да направиш преглед на литературата по въпроса, както и на нашия опит тук. Не е малко работа, но мисля, че ще ти е интересно, а и си струва да участваш на конгреса. Поемат всички разходи и ще ти бъде платен хонорар, разбира се.

Ник млъкна и сега беше неин ред да говори, но всички въпроси, които се въртяха в обърканата глава на Елизабет бяха напълно неподходящи за задаване. „Наистина ли искаш аз да направя това, Ник? Ще бъдеш ли спокоен, ако аз представям теб и твоята трансплантационна програма на този престижен конгрес?“

Тези въпроси бяха много важни и в същото време не можеха да бъдат зададени, но те бледнееха пред въпроса, който ѝ пречеше да се концентрира: „Ник, за какво мислеше, когато ме погледна мълчаливо? Имаше толкова нежност в очите ти. Приличаше на любов... и за един прекрасен миг видях в тях и копнеж, и тъмносиньо желание.“ — Този поглед вече беше изчезнал и синьото беше станало студено и любезно както винаги. Ник я чакаше търпеливо да му отговори.

— Каза, че конгресът е през февруари? — пророни накрая тя.

— Да, започва с програмната реч на шестнадесети вечерта. Пада се в неделя. Самият конгрес продължава до четвъртък на обед, двадесети февруари. Аз смятам да се върна веднага, след като конгресът се закрие, но ти, ако искаш, можеш да останеш повече в Европа. Стивън се надява да остане по-дълго и да посети някои от големите имунологични центрове, а, струва ми се, че беше казала, че родителите ти са за една година в Англия.

— Там са. Ще ги посетя на Коледа, но ще бъде чудесно, ако мога да ги видя отново през февруари.

— Това означава ли, че искаш да отидеш в Париж? Не е необходимо да ми отговаряш веднага, разбира се, но трябва да уведомя организационния комитет не по-късно от началото на идната седмица.

— Ще ти отговоря веднага, Ник — „Лесно мога да отговоря на въпроса ти... но как бих искала да узная твоите отговори на моите въпроси.“ — Искам да отида в Париж. Благодаря ти.

Беше великолепен есенен ден. Лариса искаше да почувства полъха на лекия бриз, идващ от залива и затова, преди да премине по моста „Голдън Гейт“ към Сосалито, тя свали всички прозорци на колата на Елизабет. За прическата си щеше да се погрижи като стигне в Сосалито или просто щеше да остави великолепната си червеникаво златиста грива разрошена от вятъра. Така изглеждаха калифорнийските момичета — свежи и естествени. Може би точно този вид ще е най-подходящ за свежия и жизнерадостен нов парфюм на Питър Ландън.

Упътванията, които Питър ѝ беше дал, я отведоха безпогрешно до сградата на бизнес центъра в Сосалито, непосредствено до пристанището. Лариса остана права за миг и просто наблюдаваше с възхищение необикновено красивата сграда. Явно творение на Питър Ландън, реши тя — едно тържество на качеството, елегантността, изящството и стила.

Всичко, което тя не беше.

Офисът на Питър се помещаваше в пентхауса. Преди да влезе в асансьора, Лариса се огледа в едно от многобройните огледала във фойето. Тънкото ѝ тяло и оплетената ѝ от вятъра червено-златиста копринена коса изглеждаха добре, можеше да се каже съблазнителни. Може би, ако търсеше за реклама на своя аромат калифорнийско момиче, Питър Ландън щеше да ѝ разреши да сложи слънчеви очила, за да скрие уплашените си и уязвими сини очи.

Блажени са вярващите и тяхно е...

Лариса въздъхна, натисна копчето на асансьора и когато той се отвори пред още по-многобройните огледала във фойето на пентхауса, тя отиде до вратата и натисна звънеца, без нито за миг повече да се бави пред някое от тях.

— Здравей, Лариса.

— О — прошепна тя, когато очите ѝ срещнаха познатите гористо зелени очи. Те бяха също толкова прелъстителни и приканващи на ярката дневна светлина, както и под мекото осветление на кристалния

полилей и този красив мъж с коса с цвят на среднощни сенки беше не по-малко прелъстителен и елегантен в обикновените си дрехи, както и в копринения смокинг. — Ти.

— Аз — призна Питър. Облекчението му от съвсем искрената ѝ изненада беше огромно. Изненадата в очите ѝ изчезна само след няколко секунди. След това на нейно място, вместо очакваното от Питър негодувание, се появи явно одобрение.

— Не трябваше да се представям за хирург травматолог — предположи тихо Лариса. — Не изглеждаше особено убедително, нали?

— Напротив, изглеждаше — увери я Питър. — Въобще не се усъмних. Сякаш разбираше това, за което говореше.

— Е, най-добрата ми приятелка е истински хирург травматолог.

— Разбирам. — Питър се усмихна с нежна и сексапилна полуусмивка. — И така, заповядай. Разхвърляно е, но аз се опитвам да се убедя, че поддържам някакъв принцип в този хаос.

Пентхаусът на Питър действително беше разхвърлян, но това беше енергичният безпорядък на съзидателната страст, а не безгрижното последствие от безразличния мързел. Навсякъде бяха пръснати скици, набързо нахвърляни ескизи, плод на внезапно вдъхновение, красиви проекти, които очакваха последната намеса на Питър, за да оживеят. Имаше купища завършени проекти и безброй малки макети на сгради в строеж, множество сложени в рамки и още толкова, на които им предстоеше да бъдат рамкирани, снимки на произведения на изкуството, които вече бяха изградени. И въпреки привидната бъркотия, сякаш всичко се подчиняваше на някакъв вътрешен ред, тънък и грациозен.

Елегантният пентхаус на Питър с изглед към залива беше толкова различен от грандиозния пентхаус на Джулиан Чансълър на Пето авеню. Той винаги беше проявявал абсолютна непоносимост към безпорядъка. Изисканото обзавеждане беше разточително и луксозно и никога не помръдваше и на милиметър оттам, където го бяха поставили дизайнерите. По мебелите никога нямаше нито прашина, нито петънце. Стилната и неумолима стерилност, която Джулиан беше настоявал да съществува в техния дом — в техния живот, като че ли освободи Лариса по-лесно от страданието. Как Джулиан щеше да

изтърпи безпорядъка от игрите на деца, разхвърляните играчки? Въобще нямаше да го понесе.

„За разлика от Питър“, усети, че си казва наум Лариса, без да съзнава нежната усмивка, която беше докоснала устните ѝ при тази мисъл. За сега, без съмнение, децата на Питър бяха неговите сгради, но никак не ѝ беше трудно да си го представи обграден от истински малки същества. Той щеше да се радва повече от тях на бурните им лудории. И тя беше абсолютно сигурна, че той с гордост и любов ще окачва на стената всяка рисунка, създадена от малките им ръчички.

— Какво мислиш? — попита внимателно Питър, обхванат от желанието да узнае какъв невидим образ беше докоснал устните ѝ, за да заиграе по тях това прелестно щастие, а в очите ѝ да заблести пламък, идващ някъде много дълбоко от самата нея.

— Какво? О — пророни тя, — струва ми се, че се наслаждавах мълчаливо на безпорядъка. Харесва ми.

— И на мен.

Холът, в който влязоха, беше ярко осветен от златните есенни слънчеви лъчи, които се усмихваха отвън. Лариса смело насочи погледа си право в неговия, без да скрива пред умолителните тъмнозелени очи разочарованото синьо доказателство за многото претърпени нещастия и предателства. Лариса остана така, излагайки очите си почти на показ, без да крие нищо, нито дори да се опита да го направи — защото изведнъж ѝ се прииска да свърши с това колкото се може по-скоро. Искаше нейните фантазии да престанат да възбуждат желанието ѝ да се върне към кариерата на фотомодел, надеждата, че тя би могла да бъде дори и една малка частица от чудната съзидателна страст, която я заобикаляше.

Питър ѝ отвърна с топла усмивка.

— Наистина се надявам ти да рекламираш „Промис“.

— Промис! — повтори Лариса.

Той се засмя.

— Очаквала си нещо като „Калифорнийска мечта“ или „Блестяща любима“ или „Звезда“?

— Да, струва ми се. Но „Промис“ ми харесва. — *Харесва ми топлината, която се появява в гласа и очите ти, когато го произнасяш.*

Питър беше планирал да проведе един кратък разговор с нея, да се увери, че споменът му за жената, която видя във „Феърмон“, не му е погодил номер, но вече знаеше, че не е и нямаше търпение да узнае отговорите на особено важните въпроси. Ще харесали Лариса аромата на парфюма? Ще може ли да го разбере и да повярва в него така, както той вярваше?

— Да видим дали наистина „Промис“ ще ти хареса? — каза той и ѝ подаде една малка стъклена ампула, която извади от джоба на ризата си.

Деликатните пръсти на Лариса се затрудниха с отварянето, но само за миг и тя допря отвор на ампулата в китката си.

— О — прошепна Лариса, вдишвайки от забележителния парфюм. — О, Питър, прекрасен е.

„Прекрасен, романтичен, пълен с надежда, помисли тя. Все чудесни неща, които нямат нищо общо с мен. Ще си купя от този парфюм и ще бъда окрилена от надежда, просто като го ползвам, но съм напълно неподходяща да го рекламирам. Съвсем неподходяща“, помисли тя, като вдигна очи, за да срещне тъмнозелените, които сякаш не споделяха това мнение — а трябваше, освен ако...

„Колко ти плаща Джулиан, Питър?“, замисли се тя и нещо в нея изкрещя от болка. „Колко курорта ти е обещал да проектираш, че успяваш да изиграеш толкова убедително ролята си и дори си щастлив от това, че «Промис» ми харесва?“

— Джулиан стои зад това, нали?

— Джулиан? — Питър изглеждаше истински изненадан от внезапното ѝ обвинение, изненадан, но не виновен. Но имаше още нещо в учудените му очи, една дълбока тъмна сянка, която Лариса не можа да разгадае. — Не. Не стои.

— Но ти го познаваш.

— Познавах го за малко преди петнадесет години, когато и двамата бяхме първокурсници в „Харвард“.

Питър следеше спонтанността на реакциите ѝ също толкова внимателно, колкото и тя неговите. Или беше много добра актриса, или не знаеше абсолютно нищо за някогашната връзка между Джулиан Чансълър и Питър Ландън. Не че Джулиан би споделил тази история със съпругата си. От негова гледна точка това беше нещо съвсем

обикновено, поредният победен и забравен неприятел. В края на краищата не мечтите на Джулиан бяха разбити толкова жестоко.

— Не съм говорил с Джулиан, откакто бяхме в колежа. И те уверявам, Лариса, че той няма нищо общо с решението ми ти да бъдеш фотомодела на „Промис“.

— Тогава не разбирам защо искаш аз да бъда модела — изрече тихо тя, почти на себе си. Почти веднага ѝ хрумна другата възможна причина и красивото ѝ лице се навъси замислено. — Джулиан може да не стои зад това, но го правиш заради него, нали? Защото съм била негова съпруга и това ще привлече внимание?

— Не. — „Фактът, че си била съпруга на Джулиан, беше огромна спирачка за мен.“ — От мига, в който те видях на бала започнах да мисля как да те съблазня, за да те накарам да излезеш от операционната достатъчно дълго, за да направим няколко фотосеанса. Причината, заради която искам ти да си фотомодел на „Промис“, Лариса, си самата ти.

— Старата и обрелена аз? — попита нежно тя, все още невярваща, въпреки усмихнатите му и в същото време сериозни зелени очи.

— Старата и обрелена ти, да. Ти си зряла, Лариса, а това е важно, Лариса, защото това е аромат на зрелостта, не мислиш ли? За мен „Промис“ не е за широко отворени и наивни очи. Той е за малко помъдри, които осъзнават трудностите и пораженията в живота и въпреки това са оптимистични и пълни с надежда.

— Да — съгласи се Лариса, това беше „Промис“. Но тя не беше такава. О, да, тя познаваше много добре трудностите и пораженията в живота. Но не виждаше ли Питър, че е изпълнена единствено с безнадеждност и страх?

— Мисля, че парфюмът ти харесва — каза нежно Питър, отправил поглед към обърканите ѝ сини очи. — Но ти изглеждаш несигурна в нещо.

— Наистина ли мислиш, че аз съм подходящия фотомодел за „Промис“?

— Знам, че си.

Тя разтърси озадачена златните си копринени коси, които винаги бяха обагрени с ослепителни червени пламъци, но сега блестяха и от огнените милувки на есенното слънце.

— Знам, че си — повтори Питър нежно и настоятелно. Той имаше нужда от нея за „Промис“, но изпитваше още по-голяма нужда и страх тя да не изчезне от живота му. — Имаш ли агент, с когото трябва да се свържа?

— Не.

— Добре. Тогава да обсъдим условията на договора още тук и сега.

Лариса толкова много искаше да повярва на това, което прелъстителните тъмнозелени очи виждаха в нея и също така толкова много искаше да сподели с него страстта, която той явно изпитваше към този необикновен аромат.

— Добре — отвърна смело тя, все още невярваща, неспособна — не, не изпитваше ни най-малкото желание да каже „не“ нито на Питър, нито на „Промис“.

— Добре — Питър посочи един стол и предложи: — Защо не се настаниш удобно и да ми кажеш кои условия са важни за теб?

Двамата седнаха и тя започна несигурно:

— Ами... искам да бъда Лариса Локсли, а не Лариса Чансълър.

— Дадено. Казах ти: искам те заради теб самата. И така, Лариса Локсли, какво ще искате?

— Стивън ми каза, че възнамеряваш да пуснеш на пазара „Промис“ следващата пролет?

— Последната седмица на април.

— Значи, кога ще започнеш рекламата?

— Същата седмица. — Питър предположи предпазливо: — Сигурно искаш да измине колкото се може повече време от появяването ти на корицата на „Пийпъл“ до следващото ти появяване по страниците на списанията?

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам. С риск да се повтори отново ти казвам, че те искам заради самата теб. Ще бъда доволен да пазя участието ти в пълна тайна до самото пускане на рекламата, ако това те устройва.

— Да. — „Защото ако Джулиан не знае, съответно няма да може и да се намеси.“ — Моля те.

— Имаш го. — Питър се усмихна. — Какво още?

— Ами... — Имаше само още едно нещо, което едва ли е минавало и през ум на Питър, че е от голямо значение за нея. Съдейки

по статиите в „Пийпъл“, той без съмнение си мислеше, че тя съвсем скоро е подписала документите за развод, които са я направили една от най-богатите жени в Америка. Дали това означаваше, че той очаква тя да работи безплатно? Не, увери Лариса сама себе си, разбира се, че не. Тя се усмихна безгрижно, като че ли задаваше този въпрос от празно любопитство. — Възнамерявате ли да ми платите, мистър Ландън?

— Разбира се, мисис Локсли. Нека да решим този въпрос. От справка, която направих, разбрах, че топ моделите получават около десет хиляди долара на ден.

— Да — съгласи се смело Лариса, въпреки че в същото време сърцето ѝ се смрази в очакване на следващите му думи, които той сигурно щеше да каже: „Разбира се, ти не си топ модел сега.“ Тя знаеше, че Питър Ландън ще намери някакъв деликатен начин да каже това, но знаеше също, че тези думи трябва да бъдат изречени. Истината си беше тази все пак и бизнесът си беше бизнес.

— Това добре ли е? — попита накрая Питър. — Теб устройва ли те по десет хиляди долара на ден?

Когато Лариса разбра, че Питър ще премълчи факта, че тя вече не е топ модел, застиналото ѝ от страх сърце запрепуска в луд галоп от благодарност.

— Лариса?

— Да, това е добре — отвърна тя с учудващо спокоен глас, въпреки че мислите ѝ препускаха неудържимо, като сърцето ѝ. Колко дни ще трябва да работи, за да се освободи от Джулиан завинаги? — Колко работни дни си запланувал, Питър?

— Още не съм решил точно. Засега съм обмислил само снимачните сеанси за рекламите в списанията. Запланувани са за третата седмица на февруари. — В отговор на очевидната изненада на Лариса, че сеансите са определени толкова отрано, Питър обясни: — Въпреки че не бях сигурен, че ще намеря подходящ фотомодел за „Промис“, знаех че ако все пак намеря, ще искам снимките да бъдат направени от Емили Русо Адамсън. Тя има огромно желание да работим заедно, но тъй като очаква скоро първото си бебе, се споразумяхме за тези дни през февруари — в нейния дом в Лос Анжелис.

— Емили Русо Адамсън? — На Лариса ѝ беше много добре познато името на известната фотографка. Беше виждала поразителни

фотоси, които Емили беше правила на различни знаменитости през годините, включително и най-новите ѝ и забележителни снимки на красивата и загадъчна принцеса на Уелс. — Тя наистина е най-добрата.

— Това са моите намерения за „Промис“, Лариса. Само най-доброто — каза тихо Питър.

По страните ѝ изби мека розовина. Очевидно той включваше и нея в тази категория. Почувства се щастлива от това и в същото време малко притеснена. Питър бързо я измъкна от неловкото положение, като се върна на въпроса, който обсъждаха.

— Както и да е, ще има най-малко пет снимачни дни за рекламата в списанията и повече, ако се наложи. Възможно е да реша да направя и няколко телевизионни клипа. Така че мисля да се съберат някъде между петнадесет и двадесет и пет дни.

— Възможно ли е да се договорим за не по-малко от двадесет пълни дни?

— Разбира се. Това означава ли, че ще ми помагаш с идеи при изготвянето на рекламите, ако не мога да запълня всичките двадесет дни със снимки?

— Да. — След миг на явно колебание Лариса предложи смело: — Ще бъда щастлива да ти помагам с идеи за рекламите, дори и да запълним времето със снимки, Питър.

— Страхотно — той бързо успокои смелите и в същото време неуверени сини очи. Усмихна се нежно и добави: — Ще те държа в течение, Лариса. Всъщност, ако разполагаш с време, днес, след като приключим с договарянето, мога да ти покажа материалите, с които разполагаме досега.

— Ще ми бъде приятно.

— Добре. И така, нека довършим с договарянето. Има ли още нещо, което искаш да обсъдим?

— Не. Това е всичко.

— Е, тогава аз искам едно последно уточнение. Искам да подпишеш изключително споразумение с мен.

— Какво означава това? — Лариса, разбира се, знаеше отговора: това означаваше, че колкото мил и чудесен да беше Питър Ландън, колкото и различен да изглеждаше от мъжете, които тя винаги беше привличала, той искаше да я притежава — това, което всички мъже бяха искали.

— Това означава, че си съгласна да не снимаш за никой друг през периода на договора — отвърна Питър изненадан от въпроса, но много повече изненадан и притеснен от внезапната острота в гласа ѝ и безпокойството в искрящите ѝ сини очи. — Искам да започнем със споразумение за една година с възможност за подновяване.

— Означава ли това също, че ще имаш думата за това как ще се обличам през цялата година? И че не мога да си подстрижа косата или да наддам нито грам?

— Не! Не означава нищо такова. Искам заедно да решим как ще бъдеш облечена за рекламата, но как ще се обличаш през останалото време зависи само от теб. А що се отнася до косата ти, ще приема всяка дължина и прическа, която ти избереш и, тъй като ми отказа обяда днес, надявам се да ти е неудобно да отказваш за в бъдеще, така че нямам никакви намерения да те подлагам на диета. — Питър замълча, усмихна се нежно и каза: — Във въпроса ти имаше някакъв подтекст, Лариса. Нещо те притеснява. Моля те, кажи ми какво е то?

— Не желая да бъда притежавана.

— Повярвай, аз също мразя да бъда притежаван. Уверявам те, че нямам такова намерение. Мисля, че просто чувствам „Промис“ толкова абсолютен, че искам фотомодела за него да бъде абсолютно свързан с „Промис“. — Питър замълча. Необичайно за себе си взе много бързо едно трудно решение, защото всъщност то не беше толкова трудно: — Но ако за теб е важно да не подписваме изключително споразумение, тогава просто ще минем без него.

— Не — отвърна Лариса, взела своето трудно решение не побавно от него: — Ще се гордея да бъда абсолютно свързана с „Промис“. Ще съм щастлива да подпиша договор за изключителни права.

— Сигурна ли си?

— Напълно сигурна.

— Благодаря ти — каза топло той. — И така, ще кажа на адвокатата ми да изготви договор, по силата на който ти си съгласна да бъдеш фотомодел единствено за „Промис“ в срок от една година с възможност за подновяване. Тъй като 1992 година ще бъде високосна, ако смятаме една календарна година, ще се получи нещо като от първи октомври до първи октомври и сумата ще бъде три и шестстотин и шейсет, вместо три и шестстотин и петдесет.

— Три и шестстотин и шейсет?

— Триста шейсет и шест дена по десет хиляди долара на ден.

Три и шестстотин и шейсет беше три милиона шестстотин и шейсет хиляди долара. Той щеше да ѝ плаща за всеки ден от годината, независимо дали тя работеше. Това беше от вида договори с изключителни права, които топ моделите подписваха, но...

— Лариса?

— Да, това е окей — пророни накрая тя. — Така е добре.

— Имаш ли адвокат, на когото да изпратя договора?

— Да. Казва се Марк Джанингс. Мисля, че дори нося визитната му картичка в чантата си. Питър, можеш ли да кажеш на адвоката си да оформи така договора, че изрично да се подчертае, че Марк получава десет процента от цялото количество?

— Разбира се. — Всичко беше уредено. Лариса щеше да бъде модел за „Промис“. — Искаш ли сега да видиш материалите събрани до момента за рекламата, Лариса? Можем да го броим за един от твоите бъдещи двадесет дни, ако желаш?

— О, не, Питър, за мен ще е удоволствие.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стаята в пентхауса на Питър, приютила съзидателната енергия и страстта отдадени на „Промис“, беше голяма колкото хола и също толкова разхвърляна. Имаше някакъв невидим ред в този хаос и Питър я поведе в последователна обиколка, от концепцията за рекламата, до скиците за шишето на парфюма и фотосите на втория план за рекламите в списанията, но когато Лариса започна да разглежда един по един фотосите, сякаш стария професионален жар се върна в нея.

С желание и нетърпение. „Ще разпознае ли ливадата в «Инис Ардън» в мига, в който види снимката?“, запита се Питър. „Беше ли й показал Джулиан вълшебното място, което някога беше искал да разруши?“. Ако беше, Лариса със сигурност щеше да го разпознае и тогава щеше да се наложи да се върнат на темата за Джулиан, а Питър не искаше това — не още. В очите й имаше такъв страх и уязвимост, когато произнесе името на Джулиан. Питър се закле, че някой ден ще й разкаже за всичко, което се беше случило между него и Джулиан и се надяваше Лариса да сподели същото от своя страна. Но Питър не искаше това да става днес. Той чувстваше, че още е прекалено рано и прекалено болезнено за Лариса да говори за съпруга, който повече не я желаше.

Питър щеше да узнае много скоро дали Лариса ще разпознае ливадата. Въпреки притеснението си той стоеше отстрани, изчаквайки я да стигне до фотоса.

Когато я видя, Лариса като че ли изведнъж изпита нужда да се приближи колкото може по-близо до тази красота. Реакцията й беше толкова естествена, по лицето й не премина сянка на съмнение и Питър въздъхна облекчено, като продължи да наблюдава с тиха радост как погледът й за първи път попада върху вълшебната ливада.

Първо тя просто я погледна и сините й очи се изпълниха с удивление. Докато се навеждаше, за да я види по-отблизо, един дълъг кичур от огнено златистата й копринена коса се спусна пред лицето, забулвайки очите и размазвайки картината пред нея. Подчинявайки се на импулсивно бликналото в нея нетърпение, тя бързо хвана с едната

си ръка непокорния кичур, а с другата съответния от другата страна и с изящни движения ги завърза на тила си. Сега, след като вече нищо не ѝ пречеше, за да вижда картината, и ръцете ѝ бяха свободни, деликатните ѝ пръсти се пресегнаха към снимката, за да докоснат нежно, внимателно, с тръпнещата любов прошепнати целувки, приканващите цветя.

Питър знаеше, че това не е достатъчно, Лариса искаше, изпитваше нужда да се приближи още повече до ливадата. А той изпитваше нужда да я заведе там. Това беше удивително откритие, защото заедно с него дойде и желанието да повярва на някого, след като много години не беше вярвал, откакто повярва на Джулиан. И желанието да се довери, да довери най-скритите си неща — сърцето си, тайните си, мечтите си — на обичта на някой друг.

„Много искам, Лариса, помисли Питър. Готов съм и много искам. Но виждам, че сега си наранена, крехка и предпазлива и знам, че трябва да mine известно време, преди да можеш да си позволиш отново да повярваш. Но на мен можеш да ми вярваш, Лариса. Никога няма да те нараня. Повярвай ми...“

Лариса се обърна към него и като в отговор на мълчаливия зов на сърцето му за един чуден миг великолепните ѝ сини очи сякаш казаха: „Аз ти вярвам, Питър.“

След това сияещото синьо изведнъж се изпълни със смут и тя измести поглед от него към снимките, които държеше в ръцете си.

— Това ли е мястото, откъдето е „Промис“!

— Да. Това е ливадата в едно имение на нос Код. Едва в края на април ще разцъфне отново в пълната си красота, така че ще използваме тези снимки за фон на тези, които ще направим с теб.

— Нямах нужда от мен — каза тихо Лариса, без да вдига очи от фотоса с ливадата.

— Не, имам.

— Да? — попита тя, когато най-последно вдигна погледа си към него.

— Да. Имам нужда от теб.

Настъпи още един чудесен миг, в който удивителните послания на неговото сърце заблестяха незасенчвани от нищо в нейните очи, които сякаш разбираха и приветстваха поканата на неговия поглед да споделят своите желания и мечти.

След това, само с едно движение на дългите красиви мигли, мигът рязко се прекъсна и красивите очи необяснимо загубиха приветливото си вълшебство и се изпълниха с безпокойство и страх. „Имам нужда от теб.“ Думите на Питър бяха изречени толкова нежно, но въпреки това тези думи събудиха спомена за жестокия мъж, чиято маниакална себичност се изразяваше в това да я притежава и унищожаваше.

Докато Питър се взираше в изпълнилите се изведнъж с такъв страх очи и почувства, че тя е готова в следващия миг просто да се обърне и да изчезне, сърцето му прошепна властно: „Не тръгвай, Лариса. Остани и раздели «Промис» с мен. Остани и раздели с мен всички обещания и всички мечти.“

Питър изрече с най-спокойния глас, с който някога беше говорил на боязливо взрелите се в него очи:

— В този момент, Лариса, това, от което имам нужда, е да ми кажеш имаш ли някой предвид за дизайнер на дрехите ти за рекламата. Имам списък от имена — всички известни топ дизайнери — но не съм достатъчно запознат със стила им на работа, за да съм сигурен, че ще избера най-подходящия за нашите нужди. Предполагам, че си работила с почти всички?

Първо долови тревожната нежност в гласа му, след това обърна внимание на думите и заедно със срещата със зелените му очи дойде и потвърждението: „Питър Ландън и Джулиан Чансълър са двама много различни мъже.“ Каквато и да беше причината, заради която Питър си мислеше, че тя му е необходима за „Промис“, сега той търсеше нейното мнение за дизайнер... и зелените очи й казваха съвсем ясно, че той имаше нужда и ценеше нейното мнение.

— Всъщност, Питър, познавам човек, който мисля, че ще свърши чудесна работа. Казва се Кристин Ендрюс. Работи в града в един бутик, наречен... — Съзнанието на Лариса се изпълни с топлите приветливи благоуханни образи от „При Сидни“. — Ти си проектирал „Сидни“ нали?

— Да. Там ли работи Кристин?

— Да. Въпреки че в бъдеще ще прекарва все по-малко време там и ще бъде повече у дома, за да моделира и шие. Тя наистина е много талантилива.

— Тогава ще разговарям с нея, за да видя дали моето предложение ще я заинтригува — каза Питър. Но след това реши да предложи на Лариса да проведе разговора, тъй като искаше тя да се чувства възможно по-тясно свързана с „Промис“. — Искаш ли ти да разговаряш с нея?

— Да — отвърна тя с топла усмивка. — Много бих искала...

— Какво...? — попита нежно Питър в желанието си да узнае какво беше предизвикало прелестната усмивка.

— Всъщност с Кристин се познаваме от колежа. Имахме една обща мечта. Някой ден аз да представям дрехи, които тя е моделирала. Говорихме за това, когато се срещнахме отново преди шест седмици, но до днес тази мечта изглеждаше невъзможна.

— Но сега ще се сбъдне.

— Да — отвърна мило Лариса. Тя погледна Питър замислено и след това подканена от приветливия тъмнозелен поглед попита още по-мило: — Но нали идеята на „Промис“ е точно тази? Как в крайна сметка неосъществимите мечти стават възможни.

— Надявам се, Лариса. — Питър искаше да каже много повече, но той трябваше да бъде внимателен с тази предпазлива и красива жена. Накрая просто изрече: — Сега, след като толкова леко разреши въпроса с дизайнера на облеклото, искаш ли да ми кажеш мнението си за дизайн на шишето за парфюма. Дотук съм се спрял на решението да изсека едно-единствено цвете в кристала и листото му да бъде капачката. Нищо не излезе с опитите ми да направя букет от цветя, детайлите се загубиха — но тъй като е ливада и ароматът е смесица от много цветя, една от възможностите е да се направят няколко различни по дизайн шишета. Мисля, че това ще направя, ако не мога да реша, да решиш — че едно цвете е най-доброто. — Питър посочи към едно разположено наблизко претрупано канапе. — По-добре седни. Имам скици на всяко цвете от ливадата, така че това сигурно ще отнеме време.

Преди Питър да ѝ предаде скиците, тя реши да ги прегледа веднъж общо, за да си създаде обща представа и след това да ги огледа внимателно една по една.

Но беше прегледала едва пет скици, когато каза:

— О, Боже. Страхувам се, че ще трябва да се дисквалифицирам като съдия. Трябваше да се досетя, че ще стане така. Видях ги на

снимките, разбира се.

— Видя ги?

— Незабравките.

— Имаш особено отношение към забравките?

— Харесвам ги. Толкова са деликатни и пълни с вяра.

Лариса вдигна поглед и Питър забеляза, че необикновеният яркосин цвят на очите ѝ беше в същия необикновен яркосин тон на цветята, които тя харесваше толкова много. Питър разбра, че тя самата не правеше тази връзка — и, разбира се, истинската връзка между красивата жена и деликатните и пълни с вяра диви цветя беше много по-дълбока от великолепия цвят. Това беше едно сходство на духа, една храбра решимост да оцелееш, да се пресегнеш смело към златните слънчеви лъчи въпреки студовете и всичките трудности на земята.

— Значи си безнадеждно пристрастна — каза нежно Питър на красивата забравка.

— Безнадеждно.

— А какво ще кажеш за скицата? Добре ли е изобразено цветето?

— Мисля, че е много добре. Така ли ще изглежда, когато се изсече в кристала?

— Точно така — „Ще изглеждат точно така“, поправи се на ум Питър. Решението беше взето. Щяха да бъдат забравките.

Когато Елизабет се прибра в апартамента в единадесет часа вечерта, тя беше посрещната от сияещата Лариса и стъклена ампула с парфюм.

— О, Лариса — прошепна тя веднага щом видише от аромата. — Чудесен е.

— Нали? Казва се „Промис“ и поради някаква напълно неизвестна причина Питър иска аз да го представя като фотомодел в списанията и евентуално в клинове, ако реши да го рекламира по телевизията.

— Не мога да си представя, защо точно на теб се е спрял — пошегува се нежно Елизабет и добави откровено със сериозен тон: — Мисля, че ще бъдеш чудесна, Лара.

— Надявам се.

— Знам, че ще е така — каза въодушевено Елизабет и уверените ѝ очи погледнаха настойчиво плахата синева в погледа на Лариса.

— Благодаря. Е, както и да е, ще разберем това през април, когато излязат „Промис“ и рекламите. — Тя наклони глава на една страна и каза тихо: — Питър се съгласи да пази участието ми в тайна дотогава.

— Заради Джулиан.

— Да. Въпреки че не обясних конкретната причина на Питър. Но, разбира се, тази е. Ако Джулиан не знае, няма да може да се намеси. — Лариса вдигна рамене. — Може би не е справедливо да мисля, че ще се опита да ми попречи, но...

— Но това е твоя работа, Лариса, не е работа на Джулиан — прекъсна я твърдо Елизабет. — Това, което правиш, него не го интересува. Разкажи ми всичко, моля те.

— Ами... напълно съм сигурна, че Кристин ще моделира дрехите, с които ще съм облечена в рекламите. Обадих ѝ се рано тази вечер и се уговорихме утре да обядваме заедно, за да обсъдим това. — Лариса се поколеба за миг и добави: — След което започвам да си търся апартамент и кола.

— Стига! Вече си имаш апартамент и кола. Пътуването ти до Сосалито днес беше първото истинско изпитание за колата ми от седмици наред, без да броим кратките пътувания „При Сидни“. — Очите на Елизабет заискриха весело, когато продължи: — Наистина се чувствам много виновна, че не я извеждам по-често да размърда малките си колелца. И като заговорихме за вина, чувствам се още по-виновна по отношение на втората спалня, докато ти не дойде, тя беше напълно пренебрегната.

— Но, Лиз, не мислиш ли, че вече ти гостувам прекалено дълго? Направо ти се натрапих.

— Ако присъствието ти тук беше натрапване, сигурно щеше да ми се стори прекалено дълго. Но на мен ми е много хубаво да си тук, Лара. Моля те, не се премествай, заради мен. Премести се, ако имаш някаква друга причина, нужда от повече уединеност или по-малко сирени. Не е необходимо да ми изтъкваш причини — само не се премествай, като си мислиш, че аз искам това.

Лариса не искаше да се премества. Сирените ѝ бяха станали приятели, а що се отнасяше до усамотеността... поради натоварения

график на Елизабет, тя наистина имаше предостатъчно време, за да бъде сама със себе си и да води отчаяната си битка с болезнените спомени. Пълната самота наистина щеше да бъде още по-голямо изпитание на емоционалната ѝ стабилност, но защо трябваше да подлага на изпитание нещо, което вече знаеше, че е крехко и нестабилно? Щеше да бъде прекрасно да остане тук, в спалнята. Щеше да я украси със снимките на ливадата, които Питър ѝ подари, и тя щеше да се превърне в нейния малък свят, изпълнен с обещания.

— Но твоето спокойствие и интимния ти свят, Лизи?

— Обещавам да ти кажа при поява и на най-малко смущение.

— Е, тогава, бих искала да остана, ако ми позволиш да плащам половината сметка за всичко.

— Окей.

— Окей.

Беше повече от „окей“ и за двете и те си казаха една на друга това с усмихващи се очи.

— Въпреки това мисля да си купя кола — каза накрая Лариса. — Да покарам своята, за да я пораздвижа, е едно, а многобройните мили друго. Може да ми се наложи да пътувам много често до Сосалито и обратно. Питър казва, че би искал да присъствам на обсъжданията по рекламата.

— Знам, че Стивън много харесва Питър — каза Елизабет. — Изглежда и ти го харесваш?

— Да. Много е мил. — „Мил“, замисли се тя. Симпатичните и мили мъже винаги бяха привличани от Елизабет, не от нея. „Почакай малко. Нима си въобразяваш, че действително си привлякла много милия, много сексапилен, много талантлив и направо чудесен Питър Ландън?“, попита я един вътрешен, скептично настроен глас. „Е, не, имам предвид, че ме иска за фотомодел на парфюма му. Поради някаква неизвестна причина. Да, но ми се стори, помислих си, имах чувството, докато ме гледаше, че в погледа му имаше и още нещо.“ „Една покана да отидеш с него в прекрасната тъмна гора?“, подразни я гласът. „Продължавай да си мечтаеш.“

— Като говорим за симпатични мъже — започна Елизабет.

— Да? — веднага я окуражи да продължи Лариса, облекчена да се избави от неприятния вътрешен диалог. — Като говорим за симпатични мъже?

— Е, днес този основно симпатичен, искам да кажа, необременен от непоправими недостатъци, Николас Чеиз, ми предложи да направя важно научно представяне на един много престижен форум през февруари в Париж. — Елизабет повдигна леко рамене. — Тълкувам това като израз на доверие.

— Сигурна съм, че го тълкуваш правилно, Лиз. — „Точно както съм сигурна, че Николас Чеиз е симпатичен — с големи недостатъци. Не, че колкото и да са големи могат да възпрат прекрасната и щедра Елизабет.“ — Ще дойде ли и Ник в романтичния Париж?

— Той ще прочете програмната реч. — Елизабет се усмихна на приятелката си. — Нека да не отиваме толкова далеч, Лара.

Докато лежеше в тъмнината на спалнята, в която утре щеше да окачи снимките на вълшебната ливада, Лариса си мислеше за трите млади жени, които някога бяха първокурснички в „Бъркли“ — преди дванадесет години. Лариса усети проблясъците на надеждата, които се опитваха да се приютят сред раните в сърцето ѝ. Там вече имаше място за момичето, чиито изумрудени очи си бяха представяли как ще стане лекарка и ще се влюби, там имаше място и за момичето със светло теменужени очи, което плахо ѝ беше споделило своята мечта да стане моделиер.

Лариса се изпълни с надежда за мечтите на Елизабет и Кристин.

А за нея самата? Имаше ли надежда за щастлив завършек на нейния самотен, лишен от любов живот?

„Може би“, помисли смело Лариса. Защото в крайна сметка „Промис“ беше за това как невъзможните мечти се превръщат в реалност.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

*Сан Франциско,
декември, 1991 година*

— Ето скиците, които съм направила досега.

— О, Кристин — прошепна Лариса. — Прекрасни са, толкова надежда и романтика има в тях. Мисля, че са направо идеални. И Питър ще ги хареса. Всъщност, защо да не му ги покажем веднага? Сигурна съм, че той е в офиса си, на „Юниън Скуеър“.

— Ти върви, Лариса. — Кристин се усмихна. — Като виждаш купищата платове и скиците, пръснати из цялата къща, сигурно се досещаш, че имам още страшно много работа.

Очите на Кристин се усмихваха и тя изглеждаше много пощастлива и спокойна, отколкото в оня августовски ден, когато Лариса я видя за пръв път след толкова години. Въпреки това Лариса попита:

— Нали не ти създавам проблем с роклите за „Промис“, Кристин? Не си претоварена, нали?

— Чувствам се чудесно. Много ангажирана може би, но със сигурност не претоварена. — Кристин посочи два топа червен и зелен флиц, който седеше много не на място сред коприната и сатена, очакващи да се превърнат в елегантни вечерни рокли. — Трябва да свърша още няколко рокли преди коледните балове, но в момента най-неотложният ангажимент, чийто краен срок трябва да спазя на всяка цена, е за коледното представление в кварталното начално училище.

— Защо са ангажирали теб?

— Видях един афиш за училищния празник на Деня на благодарността, на който бяха поканени всички желаещи, и някакъв вътрешен импулс ме накара да отида. Празненството истински ми хареса, децата бяха толкова ентузиазирани и развълнувани! — но не можех да обърна внимание на костюмите им. Както индианците, така и заселниците бяха много раздърпани и им липсваха ключовите атрибути — шапки и накити за главата. След седмица отидох при директорката на училището. Предложих ѝ да поправа костюмите за

следващата година, но тя ми каза, че костюмите за коледното представление са дори още по-износени.

— И така, ти обличаш наново цялото училище? — попита Лариса закачливо, загледана в огромните топове филц, макарите сребърен и златен ширит и малките найлонови торбички, пълни със златни пайети.

— Мисля, че ще е честно да кажа, че съм водач на отбора. Имам много помощници — от майките и учителките. — Кристин леко се намръщи, когато погледна незавършените костюми. — Както и да е. Представлението е на двадесет и първи — следващата събота, но репетицията е на осемнадесети. Така че, както виждаш, работата ме спира. Ти ще можеш и сама да покажеш моделите на Питър, а аз ще остана тук и ще се заломя да пременя помощниците на Дядо Коледа...

Кристин Ендрюс беше много по-добре, отколкото в онзи августовски ден. „Аз също“, помисли Лариса, докато караше колата си от „Туин Пийкс“ към „Юниън Скуеър“. „Много по-добре, благодарение на Джулиан, Ник и Питър.“

Заслуга на Джулиан бе пасивността му след телефонното му обаждане през септември. Не беше получила абсолютно никаква вест от него вече почти три месеца и Лариса беше благодарна за това. Не че единствено гласът на Джулиан възвръщаше спомените за болката и предателството. Те идваха сами и съвсем неканени, преминаваха през ума на Лариса без предупреждение като отекващи презрителни гласове, които заглушаваха смелия и нежен шепот на надеждата, започнал без предупреждение да се появява напоследък. В най-крехките мигове, когато тя се олюляваше на ръба на истинското щастие, спомените нахлуваха шумно в нея като неканени вълни върху пясъчен замък, изпълваха я с болка и я подтикваха да търси спасение.

Но Лариса не бе докосвала алкохол след последната нощ, когато Джулиан се обади. Беше успяла, спортувайки, да се пребори с неудържимите подтици, както Ник я посъветва. Освен това беше намерила свое собствено мощно оръжие: „Промис“. В миговете, в които чувстваше най-силна болка, когато всяка нейна клетка пищеше да бъде упоена и да се спаси, тя отиваше в стаята си и заставаше пред снимките на вълшебната ливада, вдишваше от неповторимия аромат и

нежните, пълни с надежда чувства, които парфюмът събуждаше в нея, преодоляваха мъчителната болка.

През първите няколко седмици след безумното ѝ обаждане, Ник ѝ звънеше често, винаги късно през нощта и винаги, както забеляза Лариса, когато знаеше, че Елизабет е в болницата. Но тъй като всеки път се уверяваше, че тя е все по-добре, обажданията му значително се разрешиха. Минаха две седмици от последното обаждане на Ник и може би той нямаше да позвъни повече и може би, помисли Лариса, така щеше да е най-добре. Тя усещаше, че и той като нея изпитва неудобство от късните нощни разговори, които се водеха от апартамента на Елизабет, по телефона на Елизабет, но толкова предпазливо и очевидно без знанието на Елизабет. По негласно споразумение те пазеха в тайна своята „връзка“, това беше в крайна сметка една връзка, която се градеше върху тайни. Лариса беше достатъчно силна, за да може да сподели с Елизабет своите тайни — почти отчайващата ѝ нужда от алкохол и важната роля, която беше изиграл Ник, помагайки ѝ да определи проблема си и да се пребори с него. Но ако разкажеше на Елизабет за своята история, това би означавало, че трябва да ѝ разкаже и за малкото нещо, които беше научила за Ник — брака, за който не говориха никога повече, за неговото явно познаване на проблема с алкохола от вътрешната му страна, за което пък никога не бяха говорили. Лариса знаеше, че чувствата на Елизабет няма да се променят ни най-малко, ако узнае тайните на Ник, но въпреки това тя би се чувствала като предател, ако сама ги разкриеше пред приятелката си. Лариса дължеше толкова много на Ник.

Тя се чувстваше по-добре, защото Джулиан не се беше обаждал и защото Ник се беше обаждал, но най-вече благодарение на Питър и „Промис“. В един миг тя свърза и двете нещо в едно, но бързо се поправи. Заради „Промис“ беше свързана и с Питър.

Вярно, Питър беше невероятно щедър към нея, позволяваше ѝ да сподели с него страстта му към чудния аромат и сякаш истински ценеше нейното мнение, обаждаше ѝ се често да обсъдят новите идеи за рекламната кампания, канеше я на обсъждания за пазарната стратегия, уверяваше я, че може да го потърси по всяко време на денонощието, за да сподели своите идеи или просто да се отбие в кантората му на „Юниън Скуеър“.

„Това е бизнес“, напомни си Лариса, докато се качваше в асансьора към офиса на Питър Ландън. „„Промис“ е много важен за Питър и аз съм фото моделът в този много важен проект. Това не означава, че аз съм важна за Питър, въпреки че понякога, когато прелъстителните му тъмнозелени очи ме погледнат, той сякаш не търси най-добрата гледна точка, която му трябва за рекламата, а нещо повече, нещо много по-дълбоко.“

„Аз зная какво тая дълбоко в себе си, Питър“, помисли тя. Тази мрачна мисъл сигурно щеше да успокои сърцето ѝ, което винаги препускаше в очакване на срещата с него. „Знам какво има там, Питър, и там няма нищо, което ти би искал да намериш.“

— Лариса! — посрещна я Питър.

— Здравей. Каза да се отбия някой път. — Тя повдигна леко рамене и пое въздух. Сърцето ѝ, успокоено до преди малко от собствените ѝ трезви мисли, сега отново заподскача в отговор на приветливите тъмнозелени очи. Те бяха толкова щастливи, че я виждат, дори още, преди да беше казала каква е причината за посещението ѝ. — Кристин е направила скиците много добри. Реших, че ще искаш да ги видиш веднага.

Питър и Лариса разгледаха заедно скиците и след като единодушно се съгласиха, че направеното от Кристин бе много повече от очакваното, Питър каза:

— Трябва да празнуваме, Лариса.

— Трябва ли? Заради роклите?

— И заради тях. Никога не сме празнували официално, че прие да бъдеш фотомодел на „Промис“, нито решението да изсечем незабравки на шишетата, нито което и да е друго важно решение, което ми помогна да взема. Всичко това е достатъчен повод да празнуваме. Вече имаме и поредния повод. Този уикенд ливадата на нос Код става моя. — „Наша, поправи се той наум.“ — Подписах документите по покупката преди няколко месеца, но обработването им отне много време. Официално собствеността става моя в събота в полунощ. Надявам се, ти също да отпразнуваш това с мен, Лариса, нали?

— Да — отвърна тя, обзета от тиха радост, а препускащото ѝ сърце уточни: „Разбира се, че ще празнувам.“

Питър се усмихна щастливо на сините като забравки очи, щастливо грейнали от поканата и след един миг на мълчание предложи:

— Имам къща край езерото Тахо. Искаш ли да дойдеш с мен там за уикенда?

— Езерото Тахо?

Искрящото щастие изведнъж помръкна в погледа ѝ, изместено от страха и предпазливостта, които напоследък се бяха спотаили. Питър се надяваше, че те са си отишли завинаги, но ето, че се върнаха — защото ентусиазиран от яркосиньото сияние, той беше нарушил тържествената клетва да бъде много внимателен с нея, да се придвижва много бавно. Той преглътна болката, пронизала го от мигновено ѝ отдръпване, и каза:

— Лариса, сигурно няма да се изненадаш на признанието ми, че силно ме привличаш. Но наистина не ти предлагам нищо повече от възможността да бъдем заедно известно време, да се разхождаме в снега, да четем край буйния огън и да продължим да обсъждаме идеите си за „Промис“, без никой да ни прекъсва. Знам, че за теб е прекалено рано за нещо повече.

„Не, Питър, не е прекалено рано!“, извика сърцето ѝ. Но, докато мислеше за Тахо и всички призраци, които все още я преследваха, тъжно уточни: „Не е прекалено рано... но може би е прекалено късно.“

— Нека да забравим за Тахо — каза нежно Питър. — Но, Лариса, искам да знаеш, че независимо къде сме — на обяд в моята кантора или сами в полунощ в една къща край езерото Тахо, ти винаги можеш да ми имаш доверие. Нямах причина да се страхуваш от мен.

„Не се страхувам от теб, Питър! Страхувам се от Тахо.“

— Имам ти доверие, Питър — нежно каза тя. След това смело, надвивайки страха си, добави още по-нежно: — И много искам да дойда този уикенд с теб край Тахо.

Стивън гледеше замислено двата билета за опера, които току-що беше взел от бюрото в лабораторията си. Нямахше нужда да ги разглежда. Знаеше наизуст цялата информация, изписана на тях: „Лешникотрошачката“, „Юниън Скуеър Тиатър“, двадесет и първи декември, двадесет часа. Номерата на местата, изписани върху

кобалтово сините билети бяха за лявата ложа, същите места, които Стивън беше ползвал неизменно през последните пет театрални сезона.

Стивън не беше посетил нито едно от представленията от септември насам. Въобще не беше потърсил някой, който да го придружи. Не че имаше скрупули да ходи сам, но смяташе за много по-подходящо да се усамотява в лабораторията си, опитвайки се да намери отговори — опитвайки се да не пропусне и най-малката възможност, която някой ден можеше да спаси нечий живот на нечий съпруг.

Скъпите билети на Стивън за този сезон не бяха пропилены. Елизабет и Лариса бяха страшно запалени по „Котките“, „Фантомът на операта“ и „Клетниците“ и бяха гледали представленията с неговите билети. Елизабет и Лариса нямаше да могат да ползват билетите му на двадесет и първи. Това беше вечерта, в която трябваше да летят за Англия, където щяха да прекарат празниците със семейството на Елизабет. Освен това Стивън имаше други планове за тази вечер. Едно решение, което сърцето му беше взело много преди то да стане съзнателна мисъл. До двадесет и първи оставаха само още десет дни. Беше време да й позвъни.

Но Стивън все още не можеше да се реши дали да я покани. Може би по-добре се чувстваше сама със своята работа. От Елизабет знаеше, че е много ангажирана с моделирането на красиви рокли за жените от Сан Франциско, както и с подготовката на романтичните рокли, с които Лариса щеше да рекламира „Промис“. И въпреки че Елизабет вече се виждаше доста по-рядко с Кристин, Лариса се срещаше с нея и смяташе, че тя е много щастлива в преследването на мечтата си да стане моделиер.

Беше ли щастлива Кристин? Стивън се надяваше да е така. Тази мисъл не го напускаше, както не го напускаше и споменът за светло теменужените очи и златните ѝ коси. Той се рееше спокойно из мисълта му, дори докато работеше. Сега за пореден път смяташе да се намеси в живота на Кристин.

А ако тази намеса беше нежелана?

Кристин тръсна златокосата си глава, загледана в малката капчица кръв, избила на показалеца ѝ. Убождаше се за кой ли път, защото и мислите ѝ за кой ли път вече се бяха понесли, докато шиеше. Поне този път бяха подредени логично, съвсем последователно се бяха пренесли от костюма: на феята, към който пришиваше малки камбанки, към самото коледно представление, и поканата, която смяташе да отправи. Но тя се убоде много пъти с иглата, докато в мислите ѝ се появяваха още куп не толкова логично свързани един с друг въпроси. Беше ли доволен той от развитието на нещата с института? Справяше ли се с нещастieto, което му беше причинила раздялата с Мадолин Мичел? Беше ли намерил друга жена или прекарваше всеки миг в лабораторията, търсейки начин да спасява живота и любовта на други хора?

Кристин се надяваше, че Стивън е щастлив и че празниците ще бъдат радостни за него и се питаше дали в този миг би приел да дойде на коледното представление. Тя щеше да стои зад сцената и да помага на развълнуваните деца да се обличат в костюмите си, за да могат гордите им и въодушевени родители да ги видят. Но Стивън също можеше да бъде в залата. Всичко щеше да бъде много весело и празнично и сигурно за него също щеше да бъде удоволствие.

Но би ли събрала смелост да го покани? Или просто щеше да използва пръстите си като игленици през останалите десет дни?

— Тъкмо си мислех за теб — призна тя, когато телефонът иззвъня пет минути по-късно и се обади Стивън.

— Така ли?

— Да — отвърна тя, доволна от радостта в гласа му. — Аз... Здравей.

— Здравей — Стивън си пое дъх, за да се концентрира и след това просто ѝ каза защо се обажда: — Имам билети за „Лешникотрошачката“ на двадесет и първи — следващата събота — и си помислих дали не би искала да дойдеш с мен?

— Да — отговори бързо тя и после добави нежно: — И не. Много искам да дойда с теб, Стивън, но се страхувам, че не мога. Същата вечер е коледното представление в кварталното начално училище, за което уших някои от костюмите и предложих да помагам на децата зад сцената по време на представлението. За това мислех, когато позвъни.

— Искаш да кажеш, че това има нещо общо с мен?

— Да. Мислех си... имам предвид, че това е училищно представление, много е далеч от „Лешникотрошачката“, но ще бъде празнично, весело, и...

— И много по-хубаво от „Лешникотрошачката“. Ако това е покана, приемам я. — След кратка пауза той попита: — Беше ли покана това, Кристин?

— Да, беше.

— Добре. — Стивън се усмихна. — Тази вечер съм дежурен, но по време на празниците ще бъда свободен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

*Езерото Тахо,
декември, 1991 година*

От мига, в който Питър и Лариса напуснаха апартамента в „Пасифик Хайтс“ в дванадесет на обяд, в петък, докато стигнаха на няколко мили от езерото Тахо, разговорът течеше леко и плавно, прекъсван от време на време от също толкова спокойни паузи. Но с приближаването на целта, след като започнаха да изчакват обсипания със сняг свят на възвишенията, мълчанието стана напрегнато и великолепните сини очи, вместо да се усмихват на прелестната зимна страна на чудесата, станаха тревожни и неспокойни. Лариса стоеше неподвижна в седалката, изопнатото и слабо тяло се притискаше назад, сякаш се опитваше да се отдръпне колкото се може по-надалече от нещо, което я застрашава. Тя разбираше отчаяно, че нито се беше отдалечила достатъчно, за да може да избяга, нито пък можеше да избяга.

„От какво бяга?“, запита се Питър. Кое беше това невидимо чудовище, което я изпълваше с такъв ужас? Той искаше да ѝ помогне. Но Лариса се намираше някъде далеч, на някакво ужасяващо място, където може би тя имаше нужда да бъде. Така че той просто продължи да кара в пълно със съчувствие мълчание и да предлага нежни, успокояващи усмивки на невиждащите ѝ очи.

Лариса се взираше пред себе си, погледът ѝ беше втренчен в някакъв невидим образ и тревогата в него нарастваше с всяка измината миля. Когато стигнаха южния бряг на езерото, тя изви глава леко, колкото да зърне един мотел, безобидна китка от жизнерадостно зелени и бели вили, оградени с асфалтиран паркинг.

Питър предусети реакцията на Лариса още преди тя да погледне към мотела. Той почувства борбата в нея, смразяващото напрежение, което нарастваше все повече. Тя се опитваше да откъсне очите си от някакъв нежелан и непреодолим магнит, който привличаше погледа ѝ, но знаеше, че усилията ѝ са безполезни. Мотелът остана зад тях.

Постепенно пристъпите ѝ утихнаха. Бяха я притиснали здраво в продължение на много мили. Погледът ѝ вече не беше отправен напред, а надолу, огнено златистата и коса, сякаш натежала от някаква огромна тежест, спускаше пред сините ѝ очи блестяща завеса.

— Пристигнахме — каза тихо Питър малко по-късно. Намали плавно скоростта и спря на алеята пред вилата си.

Лариса вдигна очи, чула гласа на Питър, сепната от него въпреки нежността му и сякаш изненадана, че образът на мотела е заменен от величественото творение от дърво и камък.

— Красиво е — пророни тя.

Тя беше влюбена в езерото и познаваше многообразието на всичките му лица и настроения. Имаше дни като днешния, когато по гладката водна повърхност не пробягваше нито една вълна и езерото отразяваше като огледало синьото небе и обсипаната със снежни целувки планина. В някои зимни дни небето се въсеше заплашително, вятърът съскаше и езерото ръмжеше и пръскаше яростните си вълни. През есента планинският въздух беше прохладен, а листата червени и златни. През пролетта всичко беше толкова свежо, току-що родило се за живот. А в летните дни спокойствието на повърхността се набраздяваше от шумната игра на плувците.

Колко обичаше това езеро. Някога тя просто чувстваше необходимост да идва тук, да минава по пътеките в гората, които знаеха само тя и сърните, и да стои на брега.

— Мисля, че искам да се поразходя — каза импулсивно тя. — Ако нямаш нищо против. Няма да се бавя.

— Разбира се, че нямам нищо против, Лариса — отвърна ѝ мило Питър. — Но моля те, позволи ми първо да ти дам да облечеш нещо по-топло.

Питър слезе от колата и влезе в къщата. Когато след няколко мига се върна с цял куп анораци, ръкавици, скиорски шапки и ботуши, Лариса стоеше до колата и съзерцаваше езерото.

— Има много път обратно до мотела, Лариса — каза тихо той. — И е твърде опасно да се отправиш натам сама. След един час ще се смрачи и рано вечерта се очаква придвижването на дъждовен фронт насам. Така че, ако имаш намерение да ходиш там, защо не вземеш колата? Или аз да те закарам?

— Имах намерение само да се разходя край езерото. — Още докато изричаше това, Лариса осъзна, че стъпките ѝ можеха да я отвеждат в гората по пътеките, които някога познаваше толкова добре, прекия път от езерото обратно до града. Тя попита плахо: — Толкова ли очевидна беше реакцията ми, когато минавахме край мотела?

„Да, за този, който те обича“, помисли Питър и каза на глас:

— Просто останах с впечатлението, че имаш някакви спомени, свързани с него — не много щастливи спомени.

— Не, съвсем не щастливи спомени.

Каквито и да бяха те, помисли Питър, не бяха спомени, свързани с Джулиан. Ако Лариса и Джулиан Чансълър бяха идвали някога при езерото, те щяха да отседнат в някой от грандхотелите, а не в този непривлекателен, малък мотел в покрайнините на града.

От езерото появя студена вятър, един леден шепот, обещаващ много скоро да започнат да се сипят нежни снежнобели кристали.

— Да се надяваме поне докато си тук да забравиш нерадостните спомени. Пред пращящия огън! — Очите на Питър бяха нежни и приканващи. — С чаша горещ течен шоколад, може би? Мотелът ще си остане на мястото и утре сутринта, Лариса.

— Надявах се повече въобще да не го видя. — Тя повдигна леко рамене, осъзнавайки безсмислеността на тази надежда. Дори и да беше разрушен, да беше напълно сринат и на негово място да имаше нов хотел и казино, спомените ѝ нямаше да се заличат.

— Отдавна ли е било?

— Преди дванадесет години. Но преди това, през първите осемнадесет години от моя живот, това беше моят дом. — *Дом?* Не, това беше един чуден свят, чийто истински стойности Лариса така и никога не узна. Тахо беше просто мястото, където тя беше живяла... и където толкова много от нея беше умряло.

Лариса потрепери. Дали от ледения вятър, който беше разрошил косите ѝ? Или от ледените призраци, които танцуваха и вилнееха в нея?

— Нека влезем в къщата — настоя внимателно Питър. — Той искаше да настоява за много повече. „Каж ми, Лариса. *Довери ми се.*“

— Направих поръчка по телефона, преди да напуснем Сан Франциско — обясни Питър, когато тя го намери в кухнята да разтоварва кашоните с доставена храна.

Бяха изминали четиридесет и пет минути, откакто той ѝ показа нейната спалня — една хубава стая на втория етаж, чиито прозорци с чамова дограма гледаха към езерото. След това я остави сама да се настани. Той се притесняваше и виждаше в очите ѝ потвърждение на тревогите си. Но сега поне тя беше тук.

Питър можеше да поведе разговор за хранителните продукти, които беше купил и за ефекта на чудния планински въздух върху апетита. Но Лариса беше прекарала осемнадесет години от живота си сред този свеж въздух. И беше слаба. През изминалите няколко месеца тя му беше признала, че никога не се е хранила много. Дори и през годините, помисли той сега, когато е живяла на това красиво място, което той обичаше... и от което тя толкова очевидно се страхува.

— Да не би да си гастроном, Питър?

— Не чак гастроном — отвърна той усмихвайки се, като посочи пакет спагети за доказателство на твърдението си. — Готвя прости неща.

— Но добри неща — каза Лариса, надничайки да види какво има в кашоните.

— Надявам се. Всъщност, мисля, че е така. Това не е нескромно, защото никоя от рецептите не е моя. Аз съм просто изпълнител.

— Чии са рецептите?

— На баща ми. Майка ми е умряла още при раждането ми, така че живяхме само двамата. Години наред той готвеше, а аз гледах. След това, когато станах на дванадесет-тринадесет години, той се скова от артрит и аз започнах да готвя за семейството. Но пак по неговите рецепти. И още готвя по тях.

Лариса се усмихна на обичта, която долови в гласа на Питър, докато говореше за баща си и след това, защото се намираха край Тахо, на това място, което за нея беше изпълнено със спомени, изражението ѝ стана замислено... и накрая тъжно.

— Лариса?

— Аз никога не съм се учила да готвя.

Питър знаеше, че това не беше високомерното изявление на жена от богато семейство, чиито ястия са били приготвяни от слуги и която

никога не е пожелал, това да бъде по друг начин. Това беше изпълнената с копнеж тъга на човек, който бе искал да се научи и на който страшно много му е липсвал някой, който да го обича, да го обича достатъчно, за да отдели време да го научи.

„О, Лариса, моля те, кажи ми.“

— Обещах ти буен огън и чаша горещ шоколад — каза накрая той. — Или, ако предпочиташ нещо по-силно?

— Не. Горещ шоколад е чудесно.

— Ако искаш, аз ще приключа с продуктите и ще ти го донеса. Огънят те очаква в хола, направо след тази врата.

В мига, в който Лариса затвори вратата на кухнята зад гърба си, тя също чу ободрителното пукане на пращящия огън. В стаята я посрещна приветливият блясък. Огънят осигуряваше достатъчно светлина и достатъчно сенки, а Лариса имаше нужда от сенки, защото беше решила да разкаже на Питър за ледените призраци, които живееха край Тахо.

Тя седеше в един старинен дървен стол до камината, когато Питър се присъедини към нея. Това беше усамотено кътче, и въпреки че антикварната мебел беше добре запазена и функционална, бе много по-неудобна от меките фотьойли или огромното плюшено канапе. Но Лариса беше избрала твърдия стол като един студен самотен остров сред оранжевото море.

— Да те оставя ли сама — попита нежно, но без желание да направи това Питър, подавайки ѝ чаша с горещ шоколад.

— Не, моля те — отвърна тя, като срещна за миг питащите му очи и след това извърна поглед към пращящите пламъци. — Искам да ти разкажа за мотела.

— Добре.

Питър седна срещу нея от другата страна на огромната каменна камина. Чувстваше се далеч от нея, но поне можеше да вижда профила ѝ сред сенките и, ако тя се извърнеше, за да го погледне, щеше да види лицето ѝ.

— Струва ми се, че трябва да започна от самото начало. Родена съм тук. Майка ми е била момиче от шоубизнеса. Не знам кой е баща ми. Мисля, че и тя не знаеше. Не разбирам, защо ме е родила.

Прекалено много пъти ми е казвала, че това е била най-голямата грешка в живота ѝ.

— Една грешка, която поне мен прави щастлив.

Лариса погледна към него, привлечена от неприкритото желание в гласа му и заставена от собственото си сърце да му изпрати безмълвно предупреждение. „Ти няма да ме искаш, Питър. Не и след като узнаеш всичко.“

Тя се извърна отново към огъня и продължи:

— Както и да е, тъй като бременността ѝ е развалила тялото, тя повече не можа да си намери работа в шоубизнеса. Вместо това стана сервитьорка, а по-късно крупие. Около нея винаги имаше мъже и съм сигурна, че някои ѝ плащаха с пари или наркотици, но тя никога не се е считала за проститутка. Докато навърших осем години, никога не се задържахме на едно място за повече от година. Понякога се премествахме да живеем при любовниците ѝ, друг път живеехме заедно с големи групи хора. Това бяха шейсетте години и дори край Тахо имаше комуни на децата цветя. — Изведнъж тя млъкна, внезапно завладяна от чувства, които изпревариха спомените в съзнанието ѝ, но които я накараха да промълви: — И лагерите на мира.

— Разкажи ми за лагерите на мира.

— Не си бях спомняла скоро за тях. — Спомените ѝ догониха чувствата и тя продължи: — Бях на шест години. Беше през лятото. Бяха се събрали рок групи, имаше много слънце и свободна любов — и необикновено ярки цветове и надписи. Приятелят на майка ми ме накара да си сваля блузата и изписа на голите ми гърди „ПРАВИ ЛЮБОВ, А НЕ ВОЙНА“, а на гърба ми изрисува емблемата на мира. Не ми разрешиха да си облека отново блузата. Разкарваха ме насамнатам в този вид през целия ден. — Огън погали огъня, когато тя тръсна леко объркана искрящата си златисто червена коса. — Първото ми появяване като манекен. Колко странно. Обичах манекенството. Никога не съм се чувствала унижена или объркана в този занаят. Но мразех този ден. Още го мразя.

„О, любима, и аз го мразя, заради теб.“ Питър намрази този ден и всички дни от невинния ѝ детски живот, в който е била лишавана от любов. Преодолявайки гнева си, той ѝ припомни:

— Ти никога не си позволявала да бъдеш смутена или унижена по време на кариерата си като фотомодел, Лариса.

„Не, помисли Лариса. Никога, не и в кариерата.“ Но беше допуснала компромиси и унижения в своя брак. Джулиан я беше принуждавал да облича пищни и предизвикателни дрехи, за да я показва на приятелите си и тя беше удовлетворявала прищевките му. С това не се изчерпваха униженията ѝ от този период.

— До осемгодишната си възраст никога не си живяла на едно място повече от година — каза накрая Питър. Лариса се беше затворила в себе си, навела засрамено глава, сините ѝ очи се криеха под воала на косите и той изведнъж се уплаши, че разказът ѝ е приключил, че болката ѝ е дошла в повече и че мъчителните тайни на нейното сърце са обречени да живеят, затулени завинаги в сенки. Питър нямаше да позволи това да се случи. Епизодът в мирния лагер беше ужасен, отвратителен, но Лариса го беше забравила до този миг. Това беше най-обикновен болезнен спомен в сравнение със спомените, които живееха в онзи мотел. Тя имаше необходимост да ги разкрие пред него. — Тогава ли се преместихте в мотела, Лариса?

Питър затаи дъх и се обърна безмълвно със сърцето си към нея. Тя вдигна глава и погледна смело танцуващите пламъци.

— Да. Майка ми познаваше управителя и той ѝ беше казал, че една от вилите не е годна да се дава под наем, дори и през ски сезона. Мисля, че е била предвидена просто за склад, а не за наемане, защото беше отделена от останалите, разположена накрая на паркинга, до казаните за боклук. Още е там — видях я днес — но не можах да преценя дали някой живее в нея. Както и да е, можехме да я ползваме почти безплатно, без наем, плащахме си комуналните услуги и аз помагах в почистването на другите вили след училище и в почивните дни.

— Тогава си била осемгодишна?

— Нямах нищо против да работя, Питър — каза тя, като се обърна към него, благодарна на възмущението в гласа му, но в същото време искаше да го увери, че това не е необходимо. — Никога не съм имала нищо против да работя. И обичах малката вила. Беше толкова лична в сравнение с останалите места, където бяхме живели, а отгатък паркинга беше гората. Прекарвах много време там. Скитах се сред дърветата и търсех пътеки, които водят към езерото. Понякога намирах в гората малки ранени животни, прибирах ги у дома и се грижех за тях, докато оздравеят.

Питър видя щастливите пламъци в очите ѝ, докато описваше вилата със спомените си на осемгодишното момиченце, което беше изпитвало огромна потребност от свой дом и накрая го беше открило. Но той не беше забравил ужаса в очите ѝ днес, когато го видя отново.

— Значи за известно време си била щастлива в мотела?

— За известно време да, бях много щастлива там.

— А след това? След това...

— Бях на дванадесет години — каза тя тихо, извъръщайки погледа си към огъня. — Една съботна вечер някакъв мъж почука на вратата. Беше около полунощ. Бях заспала, а майка ми беше още на работа в казиното. Смяната ѝ не свършваше преди два часа, но той ми каза, че тя го е изпратила, така че го пуснах вътре да я изчака. Нямахше нищо необичайно в това. Редовно различни мъже пристигаха по всяко време. Както обикновено, му казах че в хладилника има бира, а в стаята и телевизор.

Лариса замлъкна и в стаята настана тишина, нарушавана само от пращането на огъня. Един тлеещ въглен изведнъж лумна в пламъци и ярката му светлина освети лицето ѝ.

И Питър видя в него изписана толкова обърквана безнадеждност.

Искаше да отиде до нея, както беше искал още от самото начало. Но тя стоеше на студения самотен остров, където бе пожелала да бъде.

— Лариса — прошепна той много нежно. — Трябва да ми разкажеш. Моля те.

— Бях много наивно дванадесетгодишно момиченце. Предполагам, тогава съм започнала да изглеждам по-малко като момиче и повече като жена. Не бях обърнала внимание... но майка ми беше. — Лариса си пое въздух и когато заговори отново, гласът ѝ се беше превърнал в отчаян шепот: — Той беше дошъл за мен, Питър, не за нея. Но тя го беше изпратила. Тя ме беше предложила в замяна на нещо, наркотици или пари, или срещу някой дълг.

— Нека те прегърна — помоли нежно Питър. В неговия глас сякаш също прозвуча отчаяние.

Лариса не се обърна към него. Нежният му глас я изпълваше едновременно с недоверие и надежда и тя сбърчи чело. „Трябва всичко да ти разкажа, Питър.“

— Каза ми, че е полицай. Не знам дали е бил, или не. Не беше с униформа. — Тя добави тихо: — Но имаше пистолет.

— Надявам се, че си го убила. — Питър отчаяно искаше да може да се пренесе назад във времето и сам да убие този мъж, за да я предпази.

— Не, не го убих. Сигурно е знаел, че няма да го направя, че не мога да го направя, защото, когато ме видя, че гледам пистолета, оставен на масата, той ме остави да се освободя и да се добера до него. Бях толкова млада, толкова глупава, толкова смела. Пистолетът беше много тежък и ръцете ми се разтрепериха, когато го насочих към него. Той ми се присмя, предизвикваше ме да натисна спусъка, защото разбираше, че няма да го направя. Докато ме изнасилваше, той продължи да ми се подиграва. Казваше, че причината да не натисна спусъка била явно, че съм искала това... него — Лариса замълча, след това каза отнесено: — Винаги съм се питала как ли щеше да ми се подреди живота, ако ми беше стигнала смелостта да натисна спусъка.

— Щеше да бъде различен от този ад — каза нежно Питър на красивата жена, която някога като малко момиченце беше спасявала животни, но не беше успяла да спаси себе си. А ако беше натиснала спусъка? Щеше да живее цял живот с чувството за вина. По всеки от двата начина — като изнасилено невинно момиче, или като невинна убийца, тя беше жертва на най-ужасното престъпление. — Искам да те прегърна, Лариса.

— Питър... — тя се обърна към него и той видя един смел проблясък на надежда, удавен бързо в море от тъга. — Има още.

— Знам. — Питър се усмихна нежно и повтори: — Бих искал да те прегърна, докато ми разказваш.

— Не, Питър... имам нужда да ти разкажа всичко... първо.

Той се досети, че останалата част от разказа е свързана с отмъщението към майката и попита:

— Обади ли се на полицията?

— Не. Не казах на никого. Не съм разказала за това на никого досега.

Противоположни чувства обхванаха Питър. Радостта, че тя беше поверила само на него своята мъчителна тайна и в същото време болезнен протест срещу всичките тези години на самота и тиха болка.

— А на майка си?

— Никога не сме говорили за това, но мисля, че тя разбра колко бе прекалила. Разбра какво беше направила. Трябва да е имало нещо в

очите ми.

— Нещо, което и ти си забелязала.

— Не. Аз никога не го видях. След тази нощ и през следващите няколко години винаги, когато се погледнех в огледалото, виждах само една размазана сянка. Нямах представа как изглеждам, освен това, че с всяка изминала година мъжете все повече ме заглеждаха и искаха да бъдат с мен. Първия път, когато видях своя снимка, бях на шестнадесет години. Мога да кажа, че момичето на снимката беше доста красиво, но нямах усещането, че това съм аз.

„И още имаш това усещане“, помисли Питър. В статията в „Пийпъл“ описвах забележителната способност на топ модела Лариса Локсли да приспособява поразителната си красота към всичко, което представя. Независимо дали продуктът беше червило на „Макс Фактор“, рокля от „Сакс“, или бижута на „Кастил“, тя по някакъв начин изпращаше силното и убедително послание, че поразителната ѝ хубост се дължи на богатството на цвета, който краси устните ѝ, на коприната, която обвива идеалното ѝ тяло, или на дъгата от скъпоценни камъни, които ограждат изящната ѝ шия. Тя беше хамелеон, непрекъснато променяща се, непрекъснато приспособяваща се.

Питър беше чел за забележителната способност на Лариса и за готовността ѝ да се загуби в продукта, който представя. И покрай „Промис“ имаше личен опит. Всяко обсъждане на рекламите — роклите, които щеше да облече, или съответната прическа — бяха изцяло подчинени на идеята — кое щеше да е най-добре за рекламата на парфюма, а не как тя би изглеждала най-добре. Питър разбра: Лариса не се идентифицираше със самата себе си.

— Но красивото момиче на снимката беше ти — подтикна я нежно той.

— Ами... не... не точно. Тя просто беше предпазния шлем. Великолепната маска, която ми даваше възможност да отида навсякъде, където пожелае. Мястото, където най-много исках да отида обаче, беше много далеч оттук. Напуснах мотела, когато завърших гимназия и никога повече не се върнах. Майка ми напусна Тахо пет месеца, преди да завърши. Замина с някакъв мъж, когото беше срещнала по пътя за „Лас Вегас“. Оттогава нямам вест от нея. Мислех си, че вече не е жива, но ако е жива и е стояла настрана въпреки

съблазънта на парите, които имах, ще съм ѝ благодарна, че в крайна сметка в нея е останало поне малко благоприличие.

— Може ли да те попитам нещо? Сега, когато застанеш пред огледалото, какво виждаш?

— Не прекарвам много време пред огледалото.

— Но трябва. Ако го правиш, ще видиш една много красива и смела млада жена. Една жена, която много бих искал да прегърна.

— О, Питър — прошепна тя, без да скрива огромното си желание да потъне в прегръдките му. — Има още толкова неща, които имам нужда да ти кажа. — „Най-важната от всички истини.“

— Добре. — Питър почувства ледени тръпки по тялото си в очакване на разказа за Джулиан, за огромната любов на Лариса към човека, когото той ненавиждаше и за болката ѝ от това, че той я отхвърлил.

Но тя не каза и дума за Джулиан.

— Няколко дни след изнасилването се разболях тежко. Сега знам, че беше някаква гинекологична инфекция, но тогава си мислех, че съм наказана да умра. Което ми харесваше, аз исках да умра, чаках този миг. След време разбрах, че болката и температурата не са смъртоносни и започнах да се лекувам. Майка ми беше пушачка, така че имахме една аптечка пълна с антибиотици срещу бронхитни атаки. По три-четири пъти в годината си вземаше нова рецепта, въпреки че никога не приемаше целия курс на лечение. По-късно, в часовете по здравеопазване в гимназията научих, че антибиотиците, които съм пила — ампицилин, тетрациклин и еритромицин са били подходящи за заболяването ми. Боледувах няколко месеца, преди да започна да се лекувам и въпреки че инфекцията спря, вредата вече е била сторена.

Лариса погледна мъжа, който я гледаше толкова нежно, който беше чул болезнените тайни и не се беше отдръпнал от нея, чийто тъмнозелени очи ѝ казваха, че той все още я желае... мъжът, чийто дом сега беше изпълнен от съзидателния безпорядък на неговия гений, но който някой ден щеше да се изпълни, трябваше да се изпълни с жизнерадостния смях на неговите деца. Тя си пое дъх, за да събере сили и призна пред този мъж:

— Аз не мога да имам деца, Питър. Има нови сложни средства, които мога да опитам, но увреждането е толкова голямо...

— Може да не си в състояние да родиш, Лариса, но можеш да имаш деца. Има осиротели и изоставени деца, които изпитват отчаяна нужда от родители. — Питър изчака очите ѝ да срещнат неговите и след това добави нежно: — И ти ще бъдеш чудесна майка, Лариса, Знам, защото те наблюдавах, когато премести фигурката на дъщерята до тази на майката.

— Видял си това?

— Да. — „В този миг се влюбих в теб.“ — Нека сега да те прегърна! Моля те!

Отговорът ѝ дойде до него с дъхавия цвят на незабравките и когато той тръгна към нея, тя напусна своя студен самотен остров, за да го срещне на средата на пътя.

В следващия миг тя се озова в ръцете му и Питър просто я прегърна.

„Просто“... това беше необикновена радост. Докато той не усети внезапното ѝ безпокойство и не почувства как тя се отдръпва.

— Благодаря ти, че ме прегърна, Питър — отвърна тихо тя с глас, в който звучеше много благодарност, но се дочуваха и нотките на отчаяното ѝ безверие, като че ли никой не я беше прегръщал просто и истински преди и сега тя се отдръпна, защото чудното удоволствие да бъде прегърната продължи много по-дълго, отколкото тя заслужаваше.

— Мисля, че не се разбрахме правилно този път и грешката е моя — каза Питър. — Когато ти казах, че искам да те прегърна, трябваше да доуточня. Искам да те прегърна, Лариса. Просто да те прегръщам — винаги.

Той я притегли обратно в нежното блаженство на любящите си ръце, а след това двамата се преместиха на огромното канапе. Тя легна до него, в безопасност и защитена, положила глава на гърдите му и заслушана в силния и спокоен ритъм на сърцето му. Никога не беше прегръщана по този начин от мъж, който не искаше нищо от нея, който искаше само да я успокои, а не да получи от безупречното ѝ тяло удоволствията, които то можеше да му даде.

Лариса никога не беше прегръщана с щедрата нежност на любовта и никога не беше тя тази, която да направи първата крачка към интимната близост, защото винаги преди това тази близост водеше до победоносното удоволствие на мъжа от унижителното ѝ завладяване. Досега никога не беше позволявала на нежния шепот на

желанието в нея да проговори. И когато сега видя същото желание в тъмнозелените очи на Питър, крехкият шепот затрептя в радостна надежда.

Питър винаги щеше да я държи в обятията си, опивайки се от необикновената радост, овладявайки с любов огромното си желание да я има цялата. Сега тя му предлагаше своите прелестни устни, искаше неговите и когато устните им се срещнаха, той откри една целувка, каквато никога не беше познавал преди, в някаква част от съзнанието му, която все още можеше да мисли, се роди едно мълчаливо желание: „Да можеше това да продължи вечно...“

Имаше толкова невинност в тази целувка, толкова вълшебство във великолепните открития, които правеха взаимно, такава чиста радост при споделянето на това великолепие. Целувката беше невинно чиста, но толкова интимна, беше жадна, но не всепоглъщаща, беше силна, но не завладяваща и лека, и нежна, изпълнена с въздишки и желаниа.

И накрая, когато и двамата искаха още, когато искаха да споделят всичко и да си дадат един на друг всички дарове, Лариса прошепна тихо нещо, което никога преди това не беше изричала в своя живот:

— Люби ме, Питър. Моля те, люби ме.

Любиха се в леглото с балдахин в нейната спалня с изглед към езерото. Навън валеше сняг, нежните снежинки танцуваха, осветени от светлината на портала.

Отвътре сякаш цялата къща плаваше в изящните докосвания на нежните устни. Любящите ръце на Питър и галещите му очи хранеха с любов нейните смели и пълни с надежда желаниа. Той дочуваше нежен шепот, слушаше страстни тайни и с безкрайно търпение и изящна любов им вдъхваше още смелост да говорят, да разцъфтят с безсрамна красота и смела радост.

И когато и двамата имаха нужда да се отдадат целите, когато дойде времето да бъдат възможно най-близо и да споделят всичко, което може да се сподели, неговите тъмнозелени очи потънаха в сините за един дълъг миг, който не може да се опише с думи. А след това устните им се сляха отново, както и телата им, погълнали се едно в друго толкова близо, колкото бяха сърцата им.

После той я прегърна, докато чистите сълзи се изливаха от очите ѝ, съживителни сълзи, като нежния пролетен дъжд, който даваше възможност на деликатните и пълни с надежда коренчета на новородените цветя да намерят здрава основа в топлата богата земя. Питър целуна дъждовните капки, които се сипеха от красивите ѝ сини очи. Целувките му се сляха със сълзите и заедно дадоха възможност на деликатните корени на надеждата и любовта да намерят сигурна основа в топлината на нейното сърце.

Накрая тя преглътна сълзите и великолепните ѝ сини очи заблестяха сияйно. Лариса пожела да се любят отново. И този път те уверено навлязоха в един много по-интимен свят, който беше само техен. След това нямаше сълзи, а само нежни целувки, докато тя се унесе в дълбок и спокоен сън.

Лариса спеше спокойно в прегръдките му, а неспокойните мисли на Питър се насочиха към Джулиан. Един куп незададени въпроси, свързани с неговия отдавнашен приятел, измъчваха съзнанието му през цялата вечер, докато Лариса разказваше за своето детство. Тя не беше разказвала на никого за изнасилването, а това означаваше, че тя не беше споделила това дори и с човека, когото беше обичала достатъчно много, за да се омъжи за него.

„Защо не го е направила?“, недоумяваше Питър. Дали защото толкова много е обичала Джулиан, че не е искала да го разочарова? Или защото е знаела, че реакцията му ще бъде надменно презрение към нещастieto ѝ, а не съчувствие към невинното момиче, предадено толкова жестоко? Или защото в своя собствен срам тя се е страхувала, че Джулиан дори може да я обвини, че тя е прелъстила този мъж и е предизвикала собственото си нещастие.

Лариса не може да има деца. Дали точно това не е сложило край на техния брак? Питър не можеше да си представи този Джулиан Чансълър, когото познаваше някога, да мисли за деца. Да мисли въобще за някой друг, освен за себе си. Имаше и други Чансълърови, които можеха да предават богатата и привилегирована синя кръв, а що се отнася до безсмъртието, огромната империя от недвижими имоти на Джулиан вече незаличимо беше отпечатала името му за идващите поколения.

Но ако Джулиан е искал деца? Ако те двамата са се опитвали безуспешно да ги създадат през тези шест години? Джулиан Чансълър

без съмнение щеше да обвини съпругата си за този неуспех, и тъй като Лариса никога не му беше разказвала истината за изнасилването, нито за последствията от него, той може да е продължил обвиненията си, че безплодието ѝ е в резултат на диви и развратни, безразборни връзки от времето, когато е била фотомодел. Питър беше убеден, че тя никога не беше живяла такъв живот. Любовната нощ, която току-що бяха имали, беше толкова невинна и толкова радостно чиста, че просто беше невъзможно тя да е живяла развратно.

Но ако Джулиан въпреки това бе я обвинил в разгулен и безразборен живот? Питър вече знаеше, че тя не би изложила в своя защита истината за изнасилването. Дали вместо това тя просто не беше приела укорите на Джулиан и в крайна сметка разпадането на тяхната любов?

Лариса беше много тежко наранена от Джулиан. Това направо бе изписано в предпазливите ѝ уязвими сини очи. Жестокостта на Джулиан извикваше дори още повече омраза и ненавист у Питър към своя враг — само дето Лариса сега беше тук, в неговите обятия, където бе защитена, където ѝ беше мястото.

Питър се чувстваше толкова радостен и самоуверен, като че ли тя беше живяла в неговото сърце много по-дълго от няколкото месеца, в които се познаваха. Дали зовът на техните сърца не се опитваше да ги събере много преди вечерта на бала? Дали в същия ден преди дванадесет години, когато той беше открил езерото Тахо, Лариса не бе избягала от своите ужасяващи спомени, заклела се, че никога повече няма да се върне? Дали не се бяха разминали по криволичето планинско шосе? И дали той не беше изпитал необясним прилив на радост, когато тя беше минала покрай него, изпратила му някакво омагьосващо и в същото време неразгадаемо послание, отчаян зов на крехкото ѝ сърце към неговото?

„Може би, помисли Питър. Може би.“

Лариса беше с него сега. Тук, където той се надяваше да се чувства като в свой собствен дом и щеше да прекара остатъка от живота си, доставяйки ѝ щастие, обичайки я така, както тя заслужаваше да бъде обичана. Питър знаеше, че все още трябва да бъде много внимателен и да не избързва с вярата си в тях и в нея. Лариса трябва да се научи да обича себе си. Тя трябва да разбере, че няма нищо страшно в огледалото срещу нея... и да се усмихне с нежна

радост на собствения си образ. — „Засега, моя прелестна Лариса, аз ще бъда твоето огледало“, помисли той и устните му погалиха нежно заплетените от милувките му златисти копринени коси, докато тя спеше спокойно в прегръдките му. „Засега аз ще отразявам всички твои мечти, за които знам, че ще бъдат истина. И някой ден ти ще повярваш на тези истини. И някой ден, моя прелестна незабравке, децата, които ще намерим, за да обичаме, ще лудуват на ливадата в «Инис Ардън».“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лариса и Питър се събудиха в един свят, който беше облечен в девствена белота и гален от златното слънце, което се усмихваше от великолепното сапфирено небе.

Питър научи Лариса как се приготвят палачинки и тя направи едно кръгло щастливо облаче за себе си и две такива облачета, един снежен човек и малка горичка за Питър. След това излязоха да се разходят. Снегът беше лек, мек и пухкаво приветстваше техните стъпки, докато се разхождаха покрай брега на езерото. След като изминаха около миля, Лариса се обърна към гората и, откривайки една пътечка, която знаеха само тя и сърните, поведе Питър към града... и мотела.

Тя не беше сигурна дали иска да се приближи много до малката вила, но когато стигнаха близо до мотела, тъмнозелените очи на Питър откриха мястото, което някога беше неин дом и неин кошмар и каза тихо:

— Можем да попитаме управителя дали вилата е свободна и бихме могли да я разгледаме. — След миг добави нежно: — Можем да прекараме нощта там, Лариса, ако ти искаш това.

Шест години след изнасилването Лариса беше прекарала всяка нощ във вилата, цели шест години ужас и затвор. От деня, в който замина, тя никога не си беше представяла, че може дори и да си помисли да прекара още една нощ там. Но в прегръдката на Питър това беше възможно.

Докато Лариса обмисляше предложението на Питър, вратата на малката вила се отвори и изведнъж всички мисли бяха забравени и те двамата просто застинаха с широко отворени очи, поразени от това, от тези двамата, които излязоха от вилата. Мъжът беше полицай с униформа и с пистолет в кобур, а златокосото момиченце беше на възрастта на Лариса, когато един лош човек, който се беше представил за полицай беше почукал на вратата на вилата в полунощ.

— Добро утро — каза полицаят, когато той и момиченцето стигнаха до Питър и Лариса. Полицаят се усмихваше, момичето също,

сините ѝ очи бяха ясни и спокойни като сапфиреното небе, а косата ѝ златна като галещото слънце. — Мога ли да ви помогна?

— Да не би да се е случило нещо, полицай? — попита Питър.

— Какво? О, не. Живея тук. В униформа съм, защото отивам на работа. Двамата с жена ми управляваме мотела. Току-що оправихме телевизора в една от вилите.

— Сега работи добре — добави победоносно момичето.

— Да отидем ли да потърсим жена ми? Казвам се Крейг, а това е дъщеря ми, Мелани. — След това се усмихна топло на красивата русокоса жена, която се приближаваше към тях, и каза: — Ето, че Дарлийн ни откри.

След като се запознаха, Питър обясни:

— Лариса е живяла тук като дете. Като казвам тук, нямам предвид въобще Тахо, а самия мотел. Всъщност — добави той, обръщайки се от Дарлийн към Крейг — тя е живяла във вилата, от която преди малко излязохте и затова ви зяпахме така.

— А сега аз съм тази, която е зяпнала — каза Дарлийн.

— Вие сте Лариса Локсли, нали? Бяхме заедно в гимназията. Не се познаваме лично, но аз, разбира се, те познах. Следих кариерата ти. Всички я следихме. Бях забравила, че си живяла тук, в мотела. Може би никога не съм знаела. На сантиментално пътешествие ли сте тръгнали?

— Да, мисля — отвърна Лариса. Това беше част от истината, това беше пътешествие, въпреки че съвсем не беше сантиментално. — Мислехме си дали ще е възможно двамата с Питър да разгледаме вилата?

— Да, разбира се. Очакваме късно тази сутрин да дойдат хора — това е единствената ни свободна вила, но вие сте повече от добре дошли. Заповядайте.

В този миг резкият звън на телефона от рецепцията призова Дарлийн, която беше дежурна, и Крейг каза, че е време да отива на работа; Мелани ентусиазирано ги поведе към вилата, която беше съхранила ужасните спомени на Лариса.

— Това е най-добрата ни вила — обясни Мелани с младежка прямота. — Сигурно знаете това, но мама изцяло я пренареди и татко сложи друг прозорец. Аз лично много я харесвам. Всъщност, мисля, че

трябва да се преместя в нея, когато стана на тринадесет години. Няма и година дотогава и затова вече си мечтая да живея сама в нея.

Вилата беше много по-ярка и жизнерадостна, отколкото Лариса я помнеше и много по-малка. Беше живяла в тази малка къщичка до осемнадесетата си година, но по някакъв начин беше съхранила спомена за размерите ѝ от първия път, когато я видя на осемгодишна възраст. Тогава ѝ се струваше просторна в сравнение с останалите места, където бяха живели.

Мелани бърбореше щастливо, разказвайки кога са сложили веселия нов тапет с цветя, новия прозорец и за всичко, което щеше да направи, когато тя се премести да живее тук — на прозореца можеха да сложат сандъчета, в които можеха да посадят цветя и още куп неща, които щяха да направят вилата още по-хубава.

Нито щастливото бърборене, нито жизнерадостният, подобрен вид на вилата можеха да прогонят призраците. Те още бяха там. Лариса усещаше злоещото им присъствие — те танцуваха невидими в ярко осветените ъгли и се спотайваха под съвсем новия тапет. Те още не си бяха отишли. Но както самата вила, те изглеждаха по-малко чудовищни и заплашителни.

„Защо така?“, учуди се тя.

„Заради това, което през последните няколко месеца ти толкова смело извърши“, отвърна един глас. Това беше същият нежен и решителен глас, който я отведе далеч от Джулиан през август, същият глас я накара да позвъни на Ник за помощ месец по-късно. През последните няколко месеца я окуражаваше нежно, докато Лариса се изправи сама срещу своята болка, помагаше ѝ да се противопостави на мощните импулси да избяга, понасяйки се надалеч.

Тя трябваше да продължи да проучва себе си до деня, в който щеше да погледне огледалото и да види жената, която искаше да бъде — жената, която Питър необяснимо защо, но нежно ѝ каза, че вече вижда.

— По-добре да вървя — съобщи Мелани с явно нежелание и оживено добави: — Днес ще ходя на ски с приятели.

— Благодарим ти много, че ни показа твоята вила — каза Лариса преди Мелани да изчезне, за да прекара съботата в игри с приятелите си.

— Нашата вила. Мама често ми показваше снимките ти на кориците на списанията. — Свежите страни на Мелани порозовяха и тя добави: — Мисля, че е страотно, че си живяла тук, когато си била колкото мен!

— Да отворя ли шампанското? Официално правото на собственост няма да ми бъде прехвърлено през следващия час и половина, но можем да вдигаме тост за други неща, докато удари полунощ.

Погледът на Питър красноречиво говореше, че „другите неща“, които искаше да празнуват, бяха те двамата. Лариса също искаше да вдигнат тост за тяхното щастие. Сърцето ѝ вече празнуваше и полетът, в който се беше понесла през последните двадесет и четири часа, беше много по-опияняващ от този, който алкохолът някога ѝ даваше. Щеше да е безопасно да изпие чаша шампанско с Питър, но Лариса вече нямаше нужда от еуфоричния му ефект — и тя със сигурност не искаше да избяга от вълшебните чувства, които изпитваше от това, че просто беше с него.

— Нали може да вдигна наздравица за... всичко с нещо безалкохолно?

— Разбира се. Горещ шоколад и за двамата?

Когато телефонът иззвъня в шест часа сутринта в неделя, вече бяха будни. Бяха се любили и заспаха, след това се събудиха и отново се любиха, и сега лежаха превърнати и разговаряха.

— Винаги оставям телефона, на който се намирам, когато имам някой проект в изпълнение — обясни Питър, докато нежно и с явна неохота се освободи от нея и се пресегна за слушалката.

Гласът на Питър беше спокоен, но Лариса забеляза, че лицето му се намръщи леко, докато говореше. Имаше проекти в изпълнение и често възникваха проблеми с тях, но обаждането рано в неделя не беше нещо обичайно.

Красивото лице на Питър помръкна още повече и стана тревожно, докато слушаше. Първото, което каза, беше:

— Музикалната стая повредена ли е? Отговорът на този въпрос предизвика слаб проблясък на облекчение, след това тревогата му се усили и накрая той даде няколко кратки нареждания:

— Организирайте охрана. Утре сутринта тръгвам за Чикаго. Ще бъда в Бостън вторник вечерта. Обади ми се веднага, щом разбереш нещо повече по случая.

Ръката на Питър остана за един миг върху слушалката, след като я върна на мястото ѝ. След това се обърна към Лариса и обясни тихо:

— Беше адвокатът ми от Бостън, който движи покупката на имението на нос Код. Снощи, малко след полунощ, е станал пожар в резиденцията.

— О, Питър!

— За щастие двама тийнейджъри са били там по това време — млади влюбени, които нито е трябвало да бъдат там, нито да правят това, което са правили, но за щастие са имали смелостта да направят нещо повече от това просто да избягат, когато са видели пламъците. Веднага се обадили на пожарната и благодарение на това е спасена голяма част от резиденцията. Дървената сграда щяла да изгори до основи, ако не бяха потърсили помощ.

— Любовта кара хората да вършат смели неща — пророни нежно Лариса.

— И аз мисля същото — отвърна Питър. За миг забравиха за пожара и се загубиха в безмълвните надежди и обещания на любовта, но накрая сенките на тревогата заблещукаха отново в тъмнозелените дълбини и беше време отново да се върнат към неприятната тема.

— Има ли нещо особено в музикалната стая, Питър? Чух те да питаш дали е засегната от пожара.

— Преди артритата да скове баща ми, той беше дърводелец. Музикалната стая е едно от първите му творения — построена преди повече от шейсет и пет години. — Питър добави тихо: — Благодарение на тези тийнейджъри тя е спасена от пламъците.

— Радвам се за това. — Въпреки това очите му бяха все още изпълнени с тревога. — Какво има, Питър? За какво мислиш?

— Чудя се дали не е умишлен палеж.

— Палеж? — повтори изненадана Лариса. — Допускаш ли, че е възможно?

— Не знам. Сигурно не. — „Надявам се, не“, поправи се Питър наум и притегли Лариса в прегръдките си, като я прегърна толкова силно, че тя вече не можеше да вижда разтревоженото му лице. Тя бе видяла тревогата в очите му, докато той мислеше за палежа. Но имаше още една тревога, която той не искаше тя да види. Ако пожарът беше предизвикан умишлено, минути преди „Инис Ардън“ да стане негов, тогава имаше само един човек на земята, който можеше да нареди това вандалско разрушение — Джулиан Чансълър, унищожителят на мечтите. Питър се надяваше, че враждата между двамата е отминала история, отдавна забравена от Джулиан. Но ако тя все още е жива, пламтяща и огнена, като пламъците, които бяха обхванали резиденцията?...

Нито веднъж по време на уикенда Лариса не спомена Джулиан, не намекна дори за брака, нито за развода си и Питър не я подтикна да направи това. Той не бързаше да узнае за нейната огромна любов към мъжа, когото мразеше. Някой ден, когато доверието стане основата на отношенията им и тяхната любов има свое собствено минало, Лариса щеше да му разкаже за своя брак и той щеше да ѝ разкаже за това, което е преживял с Джулиан. Но ако пожарът в „Инис Ардън“ беше умишлен, Питър знаеше, че ще се наложи да говорят за това много скоро. А ако е бил просто нещастен случай?

Тогаваше да разкаже всичко на Лариса през април, когато отидат заедно на ароматната и омайна ливада на „Промис“.

Красивият букет от яркосини незабравки пристигна в четвъртък вечерта. Питър ѝ беше казал предишната вечер, когато се обади от Чикаго, че ще вечеря с клиенти и няма да има възможност да ѝ позвъни. И затова бе изпратил този прекрасен букет.

Лариса постави букета на масата в хола и дълго време го гледа и се възхищава на изящната красота в деликатните и пълни с надежда малки цветя. Накрая, усмихвайки се нежно в очакване да прочете съобщението, тя се пресегна към малката картичка с цвят на слонова кост.

„Никога няма да те забравя, Лариса. Не ме забравяй. Джулиан.“

„Не“, проблесна в нея светкавичен и ням протест. Джулиан някога беше научил за любовта ѝ към незабравките. Дори в изблик на

великодушие ѝ бе позволил да се отклони от обичая и да носи букет от незабравки на тяхната сватба. Но от този ден нататък той или беше забравил, или нямаше нужда да се прави повече на романтичен, тя вече беше негова и никога, когато ѝ подаряваше цветя, не ѝ поднесе незабравки. До днес.

Сега Джулиан ѝ беше изпратил цветята, които винаги беше обичала. Но съобщението, което придружаваше букета, не беше продиктувано от любов. Напротив, това беше заплаха и предупреждение. Тя не беше забравена, напомняше ѝ Джулиан и никога нямаше да бъде. Тя също никога нямаше да го забрави.

Лариса беше благодарна на Джулиан, че бе уважил желанието ѝ и не се обаждаше. Дори се беше надявала, че никога повече няма да се обади, че е изгубил интерес към нея, че е забравена. Но сега схвана наивността си и цялата се разтрепери, задавайки си въпроса; „Ами ако Джулиан ме е следил? Ако букетът от незабравки е неговият злокобен начин да ми подсказе, че знае всичко за «Промис», включително и добре пазената тайна, че нежното цвете, което обичам толкова много, ще бъде изсечено върху кристалните шишета на парфюма?“

Тя се опита да обуздае хаоса от мисли и да се концентрира върху въпроса какво можеше да означава всичко това? Ако Джулиан знаеше, че тя е фотомодел на „Промис“? Отговорът беше прост и ужасяващ: това означаваше, че Джулиан може да упражни огромната си власт, за да предизвика саботаж срещу чудния дар на Питър за света. Заради нея „Промис“ можеше да бъде унищожен.

Лариса не можеше да позволи това да се случи.

„Трябва да разговарям с Джулиан“, каза си тя. „Трябва да разбере дали знае. Ами ако знае? Тогава ще трябва да се сбогувам с «Промис»... и с Питър.“

О, как не ѝ даваше сърце да набере телефонния номер в офиса на Пето Авеню.

Но същото любящо сърце накрая застави разтрепераните ѝ пръсти да действат — заради Питър.

— Лариса се обаждат — каза тихо тя, когато Джулиан отговори.

— Предполагам, че цветята са пристигнали. Харесаха ли ти? — попита той. Гласът му беше плътен и нежен. — Цветарят каза, че няма да му е лесно да намери незабравки, но ме увери, че ще бъдат само най-добро качество.

— Такива са. — „Най-доброто, което се купува с пари.“

— Радвам се. Спомних си колко много ги харесваш.

— Затова ли ги изпрати?

— Каква друга причина мога да имам? Освен, разбира се, очевидната — надявах се да позвъниш. — Джулиан добави загрижено: — Много се безпокоях за теб, Лариса. Още не си ми изпратила никакви сметки. Наистина трябва да си останала без никакви пари.

— Намерих начин да се снабдявам с пари, Джулиан — каза тя с възможно най-обичаен тон. — Намерих си работа.

— Работа? Каква работа?

Гласът на Джулиан загуби нежността си и в неприкритата си грубост той свали маската на извинението и разкаянието, които Лариса никога не беше приемала за искрени. Но не доказателството, че е била права да не повярва на разкаяния и извиняващ се Джулиан накара сърцето на Лариса да запрепуска от радостно облекчение. Това се дължеше на искрената му изненада, че тя си беше намерила работа. Тя беше сигурна в това. Но Джулиан страшно се ядоса на това откритие, така че се налагаше да бъде много внимателна. И много убедителна.

— Може да се каже, че работя като независим моден консултант. Давам съвети на жените по отношение на облеклото, аксесоарите, прическата, грима. Не се тревожи, Джулиан, всички мислят, че съм ужасно богата и правя това, за да се забавлявам, на шега.

— Не ти ли плащат?

— Разбира се, че ми плащат. Всъщност, плащат ми много. Ако хонорарите ми не бяха високи, съветите ми нямаше да бъдат толкова ценени, колкото са. — Лариса направи пауза и след това смело се подигра с мъжа, който някога често и с такава жестокост се беше подигравал с нея. — Ти ме научи на това, нали, Джулиан? Колкото повече плащат хората за нещо, толкова повече го ценят?

— А какви са другите ти забавления, Лариса? — попита той. — Има ли други мъже в живота ти?

— Отговорът е не — отвърна равно тя. След това, за да звучи още по-убедително, добави с ледено възмущение в гласа: — Нито пък това е твоя работа. Бракът ни приключи, Джулиан. Никой от нас вече не е част от живота на другия.

— Ти винаги ще останеш част от моя живот, Лариса.

Тези думи биха могли да бъдат романтично обещание за вечна любов, но произнесени от Джулиан те звучаха само като предупреждение. Той се опитваше да я уплаши, за да възвърне властта си над нея, за да може отново да я манипулира, както винаги беше правил.

„Но аз съм по-силна сега, Джулиан. Вече няма никакви невидими вериги. Аз се освободих от тях. Аз съм свободна най-после от теб.“

— Остави ме на мира, Джулиан — каза тихо и спокойно тя. — Всичко свърши. Довиждане.

„О, не, сладка моя, не е свършило“, закле се Джулиан, изпълнен с безмълвна ярост, като нежно и в същото време предизвикателно приключи техния разговор. „Никога няма да свърши. Но, въпреки това, намирам тази новопоявила се смелост за много вълнуваща. Ще те оставя на мира за известно време, Лариса, достатъчно, за да повярваш наистина, че ще ти позволя да живееш своя живот далеч от мен. И тогава, любов моя, аз ще ти напомня, как само ще ти напомня, единствената истина: ти си моя — и винаги ще бъдеш моя.“

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
декември, 1991 година*

В неделя, двадесет и първи декември, докато Питър разговаряше с инспектора от пожарната полиция на нос Код, Лариса и Елизабет привършиха приготвянето на багажа за пътуването до Европа, Кристин изглади малките филцови костюми, които се бяха изпомачкали по време на генералната репетиция. Стивън се опитваше да се концентрира в работата си, но го разсейваха златокоси видения с теменужени очи, а Николас и Джастин Чеиз се присъединиха към тълпата пазаруващи в последния момент коледни купувачи на „Юниън Скуеър“.

Ник беше дежурен на повикване в трансплантационната секция, но там беше спокойно. Всички пациенти, които можеха да се приберат за празниците у дома, вече си бяха тръгнали, сутрешните прегледи на останалите бяха приключили и сега те двамата избираха последен подарък за Маргарет от Джастин. Щедрият четиригодишен Джастин беше обхванат от еуфорията на празничното веселие на „Юниън Скуеър“ и имаше купища идеи за подарък на Маргарет. Той си тананикаше весело коледните песни, които се носеха във всеки магазин и често спираше да разглежда богато украсени витрини. Джастин, а не Ник, беше този, който даде тон за следобедното пазаруване и Ник, безкрайно търпелив, се радваше през погледа на своя син на веселата коледна картина.

Докато пресичаха „Гиъри“, за да разгледат отблизо искрящото коледно дърво в средата на площада, Ник дочу бързо приближаващи ги стъпки. Този звук предизвика някакъв тревожен импулс, който премина през цялото му тяло и в същото време усети мощно покачване на адреналина. Мускулите му се стегнаха. Това беше професионален рефлекс, придобит в болницата, където щом някой тича, значи, че става въпрос за най-лошото и той веднага се подготвяше за борба на живот и на смърт: травматологичният екип тичаше към спешния кабинет, за да спаси жертвата от някоя катастрофа; Синият екип се

втурваше в отделението с надеждата да спаси някой пациент, чието сърце вече е спряло. От дългогодишната работа в болницата Ник възприемаше звука на бягащите стъпки като сигнал за нещо спешно.

„*Но не и тук*“, припомни той на препускащото сърце и изопнатото си тяло. Тук, през този празничен следобед на „Юниън Скуеър“, тичащите стъпки можеха да сигнализират единствено за развълнувани деца, които са се втурнали лудешки към Дядо Коледа.

„*Само дете, това не са леките стъпки на тичащи деца*“, опроверга се Ник. Тези стъпки бяха тежки и целеустремени и приближаваха все повече. И когато Ник се обърна по посока на звука, разбра, че тези стъпки, също както в болницата, бяха предвестници на злокобни събития.

Двама души с пистолети в ръце и изопнати свирепи лица тичаха един след друг към тях. Пистолетът в ръката на преследвача изтрещя. И тогава смъртно раненият човек подивя, в последните мигове на своя живот започна да стреля яростно и напосоки със собственото си оръжие. В тълпата, напълно неподготвена за пистолетните изстрели, слисана и уплашена, настъпи смут и безредие. Джастин не разбираше какво става. И дори след като изстрелите затрещяха и пистолетът на умиращия се насочи право към него, той все още беше объркан от хаоса наоколо, но не видя нито мъжа, нито пистолета и не изпита никакъв страх. Страхът прониза до мозъка на костите Ник, пред чиито очи се разигра всичко. Той направи единственото, което можеше да направи в момента, просна се пред сина си, предпазвайки го със собственото си тяло.

Ник предпазваше Джастин едновременно от куршумите и от ужасяващата сцена, която можеше да се превърне в кошмар, спохождащ сънищата му. Всичко, което Джастин разбра, беше, че неговият любим баща го беше привлякъл плътно към себе си — както Джастин винаги с любов приемаше да се сгуши в него. Ник го защити изцяло — очите му, тялото, бъдещите спомени на младата му памет.

Но нито здравето тяло на Ник, нито цялата му любов бяха в състояние да спрат куршума.

Джастин се изненада от някакъв глух мек удар. Пронизващата болка на куршума беше притъпена при преминаването през гърдите на баща му. Заболя го, когато Ник го вдигна и го прегърна дори още по-силно, отколкото преди, но съвсем леко. След това баща му хукна,

понесъл го в ръце, навън от тълпата, която беше образувала стена, около сцената на масовото убийство.

Ник нямаше намерение да чака нито линейка, нито полицейското разследване. Той добре разбираше случилото се. Куршумът се беше забил в гърдите му и, счупвайки ребрата, премина през белия му дроб, излезе през гърба и се впи в корема на сина му. Обезумял от ужас, Ник се молеше горещата кръв, която бликаше там, където телата им се докосваха да е само негова. Но д-р Николас Чеиз не можеше да се заблуди. Мигновената експертиза, извършена почти подсъзнателно, му казваше с мъчителна яснота, че повечето от кръвта беше на Джастин. Той знаеше, че раната на Джастин е много по-сериозна от неговата.

Ник успя да се провре през устремилата се тълпа и отведе Джастин встрани от навалицата. Не бяха изминали и една пресечка, когато спря една от полицейските коли с включени сирени и помоли изненадания полицај да ги закара в „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“.

— Защо да не повикам лекарския екип?

— Синът ми има нужда от много по-сериозна помощ, отколкото един лекарски екип може да даде. Ще стане много по-бързо, ако просто ни закарате там. Моля ви! — прошепна Ник разтреперан от вълнение: — Моля ви, помогнете ни!

Полицейската кола пресичаше улиците между „Юниън Скуеър“ и „Пасифик Хайтс“ надула сирената и с пуснати сигнални светлини, за да спре движението и да премине на червен светофар. Веднага след кръстовището полицајт се свърза по радиото с диспечера в болницата, който трябваше да предупреди травматологичния екип в центъра за предстоящото им пристигане.

— Става въпрос за четиригодишно момченце с огнестрелна рана в корема. Баща му също е тук. Явно е лекар в центъра. Доктор Ник Чеиз. Моли да предадете на травматологичния екип, че момчето е в шок. В безсъзнание е, но диша и трябва веднага да се направи операция. Предполага се, че куршумът е засегнал черния дроб на момчето.

Няколко мига, след като полицейската кола пристигна в спешния сектор, Джастин беше, въведен в операционната на травматологично

отделение. Шефът на отделението, д-р Ед Муър, го прегледа, докато останалите членове на екипа наместваха системите за кръвопреливане. Поставиха ендотрахеалната тръба в гърлото му и пълнеха необходимите епруветки с кръв.

Винаги, когато пациент на травматологията можеше да бъде стабилизирани, особено при случаи с вътрешно коремна травма, беше желателно да му се направи скрининг и рентген за установяване на нараняването. Но кръвното налягане на Джастин беше много нестабилно въпреки многото влети течности и кръвопреливането започна от момента, в който прободоха първата вена. Беше пределно ясно, че той все още кърви обилно и нямаше никакво време за каквито и да било предоперационни изследвания. Старата хирургическа пословица гласеше: по-добре да погледнеш, за да видиш, отколкото да чакаш, за да видиш.

Сигурно вече беше прекалено късно. Тази мисъл отекваше в съзнанието на всички, които работеха върху малкото бледо телце. От входящата и изходната рана беше очевидно, че куршумът беше преминал през целия черен дроб, а той беше васкуларен орган, толкова лесно се разбиваше и толкова ужасно трудно беше да се възстанови.

— След една минута започваме операцията — изрече тихо и непоколебимо Ед пет минути след пристигането на Джастин.

Докато Ед направи това съобщение за екипа, за да се подготвят всички за следващата важна стъпка, очите му потърсиха Ник. Двамата бяха на една възраст и много надарени хирурзи. Бяха прекарвали хиляди часове заедно в операционната зала и на оперативките като шефове на съответните отделения. И тъй като беше буквално невъзможно някой да прекара с Ед Муър известно време, без да чуе за неговия малък син, то на Ед му беше известно, че Ник знае за сина му. Самият той обаче никога не беше предполагал до този трагичен момент, че Ник е баща като него — един баща, който щеше да загуби своя малък син.

„Искаш ли да наблюдаваш операцията?“ — попита го Ед с поглед. Ед нямаше представа как самият той би отговорил на такъв невъзможен въпрос. Дали беше по-добре да присъстваш на операцията, за да си сигурен, че всичко необходимо е сторено, въпреки че то далеч не е достатъчно? Или беше по-добре в тези мигове да

бъдеш просто баща, който чака далеч от действителността в операционната и моли да се случи чудо.

Докато Ед чакаше отговора на невъзможния за решение въпрос, очите му се отместиха от измъчения поглед, защото не издържаха повече да се взират безнадеждно в застиналото лице на Ник. Едва сега той забеляза потъналите му в кръв гърди. Това поне разрешаваше въпроса. Ник нямаше шанс да бъде в операционната. В измъчените му сини очи Ед прочете, че тежката рана в сърцето на Ник може би никога нямаше да се възстанови, но сега отведнъж осъзна, че животът на самия Ник беше в опасност.

— Ще направим всичко възможно, Ник — обеща му тихо Ед. След това се обърна към главния си асистент и нареди: — Погрижи се за доктор Чеиз.

Ник дори не забелязваше малката армия от медицински работници, които действаха бързо, енергично и компетентно, за да спасят живота му. Той не усещаше нито иглите, нито тръбата, която поставиха между ребрата му, нито дори яростните пламъци, разгарящи се все повече от изтощителната борба между кървящия гръден кош и ранения бял дроб. Ник беше далеч оттам — в операционната, при своя син...

Трябваше да хвърли Джастин на земята.

Трябваше да хвърли сина си на земята и да падне върху него. Това щеше да нарани и уплаши малкото момче и въпреки че той се беше заклел никога повече да не му причинява болка, това щеше да го избави от бедата. В онези ужасяващи мигове, когато видя пистолета, насочен срещу Джастин, Ник беше действал подтикнат не от разума, а от инстинктивния импулс да предпази сина си, дори с цената на собствения си живот. Може би, ако някога бе ходил в казарма и беше преминал през военна подготовка, той щеше да направи необходимото вместо да предпазва момчето с тялото си. Но единствената война, която Ник някога беше водил, беше с невидимите фантоми и призрачните кошмари. Той беше научил много от своята лична война, но не беше натрупал този опит, който би му помогнал да реагира правилно в този миг. Сега неговият обичен син лежеше в операционната с рана, която Ник знаеше, че е смъртоносна.

„Не, изкрещя отчаяно сърцето на Ник. Джастин ще се оправи. Възможно е траекторията, която куршумът е описал, да минава

встри от черния дроб, а не през него. Сигурно е имал голям късмет. Не заслужава ли поне малко късмет моето скъпо момче? Не му ли се струпа вече достатъчно за толкова малко живот?“

Но Джастин Чеиз нямаше късмет.

— Успяхме да овладеем кървенето и вече е стабилен, Ник, но успяхме да спасим една съвсем малка част от черния му дроб. — Ед добави, като полагаше усилия, за да овладее чувствата си: — Много съжалявам, Ник. Ник сякаш не го чу. Може би, помисли Ед, е прекалено болезнено да се чуе такова нещо. Вместо отговор той видя как постепенно потъмнелите далечни сини очи се изясняват и съсредоточават.

— Имаше ли и други рани, Ед?

— Не, никакви, само черния дроб. Искам с твое разрешение да вкарам името на Джастин веднага в националната трансплантационна банка.

— Не е необходимо. — Неговият безценен син имаше късмет все пак. — Нали каза, че Джастин е стабилен сега, Ед?

— Да. — Това беше истина, но и двамата знаеха, че няма да изтрае дълго. Джастин щеше да се чувства добре и за известно време щеше да изглежда измамно нормално, докато тялото му осъзнае, че е останало без черен дроб и щеше да започне да умира. — Успяхме да спрем кървенето и налягането му е добро. Възстановява се в реанимацията на педиатрията. Когато го оставих, още спеше.

— Трябва да намериш Елизабет, Ед. Моля те, кажи й, че съжалявам. Знам, че трябва да замине за Англия след няколко часа, но имам нужда от помощта й.

— Добре.

— Нали ще ми се обадиш веднага, щом се свържеш с нея?

— Разбира се. Нещо друго?

— Трябва да запиша нещо.

Ед извади химикалка и няколко празни листчета от джоба на престилката си и ги подаде на Ник.

— Заповядай.

— Благодаря.

Веднага щом Ед излезе, за да потърси Елизабет, Ник усети порой от горещи сълзи в очите си. Той просто им позволи да се изливат на воля. Всъщност, не беше в състояние да ги задържи.

Накрая все пак намери сили да се овладее. Трябваше да се концентрира. Ник започна изготвянето на най-важния списък.

Най-отгоре изписа с главни печатни букви най-важната от всички точки: ЕЛИЗАБЕТ.

— Ще бъде толкова забавно — каза весело Лариса. Беше седнала на леглото на Елизабет и наблюдаваше последните приготовления на приятелката си за пътуването. „Толкова забавно, помисли тя, и ще имаме възможност да разговаряме, истински да разговаряме.“

— Много забавно — съгласи се Елизабет и тъкмо се канеше да уточни, шегувайки се закачливо, че ще превземат с гръм и трясък Бъкингхамския дворец, когато телефонът иззвъня. Тя се усмихна топло и предрече: — Питър.

— Надявам се — отвърна Лариса вече отпредила се към телефона. „Да“, увери тя себе си. „Сигурно е Питър. Обажда се, за да ме осведоми за последните разследвания на пожарната полиция, да ми пожелае приятен полет, да ми обещае да се обади в Лондон и да ми напомни, че ще прекараме заедно новогодишната вечер. Сигурно е Питър. Едва ли се обажда Джулиан, за да ми каже, че независимо от моята категоричност по въпроса, той няма да позволи всичко да свърши ей така.“ — Ало?

— Обажда се доктор Ед Муър. Търся доктор Елизабет Джанингс.

— Един момент, моля. — Лариса закри с ръка слушалката. — Доктор Муър е. Не си забравила да се разпишеш, нали?

— Не. Защо ли ме търси? — Елизабет леко се намръщи, пресягайки се за слушалката. — Здравей, Ед.

— Предай му моля те, че тръгвам веднага — каза накрая тя с изопнат от напрежение глас. След това постави слушалката на мястото ѝ. Едва когато се обърна, Лариса видя ужасените ѝ очи.

— Какво има, Лиз?

— Ник е бил прострелян — отвърна тихо тя и добави още по-тихо: — И сина му.

— Сина му?

— Той е на четири години и е тежко ранен. Това е всичко, което
знам, Лара. Трябва да вървя.

— Идвам с теб.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ед? — повика го Елизабет, когато двете с Лариса застанаха зад гърба му в лекарския кабинет на отделението за спешни случаи.

— О, добре, че бързо пристигна.

— Тичахме — каза Лариса. — Моля ви, кажете ни какво се е случило?

— Тя е приятелката ми. Лариса, Ед — обясни Елизабет. — Тя категорично отказа да чака в чакалнята.

Ед долови обичта сред тревогата в гласа на Елизабет и видя в силно обезпокоените ѝ очи, че тя иска приятелката ѝ да бъде с нея. Той реши веднага, без никакво колебание, да не се бави от професионално етични съображения и да обсъди поверителните медицински подробности пред Лариса. Освен това много скоро масмедиите щяха да разтръбят цялата история и всички в Сан Франциско щяха да узнаят за нелепата коледна трагедия, сполетяла талантливия млад лекар, който преди няколко месеца беше спасил малката Моли, а сега нямаше възможност да спаси собствения си син.

— Според полицията станала е престрелка между двама въоръжени мъже на „Юниън Скуеър“, вероятно провалена сделка за наркотици. Единият успял да простреля противника си и преди той да умре, започнал да стреля напосоки в навалищата. А това, което се е случило после, съдейки по раните им, е, че Ник е застанал между Джастин и куршумите, предпазвайки го със собственото си тяло. — Ед усети, че го обхваща напрежение, когато се опита да си представи и да почувства ужаса на Ник в момента, в който е разбрал, че животът на сина му е в опасност. За един миг той трябваше да преглътне и да се успокои, за да възвърне възможността си да говори и се извърна към осветената кутия за разглеждане на рентгенови снимки. Когато отново се стабилизира, той посочи рентгеновата снимка, поставена в кутията, и каза: — Тази снимка е на Ник. Пистолетът явно е бил много мощен. Както виждате, надробил е ребрата му.

— Как е сърцето му, Ед? — попита Елизабет, загледана в масивната травма в лявата част на гръдния кош на Ник.

— За щастие куршумът въобще не е докоснал сърцето му. — „Което не означава, че сърцето на Ник ще преживее това, което се случи със сина му“ — Куршумът е преминал през гърдите на Ник и се е забил в черния дроб на Джастин. Остана едно много малко стъбълце от дроба на Джастин. Беше всичко, което можехме да спасим, и съвсем не е достатъчно да поддържа живота му.

— Къде е сега Ник?

— Още е тук, в трета стая. Джастин е в реанимацията на педиатрията и Ник искаше да го преместим при него, но щом разбра, че си тръгнала, каза че ще те изчака тук. Не знам защо ме накара да те потърся, Елизабет. Правеше някакъв списък, може би имената на хора, които трябва да бъдат уведомени за случая. Струва ми се, че смята да предаде на теб този списък и се надявам да го убедиш да вземе нещо болкоуспокояващо.

— Още нищо ли не е взел? — попита обезпокоена Елизабет. Тя не погледна отново рентгеновата снимка. Просто не ѝ беше необходимо. При нейната квалификация бързият поглед ѝ бе предостатъчен, за да определи чудовищните размери на раната и да си представи болката.

— Абсолютно нищо. Може би не иска да се упоява, заради Джастин. — „Така ще бъде в пълно съзнание, когато прегръща и успокоява умиращото си момче“ Ед въздъхна тежко: — Но той страшно ще се изтощи от тази борба с болката.

Елизабет кимна замислено и каза:

— Ще видя какво мога да направя.

— Ще те чакам тук, Лиз — каза Лариса. След това погледна Ед и добави: — Може ли?

— Разбира се, Лариса. Имаш моето разрешение.

Елизабет и Ник бяха работили заедно в травматологична стая номер три много пъти.

Но винаги двамата. Не по този начин. Не когато той лежи обездвижен на носилката, красивото му лице е бледо и измъчено, а раненото му тяло изопнато и вкочанено. Очите на Ник бяха затворени, но дългите черни мигли блестяха, навлажнени от сълзи.

„О, Ник.“ Елизабет почувства как собственото ѝ сърце се стяга болезнено при мисълта за неговата огромна мъка. Почувства и някаква болка в изумрудените си очи, сякаш от налягане. Тя направи усилие да преглътне сълзите си и каза много нежно:

— Ник?

Тъмносините очи се отвориха веднага. Те бяха пълни с болка, но Елизабет различи още нещо в тях, което приличаше на надежда.

— Благодаря ти, че дойде Елизабет. Знам, че тази вечер трябваше да заминеш за Англия.

— Това няма значение, Ник — увери го нежно тя. „Нищо друго, освен теб няма значение — и освен това, което мога да направя, за да ти помогна да преживееш тази огромна загуба.“ Но какво можеше да направи тя? Какво можеше някой въобще да направи? — Това е съвсем незначително, Ник, действително нищо, особено като се има предвид, че официално съм на повикване за празниците. Моля те, кажи ми, ако мога да ти помогна с нещо друго.

— Дори и не съм помислил за службата. Не за това имам нужда от теб, Елизабет.

„Имам нужда от теб, Елизабет.“ Независимо от болката, която изпитваше, гласът на Ник стана по-топъл, когато изрече тези думи и сините му очи я погледнаха нежно.

— Не си? — попита топло тя.

— Не — каза нежно той. — Имам нужда от теб, Елизабет, за да направиш трансплантация на черен дроб от жив донор на моя син — от мен на сина ми.

— Ник...

— Знам, че в кабинета си имаш копие от протокола на тази операция, но въпреки това тук записах всичко точка по точка. Най-вече, за да държа съзнанието си будно — призна той.

Мина известно време, преди да заговори отново, но когато го направи, вече говореше с професионално овладян глас:

— Мисля, че е възможно да се направят всички проби и да се събере екипа за операцията за шест часа. Въпреки че такава операция никога не е правена досега по спешност, винаги съм вярвал, че това ще стане.

— И аз винаги съм вярвала — каза Елизабет. — Но, Ник, Джастин е вече на четири години.

Не беше необходимо Елизабет да говори повече. Водещият в света специалист знаеше много добре, че необикновената операция, която предлагаше, бе практикувана до този момент само върху бебета. Елизабет нямаше защо да припомня това на Ник, нито пък беше необходимо да му припомня, че частта от черния дроб, която можеше да се трансплантира без опасност за живия донор, бе достатъчна само за бебета. Но черният дроб на четиригодишно момче на практика беше много по-голям от малкото бебешко дробче, а Джастин бе загубил почти целия орган.

— Джастин е идеален кандидат за трансплантация, Елизабет. Той е много здраво малко момче. — Гласът на Ник не издържа. За момент си беше позволил да се превърне в бащата, който си спомни за малкото момче, което съвсем скоро толкова щастливо си тананикаше коледни мелодии с широко отворени и усмихнати очи. Така здрав и толкова щастлив. Ник потисна чувствата си някъде много навътре в себе си и продължи да говори със същия твърд, професионален тон: — Отличното му здраве го прави по-добър кандидат от реципиентите, на които се трансплантира поради тежки, скрити чернодробни увреждания. Черният дроб на Джастин е напълно нормален — просто му е необходимо време да регенерира. Трансплантацията ще му осигури необходимото време.

— Да, но... — „Но какво ще стане с теб, Ник? Ти как ще оцелееш? За да се даде на Джастин достатъчно тъкан, за да поддържа живота му, докато собствения му дроб регенерира, ще означава да се вземе...“

— Може да получи целият ми черен дроб, ако е необходимо за него, Елизабет — каза тихо Ник в отговор на неизречения ѝ въпрос. — Решил съм това.

Погледът на Ник не оставяше съмнения пред Елизабет, красноречиво доказваше, че той беше решил това. Николас Чеиз днес вече веднъж беше доказал готовността си да пожертва собствения си живот, за да спаси сина си. Но това беше един миг на инстинктивна реакция, рефлексното действие на родител, който защитава своето дете. Готовността на Ник да осъществи решението си беше много по-обмислен акт, но пак в резултат на същия инстинкт на безгранична и неизмерима любов.

— Не мога да направя това, Ник. — „Не мога да те оставя ти да направиш това.“

— Разбира се, че можеш. Ти си най-добрият хирург, когото познавам. — Ник видя искрици на изненада в изумрудените ѝ очи и попита нежно: — Не знаеше ли това?

— Не. Но това няма значение. — „Не сега“, помисли Елизабет. Сега нищо нямаше значение, освен да го убеди по някакъв начин, че това, което предлага, е невъзможно — и да намери някакъв начин да му помогне да понесе неизбежната смърт на своя син. Тя нежно му предложи да обмисли решението си още веднъж: — Ти самият си тежко ранен, Ник.

Това беше истината. При наличието на рисков дихателен статус в толкова голяма степен и сериозното увреждане на тъканта повечето хирурзи щяха без охота да го заведат в операционната зала, дори и за най-обикновена процедура.

— Имам няколко счупени ребра — отвърна презрително Ник. След това потърси в очите ѝ следи за истински сериозните медицински съображения, които тя би могла да изложи против стабилността му като чернодробен донор. Надяваше се Лариса да не е разкрила тайните му пред приятелката си и наблюдавайки Елизабет разбра, че тя не го беше направила. Но сега Ник трябваше да ги разкрие сам. — Допреди три години и половина пиех много. Оттогава не съм пил въобще и доколкото знам никога не съм имал чернодробни увреждания в резултат на алкохолизма си, но все пак трябва да знаеш това.

Елизабет наистина трябваше да знае това. Голямата консумация на алкохол, дори и преди години, беше от значение за подготовката на Елизабет за операцията. Но за да се приготви за операцията ли ѝ каза това Ник? Или за да се приготви за смъртта му? „Така че да не виня себе си, ако ти умреш, Ник. Така че да хвърля вината за смъртта ти върху теб и твоето пиене?“

Елизабет си спомни сутринта, когато едно друго четиригодишно момче умря също така трагично. Тогава Ник не пожела да сподели с нея болката, която и двамата изпитваха. Тя побягна от него с мисълта „Мразя те, Ник“. Тогава това не беше вярно, разбира се. Но сега, обхваната от бурни и противоречиви чувства, Елизабет усети, че отново се появяват подобни мисли.

„Мразя те, Ник, че никога преди това не ми се довери, а сега ми се доверяваш за всичко. Мразя те, че искаш това от мен, без да ми оставиш каквато и да е възможност за избор.“

Тя действително нямаше избор. Беше съвсем ясно, че ако синът му умре, с него ще умре и по-голямата част от Ник. Трябваше да оперира за Ник, заради Ник, въпреки че опитвайки се да спаси живота на сина, Елизабет щеше да причини смъртта на бащата.

Бащата. Един мъж, когото мразеше?

„О, не“, отвърна сърцето ѝ. Един мъж, когото обичаше. Единственият мъж, когото някога беше обичала.

— Ще оперираш ли, Елизабет?

— Да — пророни нежно тя. — Ще оперирам, Ник. — „Ще се опитам да спася сина ти, защото това е, което ти толкова отчаяно искаш... и защото те обичам.“ След това трябваше да се концентрира, за да се подготви за операцията на своя живот. Когато проговори отново, гласът ѝ беше професионално овладян: — Може ли да видя какво си записал?

Изражението на Елизабет остана спокойно, както се изискваше от лекар, но сърцето ѝ се сви, когато видя първата дума най-отгоре в списъка на Ник — нейното име, изписано с печатни букви, удебелени многократно, докато е чакал нетърпеливо да разбере дали Ед се е свързал с нея. С нея, най-добрият хирург, когото Ник познаваше. Елизабет изчете и останалото, което беше записал, и откри, че това беше дословно копие на подробния протокол — освен накрая, където, както в началото; имаше име на жена.

— Маргарет? — попита Елизабет.

— Тя трябва да научи — отвърна Ник почти на себе си. — Трябва да ѝ го кажа лично. След като видя Джаси, ще трябва да отида да ѝ кажа.

— Да отидеш? Къде?

— У нас.

— Сякаш не си даваш сметка колко тежко си ранен, Ник.

— Добре съм... и къщата е наблизо.

— Не — каза категорично лекуващата лекарка на Ник. След миг добави нежно: — Не мога да тръгна, преди да съм подготвила операцията, но може би Ед или Стивън или... Лариса, приятелката ми е тук. Тя е много внимателна, когато някой е изпаднал в беда.

— Да — отвърна Ник изненадващо бързо. — Ако Лариса няма нищо против, би ли я помолила да каже на Маргарет?

— Сигурна съм, че няма да има нищо против. — Елизабет замълча. Ник криеше сина си. Дали не криеше и съпругата си? Някоя, която търпеше всичките му страстни среднощни връзки? Тя попита тихо: — Маргарет майката на Джастин ли е?

— Не.

Докато Ник изричаше това в очите му изведнъж се появи някакъв дълбок страх. Понякога пациентите усещаха злокобното приближаване на смъртта, свръхестествено предчувствие за надвисналия над тях край, малко преди той да дойде. Дали Ник не виждаше сега своя собствен край? Дали далакът му не го предупреждаваше, че е бил наранен и сега всеки миг ще се разкъса смъртоносно? Или това съобщение не идваше от сърцето му, покрай което беше минал куршума и сега всеки момент щеше да започне да се свива във все по-бърз и по-бърз фатален ритъм?

— Ник, какво има?

— Мислех за майката на Джастин — отвърна разсеяно той. — Разведени сме, но ще ми се наложи да говоря с адвокат за това, което ще се случи с Джастин в случай, че умра.

— Няма да умреш.

Ник се усмихна нежно и каза топло:

— Добре, но въпреки това трябва да говоря с някого. За всеки случай. Трябва да съм напълно сигурен, че тя няма да получи попечителство над него. Нали винаги има юрист на разположение на болницата?

— Да, за всички правни въпроси, свързани с медицината, но ще се обадя на брат ми. Той се занимава с бракоразводни дела и знам, че е в кантората си в центъра днес следобед. — Елизабет видя колебанието и надеждата, проблеснали в очите му и го успокои с усмивка. — Няма да го затрудни. Само на няколко минути път отгук е и той, и семейството му няма да тръгнат за Англия преди утре вечер.

— Благодаря ти.

— Няма нищо. Време е да отида да задвижа нещата. Освен това трябва да ми дадеш адреса си, за да го предам на Лариса.

След като ѝ го продиктува, Ник каза:

— В горното чекмедже на бюрото ми има един плик, на който е изписано името на Джастин. В него са документите, които брат ти ще трябва да види и имунологичните изследвания на двама ни, направени, когато Джастин се роди. Сходството наистина е забележително, Елизабет. Стивън ще бъде много доволен.

— Добре. Ще обясня на Лариса и за плика. — Елизабет вече щеше да тръгва, но усети, че има още нещо. Нещо, което искаше да ѝ каже бащата, не хирургът. — Какво има още, Ник?

— Можеш ли да помолиш Лариса да вземе от Маргарет и Мистър Мечо? — пророни накрая той. „Моето малко момче ще има нужда от своя Мистър Мечо.“

Ед и Лариса стояха на същите места, където Елизабет ги беше оставила в лекарския кабинет.

— Ник иска да трансплантирам част от черния му дроб на Джастин — изрече тя с тих и спокоен глас, когато стигна при тях.

— Това е абсурдно, Елизабет — каза категорично Ед. — Джастин практически е останал без черен дроб, а дори и да не беше така, той е на четири години. Мисля, че не изкарвам нищо ново на бял свят, но явно не съм обяснил достатъчно ясно на Ник каква е травмата, която Джастин получи. Не виждах смисъл да се впускам в подробности.

— Ник е наясно с всичко. И това, че Джастин ще умре, ако не се извърши трансплантация, и с многобройните рискове, на които сам се излага.

— Разбира ли, че може да умре. Което всъщност е твърде вероятно!

— Да. Ник знае това. — Погледът ѝ срещна решително неговия скептичен взор. — Ще направя операцията, Ед. Сигурно ще отнеме около шест часа да се вземат всички проби и да се събере екипът. Има ли Джастин толкова време?

— Шест часа? Да, мисля, че има. Но не повече от това. Елизабет...

— Възможно е, Ед. Никога не е правено, но е възможно. Черният дроб на Джастин ще регенерира, така че трябва да му трансплантирам само толкова от този на Ник, колкото да му осигури необходимото

време. С триизмерните метрични анализи и компетентността на Бил още, преди да вляза в операционната ще знам колко му е необходимо.

— Кой е Бил? — попита Лариса.

— Бил Барнис, детски хематолог.

— А ще има ли хематолог за възрастни, който да ти каже каква част от черния дроб на Ник трябва да запазиш?

— Да. Името ѝ е Ребека Лансинг. — „И, помисли Елизабет, Бил ще ми каже каква част от черния дроб му е необходима на Джастин, а Ребека ще ми каже, че това е много повече от онова, което може да се вземе от Ник без опасност за живота му... и аз ще трябва по някакъв начин да намеря идеалния баланс, така че и бащата, и синът да оцелеят.“

Ед Муър знаеше, че е безсмислено да продължава да спори с непоколебимата Елизабет. Той също беше баща, така че накрая просто каза:

— Аз ще остана тук. По дяволите, всички от персонала, които още не са напуснали града за празниците, ще бъдат тук. Не трябва да се допускат проблеми в съставянето на двата екипа. Всъщност, ако искаш, мога веднага да се заловя за това.

— Това ще е от голяма полза, Ед. Благодаря.

След като Ед тръгна, Елизабет искаше да помоли Лариса да отиде веднага до дома на Ник, но забелязала изведнъж обезпокоения израз на приятелката си, я попита:

— Какво има, Лара?

— Каза ли ти Ник, че някога е бил алкохолик?

Елизабет не отвърна, слисана от информацията на Лариса. Накрая каза тихо:

— Да. Каза ми.

— Това не прави ли операцията още по-опасна за него?

— Да. — Елизабет се двоумеше. Нямахше желание нито да пита, нито да разбира и в същото време изпитваше нужда от това. — Откъде знаеш това за Ник?

— Вечерта на бала през септември изпих много шампанско, без да се напия. Ник забеляза това и проведе много пряк разговор с мен за явната ми търпимост към алкохола и начина, по който го ползвам, за да избягам от проблемите си. Предложи ми помощта си и аз приех предложението му десет вечери по-късно, след като Джулиан се обади.

— Ник е идвал в апартамента?

— Не. Всъщност не съм го виждала от вечерта във „Феърмон“. Само разговаряхме по телефона няколко пъти. — Лариса видя в очите на приятелката ѝ да се появяват тъмни и болезнени сенки на съмнението и я увери: — Няма абсолютно нищо между мен и Ник, Елизабет.

— Но ти не си ми казвала за това.

— Искях да ти кажа, но усещах, въпреки че той не е настоявал за това — че не искаше ти да знаеш за порока му. Но сега трябва да знаеш, заради операцията, нали? Въпреки че съм абсолютно сигурна — вече не пие.

— Знаеше ли за Джастин?

— Не. Знаех само, че Ник е бил женен и останах с впечатление, че бракът му е бил неуспешен, но нямаше никаква представа, че има син.

— Знаеш ли коя е Маргарет?

— Маргарет? Не.

— Знаеш ли къде живее Ник?

— Лиз, нищо не знам! — промълви Лариса. — Ник и аз разговаряхме за мен, не за него и проблемите му. Той не искаше да говори за себе си, поне не пред мен. Ти беше права за Ник, Елизабет. Той е чувствителен, състрадателен и мил. Помогна ми много и сега искам да направя всичко, което мога, за да помогна и на него, и на теб. Моля те!

Елизабет разтърси объркано богатите си тъмнокестеняви къдрици.

— Съжалявам, Лара. Толкова много неща станаха. Толкова разкрития.

— И не си в състояние да спреш да мислиш за това сега, дори и заради това, което трябва да направиш? Знаем, Лиз. Но моля те, уверявам те — нищо фатално не се е случило. Позволи ми да направя това, с което мога да помогна. Позволи ми да бъда добрата приятелка за теб, каквато ти винаги си била за мен.

— Ти си добра приятелка, Лара — каза топло Елизабет. — И аз имам нужда от помощта ти. Ник иска Маргарет, която и да е тя, да бъде информирана лично за това, което се случи с него и с Джастин. Имаш ли нещо против да отидеш до дома му и да ѝ кажеш?

— Разбира се. Ще отида.

Марк Джанингс вече знаеше за насилието, което беше станало много етажи по-надолу от кантората му на „Юниън Скуеър“. Воят на сирените го привлече да погледне навън и той беше свидетел на кървавите последствия. Когато сестра му се обади, за да го помоли да се срещне с Ник, той без колебание отвърна, че тръгва веднага.

След това позвъни на Стивън. Докато набираше номера осъзна какъв късмет имаха в цялото това нещастие, че Стивън е дежурният имунолог днес. Разбира се, партньорът му не беше по-малко способен, но Стивън беше човекът, който водеше сложната имунотерапия за малката Моли през август.

— Ник казва, че сходството на тъканите между него и Джастин е учудващо добро — уточни Елизабет, запълвайки тишината, която настъпи в мига, в който приключи с обяснението защо се обажда и какво смята да прави. — Въпреки това изпратихме кръв за спешно определяне на тъканта, а Лариса отиде до апартамента на Ник, за да вземе копие от явно обширните имунологични изследвания, направени при раждането на Джастин.

— Не се притеснявам за имунологичното сходство, Елизабет. Тревожа се за хирурга.

— Мислиш, че не мога да се справя с това?

— Знаеш много добре, че не подлагам на съмнение уменията ти. Но знаеш и че може да бъде трансплантирано ограничено количество черен дроб, а току-що разбрах, че почти целият черен дроб на Джастин е унищожен.

— Да, но е останало едно жизнеспособно стъбълце с широка основа, върху което можем да присадим тъканта на донора. И съм сигурна, че след сканирането ще установим, че на Джастин му е останал много повече черен дроб, отколкото Ед смята. Знаеш колко много неща се появяват на бял свят след сканиране.

— А какво ще стане, ако след сканирането се установи, че Джастин има дори по-малко черен дроб, отколкото Ед смята? Какво ще стане тогава, Елизабет?

— Аз ще направя тази операция, Стивън, и за това ми е необходима твоята помощ. — Тя замълча за миг, после добави тихо: —

И имам нужда от твоята подкрепа.

— Знаеш, че я имаш, Елизабет. Идвам веднага.

— О, не — гласът на Кристин се изпълни със съчувствие и загриженост, когато Стивън ѝ се обади малко по-късно, за да ѝ обясни защо не може да отиде на представлението и да ѝ се извини. — Как ли се чувства Елизабет? Нали ще ме държиш в течение със случая.

— Разбира се. Всъщност, защо не ми се обадиш веднага след представлението? Операцията няма да е завършила, но може да имам някакви новини...

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Елизабет, това е Маргарет.

— Здравей, Маргарет — каза Елизабет, усмихвайки се топло на привлекателната белокоса жена, която се появи в лекарския кабинет на спешния сектор заедно с Лариса. Маргарет дори не се опитваше да скрие тревогата в очите си. Кокалестите ѝ пръсти стискаха здраво многообичания Мистър Мечо.

— Здравей, Елизабет. Много се радвам, че си тук, и знам, че по същата причина и Ник е спокоен. — След това уверена, че баща и син са заедно, тя попита: — Къде са те?

— В реанимацията в педиатрично отделение. Бих ви завела, но чакам брат ми да пристигне всеки момент.

— Защо аз да не изчакам Марк? — предложи Лариса. — Вие вървете, а ние ще ви намерим, когато той дойде.

Николас Чеиз трябваше да лежи в болничното си легло в стая номер осем в южното крило под упойващото въздействие на „Демерола“ и да събира сили за предстоящата атака срещу вече доста раненото му тяло: Дотогава оставаха само няколко часа. Но вместо това той седеше на един стол, разположен близо до леглото на Джастин в реанимацията, без да е взел никакви болкоуспокоителни. На лицето на Ник беше изписана тихата и дълбока загриженост на любящия баща, но беше ужасно блед и потръпващите мускули на напрегнатата му челюст сигнализираха безмълвно за физическата болка, прибавена към душевните му страдания. Ник беше в болнична пижама и халат, а на ръката му имаше гривна, която го идентифицираше като пациент, а не като посетител. Към тялото му бяха прикрепени найлонови тръбички.

Ник гледаше заспалия си син. Не искаше да го буди, защото почивката за Джастин беше много важна, а и той самият имаше нужда от повече време, за да намери точните думи, които да му каже. Ник искаше да изрече пред обичния си син думи, които да надживеят

смъртта му. Да му вдъхне тази любов, която да остане завинаги с Джастин. Но толкова се страхуваше да не го изплаши със сбогуването. Джастин спеше. Ник пренебрегна болката от раната, идваща от все поотслабващото му тяло и просто се наслаждаваше на спокойния сън на сина си, опитвайки се да запечата в съзнанието си този миг и да го превърне в скъп спомен.

Ник усети движение зад себе си и се обърна, за да поздрави с мълчалива усмивка Маргарет и Елизабет, които влязоха в малката стая.

— Татко?

— Здравей, малкият ми мъж — прошепна Ник, обръщайки се отново към Джастин. — Обзалагам се, че те боли коремчето, нали? Ти и аз преживяхме заедно една катастрофа и сега сме в болницата. Маргарет е тук. И Мистър Мечо е тук, Джаси, а това е Елизабет. Сещаш ли се, че съм ти говорил за Елизабет?

Джастин кимна на Ник, след това премести погледа си към останалите и изпрати щастливата си усмивка на малко момче на Маргарет, Елизабет и Мистър Мечо.

— Спомняш ли си за операцията, която двамата с Елизабет направихме през лятото на Моли и Мери Ан? Е, Елизабет ще направи същата операция на теб и мен. Тя ще сложи част от мен в теб. И ти трябва да помниш, Джаси, че тази част от мен винаги ще бъде с теб, ще бъде вътре в теб, и ще те обича. — Ник спря изведнъж, прекъснат от изплъзващите му се от контрол чувства и внезапните проблясъци на тревога в сините очи на сина му. — Както и да е. Имаме голям късмет, че Елизабет е тук днес, защото тя е най-добрата.

— Ще трябва да те прегледам след малко, Джастин — каза тихо Елизабет, почувствала моментната нестабилност на Ник и спасявайки го като привлече за миг сините очи на сина му. — Нали нямаш нищо напротив?

— Не.

— Добре. Сега обаче — добави тя, поглеждайки отново Ник — когато двете с Маргарет пристигнахме, сестрата ми съобщи, че са готови за снимка.

— Трябва да направят снимка на черния ти дроб — обясни нежно Ник на доверчивите очи на своя син. — И на мен ще ми направят една снимка, така че Елизабет да може да разбере всичко за

размера и формата преди операцията. Това е просто снимка, нищо повече. Няма да боли.

След като Маргарет придружи Джастин до скенера, Ник беше официално записан като пациент в стая номер осем в южното крило. Трябваше да легне, това беше ясно и на него, независимо че продължаваше да отказва да взима болкоуспокояващи. Съзнанието му трябваше да остане чисто и будно за срещата с Марк Джанингс.

Ник лежеше по гръб на болничното си легло, когато Елизабет и Марк пристигнаха, но веднага щом влязоха той се изправи и седна. Рязкото движение предизвика пожар в гърдите му и световъртеж в главата и му бяха необходими няколко мига, за да се възстанови. Чувстваше се толкова безпомощен. Трябваше да свърши толкова много неща, а се чувстваше безпомощен.

— Благодаря ти много, че дойде, Марк.

— Не си ме затруднил ни най-малко, Ник. Елизабет ми каза, че имаш съображения относно попечителството на сина си.

— Да.

— Ще бъда в спешния кабинет, Марк — каза Елизабет, отворила вратата, за да ги остави насаме.

— Би ли останала, Елизабет? — попита Ник. — Ти ще се грижиш за Джастин, така че трябва да знаеш истината. — „И още, помисли той, искам да научиш всички мои тайни, преди да умра. Така ще понесеш по-леко смъртта ми.“

„Ще се грижа и за двамата ви“, поправи го мислено Елизабет.

— Добре.

— Благодаря ти. — Ник погледна отново Марк и започна своя разказ: — Преди пет години се обвързах с една жена на име Глена Паркър. Не бяхме влюбени, нямаше нищо подобно, но въпреки това тя настояваше да увековечи връзката ни и забременя. Оженихме се, но стана ясно, много преди Джастин да се роди, че бракът ни е обречен на провал и се споразумяхме за развод, който да влезе в сила след раждането му. Глена искаше да бъде единствен попечител на Джастин и солидна сума пари, за да го издържа — аз ѝ дадох с готовност и двете. Трябва да знаеш това, Марк, защото ако тя твърди пред съда, че някога аз съм бил той, който е избрал да няма нищо общо със своя син, то това е напълно вярно.

— Добре — каза Марк. — Имаше ли причина за това?

— Да. Аз бях — съм — алкохолик. Поради това и заради други неща, които бях разбрал за себе си, мислех, че за Джастин ще бъде по-добре, ако никога дори и не се опитам да бъда негов баща. — Ник едва си пое въздух, но това беше достатъчно, за да пламне отново болката в гърдите му. Но тази болка по никакъв начин не можеше да се сравнява с болката от това, че беше оставил Джастин да живее с Глена. — Когато той стана на шест месеца, Глена реши, че повече не иска да се грижи за него — не че някога го беше правила истински. Тя явно напълно го беше пренебрегнала. Беше ужасно страхлив, много тих и затворен. Сякаш нямаше никакво понятие какво означава това да те закрилят и обичат. Трябва да разбереш как се е отнасяла Глена с Джаси, когато беше при нея, Марк. Трябва да разбереш, че той не може да бъде върнат при нея.

— Мислиш ли, че ще се опита да си го поиска? Опитвала ли се е преди това?

— Нямам никаква вест от нея през тези три години и половина. Но ако умра, тя ще узнае за смъртта ми, защото масмедиите ще проявят голям интерес към тази операция, на нея ще ѝ хрумне веднага, че Джастин няма родители, а има страшно много пари. Парите винаги са били от огромно значение за Глена, а Джастин ще наследи много повече от значителните спестявания, които съм направил през последните няколко години. Имам застраховка живот на стойност два милиона долара, на която Джастин е единствен наследник, а и Маргарет е завещала повечето от личните си спестявания на него. — Ник посочи към големия плик, който Лариса беше донесла от дома му, поставен върху нощното шкафче. — Имам, разбира се, завещание. То е тук вътре, заедно с документите за развода и попечителството. В него съм посочил Маргарет за законен настойник на Джастин.

— Извинявай, Ник — прекъсна го Марк. — Но коя е Маргарет?

— Маргарет Рейли — уточни Ник. След това, като уточняваше останалото, гласът му се изпълни със синовна любов. — За Джастин Маргарет е съчетание на майка и баба. Но — продължи той поставяйки на предно място загрижеността си пред чувствата — тя няма роднинска връзка с него. Маргарет е съпругата, вдовицата, на хирурга, който ми беше наставник като стажант. Когато Глена доведе Джастин, помолих Маргарет за помощ и оттогава сме семейство. Джастин я обича и ѝ вярва. В случай, че умра, трябва да остане с нея.

Това е моето желание и то е записано в завещанието. Но се страхувам, че в съда, след като не знаят истината за Глена, биха дали попечителството по-скоро на нея, като на биологическа майка, отколкото на една седемдесет и четири годишна жена, която не му е никаква роднина. — Ник смръщи вежди, погледна сериозното лице на Марк и попита: — Имаш ли някакви опасения?

— Мисля, че да — призна откровено Марк. След това се усмихна окуражително и добави: — И така, да видим какво можем да направим, за да сме сигурни, че това няма да стане. Какво знае Джастин за Глена?

— Може би заради Маргарет той не е проявявал особено любопитство или тревога за отсъствието ѝ. Когато сме разговаряли за нея, винаги съм му казвал, че тя и аз не сме били достатъчно добри приятели, за да живеем заедно и че съм много щастлив, че аз съм този, който може да живее с него. Ще иска да узнае повече, когато порасне, разбира се, и винаги съм имал намерение да му разкажа всичко, когато видя, че е достатъчно готов да ме чуе. — Нямото ехо на собствените му думи — „винаги съм имал намерение“ — разтърси огромната тъга, с която Ник упорито се бореше. Той нямаше да бъде този, който щеше да разкаже на сина си за неговата майка в крайна сметка. Някой друг щеше да каже това на Джастин. Навярно Маргарет.

— Може ли да погледна документите? — попита Марк.

— Разбира се.

В настъпилото мълчание, докато Марк разглеждаше документите за развода, последвалото попечителство и завещанието на Ник, Ник погледна Елизабет за първи път, откакто започна своя разказ.

„Сега знаеш вече всичко за мен, Елизабет, сякаш казваха очите му. Сега знаеш какъв човек съм в действителност. Надявам се, разбираш защо стоях толкова далеч от теб.“

Ник очакваше да види у Елизабет потвърждението: „Да, Ник, разбирам. Бил си много прав да стоиш далеч от мен.“ Но в същото време се страхуваше и от укора: „Изоставил си бебето си? Избрал си алкохола пред сина си?“

Това, което видя в очите ѝ, нямаше нищо общо със страховете му. То беше чисто, много ясно и без никакви задръжки. „Обичам те, Ник.“ Сияйният ѝ поглед смело му каза истината и го подкани с обич да разкрие своята дълго крила, най-важна от всички истини. И той го направи. Не можеше да не го направи, защото тя изблизна от сърцето

му и се понесе към тъмносините очи по щастливата и мощна река на любовта. „И аз те обичам, Елизабет.“

В няколко невероятни мига Елизабет и Ник се бяха пренесли някъде далеч отгук, в някакъв прекрасен сън. Бяха в някакъв въображаем свят, където бащите и синовете никога не умираха, където всички грехове от миналото се забравяха, където и най-тежките и най-болезнени рани магически оздравяваха — едно място, където всичко бе възможно...

— Това е интересно — гласът на Марк разруши запленаващата магия, като ги върна бързо от великолепия полет на въображението към горчивите истини на действителността. — В допълнение на това, че дава съгласието си ти да си единствения попечител, Глена е подписала документ, който дава законно право на бъдещата ти съпруга като настойник на Джастин. Това е малко необичайно, в смисъл, че е по-безвъзвратно от обикновено споразумение за попечителство.

— Значи, това може да помогне, така ли, Марк? — попита Елизабет. — Не е ли това поредно доказателство, че Глена никога не е искала своя син?

— Да, но...

— Но не е чак от такава полза, щом не съм се оженил повторно — добави тихо Ник, правилно разбрал забележката на Марк. След това Ник погледна към Елизабет, и въпреки че те вече не бяха в онова приказно въображаемо място и никога нямаше да могат да се върнат там, и въпреки че въпросът беше зададен заради Джастин, а не заради него, в гласа на Ник имаше толкова надежда, както когато погледна прекрасните изумрудени очи и попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, Елизабет.

— Не.

Бързият и рязък отговор дойде от Марк, а не от Елизабет. Ник не успя да види отговора в очите на Елизабет, защото толкова рязко се извърна към Марк, сепнат от бурната му реакция, че не можа дори и за миг да срещне погледа ѝ. Ник не се обиди от инстинктивната защита, която Марк оказа на своята малка сестра. Ник също по някакъв начин беше имал покровителствено отношение към нея. Все пак беше я защитавал толкова внимателно от своята любов.

— Бракът може да бъде анулиран, ако живея, Марк — каза тихо Ник. — Но ако умра, Джастин ще има законна майка и това ще лиши

Глена от възможността да предявява какъвто и да е иск. От практическа гледна точка Джастин ще продължава да живее с Маргарет.

— Първо, адвокатите на Глена могат много лесно да установят, че Елизабет няма трайна връзка с Джастин. — Марк си пое въздух, опитвайки се да се успокои и след това добави възможно най-спокойно: — И второ, Ник, вече съм достатъчно обезпокоен от операцията, която искаш сестра ми да направи.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ако умреш, някоя самозвана адвокатска група може да реши, че това, което Елизабет е направила, е неетично и дори могат да заведат наказателен иск срещу нея. Ако тя по някакъв начин се облагодетелства от смъртта ти, не се съмнявам, че моментално ще започнат обвинителни дела.

— Не моля Елизабет да прави нещо неетично, Марк. Моля я да използва своя невероятен талант, за да спаси живота на едно малко невинно момче. — Ник се извърна към Елизабет и със същата нежност, с която ѝ предложи да се ожени за него, попита: — Прекалено много ли искам от теб, Елизабет?

Тя не само че не беше в състояние да отговори, все още невъзстановила се от предложението за брак, но сега този втори въпрос... Но Елизабет знаеше отговорите на двата въпроса и те бяха еднакви: „Да.“

„Да, Ник, ще се омъжа за теб. Разбира се, че ще се омъжа.“

Но това, което Николас Чеиз искаше от Елизабет Джанингс беше много по-малко от това, което искаше от себе си. Ник беше готов да умре, за да спаси живота на своя син и дори и за миг не беше подложил на съмнение това свое решение. Решение, взето от обич.

И сега Елизабет не подлагаше на съмнение решението, което тя също беше взела от обич.

— Не, не е прекалено много, Ник — каза нежно тя. След това се обърна към брат си: — Не е неетично, Марк. Просто е малко авангардно.

— Въпреки всичко ти можеш да се окажеш едно от потенциалните облагодетелствани лица. От законова гледна точка най-добре е Ник да направи клетвена декларация, в която открито да признае обвиненията, които Глена може да повдигне срещу него и да

опише подробно безотговорността ѝ към Джастин — както докато е бил под нейно попечителство, така и през следващите три години и половина. А след това да подчертае, че неговото желание е Маргарет да стане законният настойник на Джастин.

— Това може ли да стане сега, днес, преди операцията?

— Разбира се. Мога да уредя това без никакви затруднения. — Марк видя благодарност в очите на Ник. Той все повече променяше отношението си към човека, за когото знаеше, че беше повлиял на емоционалната стабилност на Елизабет още от самото си пристигане. Какъвто и да беше Ник, той беше любящ баща, какъвто беше и самият Марк. — Обещавам ти, Ник, няма да позволя Джастин да бъде даден на Глена. Ако е необходимо, ще обжалвам решението, в случай, че не е в наша полза, докато Джастин стане на необходимата възраст и няма да докосна нито цент от завещанието му.

След като Марк излезе, за да подготви писмената декларация, Елизабет остана в стаята с Ник, за да го запознае с развитието на подготовката на предстоящата операция.

— Определено е да започнем в осем и засега този срок изглежда осъществим. Ед прие да ми бъде главен асистент и в двете зали.

— Добре.

Елизабет му каза поименно всеки от членовете на двата екипа. Списъкът вдъхваше доверие, беше съставен от най-добрите и най-опитните специалисти, някои от които не бяха официално дежурни през този коледен уикенд, но въобще не стана нужда да ги убеждава, за да дойдат.

— Може би сега трябва да те прегледам.

— Добре.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

Ако пациентът не беше лекар, Елизабет трябваше да му зададе цял списък от въпроси, които да обхванат всички аспекти от миналото му здравословно състояние. Дори и най-далечните, отдавна забравени заболявания от детството можеха да се окажат важни. Но нямаше защо да извършва цялата тази процедура с Ник. Той много добре знаеше всичко, което трябваше да открие пред нея, преди тя да го въведе в операционната зала.

— Казах ти, че спрях да пия преди три години и половина в деня, в който Глена доведе Джастин при мен. Но не съм ти казал кога започнах. От единадесетгодишен пиех ежедневно. И то много. Така беше до стажантските години. След това пиех, когато можех, когато не бях в болницата или на дежурство. — Ник спря за един момент, за да се увери, че тя, която беше толкова отдадена на медицината и държеше толкова на своите пациенти, е разбрала, че той също никога не беше нарушавал лекарската клетва. Изумрудените очи на Елизабет не го укоряваха, дори не бяха изненадани. — Както споменах по-рано, не съм имал поражения на черния дроб от алкохола.

Елизабет попита:

— Има ли някакво наследствено заболяване, за което трябва да зная?

— Не знам много за майка си. Тя се самоуби, когато бях на три години. Мисля, че е възможно, дори вероятно тя също да е пиела. Баща ми беше определено алкохолик и, освен това, преуспяващ и много уважаван съдия. Умря преди шест години от комбинация на алкохол и приспивателни. Съдебният лекар реши, че нещастieto е в резултат на случайно предозиране. — Ник забеляза внезапно появилото се съчувствие в очите на Елизабет и каза топло: — Смъртта му не беше трагедия за мен. Аз никога не съм го чувствал като баща.

„Не, помисли тя. Трагедията е, че никога не си имал нито майка, нито баща.“

— Мисля, че всичко това е важно в миналото. По отношение на Джастин, той е прекарал всички детски болести. Маргарет може да ти каже точно. Няма нищо друго, не е бил в болница друг път. Много е здрав. — Ник долови в собствения си глас същите нотки, които толкова често беше долавял в гласовете на обезумелите родители, чиито деца бяха станали невинни жертви на безсмислените капризи на съдбата. „Но той е толкова здрав. Само преди няколко часа играеше и се смееше.“ Само преди няколко часа Джастин се веселеше на „Юниън Скуеър“, очите му блестяха от радост пред празничната картина, усмихваше се широко и сияйно, въодушевен от подаръците, които избираше за Маргарет. „Той отново ще се смее и лудува“, каза си Ник. „Няма да съм там, за да видя това, но моето малко момче ще живее.“ — Мисля, че това е всичко. Сещаш ли се за нещо друго?

„Да. Когато се погледнахме един друг, докато Марк четеше документите, в очите ти имаше любов, нали? И когато ми предложи да се ожена за теб, въпреки че направи това, за да защитиш Джастин от Глена, имаше нещо много повече, нали?“

Елизабет знаеше, че сега не е най-неподходящият момент да задава подобни въпроси. По-късно, когато Джастин и Ник щяха да бъдат отново в безопасност и вече възстановени, щеше да ги зададе. Сега тя беше хирург, който преглежда пациент преди най-важната операция в своя живот — и в неговия.

— Не, мисля, че това е всичко — отвърна тя, сваляйки стетоскопа от бялата си престилка като безмълвен знак, че смята да започне физическия преглед.

Ник беше подложен на щателен преглед в спешния кабинет. Раната от изстрела беше правилно описана в диагнозата на Ед, но сега тя търсеше последствия, които биха могли да се появят по-късно на базата на това нараняване — скрит кръвоизлив, който можеше да се дължи на парченце кост, пробило далака, или аритмия, предизвикана от рикошетен удар върху сърцето. Тя трябваше да повтори прегледа, за да се увери, че няма усложнения и да провери за нещо, което би могло да бъде пропуснато при предишните прегледи.

Когато деликатните пръсти на Елизабет докоснаха кожата му, тя я усети леденостудена на повърхността... но точно под повърхността беше гореща и тя долови огъня, който беше усещала и преди.

„Той е пациент, каза си Елизабет, докато тънките ѝ пръсти преминаха с необходимата и компетентна дързост по цялото му тяло. Като всеки друг пациент.“

Но той не беше като всеки друг пациент.

Той беше Ник.

И беше лекар, което означаваше, че Елизабет може да го прегледа, без да му обяснява и нарежда. По същия начин, по който винаги оперираха заедно. В свършена и безмълвна хармония. Елизабет не трябваше да казва на Ник да гледа в една точка над рамото ѝ, докато тя преглеждаше очните му дъна, или да вдишва всеки, път, когато стетоскопът ѝ докосне ново място на гърдите му. Не бяха необходими никакви думи и прегледът протичаше в абсолютна тишина. Когато тя постави стетоскопа на сърцето му и се заслуша

напрегнато, за да долови и най-малките затруднения или шум, пропуснати при прегледа в спешния кабинет, Ник каза:

— Елизабет?

— Да? — отвърна тихо тя, като отмести стетоскопа и го погледна.

Имаше толкова много неща, които можеше да ѝ каже, преди да умре. Но всичко, което Ник каза, беше:

— Благодаря.

И онова, което Елизабет отвърна, докато безмълвно обещаваще пред сърцето си да му каже толкова много неща, когато двамата с Джастин са добре, бе кратко:

— Няма защо.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Целият Сан Франциско трябваше да затаи дъх. Цялата му бликаща от жизненост енергия трябваше да потръпне и да замре.

Но въпреки трагедията, която сполетя Николас и Джастин Чеиз, земята продължаваше да се върти. В съботата преди Коледа персоналът на „Пасифик Хайтс Медикал Сентър“ беше изключително зает с несекващ поток от нови пациенти. Никой нямаше възможност да се освободи от задълженията си, за да върши това, с което Лариса се беше захванала.

Никога досега тя не се беше чувствала толкова полезна, никой не ѝ беше оказвал такова голямо доверие, както през шестте часа преди започването на историческата операция. Разбира се, изпълняваше прости поръчки, но въпреки това в тези безумни часове на нея разчитаха Елизабет и останалите лекари. Лариса непрекъснато снабдяваше с храна и кафе заседателната зала на първия етаж, където се събраха двата екипа, за да обсъдят детайл по детайл предстоящата сложна операция. Стоеше на връзката с болничната телефонна централа и веднага предаваше новопристигналата информация. Искаше да бъде сигурна, че Елизабет, Стивън и двамата хематолози получават всяко необходимо им сведение.

Шестте часа изтекоха изненадващо бързо. Сякаш беше свършена толкова много работа, но всъщност това беше просто неизбежното и необходимо встъпление към най-важната задача, която щеше да се извърши в операционната зала.

„Най-важната и невъзможна?“, помисли Лариса, след като беше станала свидетел на многобройните разговори от следобеда. Някои от тях бяха бурни, други скептични, а имаше и такива, проведени шепнешком и далеч от Елизабет, пълни с безпокойството, че нито бащата, нито синът ще оживеят. Лариса беше чула разговорите и беше видяла резултата от сканирането — триизмерните изследвания показваха точно колко малко черен дроб е останал на Джастин и черния дроб на Ник, който беше напълно нормален по размери, без никакви следи от цироза. Лариса стоеше зад Елизабет, когато Бил

Барнис ѝ подаде на едно картонче оценката си за възможно най-минималното количество, което трябваше да получи Джастин, за да оцелее. Елизабет без съмнение също забеляза мрачното изражение на Ребека Лансинг, когато това картонче беше поставено върху резултата от сканирането на Ник. Щяха да му отнемат прекалено много, това казваше изражението на Ребека. Твърде много.

Шестте часа отминаха. Двата операционни екипа и пациентите бяха на път за операционната. На Лариса не ѝ оставаше друго, освен да чака със Стивън и Маргарет в уединената чакалня. Лариса, Маргарет и Стивън щяха да чакат там, Марк чакаше в дома си, в „Атертон“, заедно с жена си и дъщерите си, а на шест хиляди мили оттука чакаха родителите на Елизабет.

Тримата седяха в чакалнята, когато Лариса чу името си по телефонната уредба над вратата.

— Сигурно е шефът на отдел „Кадри“, който е решил да те назначи — пошегува се Стивън, но гласът му беше топъл и изразяваше благодарност за безценната ѝ помощ.

— Сигурно се обаждат от пресата — отвърна Лариса и смръщи вежди. Старшата сестра на спешния кабинет ѝ беше дала да облече бяла престилка, бял камуфлаж, който улесняваше преминаването ѝ през реанимацията и клиничните лаборатории, но въпреки това някои от многобройните журналисти, които се бяха събрали да отразят драматичната история, разпознаха бившия фотомодел и сегашната много известна, бивша съпруга на Джулиан Чансълър. — Къде е най-близкият телефон?

— По средата на коридора, вляво. Поискай първо информация от централата кой те търси и ако е някой, когото не познаваш, не приемай разговора — посъветва я Стивън.

Но тя познаваше този, който се обаждаше. Не знаеше къде да го търси в Бостън, но дори и да знаеше, нямаше да ѝ остане време да направи това. Сега, точно сега, когато разполагаше с време и имаше толкова голяма нужда от него, той се обади.

— Питър?

— Здравей. Току-що чух от новините в единадесет часа. Съобщиха, че са влезли в операционната.

— Да, току-що.

— Какви са изгледите?

— Не знам, Питър. Не знам. Никой не се съмнява в уменията и таланта на Елизабет, но човешките възможности имат граници.

— Ти как си?

— Аз съм добре. Тревожа се, но съм добре. Много се гордея с Елизабет и Ник, но се тревожа и за двамата.

— Има ли някой с теб?

— Да. Стивън и една много хубава жена на име Маргарет.

— Добре. Ще се върна възможно най-бързо. Може малко да се забавя, защото тук вали и има закъснение на летище „Лоугън“.

— Тази вечер ли се връщаш?

— Разбира се.

Нежният глас на Питър я обгърна, като че ли той вече беше там и я прегръщаше със силните си и нежни ръце. Той се връщаше, за да бъде с нея и тя не се възпротиви. Изведнъж си спомни защо беше заминал за Бостън и попита:

— Какво решиха за пожара?

— Няма нищо, което да доказва, че е умишлен. Официално го обявиха за нещастен случай.

— Това не е ли добре, по-добре, отколкото ако беше нарочно запален.

— Да, но проблемът е, че не са сигурни. Няма нищо, което да сочи, че има умишлен палеж, но не могат и да го изключат категорично.

— Звучиш ми малко обезкуражен — каза нежно тя.

— Мисля, че съм. Надявах се да получа точен отговор. А сега знам, че никога няма да знам истината.

Лежеше пред нея толкова блед, толкова застинал, толкова безсилен. Мисълта, волята и силата му бяха отстъпили пред упойката. Беше поверил властта над живота си на Елизабет.

„Трябваше да си кажем повече неща, Ник.“ Тази мисъл дойде заедно с внезапния страх, който обхвана Елизабет, докато го гледаше и се бореше със смразяващите сърцето ѝ усещания. Тук, в тази стерилна зала, ярко осветеното му бледо и неподвижно тяло изглеждаше

направо като мъртво. „Трябваше да си кажем много повече от «благодаря» и «няма защо». Трябваше да ти кажа, че те обичам. Трябваше да изрека думите, вместо само да се надявам, че си ги прочел в очите ми. Мислех, че не е подходящ момента. Сигурно и двамата сме мислили така, но ако това беше единствения път, в който сме имали възможност?“

„*Не се сбогувахме*“, напомни си Елизабет и се успокои с мисълта: „*Ние двамата не се сбогувахме, защото ще се виждаме още много пъти.*“

— Готова ли си, Елизабет? — попита Ед, сепвайки я. Но тя имаше нужда от това, за да се освободи от мислите си за миналото и бъдещето. Трябваше да концентрира всичките сили на будния си ум и целият дар на талантивите си ръце единствено върху настоящето.

— Да, готова съм, Ед.

Тя пое леко въздух и направи прав и равномерен разрез в коремната стена на Ник. Здравите и стегнати мускули сега бяха отпуснати, парализирани от упойката и скалпелът ги разряза с измамна лекота.

Черният дроб на Ник се оказа напълно нормален, както беше и според данните, получени от скенера. Картината от сканирането на черния дроб на Ник и малкото останало от черния дроб на Джастин се виждаха на светлинното табло в операционната. Върху стерилните зелени кърпи, които покриваха ранените гърди на Ник, лежеше направен на ръка картонен модел на тази част от черния дроб, която трябваше да бъде изрязана. Макетът беше стерилизиран, така че Елизабет да го докосва безопасно, но тя нямаше нужда от това. Пръстите ѝ познаваха размерите и големината му, беше запаметила тези измерения през последните два часа. Вътре в себе си тя си представяше как ще превърне тези две измерения в три.

Това парче картон беше само един модел, като моделите на Кристин, създадени, за да се превърнат великолепните двуизмерни скици във феерични произведения на изкуството. Но имаше значителна разлика. Дори и след като копринените рокли вече галеха телата, за които бяха ушити, все още можеха да бъдат нанесени корекции, да се прихване нещо на едно място, а на друго — да се отпусне. Но веднъж щом Елизабет разрежеше необикновенния „плат“ от жива тъкан, никакви корекции повече не можеше да се правят, не

можеше нито да се добави, нито да се върне от тази материя, не можеше да се свие или отпусне, да се украси — без значение колко даровита шивачка беше тя.

Разрезът, който Елизабет щеше да направи, можеше да спаси два живота... или само един малък... или нито един.

Тя — те — имаха един-единствен шанс.

Елизабет уверено направи най-важния разрез. Предварително беше убедена, че ще може да наложи на сръчните си пръсти да не треперят, но не очакваше тази внезапна вътрешна увереност и невероятна сигурност, която дойде в мига, когато направи разреза.

— Той е в шок, Елизабет — съобщи анестезиологът със спокоен глас, въпреки напрежението и безверието, които изпитваше. Мозъкът и ръцете му действаха, докато ѝ съобщаваше това. Пръстите му бързо се раздвижиха и промениха скоростта на течностите в интравенозните тръбички и те, подреждайки се досега в бавни капки, потекоха в буен поток. След това се пресегна към предварително приготвената спринцовка с „Допамин“, за да вдигне по химичен път кръвното налягане, което толкова загадъчно и внезапно беше изчезнало. Допреди миг беше съвсем стабилен. Нямаше никакво предупреждение, дори и следа от тахикардия, а сега пулсът му беше сто и седемдесет, а налягането шестдесет.

Беше настъпила катастрофа. Най-вероятно кървеше.

Дали не бяха наранили незабелязано далака? Или тънък прорез на аортата, леко убождане от късче разбито ребро, което сега беше накарало голямата артерия направо да експлодира? Всяко едно нараняване можеше да напълни корема на Ник с кръв, докато сърцето му помпаше в безумен опит да превъзмогне свръхнапрежението. Но Ник не кървеше, поне не в корема. Пробитият кръвоносен съд, ако въобще имаше такъв, трябваше да е в гръдния кош. Възможно беше шокът да е следствие на реакция от упойката или тя да е отнела твърде много тъкан, в резултат на което всички клетки в тялото му са предусетили неизбежната смърт и просто са се предали пред неизбежното, рухвайки изведнъж в изненадващо поражение.

Елизабет нямаше време нито да мисли за това, което се беше случило, нито да се опитва да открие верния отговор. Целият екип трябваше да намери отговорите, които да спасят Ник. Сега, в този миг, те двамата с Ед трябваше да вземат скъпоценната тъкан, която току-що

беше отделила толкова уверено, и да я занесат при малкото момче, което лежеше застинало и бледо в съседната операционна зала.

Може би беше отделила прекалено много клетки от Ник, може би само една повече. И тази клетка, коствала живота на Ник, можеше да бъде същата, която щеше да спаси живота на сина му.

Тя напусна операционната в пълно неведение за състоянието на Ник. Не знаеше нито дали ще живее, нито дали ще умре и си наложи да не мисли за това. Мозъкът, ръцете и сърцето ѝ трябваше да бъдат изцяло съсредоточени върху деликатните шевове, които щяха да избродират безценната тъкан, взета от умиращия баща в тялото на неговия умиращ син.

— Кристин. — Стивън стана, когато тя влезе в хирургическата чакалня малко след десет часа.

— Здравей. Двоумях се дали да ти се обадя по телефона, или да хвана такси и както виждаш... — След миг колебание тя добави: — Мисля, че просто исках да бъда тук.

— Много се радвам — каза Стивън и тъмните му очи топло я приветстваха.

— Аз също много се радвам — каза Лариса, присъединявайки се към тях. Питър пътува за насам от Бостън. Кристин, това е Маргарет.

Лариса не обясни какви са връзките им с Ник. Просто всички се бяха събрали тук, защото се вълнуваха от изхода на операцията и това беше единственото нещо, което сега имаше значение.

Два часа по-късно, точно след полунощ, Елизабет влезе в чакалнята. Очите ѝ бяха изморени, но под умората блестеше мекото сияние на надеждата.

— Те добре ли са? — промълви Лариса.

— Да. И двамата издържаха операцията. При Джастин нямаше никакви усложнения.

— А Ник?

— Ник изпадна в шок малко след като му отнех частта от черния дроб.

— Реакция на упойката — бързо изказа предположението си Стивън, забелязал тревогата ѝ.

— Не знам. Може би. Или това, или е от самия разрез. Не беше установена друга причина.

— Възстанови ли се налягането му?

— Да, и поддържа добро ниво без стимулатори. И двамата вече са горе. Ник ще бъде в реанимацията на хирургическото отделение на осмия етаж, а Джастин ще се върне в детската реанимация. Той вече е буден, Маргарет. Въпреки че е страшно изморен. Ще разбере, че си при него.

— А Ник? Той още ли не се е събудил?

— Не отвърна топло Елизабет. — Ник още не е буден. Все още спеше под влияние на упойката, когато излязох от операционната.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Татко спи“, беше отговорът, който Джастин получаваше всеки път, щом попиташе за баща си. Това му казваха медицинските сестри, Маргарет и Елизабет. Всички изричаха думите нежно и успокоително. Маргарет сподели с тези, които трябваше да знаят, какво се беше случило през август, когато Джастин беше болен и в отсъствието на баща си се беше затворил в себе си и се беше обгърнал в изпълненото със страх мълчание от първите шест месеца на неговия живот. Маргарет не знаеше как биха могли да предотвратят изпадането му отново в подобно състояние, особено след като от един ден отсъствие на Ник, станаха два, после три.

Но възстановяващото се тяло на Джастин имаше нужда от много сън. Той спеше толкова, че не различаваше дните и нощите, не знаеше колко време е минало. За него беше напълно естествено да мисли, че баща му има нужда също от толкова сън, колкото него. Но това не бе нормално за медицинските експерти, които преглеждаха Ник в реанимацията. Той трябваше отдавна да е буден. Николас Чеиз беше в кома, толкова загадъчна и необяснима, както шока, който дойде внезапно в операционната зала.

Вечерта на двадесет и трети, четиридесет и осем часа след операцията, Ник вече не беше пациент на Елизабет. От хирургическа гледна точка той беше напълно стабилен. Не беше загубена нито капка кръв от мястото, където беше разрязан черния дроб и идеалната права рана над корема от скалпела на Елизабет зарастваше добре, така че той нямаше нужда повече от нея.

Ник беше предаден на грижите на невролог, който се опита да даде обяснение за състоянието му; на специалист по белодробни заболявания, който се грижеше за белодробната тръба и счупените ребра, и на д-р Ребека Лансинг, която беше там от самото начало и сега следеше най-внимателно лабораторните данни на Ник, за да определи дали количеството черен дроб, което Елизабет беше оставила, е достатъчно, за да поддържа живота му, докато регенерира новата тъкан.

Ник вече не беше пациент на Елизабет, но освен своите пациенти в болницата тя беше поела и двама реципиенти на бъбречна трансплантация, на които Ник трябваше да направи операциите на двадесет и втори и двадесет и трети, докато те двете с Лариса завземаха Бъкингамския дворец, но...

— Ние с Питър мислим, че ще е много хубаво, ако сме всички заедно в коледната вечер — каза Лариса. „Всички“ бяха Лариса и Стивън, Кристин и Питър, Маргарет и Елизабет и всички, освен Елизабет бяха в чакалнята на реанимацията, когато Лариса направи предложението.

— Мисля, че идеята ти е чудесна — каза Кристин.

— О, добре, радвам се — усмихна се Лариса на Кристин и след това се обърна към Маргарет: — Апартаментът, в който живеем с Елизабет, е наблизко и се надявах, че ако организираме вечерята в осем, когато Джастин спи, ти също ще дойдеш.

— Надявам се, ако Джастин е заспал...

— Няма да започнем преди това.

— Добре, Лариса — съгласи се Маргарет. — Благодаря ти.

— Искаш ли да ти помогна в готвенето? — попита Кристин.

— Разбира се, не сме мислили за друго, освен за пълнената пуйка, която Питър ще приготви по рецепта, научена от баща му. Всякакви други специалитети ще са повече от добре дошли.

Погледът на Кристин неуверено се спря на Стивън, точно в мига, в който и той я потърси с очи. Тя кимна леко в отговор на безмълвния му въпрос и се усмихна очарователно.

— Случайно знам, че Кристин прави невероятна френска лучена супа.

— Наистина ли? Искаш ли да я приготвиш за утре, Кристин? Можеш да я сготвиш направо в апартамента, ако това те улеснява.

— Да, така ще ми бъде по-лесно и много ще се радвам, ако ми предоставите тази възможност. — Тя наклони на една страна златокосата си глава и каза на Стивън: — Може би ще мога да ти покажа как режа лука.

— Ще дойда за рязането — обеща Стивън, След това отдели с неохота поглед от нея и каза на Лариса: — Защо да не вземем нещо за

десерт от „Джаст Дезъртс“?

— Чудесно. — Лариса промени изражението си и сериозно добави: — Но, Стивън, има още нещо, за което се надявах да поемеш отговорността да донесеш утре вечер.

— Какво е то?

— Елизабет — каза тихо Лариса. „Елизабет, моята скъпа приятелка, която работи твърде упорито и е твърде силна, за да сподели страховете си. Тя има страхотна нужда от това, но няма да го направи... няма да изрече на глас влудяващото я съмнение, че тя е тази, която е причинила шока и комата на Ник.“

— Трябва да спра за малко! — възкликна нежно Кристин.

След това се обърна към него. Светло теменужените ѝ очи блестяха, страните ѝ бяха порозовели, а на устните ѝ сияеше прекрасна усмивка. Сълзите в очите ѝ бяха искрица щастие, а не тежките капки на мъката. Докато режеше лука на супата, тя говореше на Стивън почти, без да спре, като че ли през последните три месеца беше трупала всичко това в себе си, за да му го каже един ден. И сега думите ѝ се търкулваха стремително, нетърпеливи да се освободят от нея, без да се съобразяват с тривиалното неблагоприятно да се говори и едновременно да се реже лук.

— О, много говоря — каза тя.

„Не, не говориш достатъчно“, помисли Стивън. Усмехнатите му очи с нищо не издадоха дълбоката болка, която почувства, когато тя изтри нежно сълзите си с лявата си ръка, ръката на която беше брачната ѝ халка. Металът заблестя срещу него, припомняйки му истината, която таеше в себе си предупреждението: „Кристин е омъжена. Тя винаги ще бъде омъжена за Дейвид. Тя продължава да живее своя живот, да преследва мечтата си да стане дизайнер, което би направило Дейвид истински щастлив.“

Бяха говорили за моделите ѝ точно преди тя да вдигне очи от лука и да го погледне и тъй като Стивън искаше да продължат разговора за нейната мечта, от която светло теменужените очи блестяха тъй красиво, той каза:

— Ясно е, че имаш талант да ушиеш всичко, което поискаш, но все пак нямаш ли любими модели, такива, които ти доставят най-

голямо удоволствие, когато работиш?

— О! — Страните на Кристин порозовяха още по-червени от комплимента. След това се замисли над въпроса му: — Наистина никога не съм мислила преди за това. Беше чудесно да направя костюмите за представлението и да работя с децата, беше вълнуващо да приготвя дрехите на Лариса за рекламната кампания на „Промис“. Но мисля, че ако трябва да се ограничи в една област, ще правя модели за романтични случаи — абитуриентски и сватбени рокли, нещо такова.

— Твоите ти ли направи?

— Абитуриентската и сватбената? Не, нито едната, нито другата. На абитуриентски бал не ходих, а с Дейвид ни ожени мировият съдия в „Бъркли“. Бяхме само двамата и свидетелите. — Тя се поколеба за миг и след това поощрена от приветливата му усмивка добави: — Докато помагах на момичетата да си облекат костюмите в събота вечер много се изкушавах да им предложа да им ушия роклите за абитуриентския бал, когато дойде време за него, а също и сватбените рокли, ако искат да им ги ушия аз.

— Като онзи човек от Ню Йорк, който обеща да плати обучението в колежа на всяко дете от определения клас от началното училище, което завърши гимназия?

— Е, моето предложение не е толкова значимо.

— Не бих казал — прошепна Стивън. — Мисля, че романтиката е нещо доста значимо.

Изненадана от думите му, Кристин му отвърна с нежна усмивка и смутена се обърна да довърши лука, Стивън я наблюдаваше мълчаливо, без да си позволи да ѝ задава каквито и да било въпроси, защото въпросите, които се въртяха сега в главата му, бяха такива, че той нямаше абсолютно никакво право да ги зададе.

„А какво мислиш за романтиката в своя живот, Кристин? Не искаш ли да ушиеш абитуриентските и сватбените рокли на своите дъщери?“

Маргарет пристигна към осем часа вечерта. Джастин беше заспал, а при Ник нямаше никаква промяна. В осем и петнадесет, след като Елизабет нито се обади, нито се появи, въпреки че беше обещала

и на Стивън, и на Лариса, че ще бъде там, Стивън тихо събщи, че отива в болницата, за да я доведе.

Като завеждащ имунотерапииите Стивън познаваше много добре пациентите на Елизабет. Официално поверените ѝ пациенти бяха съвсем стабилни. Стивън знаеше, че тя не е при тях. Щеше да я намери при един пациент, на когото вече беше дала всичко, което можеше да даде. Стивън я откри в реанимацията, застанала пред стаята на Ник и загледана в него през стъкления прозорец.

— Време е за вечеря.

— О! — Тя се обърна явно сепната от внезапното нахлуване в мислите ѝ. — Стивън? Време ли е? Нямах представа, че е толкова късно.

— Е, време е и аз дойдох лично да те отведа на вкусната вечеря.

— Съвсем скоро ще дойда, Стивън, обещавам. Моля те, кажи на останалите да започват без мен. Ще се забавя съвсем малко. Наистина ще дойда, просто има още нещо, което трябва да направя преди това.

— Добре — съгласи се Стивън. Нямахше никакъв смисъл да спори с нея.

„Нещо, което трябва да направя преди това. Нещо, което трябва да кажа на Ник.“ Елизабет често му беше говорила през последните няколко дни, при всяко свое посещение. Тя се взираше в красивото лице, което дори и в най-дълбокия си сън изглеждаше измъчено. Обясняваше му колко добре се възстановява Джастин, умоляваше го нежно да се събуди. Понякога дори му заповядваше да го напрани. Тя му казваше всичко нежно и успокоително, но имаше други неща, други истини, които останаха неизречени.

„Защото той ще се събуди, повтаряше си непрекъснато тя. И когато се събуди, ние двамата ще изречем на глас мълчаливите послания, които светеха в очите ни преди операцията.“

Но ако Николас Чеиз никога не се събуди? Тогава тя никога нямаше да чуе тайните на сърцето му.

„Може би никога няма да чуя тайните на сърцето на Ник, помисли Елизабет, когато влезе в стаята и се приближи съвсем до леглото, на което лежеше. Но поне, може би, дано, той да чуе истините на моето сърце.“

— Здравей, Ник. Аз съм, Елизабет. Току-що видях Джаси. Той е добре. Сега спи и с всяка минута се чувства още по-добре. Става все по-силен и все по-нетърпелив да види своя татко.

Гласът на Елизабет затрепери, когато тя спомена малкото момче. Джастин не знаеше, че тази вечер е Коледа и бяха решили да не му казват това, да забравят изцяло празника до мига, в който ще може да празнува с баща си. „Нека да усети вашата любов, а не страха ви.“ Думите, които беше казал Ник в онзи трагичен августовски ден на родителите на Дени сега се върнаха в нея и ѝ дадоха сила, за да признае нежно:

— Обичам те, Николас Чеиз, мисля че вече знаеш това. Мисля че беше очевидно от самото начало. И още нещо, Ник, мисля, че ти също ме обичаш. Може би си смятал, че ще престана да те обичам, ако разбере за алкохолизма ти, или заради това, че някога си предпочел Джастин да не живее при теб. Но сега аз знам тези неща, Ник, и те обичам толкова много, толкова много.

Елизабет не можа да продължи. Гласът ѝ се разтрепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя отмести поглед от Ник и се взря през прозореца към зимната тъмнина. Бяха дали на Ник стаята с най-хубавия изглед. Долу беше двора на болницата, украсен с разноцветни коледни светлини. На втори план блестеше града, който като корона с великолепни скъпоценни камъни се открояваше с кристална яснота в прозрачния зимен въздух. Още по-нататък в далечната тъмнина беше заливът. Елизабет не виждаше блещукащите светлини, нито чуваше коледните мелодии, които се носеха в далечината. Тя виждаше единствено обширната тъмнина и потръпна, като си представи нейната безкрайна леденостудена тишина.

— Елизабет?

В този миг тя не повярва на ушите си. Това беше ужасяваща халюцинация, гласът на Ник я зовеше от ледения мрак.

Тя се обърна и видя тъмносините му очи. Те я гледаха изпълнени с недоверие и надежда, както човек понякога осъзнава докато спи, че това е просто сън... и въпреки това се надява, че е възможно великолепните видения да са действителност.

— Ник — промълви тя и нови сълзи изпълниха очите ѝ. Внезапен страх скова лицето му при появата на сълзите ѝ, но тя бързо и радостно го успокои: — Джастин е добре, Ник.

— Добре ли е? „Джастин е добре и аз съм жив?“

— Да. Присадената тъкан вече функционира много добре. Емоционалното му състояние е стабилно, независимо, че постоянно пита за теб, не се е затворил в себе си и не се страхува.

— Колко време е минало?

— Три дни, почти точно до минута. Часът е осем и половина в коледната вечер. — След миг тя призна: — Твоята операция беше малко по-сложна от тази на Джастин, Ник. Няколко секунди, след като направих разреза на черния ти дроб, ти изпадна в шок.

— Не е било от разреза.

— Или е от това, или от упойката. Нямаме друго обяснение, нито пък знаем защо ти трябваше толкова време, за да се събудиш.

— Може би и двете се дължат на алкохола — каза тихо Ник, припомняйки за големите си недостатъци, като едновременно с това прехвърли отговорността от нея на себе си. След това се усмихна и ѝ припомни нежно смайващата истина, за която тя беше отговорна: — Но сега съм буден и Джаси е добре.

— И толкова ще се радва да те види.

— Едва ли колкото аз ще се радвам, че го виждам.

Елизабет искаше щастието сега, възможно най-скоро, тяхното щастие.

— Нито един от вас двамата вече официално не е мой пациент, така че, преди да започна да организирам срещата между баща и син, ще е по-добре да позвъня на няколко телефона. Веднага отивам да направя това. Междувременно и ти можеш да проведеш един разговор.

— О?

— Да. В момента всички са събрани за коледната вечеря у нас. Лариса настояваше за това и я насрочихме в такова време, в което знаехме, че Джастин ще спи, така че и Маргарет да може да дойде. — Очите на Елизабет заискриха. — Мисля, че едно твое обаждане ще превърне коледната вечеря в истински празник.

— Добре — съгласи се Ник и се усмихна нежно. Но след миг усмивката му помръкна. — Елизабет.

— Да.

— Благодаря ти.

— Няма защо.

Това бяха думите, които си бяха казали преди операцията. Точно тези думи, а не сбогом... но не и безмълвните послания, стаени в очите им. Но сега операцията беше приключила, бащата и синът оцеляха и най-последно беше безопасно да позволят на тези радостни послания да ги сгреят отново, а може би щяха и да ги изрекат на глас.

Но в очите на Ник нямаше никакви радостни любовни послания.

— Какво има, Ник?

Не можа да го направи веднага и когато отговори в ужасяващо тихия му глас звучеше едно ясно предупреждение:

— Моля те, не се грижи за мен, Елизабет. Аз почти нямам какво да ти предложа, твърде малко е.

Изненадващо бързо и с невероятна яснота Елизабет разбра унищожителното значение на тези думи. Може би той беше чул любовното ѝ признание, или може би се беше сетил за безмълвните послания, които очите му ѝ бяха изпращали в деня преди операцията, когато смяташе, че ще умре. Но което и от двете да беше Николас Чеиз искаше да поправи грешката възможно най-бързо.

Изящните му нежни и красноречиви любовни погледи бяха неговият прощален подарък за нея, така че тя да може да остане с мисълта, че любовта ѝ е била споделена. Това беше най-щедрият подарък, направен без никакъв риск, тъй като той знаеше, че ще умре.

Но сега Ник знаеше, че в крайна сметка беше оживял и беше време да се изрече действителната истина: „Знам, че ме обичаш, Елизабет, но аз не те обичам.“

Ник не го каза по такъв начин. Той беше твърде възпитан и твърде опитен в отърваването от жени, които го обичат, за да бъде брутален и рязък. Вместо това той галантно хвърляше цялата вина върху себе си, обвинявайки се, че не може да поеме отговорност за тази любов, също както се обвиняваше в употребата на алкохол за неблагоприятния гаф в операционната зала.

Но Елизабет знаеше истината. Нещата не опираха само до това, че той има твърде малко за предлагане. Просто не искаше да предложи това, което има на нея. Думите му и тяхното значение бяха кристално ясни, като студената зимна нощ и празнотата, която се настани в нея, беше черна и ледена като обширния мрак отвън.

Но тя намери сили да се усмихне. И да проговори.

— Разбирам, Ник. А сега наистина искам да се захвана с тези телефонни разговори.

Когато телефонът в апартамента звънна, Лариса предположи, че това е Елизабет, която се обажда, за да им съобщи, че няма да дойде на коледната вечеря... така че Лариса изрече нежната и в същото време гневна команда в същия миг, в който вдигна слушалката:

— Елизабет Джанингс, ела тук веднага! Нямах абсолютно никаква причина да стоиш там и дори за теб не е добре да си там. Остави нещата да се развиват от само себе си, Елизабет, поне за известно време.

— Звучи ми като една чудесна безкомпромисна обич, Лариса.

— *Ник?* — прошепна тя. — Ник.

ПЕТА ЧАСТ

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
февруари, 1992 година*

Кошмарите бяха по-ужасни от всички, спохождали го преди. Сънува Джастин, съживявайки в паметта си безмилостно сцената от онзи ужасен ден на „Юниън Скуеър“. Сънува и Елизабет. Срещу нея също бяха насочени пистолети и той не можеше да спре куршумите, въпреки че отчаяно се опитваше да направи това. „Обичам те, Ник“, извика му Елизабет от някаква безкрайна пропаст, в която пропадеше все по-надолу и по-надолу. Той стоеше на самия край на бездната, виждаше ужасния ѝ полет надолу и в отговор на нейното вричане в любов миг преди смъртта ѝ, прошепна едно грубо ледено предупреждение: „Не се грижи за мен, Елизабет.“ Той видя болката и смъртта в изумрудените ѝ очи, миг преди тя да изчезне в тъмнината завинаги.

Кошмарите идваха всяка нощ. Той се събуждаше, плувнал в пот, останал без дъх, само няколко мига, след като заспи. И въпреки че изтощеното му и слабо тяло имаше нужда от сън, той ставаше от леглото, прекосяваше коридора и заставаше пред стаята на Джаси, опитвайки да се успокои като наблюдава спокойния сън на здравия си син.

Бяха изминали шест седмици от онзи ден на „Юниън Скуеър“ и почти пет, откакто двамата с Джастин бяха изписани. Джастин вече се чувстваше добре. Трансплантираният черен дроб функционираше великолепно и дори организъмът му внезапно да изхвърлеше чуждото тяло, собственият черен дроб на Джастин вече беше регенерирал достатъчно, за да го издържа. Физически синът му беше почти и здрав, а емоционално Джастин просто не беше засегнат. Той нито имаше кошмари от деня на „Юниън Скуеър“, нито мъчителни спомени от последвалите събития в болницата. Единственият спомен, останал от площада, беше споменът за любящите ръце на баща му, които го бяха обхванали здраво, за да го защитят от злото, което той дори и не видя. Спомените му от болницата бяха неясни, но не и страшни. Баща му

беше там, той също спеше, там бяха и Маргарет, и Елизабет, и Мистър Мечо беше с него. Той беше на сигурно място и не му липсваше обич.

Джастин спеше спокойно, както винаги, а сънят на Ник беше помъчителен от всеки друг път. Преди, когато тялото му беше здраво и той се чувстваше във форма, можеше да тича в нощния мрак, докато изтощението размаже кошмарите и заглуши писъците на болката. Той можеше безопасно да излезе навън в тъмнината сега, защото Джастин нямаше да се събуди, но силното му някога тяло сега беше твърде слабо, за да пробяга милите, необходими, за да заглуши болката. Вече щеше да се налага да тича много повече и много по-бързо отпреди, защото болезнените писъци на сърцето му, както и ужасните кошмари, бяха много по-страшни отпреди, защото болката на Ник сега беше свързана с Елизабет, която обичаше толкова много... и която също го обича. Но тяхната любов беше невъзможна. Спомняше си болката в очите ѝ, когато ѝ каза да не се грижи за него. Болката в изумрудените очи беше продължила не повече от един кратък миг, но споменът за огромната мъка, която беше причинил на жената, която обичаше, беше незаличимо отпечатана в съзнанието му и се завръщаше всяка нощ с кошмарите.

Ник не беше виждал Елизабет от деня, в който двамата ги изписаха. Същият ден проведоха един болезнен официален разговор за плановете на трансплантационното отделение, докато той отсъства. Щеше да се върне на първи юни, минималния възстановителен срок, за който Ребека Дансинг настояваше. По време на петмесечното му отсъствие щяха да трансформират двата двучленни трансплантационни екипа в един тричленен и Елизабет Джанингс щеше да изпълнява длъжността шеф на отделението.

Ник не беше я виждал от този ден. Можеше случайно да я срещне, ако спазваше точно определените му часове в хематологичната клиника, но Ник не можеше да рискува да види случайно Елизабет, нито да позволи тя да чуе от някой как изглежда. Затвори се далеч от болницата. Маргарет взимаше необходимите седмични кръвни проби вкъщи и той обсъждаше резултатите с Ребека по телефона. Лабораторните изследвания потвърждаваха това, което Ник вече знаеше. Той въобще не се подобряваше. Черният му дроб не се възстановяваше по начина, по който се очакваше.

Оцеляването му беше застрашено. Можеше още дълго да живее така, отдаден на необикновената радост да вижда как щастливият му и здрав син расте. Това беше много повече от всичко, което някога си беше позволил да мечтае. Животът на Джастин беше единственото нещо, което имаше значение. Това беше достатъчен подарък на съдбата, но той получи дори още повече — своя собствен живот благодарение на таланта и смелостта на жената, която обичаше толкова много... и която беше наранил така дълбоко.

Ник знаеше, че ще причини болка на Елизабет, ако се покаже слаб пред нея. Тя би обвинила себе си за това, като че ли вината да не се възстанови черният му дроб беше нейна. Въпреки че беше жив благодарение на Елизабет, той не се възстановяваше така, както трябва заради собствените си големи недостатъци, заради злоупотребата с алкохола в миналото.

Ник не желаше Елизабет да го вижда в това състояние, а вече беше трети февруари и след няколко часа той щеше да проведе телефонния разговор, който трябваше да проведе преди две седмици, но непрекъснато отлагаше, надявайки се, че ще се почувства достатъчно добре, за да лети за Париж на петнадесети.

В тази мрачна зимна утрин той не беше добре, но въпреки това днес щеше да позвъни... и по някакъв начин през следващите дванадесет дни състоянието му трябваше да се подобри, заради нея.

Елизабет пое въздух, за да се успокои, преди да натисне мигащото копче на телефона си, което сигнализираше обаждането на Ник.

— Здравей, Ник. Как си?

— Добре. Много по-добре, отколкото може би показват лабораторните данни — каза твърдо той. Ник не знаеше дали Елизабет следи обезсърчителните му изследвания, но знаеше, че след този разговор тя със сигурност щеше да започне да ги следи. Гласът му стана по-топъл. — Много съм добре, Елизабет, и имам едно много здраво малко момче. Ти как си?

— И тук всичко е наред — каза тя, отговаряйки на въпроса му, като че ли той се отнасяше за трансплантационна служба, а не за нея. — Наистина няма никакви проблеми.

— Не се изненадвам от това, но не по този повод се обаждам.

— Така ли?

— Помислих си, дали няма да искаш ти да прочетеш програмната реч на Международния конгрес.

— Ти няма ли да бъдеш в Париж?

— Ще бъда. — „Ще намеря начин да се оправя.“ — Но си помислих, че за програмната реч ще изглеждам по-скоро експонат, отколкото лектор. Един преглед на световния опит на чернодробна трансплантация от жив донор явно ще бъде непълен без подробно описание на това, което ти извърши през декември — и тази операция е твоя. Вече направих пълен преглед на всичко, извършено преди, и мога да ти предоставя тази информация. Всъщност, този преглед се оказва един увод към това, което ти направи с Джастин и с мен. Това трябва да бъде представено с пълни подробности, Елизабет. Тази операция е много важна. — Той не можа да скрие чувствата си, когато добави: — Аз знам само поразителните резултати — аз живея с тях, преживявам ги всеки ден, но нямам представа как извърши чудото.

Докато Елизабет слушаше Ник, изненадващата и топла благодарност в гласа му отново ѝ подсказа, че той не е имал никакви надежди да преживее операцията. Беше я убедил да го оперира, абсолютно уверен, че разрезът, който тя ще направи, би бил смъртоносен за него. Тя усети как цялата се изпълва от надигация се вътре в нея мощен гняв, но го потисна със спомена за думите му през коледната вечер.

„Той не желае ти да се грижиш за него, така че недей!“, Елизабет потисна гнева си с този спомен, като си припомни най-важната, единствено важната истина — Николас Чеиз беше жив. Това беше нещото, което имаше значение, това беше всичко, което имаше значение. Останалите желания на сърцето ѝ, желанието ѝ той да можеше да я обича така, както тя го обичаше, бяха едва ли не незначителни в сравнение с това.

— Ще прочетеш ли програмната реч, Елизабет? — попита Ник, прекъсвайки настъпилото мълчание. — Разбирам, че ти сервирам това в последния момент, но ще се радвам да направя представянето на бъбречна трансплантация, ако това ще ти даде време да подготвиш своята реч.

— Няма да говорим повече за това. Мога да ти дам всички бележки, които съм направила.

— Не. Ако вече си готова с материала, защо ти да не го представиш? Защо да не представиш и двата?

— Добре — съгласи се тихо тя, борейки се със спомена за щастието, което я беше обхванало, когато той ѝ предложи да представи само единия материал. „Вот на доверие“, реши радостно тя. Беше чудесно. Но оттогава Ник ѝ беше дал най-големия вот на доверие, поверявайки на нейните грижи живота на сина си — без да се смята неговия собствен живот. И след това тя поиска още повече — нещо, което съдбата не ѝ беше отредила да притежава: любовта на Ник. „Николас Чеиз е жив“, припомни си тя, „Това е всичко, което има значение.“ — Искаш ли да се срещнем, преди да заминем за Париж, за да ти представя какво съм подготвила?

— Не е необходимо. Това е твое представяне, Елизабет.

Стивън се усмихна на украсата, която секретарката му беше направила в горния край на календара над датата за деня. Едно червено сърце, прободено от стрела с настръхнали пера.

Стивън нямаше нужда от подобно напомняне, че днес е празникът на Свети Валентин. Той знаеше това и се усмихна вътре в себе си, като си помисли за предстоящата вечер. Двамата с Кристин щяха да вечерят във „Върхът на висотата“. Високо, над светлините на града, сред рози, запалени свещи и романтична музика. Всеки път след Коледа, откакто започнаха да се срещат често, те подготвиха някакъв план за следващата си среща. Но вечерята на свещи във „Върхът на висотата“ на четиринадесети февруари изискваше предварителни резервации и той я беше поканил две седмици по-рано. Тя прие веднага и двамата решиха, че ще се облекат официално за този специален случай.

Стивън се усмихна, предвкушвайки прекрасната вечер, но усмивката му леко помръкна при мисълта за шестнадесетте дни, които предстояха след това. Преди три месеца, когато определяше посещенията си в най-големите европейски центрове за имунологични изследвания, маршрута, който успя да състави, му се виждаше доста вълнуващ. Той продължаваше да бъде такъв от научна гледна точка.

След двата дни на конгреса в Париж той щеше да прекара следващите две седмици във Виена, Единбург, Женева и Стокхолм. Преди три месеца отсъствието му за шестнадесет дни бе грижа единствено от професионална гледна точка — трябваше да намери заместници, които да се грижат за пациентите му и да се увери, че изследователската му работа е на етап, в който може да я повери на асистентите си.

Но сега шестнадесет дни отсъствие означаваша шестнадесет дни далече от Кристин.

Стивън не можеше да отмени срещите си с отвъдокеанските си колеги, но не можеше и да понесе мисълта, че толкова дълго ще бъде далече от нея. Дори обмисляше да покани Кристин да го придружи. Той знаеше, че през първата седмица е заета. Тя, Питър и Лариса щяха да бъдат в Лос Анджелис в дома на Емили Русо Адамсън в „Бел Еър“, за да направят фото сеансите за „Промис“. Лариса искаше Кристин да присъства на сеансите, за да е сигурна, че изящните дипли коприна и нежните дантели на великолепната рокля падат както трябва. А през втората седмица? Кристин щеше да е заета с проектирането и шиенето на красивите рокли, които все повече се търсеха в залива.

Но имаше още една причина, която спираше Стивън да покани Кристин да го придружи в Европа. Той не искаше да я завладява. Една цяла седмица заедно щеше да бъде голям скок в отношенията им в сравнение с това, което бяха постигнали след коледната вечер, много срещи, вечеря или вечеря и театър, разговори до зори. И това беше всичко.

Всичко? Стивън знаеше какво означават за него тези чудни вечери, изпълнени с нежен смях, тихи разговори и прекрасните ѝ светло теменужени очи. Знаеше какво иска да означават: началото на един общ живот. А ако това беше невъзможно желание? Ами ако Кристин беше омъжена завинаги за Дейвид?

Тогава Стивън предпочиташе да изживее своята собствена илюзия възможно най-дълго...

— Уших си абитуриентска рокля — каза Кристин, като го поздрави, обагряйки страните си в същото бледорозово като цвета на романтичната и в същото време сдържана и елегантна копринена рокля.

Това беше рокля за жена, но Кристин никога не беше ходила на абитуриентски бал и въпреки че роклята беше женствена, теменужените ѝ очи пламтяха, пълни с надеждата и чистотата на осемнадесетгодишно момиче.

— Красива е — Стивън добави нежно: — Ти си красива.

— О! — Сияйните светло теменужени очи смело срещнаха одобряващия му поглед. — Благодаря ти.

— Няма защо. Донесох и рози.

Когато тя пое ухания букет от изящни кремави розови пъпки от ръката му, сърцето на Стивън почти спря.

Тя бе свалила брачната си халка. Очите на Кристин проследиха погледа му до бялата ивица на кожата ѝ върху безименния пръст на лявата ръка. След това повдигна красивото си лице към него и каза тихо:

— Реших, че ми е време да я сваля.

Двамата си разменяха нежни погледи и топли усмивки през проблясващите пламъци на свещите. Докосваха се леко, докато танцуваха под звуците на най-романтични любовни песни. Когато танцът свърши, ръцете им се преплетоха безмълвно... неговата дясна ръка, която бе приложила на Дейвид чудодейната оздравяваща терапия... и нейната лява ръка, сега без халка. Деликатните връхчета на пръстите ѝ, изнежени от убожданията с иглата, които естествено я бяха отдръпвали от смайващите, ужасяващи и понякога много тъжни мисли, които се въртяха в главата ѝ след Коледа...

В полунощ те двамата седяха на верандата на нейната малка къща, скрити от чужди погледи. Стивън я целуна и тя отвърна на целувката му.

Това беше един нежен поздрав, посрещнат топло, радостно начало на великолепните открития, на страстната топлина, на безмълвните обещания, на леките въздишки от растящото желание. Една споделена и чудна радост. Кристин се отдръпна.

Стивън все още виждаше желанието в очите ѝ, но докато още я наблюдаваше, страстта беше изместена от объркано смущение.

— Кристин?

— Благодаря ти за прекрасната вечер, Стивън.

— Няма нищо — каза топло той. Изгаряше от желание да ѝ помогне, но очите ѝ му показваха съвсем ясно, че иска да остане сама.

Целувката му ли я смути? Да не би нежната му, но неприкрита страст по някакъв начин я беше уплашила? Не, реши Стивън, Кристин беше объркана и смутена от собствените си конфликти, но не беше уплашена. Той дори се надяваше в един миг, че тя ще каже още нещо, ще се опита да изрази с думи обърканите си чувства.

Но очите ѝ се отдръпнаха от неговите и тя затърси ключовете си в чантичката. След като отключи вратата, тя се обърна към него и кратко промълви:

— Лека нощ.

— Лека нощ — повтори нежно Стивън и тръгна.

Не се опита да я спре. Внезапно обзелото я желание да остане сама беше толкова очевидно и толкова неудържимо. Но докато се прибираще, Стивън вече знаеше, че на следващата сутрин ще разговаря с нея, преди да замине за Париж — преди да започнат тези шестнадесет дни, които щеше да прекара далече от нея.

Сълзите рукнаха в очите ѝ в мига, в който затвори вратата зад себе си. Докато влизаше у дома си, в тяхната къща, всичко пред погледа ѝ се размаза от топлата влага. Но Кристин можеше да се озове и със затворени очи там, където я водеше сърцето ѝ.

И тя застана там, пред великолепия портрет, на който той я беше нарисувал и прошепна нежно:

— О, Дейвид, Дейвид.

Стивън изчака да стане осем часа сутринта, за да ѝ се обади. Но когато позвъни, никой не отговори. Същият беше резултатът и в осем и петнадесет, и след това в осем и половина. Обезпокоен, той тръгна към къщата в „Туин Пийкс“.

Кристин не отговори на почукването му. Светлините на верандата бяха загасени. Капакът на пощенската кутия беше вдигнат и Стивън реши, че тя се е събудила рано и е излязла. Този ден може би беше една от малкото съботи, в които тя работеше „При Сидни“, един дълъг ден, посветен на многобройните клиентки, чиито гардероби все още зависеха от нейния усет за красивото. Очевидно Кристин беше излязла рано, за да се подготви.

„При Сидни“ не отваряше преди десет часа, така че Стивън се върна у дома си, свали багажа в колата и пристигна в бутика в

момента, в който отваряха елегантните френски врати.

Самата Сидни го посрещна на входа.

— Стивън?

— Здравей, Сидни — отвърна той малко изненадан от топлината в поздрава ѝ. Бяха се виждали само два пъти със Сидни, през август, когато дойде да разгледа фоайето и няколко седмици по-късно, на бала във „Феърмон“. Може би, помисли той, Сидни поддържа свеж спомен за мен, заради нещо, което Кристин ѝ е казала.

— Търся Кристин.

— Днес тя не е на работа. Мисля, че в момента е на важна закуска с Колин Галахър.

— Колин Галахър?

— Той сега е най-нашумелият моден дизайнер в Ню Йорк.

— Да, знам — каза тихо Стивън, Кристин му беше разказала всичко за Колин Галахър, за неговия талант, изобретателност и богатото му въображение. Беше говорила за Колин Галахър преди няколко седмици, но не беше споменала и дума за него снощи. Стивън долови недоверието, изпълнило гласа му, когато попита:

— Кристин е с Колин Галахър тази сутрин?

— Така мисля. Знам, че целият следобед вчера беше с него и сигурно са вечеряли някъде на свещи. Той я ухажва, нали разбираш, опитва се да я убеди да се премести в Ню Йорк и да работи с него. — Новините бяха вълнуващи, но Сидни спря изведнъж, забелязала, че Стивън не споделя нейното вълнение. — Всичко това означава, че Кристин не е на работа тази сутрин. Шейла е на нейно място и ще се опита да ти помогне, сигурна съм, че много ще я зарадваш с това.

— Не, благодаря ти, Сидни. Отбих се без причина и всъщност трябва да хвана самолета.

Докато караше към летището, Стивън реши, че явно Сидни не знае нищо за връзката му с Кристин. „*Защо трябва да знае?*, смъмри се той. *Каква връзка?*“

Въпреки внезапно обзелия я смут след целувката, който беше толкова обясним, Стивън беше почувствал едно радостно начало, една смела и чудна стъпка към вечното щастие.

В същото време се питаше: не беше ли тази вечер почувствана не като едно великолепно начало, а всъщност е била нежно сбогуване. Дали още преди вечерята им на свещи принцът не беше сложил на деликатния крак на Пепеляшка стъклената пантофка, с която тя щеше смело да се отправи към своите приказни мечти?

Докато вървеше към запазеното си място в салона на първа класа, Елизабет се замисли дали пътническата агенция в Париж не беше получила поръчка кой до кого ще седне. Тя вече знаеше, че двамата със Стивън бяха определени да летят един до друг. А Ник? Тя го видя да заема едно място до прозореца от срещуположната страна на просторния салон и реши, че такава поръчка е била дадена.

Тя, разбира се, вече беше разговаряла с Ник — едно кратко, любезно приветствие в чакалнята на летището, Елизабет щеше да остане повече, но Маргарет и Джастин бяха там и докато разговаряше с тях, Ник мълчаливо ги наблюдаваше от страни.

Елизабет и Ник не говориха, но тя усещаше силно неговото присъствие, забеляза колко беше блед, тъмните кръгове под очите му, колко несигурна беше усмивката му. Елизабет видя несигурността и умората, но усети, както винаги, изопнатата сила в слабото му, но властно тяло. Благородният войн беше тежко ранен, но той оставаше все така горд, силен и дисциплиниран.

Дали силата на неговата гордост не беше предизвикала най-накрая толкова рязко подобрение в лабораторните му изследвания? Подобрението беше започнало преди шест дни толкова внезапно, че Ребека, изпълнена едновременно с надежда и недоверие, помоли Маргарет отново да му вземе кръвна проба вчера и повторното кръвно изследване беше дори още по-добро.

Дали невероятно дисциплинираният Ник не си беше наложил просто да подобри състоянието си, защото знаеше, че през следващите пет дни ще бъде изложен на показ? Повечето от хирурзите, поканени на конгреса, вече знаеха какво се бе случило с известния Николас Чеиз и сега щяха да го гледат с огромен интерес и любопитство.

Горд, силен и дисциплиниран. Същите прилагателни лесно можеха да се използват и за нея. Тя също изглеждаше много бледа и под очите ѝ имаше тъмни кръгове от недоспиване. Седмиците между

Коледа и Свети Валентин бяха страшно натоварени. Тя се справяше с административните задължения на службата по трансплантация и по нейно настояване продължи да взема дежурства и в отделението по трансплантация, и в травматологичното отделение. Елизабет беше много заета, но през цялото време, както Ник, се подготвяше за излагането на показ. Не пред стотици очи, както Ник, а само пред тъмносините очи, които не я обичаха.

Елизабет се надяваше, че с времето ще се почувства по-добре. Но когато това не стана, тя направи с нараненото си сърце това, което Ник беше направил с нараненото си тяло. Просто си наложи с усилие на волята да се излекува, поне толкова, че да е в състояние да изпрати гордо и силно послание до чувствените тъмносини очи: „Добре съм, Ник. Чувствам се добре без теб.“

По време на последвалите Коледа трескави седмици Елизабет не беше провела нито един среднощен разговор, нито дори бе изпила чаша следобеден чай със Стивън. „Сега ще можем да поговорим, помисли тя като се настани на мястото до приятеля си, с когото почти не се беше виждала напоследък. Можем да говорим отгук до Париж. Един хубав, личен разговор, заглушен от шума на двигателите и, слава Богу, далече от Ник.“

Но в мига, в който седна, Елизабет разбра, че Стивън също се бе отнесъл някъде много надалече. Тя не го заговори в продължение на много мили, но накрая, когато вече не можеше да понася мъката в замислените му тъжни очи, тя попита топло:

— Какво има, Стивън?

— Чувала ли си за Колин Галахър?

— Да, разбира се. Защо?

— Знаеш ли, че Кристин има шанс да работи с него?

Елизабет почти се скова от този обвинителен тон. Като че ли тя знаеше това, но нарочно беше крила тази информация от Стивън. Елизабет си спомни кога беше чувала и преди същите нотки в гласа на Стивън — когато той рязко я попита дали е смятала да сподели с него откритието си, че известната Кристин от „При Сидни“ е мисис Дейвид Ендрюс. И двата пъти ставаше въпрос за Кристин, но този път Елизабет не разполагаше с несподелена информация.

— Не.

— Сега, докато ние с теб провеждаме този разговор, той е в Сан Франциско и се опитва да я убеди да се премести в Ню Йорк.

— Аз наистина не знаех това, Стивън. Дори не съм виждала Кристин от Коледа. Лариса се среща с нея доста често, но ако Кристин е казала нещо на Лариса за Колин Галахар, то тя не го е споделяла с мен. — Елизабет се подвоуми, преди да добави нежно: — Мисля, че не знаех и за теб и Кристин.

— Кристин сигурно не е споменавала за това на Лариса. Но и защо ли е трябвало да споменава? Очевидно няма нищо за казване.

— Говорили сме и преди за това колко дискретен човек е Кристин, Стивън.

— О, да. Тя е много дискретна. — Горчиво се съгласи той. — Вчера е прекарала следобеда с Колин Галахър, а вечерта с мен и не казва нито дума за това, че той е в града.

— Може да има други причини за това.

— Наистина ли? Часове наред се опитвам да намеря такава причина, само една, но засега не съм измислил нищо.

— Ами — започна Елизабет, но бързо се отказа да търси сребърната нишка. — Просто ще се обадиш на Кристин от Париж и ще разбереш.

Стивън мислеше да ѝ позвъни, но това не беше разговор за телефона. Беше мислил също и дали да не вземе първия самолет обратно от Париж до Сан Франциско, но...

— Няма ли да ѝ се обадиш, Стивън? Тя няма ли да очаква да ѝ позвъниш?

— Не знам дали тя очаква да ѝ се обадя, Елизабет, и не знам дали аз ще се обадя. Какъв е смисълът да ѝ задавам въпроси за нещо, което тя очевидно не желае аз да знам? Мисля, че тя трябва да приеме работата с Галахър. Просто ми се струваше или по-скоро се надявах, че тя ще иска да обсъди това с мен.

— Защото ти ще отидеш с нея в Ню Йорк, ако тя пожелае това, нали?

— Да, ще отида, Елизабет. Веднага.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

*Париж,
февруари, 1992 година*

Самолетът се приземи на пистата на летище „Шарл де Гол“ в осем часа сутринта парижко време. Февруарското утро беше мрачно, сиво и потискащо, в тон с настроението и на тримата, когато слезоха от самолета след дългия полет. Елизабет, Стивън и Ник взеха заедно такси до хотел „Риц“, защото луксозните им апартаменти бяха на един и същ етаж. Те се качиха заедно в асансьора. Разделиха се, за да се опитат да поспят през десетте часа, които оставаха до програмната реч на Елизабет.

Елизабет застана пред прозореца на своя елегантен апартамент и отправи поглед към градините Тюйлери долу, Сена отвъд тях и Айфеловата кула в далечината. Дори и изморена тя почувства невидимото и загадъчно притегляне на Париж, който я подканяше да открие неговите потайни изкушения.

„Ще ги открия, обеща си тя. След като поспя малко.“

Програмната реч беше определена за осем часа вечерта в тържествения салон на хотела. Елизабет нагласи будилника си за пет, просто за всеки случай, но се събуди освежена и изгаряща от нетърпение в един и прекара следобеда в разходки по улиците на Париж, репетирайки наум своята реч, борейки се с нарастващото вълнение, което изпитваше все повече.

„Колко пъти съм произнасяла речи?“, попита тя себе си, докато преминаваше бързо по „Шанз-Елизе“. Отговорът беше „много“, всички бяха предварително подготвени, като тази. Всъщност добросъвестната ѝ подготовка този път далеч надминаваше старанието, което беше влагала във всяка една от речите по-рано. Беше си записала и запомнила точно плана на това, което трябваше да каже и реда, по който щеше да го изложи. Но, както винаги, не беше определила предварително точно кои думи ще използва. От опит знаеше, че намирането на думите в момента на произнасянето на речта придаваше на представянето енергичност и спонтанност.

„Винаги се вълнувам преди изнасянето на лекция“, припомни си тя, когато застана пред Триумфалната арка. И често първите няколко реда от словото ѝ залитаха несигурно по вибриращите струни на изпънатите ѝ докрай нерви. Но постепенно се отпуснаше и започнаше да изпитва истинско удоволствие от себе си, така, както и аудиторията се наслаждаваше на гласа ѝ. Тя завладяваше своите слушатели с енергичност и живот, заинтригуваше ги с техниката на поднасяне на научна информация, като че ли разказваше някаква интересна история, а не просто сухи, скучни данни.

„Ник никога не ме е чувал да произнасям реч“, помисли тя и усети някакъв скрит страх, когато стигна Болонския лес. Д-р Николас Чеиз сигурно нямаше да одобри начина ѝ на изказване. Но точно така възнамеряваше да говори тя на аудиторията от изтъкнати хирурзи, когато представяше историята на чернодробна трансплантация от жив донор. Щеше да започне от самото начало, когато тази техника беше само една концепция, необикновена за тези, които мечтаеха за нея, включително и Ник. След това щеше да проследи развитието на историята, победите и неуспехите, включително и най-новата глава, написана от нея през коледната седмица. Това беше единственият разбираем и интересен начин да се поднесе информацията.

„Но Ник може да не одобри това“, помисли тя, докато вървеше по улица „Лоншам“ към големия водопад. Може да сметне, че е трябвало да представи повече диапозитиви с данни и по-малко снимки на участващите в операциите хора. „Това е твое представяне“, беше казал той. Но въпреки това можеше да не го одобри.

„*Което няма значение, нали помниш?*“, попита се тя загледана в буйния водопад. *Одобрението на Ник вече няма никакво значение.*“

Много преди председателят официално да открие конгреса всяко място в тържествения салон и в съседните зали, където програмната реч можеше да бъде видяна на монитори, бяха пълни. Когато председателят поздрави гостите и започна любезното представяне на официалния гост, който щеше да открие конгреса, болката в стомаха, държала цял ден Елизабет в напрежение, изведнъж стана неудържима.

„*Отпусни се*“, каза си тя. Без да помръдва видимо, тя сви юмруци и ги стисна здраво, надявайки се да затегне част от нервната

енергия там. След това, когато се успокои, щеше да остави напрежението да се разпръсне. Тази техника помагаше, Елизабет знаеше това, беше я научила от Стивън. Той седеше сега до нея, усещаше колко е напрегната, разбираше я и ѝ се усмихваше спокойно, за да ѝ вдъхне увереност. Чувстваше се много добре от това, че Стивън беше до нея, а Ник — далече, в срещуположния край на първия ред.

Звукът на аплодисментите отбеляза края на встъпителното слово на председателя. Елизабет стана, изкачи седемте стъпала до голямата сцена, застана пред масивния дървен подиум и погледна в някаква далечна точка, където лицата в множеството бяха неясни и размазани.

— За мен е голяма чест да бъда тук тази вечер — започна тя. Това бяха механични думи, механично използвани от повечето развълнувани оратори, за да проверят до каква степен нервното напрежение беше повлияло на гласа им и да дадат последна възможност на стомаха си да се отпусне. Тя продължи с още по-механични думи: — Ако може да изгасите осветлението и да представите първия диапозитив, моля.

Светлината на блестящите кристални полилеи във великолепия салон намаля в отговор на нейната молба и лицата на първия ред потънаха в сянка, а всички останали зад тях в пълен мрак. Елизабет се обърна към екрана зад нея, за да се увери, че диапозитивът, който беше проектиран, беше наместен от правилната страна. Всичко беше както трябва и оттук нататък тя наистина започна своята програмна реч. След първите няколко изречение стомахът ѝ отпусна и тя се освободи от напрежението. Вече можеше просто да споделя с възторжената публика вълнуващата история. Тъй като събитията не включваха Елизабет до последната глава, тя описа еволюцията на необикновената техника с уважение и благоговение, възхвалявайки таланта и смелостта на хора като Николас Чеиз. — Елизабет премина през тази част от тридесет леки и приятни минути и след това дойде време за нейната глава, която започваше със случката в празничния декемврийски ден на „Юниън Скуеър“.

Изведнъж, без абсолютно никакво предупреждение, всички емоции от деня нахлуха на мощни вълни обратно в нея, изпълвайки погледа ѝ с топла мъгла, а съзнанието ѝ с вихрен поток от спомени, от които тя изцяло загуби дирята на онова, което трябваше да каже след това.

Елизабет не се заблуждаваше по отношение на своята емоционална, сантиментална и романтична натура. Тя знаеше, че е такава. Някои телевизионни реклами я разплакваха в крайна сметка, без да става въпрос за сватбите, книгите и филмите. И тя винаги плачеше за своите пациенти със сълзи на радост или на мъка. Но винаги беше в състояние да овладее емоциите си, когато трябваше — в болницата, в операционната зала и не че това се беше случвало преди, но със сигурност и при научно представяне.

„Това е научно представяне!“, мислено умоляваше тя себе си, понесла се към образите на Джастин, Мистър Мечо и смелия, любящ мъж, който с такава готовност беше предложил собствения си живот, за да спаси живота на сина си.

Накрая един спомен, който изплува на повърхността, ѝ даде сили да възвърне самообладанието си. Това беше образът на две измъчени тъмносини очи и споменът за леденото унищожение.

„Не се грижи за мен. Елизабет“ Тези думи отекваха опустошителни в съзнанието ѝ като със силата на студен айсберг и Елизабет разбра най-накрая, че ще може да продължи.

Най-после! Колко време беше минало? На Елизабет миговете на безмълвни емоции ѝ се сториха вечност. Но всъщност паузата беше съвсем кратка и за съсредоточената аудитория мигът на тиха почит към ужасната трагедия, която беше спходила в празничния следобед четиригодишното момче, беше съвсем уместна. Повечето от хирурзите не познаваха добре Елизабет, за да забележат внезапната промяна в гласа ѝ и бяха твърде далеч, за да видят лекото потреперване на талантливите ѝ ръце.

Стивън знаеше какво се беше случило. В тези мигове на безпомощност Елизабет се беше обърнала към него, търсейки подкрепата му, беше видяла в мрака неговата загриженост. Беше видяла усмивката му, която ѝ напомняше, че тя може да се справи с всичко. Стивън знаеше какво се беше случило, а дали знаеше това другият мъж на първия ред, който в онзи невероятен ден видя в очите ѝ най-съкровени тайни и истини на любящото ѝ сърце? Ник се намираше много по-далеч от подиума, отколкото Стивън. Но въпреки това, ако гледаше, той щеше да види осветеното ѝ от прожектора лице ясно и ако слушаше, щеше да долови вълнението в гласа ѝ.

Елизабет не погледна към Ник, докато трая емоционалната вечност. Не посмя да го погледне. Но когато накрая отново заговори, успокоила гласа си и охладила сърцето си с леда от неговите унищожителни думи, тя хвърли горд и предизвикателен поглед към тъмното място, където той стои, въпреки че не можеше да го види. И след това, като описа с безпристрастно спокойствие злоупотребата му с алкохол, довела до необяснимия шок и комата след операцията, подчертано забавяне на възстановяване на функциите на черния му дроб, гордите ѝ зелени очи се отпавиха повторно към тъмнината, където той седеше скрит от погледите на останалите.

Елизабет беше изпълнила сърцето си с лед, а не с чувства, но за възхитената и смаяна публика гласът ѝ звучеше топло и енергично. Последните двадесет минути от програмната реч изглеждаха гладко и завладяващо поднесени, както трийсетте минути преди тях. Въпреки това за Елизабет всяка секунда от тези последни минути беше едно изпитание — опитваше се да се концентрира върху речта си и в същия момент беше нащрек да не би сърцето ѝ, което веднъж вече я предаде, да направи отново засечка.

Но издържа до края без повече предателства и при завършването на речта цялата публика се изправи на крака, докато председателят на конгреса най-накрая се намеси и закри първата „изключително успешна“ сесия. След това сцената, на която стоеше Елизабет, се отрупа от лекари, които искаха да я поздравят и да ѝ зададат конкретни въпроси.

Елизабет щеше да изпита удоволствието да поговори неофициално с колегите си. Но сега, въпреки че тази реч беше истински успех, тя се чувстваше изморена и несигурна. Имаше нужда да остане насаме със себе си. Тя трябваше да се измъкне по някакъв начин от навалищата на сцената и да се добере до усамотено място, без да се срещне с Ник. Това щеше да бъде трудно. Той стоеше между нея и преградната стена от заинтригувани хирурзи, но дори през разстоянието, което ги разделяше, Елизабет усещаше горещината на погледа му, който продължаваше да я търси.

Стивън бе този, който я спаси.

— Съжалявам, Елизабет, но имаме резервации за вечеря. Наистина трябва да тръгваме вече.

— О, закъснели ли сме? — попита тя тихо, като погледна часовника си. След това се усмихна топло и каза самата истина на тези, които имаха още въпроси: — Ще присъствам на сесиите през следващите четири дни. Тогава ще имаме повече време да поговорим.

Все още между нея и Ник имаше преграда от хора. Тя почувства как очите му я последваха, докато двамата със Стивън се промушиха бързо през навалищата, но не се обърна.

Те нямаха резервации за вечеря и Елизабет, разбира се, можеше спокойно да пропусне яденето и просто да се скрие в апартамента си или да направи една голяма нощна разходка из Париж сама. Но Стивън настояваше да вечерят. Той просто ѝ предлагаше своята ненатрапчива компания.

— Речта ти беше чудесна — каза той, когато седнаха в едно кафене на булевард „Сен Жермен“ в Латинския квартал.

— Ако забравим непрофесионалните моменти, завладени от чиста проба емоция, да.

— Повечето хора дори не разбраха какво става, а ако бяха разбрали, щяха да погледнат на теб с още повече уважение. Никой, който не може да изпита необикновеното вълнение на онзи ден, не трябва да се занимава с медицина.

— Говориш като истински интернист. Но ти познаваш хирурзите, Стивън. Слагам жените, особено жените хирурзи две хиляди години назад.

— Поне две хиляди — съгласи се Стивън с усмивка.

— Мислиш ли, че Ник разбра какво стана?

— Не знам. Гледах теб, не него.

— Знам — отвърна Елизабет с глас, пълен с благодарност за подкрепата му. — Ник сигурно е разбрал какво стана и сигурно ми е страшно ядосан заради това.

— Ядосан?

— Това беше неговата програмна реч, която той ми даде да произнесе и въпреки че според теб и мен емоцията е приемлива за един лекар, фактът е, че това беше много важно научно представяне.

— Мислиш, че Ник би могъл да говори за огнестрелната рана на сина си, без да вложи никакво чувство? — попита Стивън. — Знаеш,

че никога не съм бил запален почитател на Ник, Елизабет, но аз бях там в онзи декемврийски ден и не бих се осмелил да се усъмня и за миг в любовта му към детето.

— Не — съгласи се Елизабет. — Не мисля, че Ник можеше да говори със студено научно безпристрастие за онзи ужасен ден. Но той явно знае това, Стивън, и може би заради това, освен че аз бях извършила операцията, ме помоли да изнеса речта. — Тя въздъхна. — Е, добре, както и да е, станало каквото станало.

— Това, което стана, доктор Джанингс, беше една поразителна програмна реч.

Лампичката на стената на апартамента ѝ, сигнализираща съобщение от рецепцията, примигваше, когато тя се прибра след вечерята със Стивън.

— Доктор Чеиз моли да му се обадите — каза ѝ телефонистката. — Вътрешен седемстотин и шестнадесет. Да ви свържа ли?

— Не — отвърна бързо Елизабет. — Не, мерси.

Не искаше да разговаря с Ник, без значение по каква причина я търсеше — дори и да беше харесал речта ѝ, а най-малко, ако имаше намерение да изрази разочарованието си от липсата ѝ на професионализъм.

— Мисля да си взема един дълъг душ и да легна да спя — съобщи тя на елегантната бланка на хотела, на която, когато телефонистката ѝ предаде съобщението, тя записа: „Ник, 716, Не!“

— Обичам те, Джастин.

— И аз те обичам, татко.

— Ще говоря утре с теб?

— Окей.

— Добре. Може ли да говоря отново с Маргарет?

— Разбира се. Довиждане, татко.

— Довиждане, Джаси. — Миг след това, когато Маргарет беше отново на телефона, той каза: — Звучи добре.

— Той е добре, Ник — увери го Маргарет. — Справя се отлично, не си ли личи?

— Да — призна Ник. Беше говорил със сина си почти половин час, в който Джастин развълнувано му разказа събитията от своя ден. Ник не долови никаква тревога в гласа му от това, че той беше далече. През седмиците преди пътуването Ник разказваше на Джастин всичко за Париж и го бяха намерили на картата. И точно както с болницата и с всички градове, до които трябваше да пътува през последните няколко години, той беше направил така, че Джастин да почувства Париж близък и познат, а не далечен и чужд.

— Как мина програмната реч на Елизабет.

Ник се намръщи, но отговори самата истина.

— Чудесно.

— Не съм изненадана. — Маргарет искаше да допълни: „Елизабет е чудесна“, но тя знаеше, че това не е нещо, което Ник не знае. Знаеше също така, че не трябва да се меси в личните му решения. — Имаш един гладен син, Ник, така че ние двамата ще направим нещо за вечеря. Предай поздравите ми на Елизабет.

„Предай поздравите ми на Елизабет.“ Тези думи на Маргарет отекнаха в съзнанието на Ник, след като разговорът приключи. Той самият беше поздравил Елизабет с нежното предупреждение да не се грижи повече за него.

Това беше най-големият подарък, който можеше да й направи. Да я отдалечи от себе си, така че тя да може да намери някой много по-добър и оцелял, когото да обича. Но тази вечер Ник разбра, че Елизабет не се беше вслушала в неговото нежно предупреждение. И още по-лошо, тя не го беше разбрала правилно. Той беше видял болката в обърканите ѝ очи, когато тя превъзможваше чувствата си. Това беше същата болка, която видя в навечерието на Коледа, същата, която се появяваше нощ след нощ в неговите кошмари — болезнената ѝ убеденост, че той не я обича истински.

Ник погледна часовника си и се намръщи. Беше почти полунощ. Никаква премигваща светлина не известяваше, че Елизабет се е опитала да отговори на позвъняването му, докато той беше говорил с Джастин. Може би двамата със Стивън все още се разхождаха по улиците на Париж. Той трябваше да разбере какво става и избра номера на рецепцията.

— Non, monsieur, няма съобщение за вас — му отговориха. — Mais oui, madam — oiselje le docteur^[1] получи вашето съобщение преди около час.

След душа Елизабет седна само по нощница в плюшения фотьойл и се загледа в искрящите светлини на града, замислена за изминалата вечер и за обаждането на Ник. Речта ѝ беше добра. Стивън я убеди в това и тя знаеше, че е вярно. Вълнението ѝ беше останало скрито вътре в нея за всички останали, освен за Стивън, който я познаваше много добре. Ник дори сигурно не го беше забелязал. Сигурно ѝ се обаждаше като неин шеф, за да ѝ каже, че се е справила добре.

„Хубаво“, помисли Елизабет и се отпусна още по-свободно в мекия плюш. Каквото и да беше, критика или похвала, Ник можеше да ѝ го каже утре. Щеше да има много и всякакви научни сесии, които щяха да се провеждат едновременно, но Елизабет предполагаше, че те двамата с Ник щяха да посещават едни и същи сесии, отнасящи се най-близо до общите им интереси и специалности.

Утре, като се срещне с Ник, той щеше да ѝ каже сред многото колеги защо я беше търсил.

Звънящият телефон обърка плана на Елизабет.

— Обажда се Ник, Елизабет. Събудих ли те? — доктор Николас Чеиз беше събудил много пъти доктор Елизабет Джанингс през последната година, когато той и пациентите му имаха нужда от огромния ѝ талант и нито веднъж при тези среднощни позвънявания той не се беше извинявал, че я безпокои. Но онези обаждания бяха професионални, а това лично, така че в гласа му сега се усещаше нотка на извинение за безпокойството.

— Не. Будна съм.

— Мога ли да дойда да те видя?

— Сега?

— Да. Знам, че е късно. — Ник спря за миг, после продължи: — И не си сама. Много съжалявам, че...

— Сама съм, Ник.

— Тогава може ли да дойда? Трябва да поговорим, Елизабет. — Думите му звучаха злокобно и в същото време гласът му беше мил.

— Добре.

— Благодаря ти. Идвам веднага.

„Но аз не съм облечена“, тази мисъл ѝ мина, след като остави слушалката и Ник вече беше тръгнал, което означаваше, че съвсем скоро щеше да измине краткото разстояние от неговия апартамент до нейния. „Този огромен халат е много по-скромен от подобния на пижама хирургически екип, в който ме вижда редовно. А мокрите от душа тъмни къдрици и току-що измитото лице без грим? Няма значение как изглеждам. Ник ме е виждал във възможно най-добрия ми вид и след изтощителни операции и безсъние.

И, освен това, това няма никакво значение, помниш ли?“

[1] Не, господине... Да, госпожицата доктор... (фр.) — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Луксозният апартамент на Елизабет имаше плюшени фотьойли и уютни кътчета за разговор. Но въпреки това, след като отвори вратата на своя среднощен посетител и бавно го поведе към елегантния хол, тя дори не му предложи стол. Вместо това просто спря в средата на стаята и се обърна с лице към него. Усещаше слабото си тяло вдървено и напрегнато в огромния халат, но погледът и бе горд и предизвикателен.

Ник застана на прилично разстояние от нея. Той също се усещаше вдървен и напрегнат, но тревожните му очи не бяха нито предизвикателни, нито горди... те просто бяха нежни.

— Трябва да говорим за това, което се случи по време на твоята реч и за това, което се случи на Коледа.

— На Коледа?

— Да. Тогава ти казах да не се грижиш повече за мен. Ти ми отвърна, че разбираш, но не мисля, че си разбрала.

— Защото ти не мислиш за мен — пророни смело тя.

— Но аз мисля за теб.

— Защото не ме обичаш — каза тя още по-топло и още по-смело.

— Но аз те обичам, Елизабет.

„Аз те обичам. Елизабет“ Чудната истина на думите му беше недвусмислено потвърдена от изящната нежност в гласа му... и още повече от нежността в любящите му сини очи. Сърцето на Елизабет препускаше от радост, когато тя промълви:

— Ти наистина ме обичаш!

— Да — каза Ник на блестящите изумрудени очи. — Аз наистина те обичам. Отдавна те обичам.

— И от много голямо разстояние — каза тя тихо. — Защо, Ник?

— Защото знаех, че нашата любов е невъзможна.

Нежно изречените думи сега бяха също толкова унищожителни, колкото и отправеното предупреждение на Коледа. В онази нощ Елизабет бързо беше стигнала до смазващото я заключение —

причината е в това, че той не я обича. И бързо беше избягала от него. Тази нощ смяташе да го остави той сам да обясни нещата.

Тя усети, че се разтреперва и че няма да може да понесе израза в нежните му и в същото време толкова решителни тъмносини очи, докато той ѝ обяснява защо тяхната любов не може да съществува. Затова изви глава встрани и увеличавайки още повече разстоянието между тях се премести в нишата, където стоеше преди той да позвъни.

— Заради Джастин ли? — попита накрая загледана навън в проблясващите светлини на зимната нощ.

— Заради Джастин? — повтори Ник. Ако Елизабет го гледаше, щеше да види изненадата му, пълна в същото време с увереност, че тя би била чудесна майка за Джастин, който вече я обичаше. — Не, Елизабет, не заради Джастин. Заради мен. Мисля, че по някакъв начин си забравила всичко, което знаеш за мен, това, че пиех... и че някога бях изоставил сина си.

— Не съм забравила нищо, Ник — отвърна топло тя. — И знам, че обичаш Джастин повече от самия живот.

Ник едва сега я последва в тъмнината и застана зад нея, на все така безопасно разстояние, но достатъчно близо, за да долавя думите му.

— Алкохолизмът никога не си отива, Елизабет, дори и алкохолът да го няма. Аз пиех, за да избягам от болката и празнотата в мен. Вече не пия, но болката и празнотата са още там.

— Заради детството ти.

— Да. То не е загадка. Не знам дали някога съм бил обичан като дете. Ако е било така, нямам спомен за това. Знам, че майка ми си преряза вените, когато бях на три години и моят баща — перфекционист, максималист и алкохолик, обяви мен за причината за нейното самоубийство.

Елизабет се усети повлечена от някакъв вътрешен подтик да се обърне, да го прегърне и да му даде всичката си любов, но с усилие на волята задържа погледа си насочен в зимното небе.

— Не е било задължително да повярваш на това, Ник.

— Аз бях на три години, Елизабет, и той беше мой баща. Прекарах цялото си детство, без да разбера какво е това обич и в непрекъснатото натякване, че не заслужавам да бъда обичан — като доказателство, за което се изтъкваше самоубийството на майка ми.

Сега знам вече, разбира се, като възрастен и като родител, че не е трябвало да бъда обвиняван за нейната смърт и знам, че баща ми беше чудовище. Но цялото знание и прозрение на света няма да стигне, за да променя начина, по който съм живял, нито пък мога да променя резултата от моя живот. Раните винаги ще си останат там... както и празнотата. Дори не знаех за нея, докато не се появи Джастин и след това ти, но сега вече разбирам какво ми е липсвало през всичките тези години.

— Какво е то, Ник? — изрече Елизабет все още втрещена в зимното небе, въпреки че въпросът ѝ беше отправен към нараненото му сърце. Тя знаеше, че той има отговор на този въпрос. Беше ясно, че това, което разкриваше пред нея сега, беше разкритие в резултат на дълго търсене на истината за неговата болка. — Какво липсва?

— Усещането за радост — отвърна с тиха и тържествена увереност Ник. — Един вътрешен заряд от щастие. Ти го имаш, Елизабет, и по някакъв начин, независимо от първите шест месеца на живота му, Джастин също го носи в себе си. Беше почти загубен, когато дойде при мен, но жарта все още тлееше и, подклаждан от много любов и грижи, в него отново пламна огънят на надеждата и щастиято. Мисля, че аз също съм роден с някакво мъничко зрънце радост, което би могло да се развие, но след като никой никога не се е грижил за него, вече просто го няма.

— Но ти си изпълнен с радост и щастие, когато си с Джастин, Ник. — „И когато си разрешаваш това, виждала съм радост и щастие в очите ти и когато си с мен.“

— Това е неговата радост и неговото щастие, Елизабет. Те идват от него, но се разливат върху мен и изпълват празнотата ми отвътре. — „Точно както когато съм с теб, моя прекрасна Елизабет, празнотата в мен е запълнена, даже прелива.“ — Аз нямам своя собствена радост и щастие, с които да отвърна. Аз нямам какво друго да дам, освен нещастие.

„Като луната“, помисли Елизабет, втрещена в златно бялата топка в зимното небе. Прилича на искрящ огън, но това е само отразена светлина, нейният златен пламък е една великолепна целувка от искрящото слънце и черните ѝ рани, и дълбоките кратери са ярко осветени от огнената звезда. Ник мислеше, че е като луната — леден и

черен, ако не отразява великолепието на слънцето, но той грееше толкова силно!

— Джастин не е нещастен, Ник! Ти му даваш толкова много любов! Беше готов да му дадеш живота си.

— Знам какво трябва да дам на Джастин — всичко, което е липсвало в детството ми. Той би живял много по-добре с друг баща, но няма избор и има голям късмет, че има Маргарет.

— Той има голям късмет да има баща си.

— Джастин щеше да бъде по-добре с някой друг — повтори Ник. — Ти също, Елизабет. Това дойдох да ти кажа тази вечер, исках да се уверя, че си ме разбрала.

— Разбирам — отвърна тя, обръщайки се към него, защото най-после наистина беше разбрала. Тя погледна любящите очи на мъжа, който се беше впускарал в болезнени пътувания из своето минало и знаеше много за неговите рани и незаличими белези, но толкова малко познаваше останалата част от себе си, и каза смело: — Разбирам, че ме обичаш... и че аз те обичам... и че това е всичко, което има значение.

— Не, Елизабет — прошепна той. — Това не е всичко, което има значение.

— Това е всичко, което има значение сега, Ник. В този миг, на това място, това е всичко, което има значение.

Ник знаеше, че трябва да тръгва. Но как можеше да го направи. Желаше я толкова много, а сега сияйните ѝ изумрудени очи му казваха колко много и колко отдавна го беше желала и тя.

— О, Елизабет. — Ръцете му нежно докоснаха пламналите ѝ страни, а след това с толкова откровена обич обгърнаха красивото ѝ лице. — Знаеш ли колко много съм искал да те докосна, да почувствам твоята прекрасна нежност, чудната ти топлина.

— Ник — прошепна тя, тръпнеща от думите му и допира с него.

Нежните и тръпнещи ръце се протегнаха към него, тя докосна красивото му лице, сякаш го целуваше, с върховете на пръстите си. И дори само в това ефирно докосване се усещаше силата и огъня, затаени дълбоко в него. Докато гледаше тъмносините очи, пламнали от страст, желание и любов, сърцето на Елизабет си обеща смело пред неговото сърце: *„Въгленът на радостта, златният пламък на любовта е в теб, Ник. Аз го виждам и го чувствам. Той е там и чрез*

нашата необикновена любов ти ще го откриеш и сам ще повярваш в него. Знам, че ще бъде така.“

Много преди тази любовна нощ талантливите им пръсти бяха танцували заедно грациозно и изящно. Сега към този великолепен танц на изяществото и красотата радостно се присъединиха и сърцата им. И ако сексапилният синеок хирург се славеше с изкусната си техника в секса, то той не я използва за Елизабет. Любовният им танц не беше репетиран. Той беше изигран от тях с даровете, които си поднасяха един на друг и радостната вяра, с всички смели желания и изпепеляващата ги страст.

И когато дойде време да се слоят в едно в този чуден и невероятен миг нито единият от двамата можеше нито да говори, нито да диша. Те промълвиха заедно:

— Обичам те.

Елизабет не искаше да заспива. Тя желаше да остане завинаги в прегръдките му и да усеща сърцето му до своето сърце. Накрая тя се предаде на съня и заспа като омагьосана в обятията на силните му ръце.

Ник не можа да заспи дори и след като усети промяната в дишането ѝ и разбра, че се е унесла, а може би вече сънуваше.

Накрая Ник също заспа. Никакви кошмари не споходиха съня му.

Елизабет се събуди и се вгледа в лицето на любимия мъж. Тя видя в него такова спокойствие, каквото не беше виждала дори по време на дълбокия сън на комата. Часовникът над леглото показваше почти седем и половина. Трябваше да стане като нежно и внимателно се измъкне от любящата му прегръдка.

— Добро утро — прошепна той, а току-що отворените му очи вече бяха пълни с любов.

— Добро утро — повтори нежно тя. — Опитвах се да стана, без да те събудя. Речта на Стивън е след час, а му обещах, че ще бъда там. Веднага след това заминава за Виена...

— Аз също искам да го чуя — каза Ник, нежно докосвайки страната ѝ. Беше се събудил от сън без кошмари... и сега отново преживяваше този прекрасен сън. — Ще отида да си взема душ, ще се преоблека и ще те чакам долу.

Елизабет влезе в заседателната зала преди Ник, остави пуловера си на стола и отиде в предната част на залата, за да се види със Стивън.

— Здравей. Готово ли е всичко.

— Всичко е готово. Диапозитивите са подредени, осветлението е нагласено — Стивън замълча, погледна я и я попита: — Какво ти се е случило?

— Случило?

— Изглеждаш... — Докато Стивън търсеше най-точните думи — красива и радостна — той проследи синините и искрящи очи, които се насочиха към Ник, току-що влизащ в залата. След това Стивън видя онова, което може би никой друг на света, освен Елизабет, не беше виждал досега, как изглежда чистото щастие върху красивото лице на Николас Чеиз. Ник спря, за да разговаря с един колега от института „Пастьор“. Стивън каза тихо: — Разбирам какво се е случило.

— Не се тревожи.

— Просто внимавай, Елизабет!

— Аз не се страхувам от Ник, Стивън. Никога не съм се страхувала от него.

— Знам. Просто всеки може да бъде лесно измамен в любовта, да прочете неправилно чувствата на другия, защото прекалено много иска те да са отражение на неговите чувства. — Но току-що видял чистото щастие в тъмносините очи на Ник, Стивън призна: — Говоря за себе си, Елизабет, не за теб. Знаеш, че искам ти да си щастлива.

— Знам.

— Просто внимавай.

— Ще внимавам — обеща тя, макар да знаеше, че това, което казва, не е вярно.

Беше твърде късно, за да внимава.

През следващите три дни и нощи Елизабет и Ник бяха заедно. Седяха един до друг на всички научни срещи, нежно се докосваха, слушаха и си водеха бележки. Разхождаха се из Париж, откривайки един за друг романтиката и магията му. Ник провеждаше нощните си разговори с Джастин от нейния апартамент, след това си лягаха и се любеха, всеки път все повече и по-силно.

Ник искаше само да се чувства по-добре, да изглежда по-добре, за да може да се покаже на конгреса в Париж. Но под въздействието на любовта силата му се възвърна изненадващо бързо. Раненото му тяло оздравя и дори вътрешно се чувстваше по-силен, защото, когато тя беше в прегръдките му нито кошмарите, нито пронизителните стонове на болката, които го преследваха денем, не се появяваха.

Ник бе стоплен от сияйната светлина от слънчевия блясък на Елизабет, обгърнат от топлото ѝ излъчване. И радостния фонтан, който бликаше дълбоко от нея, преливаше в него и магически запълваше всички празноти в сърцето му. Понякога чувстваше изненадващи приливи, които сякаш извираха направо от него, като че ли малкото въгленче на невинната радост беше оцеляло все пак от мрака на неговото детство. Всичко се дължеше на Елизабет, на нейното щастие, на нейния всепроникващ оптимизъм и вяра. Тя даваше и той вземаше.

В четвъртък сутринта, няколко часа преди той да се качи на самолета за Сан Франциско и тя да направи краткия полет над Ламанша, за да прекара няколко дни с родителите си в Лондон, Ник се люби с Елизабет за последен път. И тя усети в неговата пламенна нежност и в изяществото на страстта му, че това бе сбогуване, много по-отчаяно и отдалечаващо от кратката раздяла, която им предстоеше. И когато той промълви последното „Обичам те“, преди да се отдели с нежелание от нея, Елизабет усети болка, сякаш сърцето ѝ се разкъсваше.

Наблюдаваше го мълчаливо, докато се обличаше. Когато започна да закопчава ризата си и тя се уплаши, че вече тръгва, тя стана, придърпвайки завивките към себе си, скривайки голотата, която беше толкова открита и радостна през чудните дни и нощи, в които се бяха любили.

— Ник?

— Обичам те с цялото си сърце — тихо каза той, без да се обръща с лице към нея и добави: — Знам, че не е достатъчно.

— Достатъчно е — извика тя отчаяно и нежно. И след това, с глас пропит с още по-голямо отчаяние и нежност, попита: — Да не би да си решил през последните три дни, че в крайна сметка не ме обичаш истински.

Едва сега той се обърна към нея и когато очите им се срещнаха, той промълви:

— Никога не казвай това, Елизабет.

— Какво друго да мисля, Ник?

— Това, което ти казах на Коледа и което ти повторих в неделя вечерта, че не мога да ти дам нищо друго, освен нещастие. — Пред себе си той виждаше едни нещастни очи — доказателство за думите му. След миг той добави тихо: — И това, което ти казах в деня, в който Дени умря — алкохолизмът е болест, която не трябва да позволяваш да носи нещастие на другите. Трябва да я държиш в себе си, щом ти принадлежи. — О, Елизабет, мислех, че си разбрала. Твърде е рисковано, твърде опасно е.

— Разбирам опасността и съм готова да поема риска.

— Но аз не искам, не мога да позволя ти да поемеш този риск.

Любовта, радостта и желанието, които бяха изпълнили тъмносините му очи през последните дни и нощи, вече ги нямаше. На мястото им се беше настанила добре познатата отпреди любезна дистанция. „Студен, далечен, любезен... и толкова категоричен.“

Николас Чеиз беше взел своето решение.

— Какво ще правим, Ник? — попита Елизабет. В гласа ѝ се усещаше внезапно отприщилия се гняв. — Цял живот ще оперираме заедно? Ще прекарваме по няколко страстни среднощни часа, от време на време?

— Няма да се върна в Медицинския център — тихо отвърна той. — Ще си намеря работа на друго място.

— Не — отвърна бързо Елизабет. — Ако някой от нас напуска, това съм аз. Мислила съм за това — заради теб. И ти благодаря за историческата операция, която ловко ме подведе да извърша, защото знаеше колко много те обичам. Ще ме вземат навсякъде. Ще ми бъде трудно да работя на място, където ще ме преследват спомените за теб, но мисля, че за теб няма да представлява проблем. Ти си специалист по запечатване на чувствата и по погребването им дълбоко при останалите рани.

— Елизабет...

— Аз ще съм тази, която напуска, Ник — каза тя съвсем спокойно. След това със същия тон, все едно че обсъждаха подробностите по новия график на дежурствата, попита:

— Още ли смяташ, че ще можеш да се върнеш на работа на първи юни?

— Да.

— Добре. Тогава тридесет и първи май ще е моят последен работен ден. — В този миг спокойствието ѝ се изпари. То беше само една илюзия. Измамно затишие пред буря. Гневът отново се възвърна, но този път облякъл костюма на насмешката и сарказма: — Беше хубаво, Ник. Ти си страхотен любовник, точно такъв, какъвто всички говорят, че си. Може би някой път ще опитаме пак. Нашите пътища неминуемо ще се пресичат отново и отново по разни симпозиуми. Може би някой ден ти ще се появиш със съпруга, открил в крайна сметка, че нямаш чак такива фатални недостатъци, че твоята славна черна половина е само една илюзорна сянка, която лесно се стопява от любовта. Или може би аз ще съм тази, която ще се омъжи. Сигурно има някъде мъж като за мен, някой, който няма тайни, мъки, болки. Това искаш, нали? Някой трезвеник с розови очила, кривоглед оптимист като самата мен?

— Искам да бъдеш щастлива, Елизабет — отвърна Ник с глас, изпълнен с тихо отчаяние. Обичаше я толкова много и беше толкова вбесен от себе си, че ѝ причини болка. — Ти заслужаваш щастие.

— Защото съм имала щастливо детство? Не мога да бъда обвинена в това, че съм имала привилегията да преживея детство, изпълнено със сигурност и любов, както ти не можеш да бъдеш обвиняван, че твоето детство е било ужасно. — Елизабет поклати глава и когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча тъжно и замислено: — Благодарение на твоята любов детството на Джастин ще бъде щастливо като моето. След двадесет или тридесет години, когато той обикне някоя жена, която е имала проблеми в миналото си, за които няма вина и няма как да го промени, ти ще му кажеш ли просто да забрави за нея? Да намери някоя, която е имала късмета също да има щастливо детство? Не мисля, че това са законите на любовта, Ник. Тя замълча и след това каза тихо: — Със сигурност нямам намерение да дам такъв съвет на нашето дете.

— Нашето дете?

Елизабет беше твърде невнимателна — както спрямо сърцето си, така и спрямо тялото си и спрямо Ник. А той, който винаги толкова внимателно пазеше всички други, не беше направил това с Елизабет.

И сега Елизабет изрече жестоките думи, за да го нарани, защото той я беше наранил жестоко. Но когато видя болката в измъчените му очи, тя го успокои бързо, казвайки му самата истина.

— Не използвахме никакви предпазни средства, Ник, но не съм забременяла. Цикълът ми трябва да започне утре и ще започне, чувствам това.

Сега Елизабет видя цялата болка в погледа му. Прииска й се да се втурне към него, да го прегръща, да се любят, но леденостудените сини очи я предупредиха да не го прави.

— Съжалявам, Елизабет — пророни накрая той. Гласът му беше дрезгав от вълнение. — Толкова съжалявам.

Елизабет знаеше със сигурност, че няма да може да убеди разбитото си сърце в обратното, но нямаше никаква представа как то щеше да преживее агонизиращата истина.

След като Ник си тръгна, Елизабет не можа да разбере за какво всъщност той съжаляваше — за това, че не можеха да изживеят заедно своята любов, или за тези дори само няколко любовни дни и нощи... или, че не е бременна от него.

Елизабет не знаеше кога точно си беше заминал Ник, но на следващия ден в Англия, когато започна да кърви, както се полагаше на датата, тя знаеше със сигурност, че не носи в себе си детето на Николас Чеиз.

По време на посещенията си при своите родители тя се опита с всички сили да убеди разбитото си сърце, че това, което Ник беше направил, бе само благороден дар от любов, че той я обичаше силно и искрено вярваше, че за нея ще е най-добре да живее без него.

Но с всеки изминал миг Елизабет разбираше, че няма да може да убеди ридаещото си сърце. Как можеше да повярва на нежната лъжа, когато знаеше толкова добре болезнената истина? Ник нито я беше обичал достатъчно, нито беше повярвал достатъчно на нейната любов.

ШЕСТА ЧАСТ

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
февруари, 1992 година*

Стивън отиде направо от летището в къщата на Кристин в „Туин Пийкс“. Тя не го очакваше. Не беше говорил с нея от две седмици, след като се целунаха и си пожелаха лека нощ в деня на Свети Валентин. Сега беше последният петък на февруари и тя знаеше, че той няма да се върне по-рано от неделя вечерта. Но от мига, в който пристигна в Париж. Стивън започна да сбива програмата си и побра всичките си ангажименти в рамките на два дни по-малко от планираното време.

Сега Стивън бе в Сан Франциско и скоро щеше да се наслаждава на светло теменужените очи, докато Кристин му разказва истината, каквато и да е тя. И въпреки че през последните две седмици той не беше успял да открие нито едно обезпокояващо обяснение на въпроса защо беше скрила истината за Колин Галахър от него, сърцето на Стивън започна да бие по-бързо, предусещайки срещата с нея. Но когато стигна „Туин Пийкс“ и взе последния познат завой на „Сити Вю Драйв“, пулсът му едва не спря.

Пред къщата на Кристин стоеше голям камион. Зашеметен от мъка, той видя как двама мъже товарят леглото на Кристин — леглото на Кристин и Дейвид, в камиона при купища други мебели. Кристин заминаваше. Сега. Днес. Ако се беше върнал в неделя, както беше планирал, тя отдавна щеше да е заминала.

„Сигурно вече е заминала“, помисли Стивън, когато натовареният камион потегли. Въпреки това паркира колата недалеч от къщата и остана вътре, наблюдавайки я през мъглата от дъждовни капки, които се сипеха от сивото февруарско небе. Предната врата на дома беше затворена, и въпреки че дъждовният следобед беше доста мрачен, още преди да се изсипе дъжда, лампите вътре не светеха.

Изведнъж той видя златен проблясък в мрачната тъмнина, Кристин още беше там. „Последна проверка на прозорците и вратите, предположи Стивън, и последно затваряне на куфарите, а може би и

последно сбогом с къщата, където тя и Дейвид бяха изживели любовта си, достатъчна за един цял живот.“

Въпреки че сълзите замъгляваха образите пред очите на Кристин, докато тя крачеше бавно из малкия си дом за последен път, спомените, които тя виждаше във всяка стая, бяха много ясни. Тя оставаше задълго във всяка една от тях, отдавайки се на чудните спомени за своята любов, преди да се сбогува, и въпреки че вървеше бавно и се задържаше навсякъде, накрая ѝ остана само една стая — спалнята, където бяха слели своите сърца и души, където бяха създали безценния нов живот, където Дейвид беше умрял... и където само няколко часа по-късно беше умрял и безценният нов живот, последвал Дейвид в смъртта, там, където искаше да се озове и самата Кристин. Тя искаше да го последва, но трябваше да изплати дълговете и да изпълни дадените обещания. Тук, в спалнята, Дейвид я беше прегърнал нежно, преди да си отиде завинаги и я беше накарал да обещае, че ще продължи да живее, ще намери ново щастие, нови мечти, нова любов. Кристин обеща, беше излъгала нежно, от обич, но сега, колкото и да ѝ се струваше невероятно, тя изпълняваше обещанията си.

Накрая Кристин се сбогува и със спалнята и когато стигна до входната врата, преди да я отвори и затвори за последен път, тя прошепна през сълзи:

— Сбогом, Дейвид. Сбогом, моя любов.

След това Кристин Ендрюс напусна защитната мантия на спомените и излезе навън, за да заживее своя нов живот. Един живот, който тя едва сега откри, че започва в буен порой. Ако беше в друг ден, Кристин щеше да изтича бързо до навеса на автобусната спирка през две пресечки или просто щеше да се върне в къщата и да изчака дъжда да спре. Но днес тя нито можеше да се върне под заслона на мястото, с което вече се беше сбогувала, нито можеше да избяга от него.

Тя тръгна бавно, но с решителни крачки сред дъждовните капки.

Стивън видя как Кристин напусна дома си. Слабата ѝ фигура гордо беше изправена, златната ѝ коса грееше като фар сред сивотата

на дъждовния ден. Беше облечена с шлифер, но освен дамската си чанта не носеше никакъв багаж. „Останалите ѝ вещи са сигурно вече на друго място, помисли Стивън.“ На летището, може би в хотела, в който е отседнала до полета си за Ню Йорк.

Кристин не забеляза колата му и смело се отдалечаваше, тръгнала напред към своите мечти. Но Стивън не можеше да я остави да замине, без да разговаря с нея. Той бързо излезе от колата в проливния дъжд и я настигна.

— Кристин?

— Стивън — промълви тя, като се обърна към него, в първия миг сепната, а след това радостна и накрая болезнено тъжна. Мисълта, от която гласът му я извади, беше за смелия и оптимистичен избор, който беше направила и когато се обърна, тя застана лице в лице с най-дръзката от всички свои надежди... и това, което видя, сви сърцето ѝ. Стивън се беше върнал два дни по-рано, но очите му не говореха, че го е направил, защото му е липсвала.

— Нека да те закарам дотам, където отиваш, Кристин — каза тихо той. — Искам да говоря с теб.

Не размениха и дума, докато изминаха трите мили до адреса, който Кристин му даде, ъгъла на „Линкълн“ и двадесет и първа улица, която се намираще срещу парка „Голдън Гейт“. Трафикът в петъчния следобед беше натоварен и поради хлъзгавите улици и поройния дъжд криеше опасности. Стивън трябваше да се съсредоточи върху шофирането и се постара да го направи, въпреки че не можеше да се абстрахира от нейното напрегнато присъствие и неловката тишина, настъпила около тях.

— Онази сграда, ей там — наруши мълчанието Кристин и посочи четириетажен тухлен жилищен блок. — Можем да разговаряме вътре ако искаш.

Стивън паркира съвсем близо до сградата, но въпреки това върху вече намокрените им коси се посипаха нови капки дъжд. След като влязоха в апартамента на третия етаж, за който Кристин имаше ключ, тя се пресегна да вземе прогизналото му манто и го попита:

— Искаш ли хавлия за главата си?

— Да. Благодаря ти. — Той едва усещаше мокрите капки, които се стичаха от косата му, но забеляза капките, които се търкулваха от златните коси върху тъжното красиво лице.

Кристин отиде да вземе хавлии, а Стивън се вгледа в непознатата обстановка — белите плетени мебели, нежните порцеланови лампи, жизнерадостните пастелни възглавнички. Всичко беше непознато, освен букета от рози върху бялата плетена масичка за кафе. Това бяха розовите пъпки, които той ѝ беше подарил на Свети Валентин, вече напълно разцъфтели и все така красиви.

Розите, които той ѝ беше поднесъл, бяха единствената позната вещ. Розите и след това срамежливата ѝ усмивка, която прозвуча като обещание в отговор на нежната му усмивка, с която я посрещна, когато тя се върна с хавлиите.

— Къде сме, Кристин? — попита нежно той.

— В новия ми апартамент. Е, действително не е нито нов, нито мой. Взех го под наем до първата седмица на май, но дотогава ще имам време да си, намеря нещо друго.

— В Ню Йорк?

— В Ню Йорк? Не...

— Не се ли местиш в Ню Йорк, за да работиш с Колин Галахър?

— Не. Откъде науми това?

— Отбих се в бутика сутринта, преди да замина за Париж. Сидни ми каза. Непрекъснато мисля за това през последните две седмици. Защо скри от мен това? — „Да мисля, да се тревожа и да не мога да намеря отговор, който да не развива мечтите ми“ Стивън я погледна нежно и попита: — Защо не ми спомена за новата си работа?

— Защото знаех, че няма да я приема. Казах това на Колин още когато се обади по телефона, но той настоя да дойде тук и да се срещне с мен. Надяваше се да ме убеди.

— И не успя ли? Все пак това е една необикновена възможност.

— Да. Но това — тя посочи с изящен жест новия апартамент — е необходимата промяна, която искам засега. — Тя го погледна и попита смело: — Защо си ходил „При Сидни“ онази сутрин?

— Защото исках да те видя още един път, преди да замина. Исках да поговоря с теб за нашата целувка.

— Нашата целувка?

— Исках да знаеш, че съм разбрал смущението ти и не бързам...

— Но ти не съжаляваш, че си ме целунал?

— О, Кристин, не съжалявам, че те целунах. Всъщност не престанах да се тревожа през последните две седмици, че никога

повече няма да те целуна.

— А аз се тревожих, че повече никога няма да ме целунеш. Няма да пожелаеш.

— Желая. Винаги ще желая — добави нежно той и вместо тревога откри в погледа ѝ само щастие.

Той взе пухкавите хавлии от нея и нежно попи дъждовните капки от красивото ѝ лице. След това я обгърна с ръце, погледът му натеза от желание и той я целуна. Тя отвърна на целувката му сега по-топла, по-жадна и по-страстна отпреди, изпълнена с повече вяра и без никакво смущение.

Кристин се отдръпна. В тревожния миг, преди очите му да открият нейните, той усети как го полазват ледени тръпки. Но светлотеменижените очи, които видя, грееха с чиста и сияйна радост.

— Ела в спалнята, Стивън.

Леглото беше ново, както пухкавата завивка и кремавите възглавници. Нямаше нищо старо или познато в спалнята на Кристин.

— Къде е портретът? — попита тихо той.

Кристин пусна ръката му и се отдръпна леко от него, преди да отговори:

— Дадох го в музея. Бяха трогнати, разбира се, и знам, че ентусиазмът им щеше много да зарадва Дейвид. — Лека бръчка проряза красивото ѝ лице и тя добави нежно, почти на себе си: — И щеше да разбере.

— Да разбере? — повтори нежно Стивън. Видя, че в очите ѝ за миг се появи смущение, като че ли това не беше нещо, което тя бе имала намерение да обсъжда с него, като че ли не смяташе, че за това може да има място в тяхната любов. Но то имаше. — Искам да се любим, Кристин, сигурно знаеш колко много искам това, но първо трябва да поговорим. Ти си взела някои много важни решения и си направила много важни промени през последните две седмици.

— Да. Но това не са импулсивни решения. Стивън, и аз не съжалявам, че ги взех. Тя погледна дръзко към него. — Искях да имаме едно място, където не витаят спомени, едно място, където ще създадем свои собствени спомени.

— О, Кристин. — Сърцето му искаше той да отиде при нея, да я прегърне и да се любят, но съвестта не му позволяваше това, не още.

— Но спомените са вътре в теб — каза той, недоумявайки какво го беше накарало да постави един въпрос, за който не съществуваше просто решение. Той не искаше Кристин да забрави Дейвид, нито да омаловажи по някакъв начин необикновената им любов. И все пак, той щеше да ѝ даде цялото си сърце — не, тя вече го имаше — и може би трябваше да знае какъв риск поема е това. Споменът за Дейвид винаги ще живее в теб.

Да — съгласи се тя. После погледна любящите му очи и попита нежно: — Страхуваш ли се от спомена ми за Дейвид?

— Мисля, че да.

— Аз също се страхувам, но не от спомените си. — Това признание беше нищожно малко в сравнение с това, което направи след това. — Страхувам се да не те загубя, Стивън, а не, че няма да те обичам.

— О, Кристин. — Той не можеше да ѝ обещае, че някоя нелепа трагедия няма да ѝ го отнеме някой ден и двамата знаеха това, но съществуваше едно обещание, любовта, която можеше да ѝ даде: — Обичам те, Кристин. Винаги ще те обичам.

— Аз също винаги ще те обичам, Стивън. — И след това, тъкмо когато той щеше да я целуне нежно и тази целувка щеше да ги принесе в очакващото ги пухено легло, Кристин видя в очите му тревожно пламъче, което ѝ подсказа, че той знае, че тя никога не е била с друг мъж, освен с Дейвид. И тя му припомни нежно: — Не се страхувам да те обичам.

Никой от тях не почувства никакъв страх, докато се любиха. Само радост, нежност, желание и любов, и след това, докато притискаше прекрасното ѝ голо тяло към себе си и галеше с устни разрошените ѝ от страстта златисти коси, той каза:

— Да не би да си отказала предложението на Колин Галахър, защото си помислила, че няма да искам да се преместя с теб в Ню Йорк?

— Знаех от Мадолин, че искаш да останеш тук.

— Какво?

— Каза ми, че я обичаш, но...

— Никога не съм обичал Мадолин, Кристин. Никога не съм обичал друга жена, освен теб. — Устните му намериха нейните и той ѝ го каза отново. Накрая, прекъсвайки с нежелание целувката, той предложи: — Защо не се обадиш на Колин и не му кажеш, че приемаш предложението?

— Искам да остана тук, Стивън. Не ме блазни известността, освен това искам да имам свободата да моделирам такива рокли, каквито аз искам.

— Романтични?

— Да.

— Добре — каза Стивън и премести един златен кичур от очите ѝ, за да вижда светло теменуженото сияние, докато говори. — Абитуриентската рокля, която уши, беше чудесна, но много искам да видя как ще направиш сватбената.

— Искаш ли?

— Само ако е за теб. Искаш ли, Кристин? — попита нежно той. — Ще ушиеш ли една сватбена рокля, която да облечеш за нашата сватба?

— О, да, Стивън!

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Сан Франциско,
април, 1992 година*

— Ник, Лариса е на телефона. Трябва да те видя.

— Окей — отвърна той изненадан, че тя го търси, но тъй като долови тревожна нотка в гласа ѝ, съгласи се веднага, без да задава въпроси: — Кога?

— Сега, ако е възможно.

Беше десет часа вечерта. Джастин спеше, Маргарет четеше, а Ник тъкмо смяташе да излезе и да потича. Той отново можеше да тича и през двата месеца, откакто се разделиха с Елизабет, необходимостта от бягането се увеличаваше с всеки миг.

— Добре. Лариса. Къде?

— Можеш ли да дойдеш тук?

— В твоя апартамент? — *Апартамент на Елизабет?*

— Да. Ще бъдем сами. Току-що повикаха Елизабет за някакъв тежък случай. Струва ми се, че никога не си идвал тук, нали? Това е само на шест преки от твоята къща.

В Париж Елизабет му разказа за любовта на Лариса към Питър и че Лариса е станала още по-красива от тази любов. И сега, когато Лариса отвори вратата на апартаментата пред него, Ник видя, че това беше истина. Тя изглеждаше по-красива от всякога, сияйна и щастлива. Страните ѝ бяха порозовели, копринените ѝ коси блестяха. В светлосините ѝ очи блещукаха пламъци. Пламъци и лед.

— Заповядай, Ник. Искаш ли нещо за пиене? Може би малко скоч?

— Не. — „Да.“ — А ти?

— Не. — Лариса можеше да пие. Нямаше нищо опасно в това да изпие чаша шампанско с Питър. Но тя не си наля нито глътка, защото това не беше безопасно за великолепното чудо на любовта, което растеше в нея. Прелестна усмивка разцъфтя на устните ѝ при мисълта за бебето, но Лариса отхвърли сега тази мисъл и насочи своя ледено син поглед направо в Ник.

— Какво има, Лариса?

— Какво си й направил?

— Моля?

— Какво си направил на приятелката ми?

— Какво ти е казала, че съм й направил?

— Нищо! — възкликна Лариса с явно безсилие. — Елизабет казва, че нищо не се е случило, но аз знам, че това не е вярно. Нещо е станало между вас двамата в Париж, Ник, и каквото и да е то, ти си я наранил ужасно.

— Никога не съм искал да я нараня.

— Да, но си го направил. Тя няма да го признае, разбира се. Оказва се, че когато аз съм наранена и предадена, ставам много слаба и безпомощна и търся начин да се отдалеча от болката. Но когато Елизабет Джанингс е ранена или предадена, тя просто се превръща в гранит. Тя е по-силна от всеки друг път, работи по-неуморно от всякога. — Тя повтори този път по-внимателно: — Какво си й направил?

— Казах й истината, Лариса. Казах й, че я обичам, но знам, че нашата любов е невъзможна. Тя заслужава някой много по-добър от мен.

— О, Ник.

— Знаеш, че това е вярно, Лариса. Знаеш достатъчно за мен, за да прецениш...

— Че си окончателно загубен?

— Не — отвърна тихо Ник. — Спасен съм от сина си.

„И аз бях спасена от този пълен с надежда невинен живот вътре в мен, помисли Лариса, и от чудната любов на бащата на моето бебе.“ Това беше радостна мисъл и въпреки това изведнъж я прониза ледена тръпка, завъртя се един леден призрак, който никога нямаше да умре и който винаги щеше да й напомня, че тя беше обичала и вярвала преди, само за да бъде грубо предадена. „Но не и този път. Махай се, призрако! Питър никога няма да ме предаде.“

Лариса гледа дълго и замислено мъжа, който толкова благородно и толкова решително се лишаваше от любовта на Елизабет. Накрая каза:

— Знаеш достатъчно за мен и ти е ясно, че и аз имам някои сериозни недостатъци, включително и този, който ти имаш —

странната способност да предаваш себе си и своето щастие. Може би не трябва, но аз се опитвам отново, давам си още един шанс за любов и щастие, като се доверявам на Питър... и на себе си. — Лариса се поколеба за миг, след това добави тихо и настойчиво: — Елизабет наистина те обича, Ник.

— И аз наистина обичам Елизабет, Лариса.

— И двамата се превръщате в камък, когато сте наранени! — възкликна тя към много студентите и много категорични сини очи. — Мразя те, че я нарани.

— Аз също се мразя, Лариса — каза тихо Ник, спокойно издържайки ледения ѝ поглед. След един продължителен миг тишина на устните му се появи нежна усмивка и той каза мило: — Но много се радвам, че ти си влюбена.

— Здравей — Питър я поздрави изненадан, че му се обажда по това време. — Какво стана?

— Извикаха Елизабет по спешност тази вечер, така че намеренията ми да я накарам да разговаря с него се осуетиха. Обаче получих известна информация от Ник.

— От Ник?

— Импулсивно, след като Елизабет излезе, аз му позвъних и го помолих да дойде тук.

— Бих искал да знам предварително, че си имала намерение да направиш това, Лариса — каза явно загрижен Питър. — Бих искал да съм там в случай, че Ник се ядоса.

— Ник не е опасен, освен за себе си и за хората, които го обичат. — Лариса замълча за миг и после добави нежно на мъжа, който я караше да се чувства толкова свободна и сигурна, който я обичаше и закриляше, без да я притежава: — Благодаря ти за желанието да ме закриляш, Питър.

— Няма защо. И какво каза Ник?

— Че е признал на Елизабет колко я обича, но също и, че смята тяхната любов за невъзможна. Заради собствените му недостатъци, които той приема за смъртоносни и непоправими. Последното също е споделил с Елизабет, но пред мен не го представи за оправдание, Питър. Той наистина мисли така за себе си.

— Поне знаеш какво измъчва Елизабет. Още ли имаш намерение да разговаряш с нея тази вечер?

— Не. Ако съдя по описанието на случая, за който я повикаха, сигурно ще остане там цяла нощ.

— Да дойда ли да те взема тогава?

Лариса потъна в любящата нежност на гласа му, все едно че потъваше в неговата топла и сигурна прегръдка, и се понесе в чудни блянове, отпусната в обятията му. Но...

— Много съм уморена, Питър. — „И твоето бебе и аз имаме нужда от сън.“ — Мисля, че е най-добре да си легна веднага. Искам да почина добре преди нашето пътуване.

— Добре. Ще дойда да те взема в десет, утре сутринта. Наспи се добре, любима моя.

— Ще се наспя — обеща Лариса. „И двамата ще се наспим“.

Докато Лариса потъваше в съня, тя си мислеше за предстоящите дни. Само след пет дни, в понеделник щяха да пуснат „Промис“ на пазара. Великолепните снимки, които Емили й направи на фона на ливадата, вече бяха публикувани в списанията и романтичните кристални шишета с форма на незабравка бяха напълнени с омайващия аромат.

Всеки, който по някакъв начин беше свързан с „Промис“, искрено вярваше, че щом излезе на пазара, парфюмът ще се продава. Но Питър реши, че иска да направи и телевизионни реклами, ако не за друго, поне като отпразнуване на пълното пролетно разцъфтяване на ливадата и като шанс да сподели необикновената красота на мястото, където наистина се усещаше неземният аромат. Телевизионните клипове трябваше да бъдат заснети през следващата седмица. Щяха да започнат в понеделник и да свършат в петък, така че Лариса и Питър да могат да се върнат навреме в Сан Франциско, за да присъстват на сватбата на Кристин и Стивън.

Предстоящата седмица щеше да бъде вълнуваща и натоварена, но с най-голямо вълнение Лариса очакваше дните с Питър преди това. Утре двамата щяха да отлетят до Бостън и в петък сутринта щяха да започнат своята сантиментална екскурзия по местата, свързани с детството на Питър, която щеше да приключи в неделя на нос Код. Той

й каза, че иска да сподели с нея спомените от своето детство и беше добавил тържествено, че има още някои много важни неща, което смята да ѝ разкрие.

Имаше само едно много важно нещо, което Лариса искаше да каже на Питър, но то беше по-важно от всичко останало — радостната новина за малкото чудо, което живееше вътре в нея, малкият живот, който се беше противопоставил на всички препятствия, както най-смелите диви цветя. Лариса вярваше, че нейното бебе е малко момиченце и тя реши да каже на Питър за неговата мъничка храбра дъщеря, когато седнат сред цветята на вълшебната ливада.

Потъвайки в спокоен сън, тя си представи чудната радост в тъмнозелените му очи, когато научи новината.

Питър беше планирал да заведе Лариса в Конкорд в петък и целия съботен ден да се разхожда с нея из Бостън, но когато се събуди в петък сутринта толкова близо до „Инис Ардън“, той разбра, че това е мястото, където иска да отидат най-напред. Защото именно там, на ливадата, той щеше да ѝ каже истината за своите детски мечти и за човека, който ги беше ограбил. Там щеше да ѝ каже най-важната истина — че я обича и иска да прекара целия си живот с нея.

Питър вече беше разказал на Лариса за баща си, когото обичаше толкова много, и по пътя към нос Код той ѝ разказа за дислексията, която беше разрушила мечтите на даровития дърводелец много преди артритата да го лиши от възможността да се занимава със своето изкуство. Той ѝ разказа още за чудните мечти, които баща и син бяха споделяли.

Но докато Лариса и Питър не пристигнаха в „Инис Ардън“ и не седнаха върху стоплената от слънцето трева на омайващата ливада сред аромата на „Промис“, Питър не ѝ разказа какво се беше случило с тези мечти.

— Бях ти казвал, че познавах бегло Джулиан в Харвард — започна Питър. Сърцето го заболя, когато видя как прекрасните ѝ, пълни с надежда очи се замъглиха, когато спомена името на Джулиан. Лариса нито беше споменавала Джулиан, нито беше намеквала по някакъв начин за него след онзи септемврийски ден, в който Питър я покани за модел на „Промис“. И Питър се беше надявал, че с помощта

на тяхната любов болезнените спомени отдавна бяха избледнели. Но когато изведнъж красивите ѝ сини очи станаха много предпазливи, Питър разбра, че тя въобще не беше забравила Джулиан Чансълър.

— Има още нещо във връзка с това, Лариса. Съжалявам, но мисля, че трябва да знаеш всичко. — „И след това, скъпа моя, ти също ще можеш да ми разкажеш за болката, която той ти е причинил... и тогава и двамата, любима моя, ще можем да го забравим завинаги и да изживеем нашата чудна любов.“

— Добре — съгласи се тихо тя, като едва си поемаше дъх от невидимите вериги, които усети отново да се затягат силно около гърдите ѝ.

Питър ѝ разказа възможно най-кратко най-важните факти от враждата си с Джулиан. Но въпреки това, много преди да свърши, очите ѝ го напуснаха и се отправиха отвъд радостните цветя към просторната празнота на морето.

— Лариса? — попита той, когато приключи разказа си.

Беше стигнал до онзи августовски ден, в който имението „Инис Ардън“ стана негово. Имаше още неща, които можеше да ѝ разкаже. Можеше да ѝ разкаже как е открил, че тя е съпруга на Джулиан и за обзелото го безпокойство, че е изпратена от него, за да го омагьоса, съблазни и измами така, както някога беше направила Марси. И той можеше да ѝ признае, че дори това да е било така, когато той допусна тази възможност, вече беше твърде късно, защото той вече беше омагьосан. Можеше да изрече на глас и безпокойството си за пожара, който можеше да разруши вилата през декември. Съмненията си, че е бил организиран от Джулиан. Но Питър прекъсна своя разказ до онзи августовски ден, защото Лариса вече беше отишла толкова далече от него.

— Лариса?

— На коя дата точно през август измами толкова хитро Джулиан?

Питър не отговори веднага, не защото не можеше на мига да се сети за датата, но защото тонът ѝ го плашеше. Беше толкова студен и непроницаем.

— На четиринадесети — каза накрая той. И след това, тъй като тя не погледна към него, той застана пред нея. И когато видя сините ѝ

очи студени и непроницаеми като гласа ѝ, той я помоли: — Лариса! Говори ми!

— Каза ми, че не си сигурен дали Джулиан продължава да се вълнува за „Инис Ардън“. — Леденият ѝ глас идваше някак отдалеч. — Е, Питър, ще бъдеш доволен да чуеш, че той беше истински разстроен.

— Какво ти е направил? — попита той, когато видя в очите ѝ да преминава една зловеща вълна. Лариса не отговори на въпроса му, но погледът ѝ беше пълен със същото недоверие и смут, както когато му беше разказала какво ѝ се беше случило на дванадесет години.

Той овладя гнева си, за да може да говори отново и попита с отчаян глас:

— Изнасили ли те?

— Не се разстройвай толкова, Питър. Джулиан постъпи с мен така, както всички мъже са постъпвали в живота ми.

Тя го погледна със своите непроницаеми, безнадеждно мрачни очи и попита тихо:

— И ти направи това с мен, нали?

— О, Лариса — прошепна дрезгаво той. — Как можеш да кажеш това?

— Не ме ли използва за модел на „Промис“ на фона на ливадата като част от плана си да отмъстиш на Джулиан? „Виж, Джулиан, виж какво откраднах от теб сега, не само скъпата ти ливада, но и жена ти!“

— Лариса, аз те обичам. Доведох те тук, за да ти кажа за случилото се между мен и Джулиан, като мислех, че трябва да знаеш. И след това да те помоля да се омъжиш за мен. Тук. — Питър извади кадифената кутийка от джоба на сакото си и ѝ я подаде. Тя не я пое и той я отвори сам. Вътре имаше годежен пръстен, нейният годежен пръстен, един безупречен сапфир във формата на незабравка, ограден от нежни листчета, изработени от диаманти. — Направих това за теб.

Лариса вдигна поглед от великолепия пръстен към отчаяните очи на Питър и за миг си спомни колко много беше вярвала в неговата любов и колко сили беше получила от него. Това беше вълшебен спомен, в който искаше да живее завинаги, но тя го пропъди и след това си наложи да погледне настрана. Очите ѝ се върнаха към блестящия символ, който Питър ѝ предлагаше като доказателство за своята любов. И преди ѝ бяха предлагали блестящи и в същото време

нищо незначещи символи на любовта — мъжът, чиято империя Питър искаше да унищожи.

— О, не — прошепна тя, осъзнала огромното предателство на Питър спрямо нея и любовта ѝ. — Да вземеш мен за модел на „Промис“, да изложиш на показ едновременно мен и ливадата е само малка част от плана ти, нали? Предложението ти за брак също е част от коварния план.

— Няма никакъв план, Лариса. Влюбих се в теб.

— Мислил си, че като се ожениш за мен, ще се ожениш за половината от състоянието на Джулиан — каза тя, пренебрегвайки нежността в очите и думите му, пренебрегвайки и сърцето си, което викаше: „Чуй го!“ — Добре, Питър, страхувам се, че единствените пари, които имам, са тези, които получих от теб. Не исках парите на Джулиан, нали разбираш? Просто исках на всяка цена да се махна от него, да не бъде повече негова собственост. Всичко това е ужасна шега. Оставих се да бъде притежавана от теб, за да може да не ме притежава Джулиан.

— Аз не искам парите на Джулиан, Лариса. И не те притежавам, нито искам някога да те притежавам. — Тъмнозелените очи на Питър потърсиха погледа ѝ, когато заговори, той не се обърна към ледената повърхност, която не познаваше, а към несигурните пламъчета на любовта, които още виждаше в дълбините на очите с цвят на незабравки. — Просто искам да прекарам живота си като те обичам.

— Аз ти повярвах, Питър — каза умолително тя. — Бях си обещала никога повече да не вярвам на никого, но на теб ти повярвах.

— Можеш да ми вярваш. Обичам те.

„Чуй го!“, зовеше я сърцето ѝ. „Чуй го! Вярвай му още! Моля те!“

„Искам да му вярвам, но...“ Тя каза тихо:

— Трябваше да ми кажеш за отношенията ти с Джулиан.

— Да, трябваше — съгласи се Питър също толкова тихо. — Знам това. Но, Лариса, от самото начало усещах, че не желаеш да говориш за него и, честно казано, това беше добре за мен. Всичко, което знам за развода ти е това, което съм прочел в „Пийпъл“ и от тази статия се подразбираше и направо се казваше, че Джулиан е този, който иска развода. Прекарах последните шест месеца като те обичах. Исках нашата любов да оцелее, но се страхувах, че още го обичаш.

— О, не, Питър — промълви Лариса. — Никога не съм обичала Джулиан, наистина не съм. Това беше само една красива илюзия. „Но твоята любов към Питър и любовта на Питър към теб не е илюзия, напомни й сърцето й. Кажй му, че знаеш това! Успокой този прекрасен мъж, който те обича.“ Лариса погледна нежните и измъчени тъмнозелени очи и каза много нежно: — Знам, че това, което изпитвах към Джулиан, беше илюзия, измама. Разбирам това сега, Питър, благодарение на теб.

— О, Лариса. — Това беше шепот на надеждата. — Обичам те.

— И аз те обичам, Питър. — Това беше чудна истина, но имаше и други ужасяващи истини, които й пречеха да се отпусне в любящите му обятия. — Ти мислиш, че Джулиан е отговорен за пожара през декември тук, нали?

— Не знам. Може би.

— Джулиан никога не прощава, нито забравя. И двамата знаем това. Ще се вбеси, когато разбере, че съм фотомодел на „Промис“ и ако разбере за нас... — Сините й очи се изпълниха със страх, а гласът й загуби своята вяра, когато тя промълви: — О, Питър.

— Лариса, чуй ме. Джулиан никога не трябва да разбере нито за „Промис“, нито за нас. Защо не отидем веднага във вилата и да се обадя да спрат кампанията.

— Повечето списания вече са под печат и дори да не са, сигурно вече не само един издател е информирал медните и дори самия Джулиан, че аз съм фотомодел на „Промис“. Джулиан ще разбере и ще направи всичко, което е по силите му, за да ни смаже.

— Тогава, след като ти помогна да се настаниш във вилата, ще отида в Ню Йорк, за да поговоря с него.

— Бедата вече е сторена, Питър. Няма какво да му предложиш, за да го умилостивиш.

— Нямам намерение да умилостивявам Джулиан, Лариса — каза сериозно Питър. — Искам да го предупредя да стои настрана от теб и от нас — завинаги.

— Твърде късно е — каза Лариса, изричайки на глас мисълта, която се въртеше непрекъснато в ума й, когато Питър й предложи да прекара заедно с него уикенда на езерото Тахо.

Тогава той си помисли, че тя още страда от загубата на любовта на Джулиан и нежно предположи, че още е твърде рано, но нещо в нея

я предупреди, че вече е твърде късно за нея и Питър. Тя трябваше да се вслуша тогава в тази дълбока мъдрост, но не го направи. И сега във всичко това беше замесен един безценен невинен живот. Лариса знаеше, че огромният гняв на Джулиан от загубата на „Инис Ардън“ и дори необузданата му ярост, когато разбере, че тя е фотомодел на „Промис“, ще бледнеят в сравнение с яростта му, ако някога узнае, че тя носи дете от неговия стар неприятел. С внезапна настоятелност тя каза:

— Трябва веднага да се махна.

— Заедно тръгваме, скъпа.

— Но, Питър, това е невъзможно, не виждаш ли?

— Не, не виждам — отвърна тихо и спокойно Питър. Въпреки, че вътре в него се разливаха ледени вълни от страх. Питър Ландън не се страхуваше физически от Джулиан Чансълър, разбира се, но въпреки това изпитваше страх. Джулиан веднъж му ограби мечтите. И сега крадецът на мечти заплашваше да разруши най-стойностната от всички мечти един живот с Лариса, изпълнен с любов.

— Ние двамата се обичаме, Лариса.

— Моля те, Питър, просто ме остави да си тръгна.

Питър гледаше жената, която обичаше. Лариса изведнъж стана толкова отчаяна, толкова уплашена, като че ли си мислеше, че той ще попречи със сила на молбата ѝ да замине, като че ли го поставяше в една и съща категория с мъжа, който така брутално я беше предал. Питър мислеше, че са преодолели съмненията и са се върнали към своята чудна, изпълнена с доверие любов, но сега тя отново беше много далече и в следващия миг можеше просто да се обърне и да побегне. Ключовете на взетата под наем кола бяха в джоба му, но той не искаше тя да кара така разстроена по непознатите и пълни с опасни завой пътища.

— Защо да не отида във вилата да ти повикам такси? — предложи накрая той. — Можеш да дойдеш с мен или да изчакаш тук, докато пристигне.

— Не може ли сама да се обадя?

— Разбира се. Вилата е отворена. Икономката се казва Клен. Ако искаш, ще остана тук, докато видя, че тръгваш.

Сърцето на Питър се разкъсваше от болка, когато предпазливите сини очи му казваха, че тя иска точно това. Той продължи с невероятно

спокойствие:

— След като заминеш, ще прекратя кампанията и ще отида в Ню Йорк да се срещна с Джулиан.

— Моля те, не му казвай, че сме били любовници.

— Добре, няма. Но, Лариса, ние сме много повече от любовници, ние се обичаме. — След миг, който му беше необходим, за да овладее чувствата си, той попита: — Ще вземеш ли годежния пръстен със себе си?

— Не, Питър, не мога — промълви тя на любящите и измъчени тъмнозелени очи.

„Остави ме да си вървя, Питър!“ Но тя осъзна, че Питър не я задържа. Той не правеше нищо, за да ѝ попречи да замине, нищо, за да я притежава против волята ѝ. Но въпреки това Лариса чуваше мощния зов на сърцето му, което искаше да я задържи, умоляваше я да остане завинаги при него и тяхната любов. Невидимите вериги, които я бяха привързали към Джулиан, я наказваха, задушаваша я, плашеха. А невидимите вериги, които я свързваха с Питър, бяха чудните вериги на любовта. Тя изпитваше огромна нужда да избяга от тези вериги, както беше избягала от жестоките вериги на Джулиан — защото сега в нея живееше един невинен млад живот, едно храбро цвете, изпълнено с надежда, радост и обещания, и тя трябваше да намери сигурно място за своята безценна малка любов.

— Трябва да вървя, Питър. Довиждане.

След като таксито потегли от вилата, Питър проведе телефонни разговори, за да спре това, което можеше да бъде спряно до пускането на „Промис“. След това отиде до летище „Лоугън“ и хвана първия полет за Ню Йорк. Лариса беше на летището. Питър знаеше това. Елен я беше чула да прави резервация за полета за Сан Франциско в два и четиридесет и пет. Там тя щеше да се прибере в своята романтична спалня, изпълнена с образите на „Промис“. Тя щеше да е на сигурно място и скоро той щеше да отиде при нея и да увери тревожните очи с цвят на забравки, че повече не трябва да се плашат от призрака на Джулиан Чансълър.

Но как би могъл да даде наистина такова категорично обещание за спокойствие на Лариса, мислеше Питър по време на краткия полет

от летище „Лоугън“ до летище „Ла Гардия“. Възнамеряваше да предупреди Джулиан да стои далече от нея, от двама им, но какво би могло да стане в противен случай. Не разполагаше с много средства за борба с него — освен с факта, че Джулиан беше като същество тиранин и като всички тирани беше страхливец.

Дори не беше необходимо да го заплашва с думи. Заплахата щеше да се разбере просто от леденото спокойствие на непоколебимия му поглед.

Леден? Спокоен? Способността на Питър да остане спокоен и хладен в присъствието на мъжа, който така жестоко беше наранил неговата прелестна Лариса, предизвикваше много по-голямо безпокойство в него от думите, които щеше да му каже. Как щеше да успее да овладее гнева си? „С любов“, отговори си той. Любовта му към Лариса щеше да му даде сили да направи всичко, което е необходимо.

Всичко, което беше необходимо. Когато беше въведен в кабинета на Джулиан няколко мига, след като съобщиха за него и когато срещна подигравателните очи на своя отдавнашен неприятел, внимателно потисканият гняв на Питър избухна внезапно. И в светлината на бушуващия ад в него се появи с проста и брилянтна яснота една мисъл: „Ще го убия. Ще убия Джулиан Чансълър. Сега. В тази минута. С голи ръце.“

Питър приветства тази мисъл с огромно спокойствие — и без желание се прости с нея. Не беше възможно или поне не беше разумно да убие хладнокръвно Джулиан. Спокойната мисъл изчезна, оставяйки Питър да се бори с пламъците на яростта, които се вихреха в него дори и след като изпълни очите и гласа си със спокойната ледена непоколебимост.

— Питър. Каква приятна изненада.

— Изненадан ли си, Джулиан?

— Имаш предвид дали не съм очаквал да ме уведомиш лично за новото си начинание и за ролята на жена ми в него? — Усмивката на лицето на Джулиан беше мрачна и заплашителна като очите му. Той посочи към копието на една от предстоящите да се публикуват

рекламни снимки на „Промис“, поставено върху бюрото му, и каза: — Както виждаш, вече знам.

— Твоята бивша съпруга.

— О, да. И твоята любовница? Нечестен въпрос, въпреки че мисля, че е. Наистина е много хубава, нали, Питър? Толкова готова да достави удоволствие, толкова щастлива да задоволи всеки сексуален каприз, който човек може да си представи...

— Тук съм, за да те предупредя, Джулиан — каза Питър с все така леден глас, а тъмнозелените му очи недвусмислено отразяваха все още горещото и неразумно желание да го убие. — Знам какво си сторил на Лариса. Знам и за пожара в „Инис Ардън“.

— Не съм чувал нищо за никакъв пожар, а що се отнася до Лариса... — Джулиан замълча, усмихна се примирено и каза: — Виж какво, Питър, ясно е, че трябва да поговорим, за да изясним някои недоразумения. Имам среща, на която наистина трябва да отида сега, но защо тримата да не се срещнем по-късно? Да вечеряме в „Ле Сирк“.

— Не тримата, Джулиан, и няма да вечеряме.

— Лариса не е ли с теб?

— Кога и къде, Джулиан?

— Тук. В девет часа. Ще кажа на секретарката ми да предупреди охраната да те очакват.

Нещо в сериозното изражение на Питър подсказа на Джулиан, че Лариса не е дошла с него в Ню Йорк. Но явно те двамата доскоро са били заедно, разкривайки тайните си един пред друг. Най-вероятно в „Инис Ардън“, помисли Джулиан. И може би Лариса все още беше там и очакваше своя любовник да се завърне с победоносната новина, че веднъж завинаги е предупредил Джулиан да стои далече от нея.

Тъй като поддържаше много информатори, Джулиан знаеше, че сега има пазачи в „Инис Ардън“, които бяха там, откакто се разрази пожара, нанесъл много по-малко щети, отколкото Джулиан очакваше. Знаеше още, че през последния месец бяха наели една жена, която се грижеше за домакинството, като че ли Питър смяташе да се пренесе да живее във вилата. Знаеше също така, че телефонният номер не е сменен, откакто имението принадлежеше на хората от нос Код.

Джулиан се представи като Карлтън Евънс, старши съдружник в рекламната фирма, която водеше кампанията по пускането на пазара на „Промис“.

— Съжалявам, мистър Евънс, но мистър Ландън не е тук — отговори Елен.

— Добре — отвърна приятелски Джулиан. — Всъщност трябва да говоря за нещо важно с Лариса, не с него, тя там ли е?

— Не. Съжалявам, и тя не е тук.

— Наистина ли? Бях разбрал, че двамата с Питър ще бъдат там. Звъня във вилата в „Инис Ардън“, нали?

— Да. Бяха тук, но тръгнаха рано днес.

— Разбирам — Джулиан въздъхна шумно. — Това е лошо. Наистина трябва да говоря с Лариса възможно най-скоро. Случайно да ви е казала къде отива? Да е оставила някакъв телефон?

— Не, никакъв телефонен номер не е оставила, но случайно я чух да си прави резервация за следобедния полет до Сан Франциско.

— Който е в колко часа?

— Два и четиридесет. Тръгна оттук преди обяд, така че предполагам, че е успяла да хване самолета.

— Чудесно — каза Джулиан, обхванат от искрен ентузиазъм. Часът беше четири и половина и Питър беше в Ню Йорк с намерението да се срещне с него в девет часа, а Лариса все още беше на път за Сан Франциско. Той владееше положението. — Имам телефонен номер на Лариса в Сан Франциско, така че ще мога да се свържа с нея там. Много ви благодаря за помощта.

Преди да проведе следващите телефонни разговори, Джулиан извади една кафява папка от чекмеджето на бюрото си. Тя съдържаше финансова информация за Питър Ландън — подробните данни, които бяха необходими на адвокатите на семейство Чансълър за закупуването на „Инис Ардън“, както и различни кредитни чекове на самия Джулиан. Джулиан държеше в ръцете си огромна поверителна информация за своя враг, но това, което извади от папката, сега беше информацията, която самият Питър Ландън носеше в портфейла си — поименни кредитни карти, шофьорска книжка, домашен адрес, невписания в указателя домашен телефонен номер.

Следващите два телефонни разговора Джулиан проведе от името на Питър Ландън. Първият беше до една авиолиния, за да си направи резервация — предварително платена с кредитна карта — за полета в осемнадесет и петнадесет до Сан Франциско. Второто обаждане беше до компанията за коли под наем, на която Питър беше клиент с привилегия за бързо обслужване, което означаваше, че колата ще го чака в Сан Франциско без никакви допълнителни формалности по никакви документи.

След това Джулиан Чансълър напусна офиса си, за да пътува като Питър Ландън. Ежедневните дрехи, с които се облече, бяха достатъчни, за да се дегизира, нямаше да го разпознаят — лицето му не беше толкова популярно — и въпреки че пътуваше много, винаги правеше това със собствения си самолет, по същия начин, по който пътуваха всички богати и влиятелни хора, които биха могли да го разпознаят.

А ако персоналът на авиолинията запазеше някакъв смътен спомен за тъмнокосия красив мъж на име Питър Ландън, който пътува с вечерния самолет за Сан Франциско? Добре, чудесно, защото те можеха да помогнат да се установи, че Питър Ландън е бил в Сан Франциско по време на нечувано жестокото убийство на бившата съпруга на Джулиан Чансълър.

— О, да, мистър Ландън — посрещна човекът от охраната Питър, когато той се върна в „Чансълър Билдинг“ малко преди девет. — Много неприятно, но се оказва, че мистър Чансълър няма да може да се срещне с вас. Обади се по-рано, да извести, че е бил извикан извън града по спешна работа. Не очаква да приключи до няколко дни и ме помоли да ви предам извиненията му и да ви предложи от негово име да се срещнете следващата седмица в Сан Франциско.

„Сан Франциско, на Питър му се зави свят при тази мисъл. Там ли беше отишъл Джулиан сега?“

— Къде е той? — попита рязко Питър. — Къде е неотложната му работа?

— Не знам, господине, съжалявам. Не е казал.

— Има ли тук телефон, който мога да използвам.

— Разбира се. Може да използвате този.

Директните полети от Ню Йорк до Сан Франциско прекъсваха всяка вечер в осем часа и се подновяваха в шест сутринта. Но имаше и не директни полети и Питър най-накрая откри подходящ с две нощни смени на самолетите, с които щеше да пристигне в Сан Франциско сутринта. Веднага, щом направи резервацията, Питър избра телефонния номер на Лариса в Сан Франциско. Знаеше, че ако се движеше по разписание тя нямаше още да е пристигнала, най-вероятно в момента самолетът се приземяваше, но беше възможно Елизабет да бъде там.

А какво щеше да каже на Елизабет?, запита се Питър, докато телефонът продължаваше да дава свободно. *Че Джулиан може би е на път, за да се срещне с нея?* Питър си каза, че сигурно преувеличава опасността. Разумът и логиката му бяха изцяло във властта на емоциите, на огромната любов, която изпитваше към Лариса и на почти също толкова огромната омраза, която изпитваше към Джулиан.

Но все пак, след като накрая затвори телефона, без да успее да се свърже с никого, той реши да продължи да звъни, докато я намери... и когато я намери, да ѝ каже да остане там, където е, в своя сигурен, добре защитен апартамент.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Самолетът на Лариса от Бостън трябваше да пристигне в Сан Франциско в осемнадесет и десет местно време, но поради технически причини, които бяха установени по време на редовното кацане в Чикаго, самолетът бе освободен и пътниците се прехвърлиха в друг, който докосна пистата в Сан Франциско в двадесет и един часа и четиридесет минути — час и половина преди Джулиан да се приземи.

По време на закъснението тя усещаше някакво странно напрежение, безпокойство и злокобното чувство, че ако въпреки умората не осъществи тази вечер, това което беше решила и го остави за утре сутринта, ще бъде фатално. Отначало Лариса успя да се пребори с това усещане. Но с всеки изминал миг зловещото неспокойствие растеше и накрая, точно когато самолетът на Джулиан се приземяваше, тя започна да подготвя багажа си за път.

Лариса бързо приключи с всичко, както когато беше напуснала отчаяна пентхауса на Пето Авеню. Тя взе със себе си почти същите стари приятели, които беше взела и тогава — джинсите и тениската от „Бъркли“, износената нощница, но един от приятелите си остави — романтичната рокля с мъниста, която Джулиан беше отказал да облече в навечерието на тяхната сватба, и с която беше облечена вечерта, когато срещна за първи път Питър. Красивият и чист символ на красотата и надеждата щеше да остане в миналото този път... и на негово място Лариса взе един символ на безнадеждността и насилието — пистолета, който Джулиан ѝ беше подарил. Лариса се пресегна да вземе кутията със смъртоносното оръжие с изненадваща увереност, въпреки че знаеше, че по-скоро би умряла, отколкото да натисне спусъка.

Въпреки това го взе със себе си.

Беше почти полунощ, Елизабет не се беше прибрала и в отговор на обаждането на Лариса, телефонистката ѝ каза, че доктор Джанингс е задържана в операционната за бъбречна трансплантация и ще остане там още няколко часа. Лариса остави бележка на своята най-добра приятелка:

„Скъпа Лиз, трябва да замина за известно време. Моля те, не се притеснявай за мен. Аз съм окей. Обичам те, Лара.“

Поколеба се за миг и после добави:

„Искам и ти да бъдеш окей, Елизабет Джанингс!“

Лариса остави бележката в кухнята, подпряна на чашата с надпис „ЕЛИЗАБЕТ! ПРАЗНУВАЙ!“, която ѝ беше подарила на двадесет и първия ѝ рожден ден. След това извади от портмонето си визитната картичка, която Дарлийн Бачънън ѝ беше дала през декември и избра номера на мотела край езерото Тахо.

— Ало, Дарлийн? Лариса Локсли се обажда.

— Лариса! Здравей.

— Здравей, не очаквах ти да вдигнеш телефона толкова късно.

— Два пъти седмично взимам нощно дежурство, когато Крейг е на работа. Дежурният служител ще дойде всеки момент, но се радвам, че аз приемам обаждането ти. Вила ли искаш да наемеш?

— Да, ако имаш свободна. Аз съм в Сан Франциско и се надявам да дойда тази вечер.

— Имаме няколко свободни вили — включително и, ако искаш, тази, в която ти си живяла.

— Да — отговори тихо Лариса. — Бих искала да я наема за известно време, ако може.

— Разбира се, че може. Мелани толкова ще се зарадва. Не че тя ще те притеснява — веднага я успокои Дарлийн.

— Въобще няма да ме притеснява и очаквам с нетърпение да я видя отново. Тъй като няма да пристигна по-рано от полунощ, може утре сутринта да спя до късно. Но моля те, кажи на Мелани, че когато се събудя ще дръпна пердетата и ще ми бъде много приятно да ми дойдете на гости.

— Мелани ще дойде веднага, щом дръпнеш завесите. Ние с Крейг имаме среща с нашия счетоводител, така че аз ще те видя по-

късно.

Веднага щом Лариса каза „довиждане“ на Дарлийн, дойде време да се сбогува и с убежището на апартамента на Елизабет, и със своята спалня, така силно свързана с „Промис“. Този път, помисли тя, като се пресегна към куфара си, тя не бягаше към сигурното убежище, където щеше да бъде спасена от благородството на добра приятелка. Този път, най-после, Лариса Локсли трябваше сама да се спасява.

Тя щеше да отиде в малката вила и да се изправи срещу ледените призраци, които витаеха там. Щеше да ги накара да излязат от скривалището си изпод нежните тапети на цветя и щеше да ги съзерцава храбро, докато разбере всичките им тайни и ги прогони завинаги. И тогава, още по-смело, тя щеше да застане пред огледалото и да се вгледа с нежна любов в жената, която най-сетне беше победила своите видения и която знаеше, че любовта ѝ към Питър не е илюзия. Тя ще прекара остатъка от живота си в обич и грижи за неговото обично бебе.

Джулиан тъкмо спря колата, наета от името на Питър Ландън, до отсрещната страна на улицата, където беше блока на Лариса, когато я видя да се появява през вратите на подземния гараж. Джулиан можеше въобще да не забележи колата — евтина, американско производство, съвсем неподходяща за неговата съпруга — но светлината на една улична лампа освети великолепната ѝ коса и я превърна в изящен огнен пламък, който привлече погледа му и я издаде.

Лариса не го забеляза. Той беше една тъмна сянка в многото паркирани на улицата коли. И дори когато запали колата и тръгна след нея, тя пак не го забеляза, защото той караше без фарове, докато зави по улица „Дживисадеро“, която беше ярко осветена и натоварена в петъчната вечер.

Лариса караше предпазливо. В желанието си да концентрира измореното си съзнание върху дългото и изморително шофиране, тя изтласкваше на заден план мисълта за безценния нов живот, който носеше в себе си.

Джулиан я следваше, отначало нервен от предпазливостта ѝ и изпълнен с желание да натисне по-силно педала на газта, за да се влее в синхрон с бързия поток на препускащите му мисли. Но накрая той

просто се наслаждаваше на бавното преследване. Изпълваше го сладко предчувствие, възбуждащо напрежение като си представяше нейния ужас и неговия триумф, жестокото ѝ убийство и обвинението към Питър, че това е негово дело.

Лариса действаше в полза на плана му. Водеше го към някакво усамотено място, което може би беше известно само на нея и на нейния любовник. И засега, помисли Джулиан, Питър също действаше в негова полза. Без съмнение вече осъществяваше безумното си пътуване от Ню Йорк към Сан Франциско, като преди това сигурно се беше обадил на Лариса — след като бе разбрал, че Джулиан няма никакво намерение да се срещне с него — той я беше изпратил някъде, където ѝ бе обещал да отиде веднага, щом пристигне в Сан Франциско. „Чудесно“, помисли Джулиан: Какво по-идеално от това Питър да пристигне и да намери любовницата си мъртва? Щеше да се втурне към умъртвеното ѝ тяло, да изцапа ръцете си с нейната кръв и да си навлече още повече улики.

Устните на Джулиан се извиха от сладострастен глад, когато си представи кървавата сцена и изпълнения с болка ужас на своя най-върл неприятел. Как му се искаше да може да види с очите си това!

Но дотогава той отдавна щеше да е заминал и щеше да очаква с още по-сладко предчувствие новините за жестокото убийство на съпругата, за която, въпреки че накрая се беше отегчил, светът знаеше, че той винаги се беше отнасял с нея като с принцеса.

Джулиан я наблюдаваше от разстояние, докато Лариса се регистрира в мотела. Тъмните му очи я проследиха до отдалечената вила и не се отделиха оттам, докато тя не дръпна завесите и изгаси осветлението. След това Джулиан се регистрира в един мотел от другата страна на пътя, като този път плати в брой и не използва нито своето, нито името на Питър. Разбира се, той нямаше намерение да спи. Изпълненото му с енергия тяло не се нуждаеше от сън, нито искаше да пропусне дори само миг от чудното предусещане.

Джулиан можеше да се придвижи още сега дотам в мрака на нощта, но колкото повече мислеше, толкова по-вероятно му се виждаше накрая да се появи Питър. Щеше да изчака достатъчно, за да даде възможност на Питър да пристигне в Сан Франциско и да се

придвижи до езерото Тахо. Освен това беше много по-изкушаващо да убие Лариса сутринта, отколкото сега, когато е изморена и няма да има сили да се моли и съпротивлява така, както на него му се искаше. Тя винаги беше толкова красива рано сутрин, миг след като се е пробудила и споменът от съня още не е напуснал сините очи, които се отваряха широко, пълни с вяра... като че ли наистина вярваше, че този нов ден ще бъде по-добър от вчерашния и като че ли в сънищата си по някакъв начин беше забравила истината.

Джулиан можеше да я убие сега, но имаше много причини, заради които идеята да я убие сутринта изглеждаше много по-съблазнителна. Може би най-привлекателната от всички причини беше, че тази вечер единственото оръжие, което имаше, бяха ръцете му — и те бяха повече от смъртоносни — но сутринта можеше да отиде в магазина, който беше забелязал на съседната улица, на който с големи печатни букви пишеше: „РАЙ ЗА ЛОВЕЦА“ — и можеше да си купи ловджийски нож... от онези с нарез, през който се стича кръвта...

Самолетът на Питър кацна на летището в Сан Франциско точно когато зората започна да осветява пролетното небе. Веднага, щом слезе от самолета, потърси най-близкия телефон. Беше звънял в апартамента през цялата нощ, винаги, когато можеше, от самолетите, в които имаше телефони, и от летищата, когато правеше връзките с различните полети през нощта.

И всеки път никой не отговаряше.

„Но тя е там, прошепна на себе си той. — Тя е там, просто не вдига телефона.“ Този път вдигнаха телефона.

— Обажда се Питър, Елизабет. Извинявай, че звъня толкова рано, но трябва да говоря с Лариса.

— Тя не е тук, Питър.

— Не е там? — Огромна ледена вълна смрази сърцето и дъха му.

— Била е тук — бързо го успокои Елизабет. — Оставила ми е бележка, в която пише, че трябва да замине за известно време и ме уверява, че се чувства добре.

— Джулиан обаждал ли се е? — попита неспокойно той, сърцето му отново се разтуптя.

— Джулиан? Не. Това нещо общо с Джулиан ли има?

— Да — призна Питър, най-после започнал вдишвайки да освобождава ледения страх, замествайки го с чиста проба безпомощност. „Да, помисли той, — това има нещо общо с Джулиан, независимо дали той е, или не е някъде близо до Сан Франциско.“ Лариса бягаше от Джулиан — от него и от Джулиан — от двамата мъже, чиято горчива вражда беше разбила прелестната ѝ надежда за една сигурна и щастлива любов. — Ако се обади, моля те, не му казвай нищо и ме уведоми веднага за обаждането му. Ще бъда в дома си в Сосалито.

— Мислиш ли, че Лариса е там?

— Не — отвърна той с тиха и пълна с болка увереност. — Не знам къде е Лариса, Елизабет.

— Какво е станало, Питър?

— Джулиан и аз се познаваме отдавна, имаме стари отношения, които се надявах, че са забравени. Вчера разказах за това на Лариса и стана ясно, че Джулиан въобще не е забравил миналото. — През него премина огромна вълна от ярост, като си помисли за доказателствата, че Джулиан не е забравил нищо — това, което беше направил на Лариса през онази августовска нощ.

— И Лариса се разстрои, като разбра за това? — попита Елизабет, нарушавайки внезапно настъпилата тишина.

— Да. — След миг Питър промълви: — Имаш ли представа къде може да е отишла?

— Не. Сега не ми идва наум. Трябва да помисля.

— Добре, ако ти хрумне нещо, моля те да ми позвъниш и да ми кажеш. А ако ти се обади...

— Ще ѝ кажа, че си се обаждал и си в Сосалито — обеща Елизабет. Тя можеше да обещае това, но въпреки че знаеше колко много я обича Питър и сега чуваше очевидно голямото му безпокойство, тя не можеше да му обещае, че ако предполага къде може да бъде Лариса, ще му каже, без преди това лично да е разговаряла с нея. Защото Елизабет знаеше и колко много Лариса обича Питър, така че явно имаше някаква причина, заради която тя е избягала от него. С много ведър глас, защото се надяваше, че любовта между двамата ще оцелее, тя каза: — И аз те моля, ако ти се чуеш с Лариса, да ми позвъниш. Днес съм главен дежурен на повикване, така че е най-вероятно да бъда в болницата.

„Може би вече знам къде е Лариса“, помисли Питър няколко мига, след като приключи разговора с Елизабет. Докато набираше номера на услуги и след това на мотела край езерото Тахо, той си мислеше: „Може би вече знам къде ще отиде моята прелестна незабравка, когато нейният свят, се срути отново.“

— Да, мисис Локсли е тук — отвърна администраторката на мотела. — Но във вилите ни няма телефони и нашата политика на обслужване е да не будим гостите си толкова рано сутрин, освен ако не е нещо спешно, разбира се. Спешно ли е?

— Не — отвърна Питър. Въздъхна облекчено. Вече не беше спешно. Той знаеше къде е Лариса и знаеше, че е на сигурно място. Джулиан не знаеше нищо за мотела на езерото Тахо. Лариса беше отишла на едно място, където Джулиан никога нямаше да я намери, и където тя знаеше, че Питър ще я потърси. Тя беше в безопасност, но въпреки това неща накарва Питър да попита:

— Някой друг регистрирал ли се е снощи?

— Не, само тя. Искате ли да оставите съобщение?

— Не, благодаря. — *„Ще ѝ предам всички любовни съобщения, когато я видя.“*

Лариса се питаше дали ще може да спи във вилата, заобиколена от ледените призраци. Но тя изпитваше странна сигурност сред тях. Те ѝ бяха добре познати, все пак, врагове, но в същото време стари познати. Тя заспа дълбоко и сънят ѝ бе спокоен, без кошмари.

Събуди се в девет и разтвори завесите, зад които изгря великолепното сапфирено небе.

Взе си душ и облече тениската и джинсите и тъкмо се канеше да излезе да вземе закуска за себе си и своето бебе, когато на вратата се почука. Лариса тръгна да отвори с усмивка.

Трябваше да е Мелани, малкото момиченце, каквато самата тя някога беше. Но това не беше така. Тя никога не беше получавала грижите и любовта, с които беше обгърната Мелани. Мелани беше малкото момиченце, каквото нейната дъщеря щеше да стане, толкова закриляна и толкова обичана.

— Добро ут... — Усмивката изчезна от лицето ѝ и на нейно място се настани страхът.

— Добро утро — отвърна Джулиан, спокойно задържайки вратата, когато тя понечи да я затвори, изненадан от силата на Лариса, но най-вече изненадан от своята собствена сила. Никога не се бе чувствал толкова силен. Без никакво усилие ѝ попречи да затвори вратата и след това с лекота я отвори широко и влезе в малката вила.

— Махай се, Джулиан.

— Съжалявам, Лариса. Страхувам се, че просто не мога да направя това — каза той, усмихвайки се чаровно, заплашително и повдигна вежди, за да потвърди думите си, когато вратата се заключи автоматично, след като той я затвори след себе си.

— Какво искаш?

— Нека видим — отвърна Джулиан, възбуден от ужаса в красивите сини очи. След това спокойно, сякаш се намираше по средата на някаква бизнес сделка, той възкликна: — Това, което искам, е много бавно да нарежа прекрасната ти плът... и след това да оставя любовника ти да плаща за убийството. — Джулиан извади току-що купения ловджийски нож от джоба на сакото си и добави мило: — И, Лариса, ти знаеш, аз винаги получавам това, което искам.

— Джулиан, не.

— Лариса, да — подигра се той. — Винаги получавам това, което искам, и никога не съм смятал да те оставя да си тръгнеш.

— Джулиан — прошепна тя на мъжа, който въпреки че се контролираше, явно беше обзет от манията си за величие. Беше виждала частици от лудостта на Джулиан преди, но сега я виждаше в пълна сила: дивите развълнувани тъмни очи, заплашително прелъстителната му усмивка, ужасяващото доволство в гласа му, докато ѝ обясняваше спокойно как ще извърши убийството. Тя надделя собствения си ужас и като знаеше, че бе невъзможно да се справи с него физически и че трябва да го държи притиснат до стената, докато измисли някакъв начин да се измъкне, тя му напомни тихо: — Но ти ми даде развод, Джулиан.

— Трябваше да ти дам. Не исках гаджето ти да разбере, че съм се разстроил заради „Инис Ардън“. — Джулиан се усмихна заговорнически. — Имах планове за това, разбираш ли?

— Пожарът.

— Пожарът. Не беше пълен успех, както знаеш. Но щеше да има друг пожар, след като Питър се премести там. — Джулиан махна

пренебрежително с ръката, в която държеше блестящия ловджийски нож. — Но така е по-добре. Много по-добре. Няма ли да пициш, Лариса?

Не, помисли тя в отговор на въпроса му. Лариса знаеше, че ако пици, ще си причини само още по-голяма болка и с нищо няма да си помогне. Вилата беше твърде далеч, за да я чуят, че вика за помощ. Ако въобще чуеха нещо, то нямаше да е нищо повече от някакви смътни звуци. Щяха да чакат звукът да се повтори, за да определят откъде идва и тъй като звукът нямаше да се повтори, защото силните ръце на Джулиан щяха да запушат устата ѝ, те щяха да решат, че най-вероятно е била птица или гума, изсвирила по асфалта, или пък е бил радостният възглас на някое дете.

Викът нямаше да свърши работа. Той щеше само да доведе Джулиан по-близо до нея. Той щеше да я хване и да я притисне, а веднъж постигнал това, всичко останало беше загубено.

— Ти никога не си пицляла, сладка моя — продължи Джулиан, след като въпросът му беше посрещнат от протяжно мълчание. — Много щеше да ми харесва, ако пицеше. Може би не съм ти причинявал достатъчно болка преди. Може би този път ще пициш за мое удоволствие.

— Никога не бих се развела с теб — каза изведнъж Лариса, опитвайки се да го отвлече за един миг, колкото да се стрелне край него и да избяга. Това беше единствената надежда. Тя продължи мило: — Много ти бях сърдита, Джулиан, но ако знаех колко е важен „Инис Ардън“ за теб... Много мислих за теб, за нас, спомнях си това, което имахме, което още можем да имаме.

— Няма нищо друго, освен смърт за теб, курво.

Джулиан се нахвърли срещу нея, след като изкрещя това. Острият като бръснач нож премина през ръкава на тениската като през паяжина и разряза дълбоко нежната плът под него. Лариса не усети никаква болка, само горещата влага на собствената си кръв. И след това спокойствието, което ѝ даваше сили да го кара да говори, докато тя търси начин да избяга, изчезна и остана само чистият ужас. Нямаше спасение. Подлуделите очи на Джулиан бяха пълни с похотливо желание и тя знаеше, че той няма да спре, докато не я умъртви мъчително и не утоли глада си за триумфално отмъщение.

„Ето как свършва всичко“, помисли Лариса с изненадваща яснота. „Това е пълният цикъл. Умрях тук веднъж преди духовно, сега умирам тук отново... завинаги.“

Джулиан явно искаше тя да се бори с него, да се мъчи с всички сили да се спаси, но напразно. За миг Лариса си помисли, че нейната последна победа — нейната единствена победа — се състоеше в това да го лиши от удоволствието да я гледа как се съпротивлява. Просто щеше да се предаде, щеше с готовност да стане негова жертва, приемайки съдбата си с облекчение, че глупавите илюзии и жестоките предателства в живота ѝ най-после бяха свършили.

Но в следващия миг нещо ново изпълни Лариса, някаква мощ, която беше силна като лудостта на Джулиан. Тя не знаеше дали тя идва от сърцето ѝ, което беше обещало тържествено винаги да закриля нейното бебе... или идваше от самия мъничък безценен живот, от храброто цвете, което беше решило от самото начало, полагайки своите нежни коренчета там, където никое друго бебе не беше посмяло да ги пусне преди това, защото то искаше да може да порасне, да живее, да се смее и да се влюби.

И Лариса се бореше с него, отскубваше се от Джулиан, олюляваше се от свирепите удари, които ставаха все по-яростни и ожесточени. Беше ранена, слаба, кървеше, но продължаваше да се бори. На Джулиан му харесваше нейната смела и глупава борба, харесваше му и той искаше тя да продължи възможно по-дълго, да опитва от нейния ужас, да се прехласва от червената ѝ кръв, обагрила красивата снежнобяла кожа, която все повече избледняваше.

Джулиан я остави да се отскубне от него за миг — щеше да бъде толкова прекрасно да види как проблясва надежда в ужасените ѝ сини очи! — и я наблюдаваше с огромен интерес, докато тя се влачеше към другия край на малката стая. Решителното ѝ пътешествие не беше към вратата, едно място, до което тя знаеше, че той няма да ѝ позволи да стигне, но към куфара и кутията в него. Джулиан позна кутията и проследи с нетърпение и очакване бледите разтреперани пръсти, които изваждаха пистолета.

След това, когато тя насочи пистолета срещу него, той се разсмя така, както се беше смял през август и както един друг мъж се беше смял в същата тази малка стая преди осемнадесет години.

Но Лариса вече не беше онова дванадесетгодишно момиченце. Тя беше майка, която спазваше най-тържественото от всички обещания на любовта — да защитава винаги своята рожба и да даде на този безценен чист живот шанс да има своята радост, своето щастие, своята любов.

Лариса беше майка и не беше вече дванадесетгодишно момиченце, но в чезнещото си съзнание тя чу плача на малкото момиченце така, както го беше чувала през всичките години преди това: „Спри, моля те. Ще те застрелям! Моля те, спри!“ Лариса знаеше, че устните ѝ не изричат тези смели и безумни слова. Устата и дробовете ѝ бяха изцяло отдадени на отчаяната битка за въздух, трябваше ѝ кислород, за да остане будна и в съзнание. Виковете на малкото момиченце идваха някъде отвътре — или от невинното малко момиче, което сама е била, или от нейната собствена безценна дъщеря.

След това Лариса Локсли направи това, което никога преди това не беше имала смелостта да извърши, защото преди тя беше единственото същество, което трябваше да спаси.

Тя насочи пистолета към сърцето на Джулиан и натисна спусъка.

Внезапен тътен разтърси малката стаичка и Лариса видя как учуденото изражение на Джулиан се преобрази в яростно. Умиращото му тяло се свлече върху нея и той заби ножа дълбоко в плътта ѝ... и потопи нейния свят в мълчалива тишина.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Елизабет никога не беше набирала невписания в указателя телефонен номер на Ник, но го знаеше и той стоеше запечатан в сърцето ѝ, както всичко останало, свързано с Ник.

Сега точно сърцето ѝ я застави да го набере.

— Имам нужда от теб, Ник.

— Елизабет — отвърна той. „Аз също имам нужда от теб — голяма.“ Чул тревогата в гласа ѝ, той попита нежно: — Какво има?

— Току-що ми се обади лекарят от дежурния кабинет в Тахо. — Елизабет си пое въздух, за да се опита да преодолее прилива на чувства, но гласът ѝ още трепереше, когато промълви: — Става дума за Лариса, Ник. Тя е тежко ранена... промушена.

Ник също усети как изведнъж го разтърсва силно вълнение, но си наложи гласът му да прозвучи спокойно заради Елизабет и със своето спокойствие ѝ напомни, че не за пръв път му се обажда, когато става дума за тежко ранени пациенти.

— Кажи ми какво е станало, Елизабет? Разкажи ми всичко. Каза, че ти се е обадил някакъв лекар от Тахо?

— Да. Тя е била в един мотел там. Не знам защо. Двамата с Питър трябваше да бъдат цялата седмица в Бостън, но тя се е върнала снощи и ми е оставила бележка, в която пише, че трябва да замине. Питър ми се обади рано тази сутрин, явно ужасно обезпокоен за нея. Каза ми, че не знае къде е тя, но е пристигнал в мотела няколко мига, след като тя е застреляла Джулиан.

— Лариса застреляла Джулиан?

— Било е при самозащита. Той се е опитал да я убие. Нанесъл ѝ е много рани. Има и свидетел. Дъщерята на хората, които държат мотела, отишла във вилата при Лариса ѝ видяла всичко през прозореца. Вратата била заключена и тя хукнала да вземе ключа и да извика родителите си. Отворила вратата няколко мига преди Лариса да натисне спуська. Питър и бащата на момичето, който е полицай, пристигнали почти веднага след това.

— Джулиан мъртъв ли е?

— Да.

— А Лариса?

— Тя е загубила много кръв, въпреки че в момента кръвоизливът е овладян. Но Джулиан, умирайки, я е наръгал в горния ляв квадрант на корема. Лекарят, който се обади, казва, че е абсурдно ножът да не се е забил директно в далака ѝ. Още няма клинични данни за пробив, но трябва да се провери. Изпращат я тук. Екипът на „Бърза помощ“ вече е на път. — Тя въздъхна и призна просто: — Не мога да се справя сама, Ник. Не мога да оперирам отново някого, когото обичам — не и без твоята помощ.

— Тръгвам веднага.

— Благодаря ти, Ник. Има още нещо.

— Кажете.

— Лариса е в безсъзнание сега, но е била достатъчно дълго в съзнание, за да промълви нещо за бебе. Лекарят, който я е прегледал в Тахо мисли, че е бременна в четвъртия месец. Казва още, че няма никакви прободни рани в долната част на корема. — Елизабет си пое дълбоко въздух, за да се пребори с нова вълна от прииждащи чувства. — Сигурно се е извивала така, че да попречи на Джулиан да я нарани там.

— Значи бебето, изглежда, е добре?

— Да. — „Засега“, поправи се Елизабет наум, като знаеше, че и Ник нанася същата поправка. Бебето ще бъде добре... освен ако далакът не се разкъса изведнъж и не предизвика катастрофален шок.

— Тръгвам, Елизабет.

Нараненият далак на Лариса се разкъса в операционната зала. Избухна в мощна и неудържима експлозия от материя и кръв. Ако беше оперирала сама или с някой друг, а не с Ник, Елизабет не беше напълно сигурна, че щеше да успее да реагира навреме, достатъчно бързо и решително, за да спаси живота на своята най-добра приятелка.

Но Елизабет не беше сама в операционната зала и нейните деликатни и талантливи ръце следваха уверената посока на неговите, впуснали се в безупречния танц, както винаги. Двата спокойно овладяха мощния изблик на кръв и прецизно изрязваха непоправимо наранената тъкан, оставяйки достатъчна част от здравата, за да може

да продължи своите важни имунологични функции и да защитава Лариса от инфекции.

Ник и Елизабет спасиха Лариса толкова бързо, че нейното неродено бебе не беше подложено на нито един от опасните ефекти от шока и след като затвориха внимателно корема ѝ, те напуснаха операционната зала, за да намерят Питър.

Преди да тръгнат по застлания с линолеум коридор към чакалнята, Елизабет се обърна към Ник. Красивото ѝ лице беше замислено, когато попита:

— Какво мислиш за далака на Лариса, Ник?

— Че е бил нараняван и преди това — каза сериозно той на замислените изумрудени очи. — Защо?

— Когато Лариса дойде тук миналия август, за да се скрие от Джулиан, тя беше много бледа и много слаба. Тя отрече да има нещо повече от обикновена умора, но...

— Но това е било такова нараняване, което явно спаси живота ѝ сега — успокои нежно Ник изумрудените очи. Елизабет вероятно се обвиняваше, че не е била по-настоятелна пред приятелката си да ѝ разкрие причината за слабостта и бледността. — Точно мястото на предишното заздравяване е попречило разкъсването да стане, преди да я доведат тук. Ако предишното зарастване не съществуваше, далакът щеше да се пръсне много по-рано.

— И аз мислех точно това. — Тя тръсна смутено тъмните си къдрици и нежна усмивка разцъфтя на прекрасните ѝ устни.

— Защо се усмихваш?

— Защото Лариса винаги ме е обвинявала в това, че съм в състояние да намеря сребърна нишка и в най-черните облаци. Представях си реакцията на Лариса, когато ѝ обяснявам животоспасяващата сребърна нишка в бруталността на Джулиан.

Когато Елизабет срещна тъмносините очи, които се взираха в нея с такава нежност и гордост за прекрасния ѝ оптимизъм, който ѝ даваше сили да търси доброто и в най-черната ситуация, нейната лека усмивка се стопи и сърцето, което беше оцеляло през последните два месеца, защото тя го беше опаковала в желязна кутия, изведнъж се освободи от затвора си и извика с болезнено отчаяние: „*Не мога да намеря сребърна нишка, Ник — с нашата загубена любов.*“

— Най-добре да намерим Питър — каза накрая тя. Никой от тях не беше имал възможност да разговаря с Питър преди операцията. Не му разрешиха да пътува с Лариса в хеликоптера на „Бърза помощ“ и той пристигна след започването на операцията. — Познаваш се с него отпреди, нали?

— Да. — *„О, моя прелестна Елизабет, ти изглеждаш толкова тъжна!“* — Присъства на няколко от управителните събрания на института и разменихме няколко думи с него на бала във „Феърмон“.

Питър стана в мига, в който Ник и Елизабет се появиха на вратата на чакалнята. Изморените му очи бяха изплашени, измъчени, чакащи...

— Ще се оправи, Питър — бързо го успокои Елизабет. — Далакът ѝ е наранен, но разкъсването стана в операционната зала и успяхме да го овладеем. Ще останат белези. Имаше дълбоки разрези по краката и ръцете ѝ.

— Белезите нямат значение — каза бързо Питър. — Само Лариса има значение, Лариса и... Как е бебето, Елизабет?

— То също е добре.

— Благодаря ви — промълви Питър. След това се обърна към Елизабет и попита тихо: — Къде е тя? Мога ли да я видя?

— Тя е на път за реанимацията на хирургическо отделение. На сестрите ще им е необходимо време, за да я настанят и въпреки че упойката беше поддържана много слаба, заради бебето, ще мине известно време, преди да дойде в съзнание.

— Много бих искал да съм при нея, когато се събуди.

— Нека първо поговоря с нея, Питър.

— За да разбереш дали тя иска да ме види? — Питър видя отговора в изпълнените със съчувствие и в същото време непоколебими очи на Елизабет. Но не можеше да я обвинява. Само преди няколко часа той беше потърсил помощта ѝ, за да намери жената, която беше толкова очевидно, че е избягала от него.

— Съжалявам, Питър.

— Трябваше да го убия.

— Какво?

— Трябваше да убия Джулиан.

— Мислех, че си пристигнал в мотела, след като Лариса вече го е застреляла.

— Така е. Имам предвид, че трябваше да го убия в Ню Йорк.

— Питър...

— Моля те, кажи на Лариса, че я обичам. Моля те да й кажеш това, Елизабет.

— Ще й кажа — обеща Елизабет. — И ще дойда да те потърся в чакалнята на реанимацията веднага, щом разговарям с нея.

— Благодаря ти. Мисля, че вече трябва да се качвам. — Питър се усмихна топло. — Може би ще се събуди и ще пожелае да ме види.

След като Питър тръгна, Ник и Елизабет останаха сами в малката чакалня и нямаше защо да бързат за реанимацията, защото Лариса се намираше в надеждни ръце. Въпреки че сърцето ѝ още ридаеше от болка заради нежността, която беше съзряла в очите му преди няколко минути — като че ли по някакъв начин той беше забравил, че не я обича достатъчно, поне толкова, че да опита — Елизабет трябваше да срещне смело за последен път тъмносините очи.

И когато го направи, тя каза:

— Благодаря ти много, че ми помогна, Ник.

— Няма защо. Елизабет?

— Да?

— Искам да ти разкажа за един мой кошмарен сън. — След миг той попита много внимателно предпазливите изумрудени очи: — Може ли?

— Разбира се — отвърна тя и повдигна рамене. — Защо не?

Искаше да повдигне рамене леко и естествено, но как можеше да стане това, след като беше натежала толкова много от мъка? Каква ли щеше да бъде поредната причина, поради която любовта им беше невъзможна? Строго напомняне, защото е забелязал пламъче на надежда в очите ѝ, в отговор на нежността, която беше видяла в неговите очи? Мъката тежеше така, че застави Елизабет да седне на кушетката.

— Разкажи ми, Ник — каза тя, забила поглед в земята. — Разкажи ми за твоя кошмар.

— Всъщност този кошмар непрекъснато ме преследва, денем и нощем, независимо дали съм буден, или спя. И в него, Елизабет, аз съм изпълнен с огромна празнота, защото не изживявам живота си с теб, не говоря вече с теб, не те докосвам, не те любя...

Гласът му беше толкова топъл, толкова нежен и любящ, че всичко се размаза пред очите ѝ от внезапната мъгла на топлите сълзи. Но Елизабет не погледна към него. Тя обви в защитна броня сърцето си и изчака да чуе как силният и дисциплиниран Николас Чеиз надвива този кошмар.

След това тя видя през сълзите си, че той е коленичил пред нея и повдига нежно брадичката ѝ, докато блестящите изумрудени очи срещнаха неговите.

— Трябва ли да прекарам остатъка от живота си без теб, Елизабет? — попита нежно той, галейки лицето ѝ с талантливите си и нежни ръце. И след това, защото видя радостния отговор в погледа ѝ, преди вълнението да ѝ позволи да говори, той прошепна: — Обичам те, Елизабет. Обичам те.

— О, Ник — отвърна накрая тя. — И аз те обичам. — Ник докосна нежно сълзите, които се сипеха от очите ѝ, толкова радостни сълзи, и след това ги целуна, целуна прекрасните ѝ устни и накрая, докато я целуваше нежно, попита:

— Къде ще живеем?

Елизабет се отдръпна от него и го погледна изненадана и недоумяваща.

— Лариса ми каза, че къщата ти е доста голяма. Ако имаш желание да споделяш леглото си с мен...

— Винаги, любов моя — прошепна Ник, красноречиво потвърждавайки обещанието за вечна любов в погледа, изпълнен с желание. — Но това, за което се питах, доктор Джанингс, е къде е новата работа, която сте си намерила.

— Никъде — призна Елизабет. — В действителност не съм търсила.

— Защото си усещала моите кошмари?

— Не, стараех се с всички сили да не си позволявам да мисля, че ще се върнеш при мен. — Тя се намръщи и попита много нежно: — Какво щеше да стане, ако не ти се бях обадила днес, Ник?

— Аз щях да те потърся, Елизабет, първо щях да се опитам да разбера как си. Ако беше добре, ако би намерила сили да загърбиш нашата любов, щях да те оставя на мира.

— Но ти можеш да прецениш, че не съм.

— Да, мога... но вече знаех. Преди три вечери твоята най-добра приятелка ме прати по дяволите за това, че съм те наранил толкова много.

— Тя е направила това?

— Направи го. И всяка секунда, оттогава досега, аз знаех, че ще говоря с теб — веднага, щом намеря пролука в твоите дежурства. Според информацията от централата това щеше да бъде утре. Смятах да ти се обадя утре, Елизабет, и да ти кажа, че те обичам с цялото си сърце.

— Такова, каквото е то — прошепна нежно Елизабет, преди Ник да успее да направи това. — Твоето сърце е чудесно, Ник, и аз ще се грижа много добре за него.

— И, любов моя — обеща той, — аз ще прекарам остатъка от своя живот като се грижа за твоето сърце.

— Питър? — каза Ник от вратата на чакалнята на реанимацията.

— Ник — отвърна Питър и стана веднага. — Мога ли вече да видя Лариса?

— И аз не съм я виждал още, сестрите току-що я настаниха. Разбрах, че се е събудила и тръгнах да я видя. Исках само да те попитам дали си разбрал, че те търсят по телефона.

Питър въобще не беше разбрал, че са го търсили по уредбата. Беше потънал във въображаеми и чудни разговори с жената, която обичаше.

— Не, не знаех.

— Можеш да отговориш от апарата до кушетката. Ще се върна веднага, щом говоря с нея.

— Ник.

— Здравей. — Той се усмихна нежно на красивите сини очи. Те изглеждаха много обезпокоени и ни най-малко объркани, но все пак

попита: — Будна ли си, Лариса, ориентираш ли се?

— Знам, че е събота, двадесет и пети април, че се намирам в реанимацията на хирургическото отделение, че ти и Елизабет ме оперирахте, и — тя замлъкна и обезпокоените ѝ очи се изпълниха с благодарност — знам, че бебето ми е добре.

— Да. И сигурно знаеш, че ще те боли. Имаш доста тежки рани.

Лариса повдигна рамене. Болеше я, но нито частица от огромната болка, която изпитваше, не беше физическа.

— Какво стана с Джулиан, Ник? Стрелях в него, но сестрите не ми казват какво е станало.

— Мъртъв е, Лариса. — Той видя, че очите ѝ се замъгляват, но реши да не се задълбочава по този въпрос и да се опита да я накара да гледа напред. — Ангажиментите ти действат в твоя полза. Ще трябва да се възстановиш за рекордно кратко време, защото трябва да присъстваш на няколко сватби. Естествено сватбата на Стивън и Кристин, която е след седмица, може да те стимулира, но и юни не е толкова далеч.

— Юни?

— Юни — потвърди той пред замъглените сини очи. — Сватбата ще бъде през юни, защото родителите на Елизабет няма да се приберат по-рано от Англия.

— Ник? — попита Лариса и го погледна, както той беше предполагал, изпълнена с любов и надежда за своята най-добра приятелка.

— Знам, че тя лично искаше да ти каже това, но по пътя насам я повикаха в спешния кабинет. — „И знам, че тя ще разбере защо аз правя това.“ — Елизабет прие да се омъжи за мен, Лариса.

— О, Ник — каза нежно Лариса. — Толкова се радвам.

— Аз също. И знам, че Елизабет ще иска вие да ни бъдете свидетели.

— Ние?

— Мисля, че вашата сватба ще е преди нашата, Лариса.

— Аз няма да се женя, Ник.

— Защо не? — попита той, въпреки че знаеше отговора със сигурност, защото яркосиньото се беше замъглило отново също както когато научи, че Джулиан е мъртъв. — Нека се опитам да позная. Защото си убийца?

— Да, Ник — отвърна тихо Лариса. — Аз убих човек. Аз съм убийца.

— Ти си застреляла един мъж, който се е опитвал да те убие. Той едва не те е убил между другото и със сигурност щеше да го направи, ако не го беше застреляла.

— Но аз го застрелях.

— Да, застреля го. Заради себе си, може би, но най-вече, мисля, заради твоето бебе. Нали е така?

— Да, но...

— Джулиан щеше да убие и твоето бебе. Ти направи единственото нещо, което една любяща майка трябва да направи — каза решително Ник. След миг добави нежно: — Ти си убила един мъж, който заслужаваше да умре, Лариса. И сега има един мъж отвън, който много те обича... и чието огромно желание е той да беше убил Джулиан.

— Питър ли е тук?

— Тук е, бил е и в мотела. Пристигнал е няколко мига, след като си застреляла Джулиан. Питър иска да те види, Лариса. Той обича теб и своето бебе.

— Казали сте на Питър за бебето?

— Не, ти си се върнала в съзнание за кратко след изстрела и сама си говорила за бебето.

— Не мога да се видя с Питър.

Ник я погледна за миг и когато най-сетне заговори, гласът му беше заплашително тих:

— Ти можеш да го видиш, но ако не искаш, Лариса, ако убиеш любовта на Питър, заради някакво чувство за малоценност, заради това, което си сторила на Джулиан, тогава наистина си убийца.

— Ник...

— Ще отида да го доведа.

— Не.

— В този момент обичта започва да става наистина безкомпромисна, Лариса. Аз съм твой лекар...

— Елизабет е!

— Аз съм твой лекар и това, от което мисля, че имаш най-голяма нужда сега, е да видиш мъжа, който те обича. — Ник се усмихна,

погали я и след това много внимателно добави: — Ще бъде много хубаво, скъпа, и за двама ви. Ще бъде прекрасно.

— Здравей.

— Здравей — отвърна тя, поглеждайки за миг измъченото му лице и веднага свали поглед към ръцете си.

— Трябва да поговорим за много неща, Лариса — каза нежно Питър. — Но сега ти трябва да вземеш едно много важно решение.

Лариса вдигна отново очи към красивото му и толкова сериозно лице и попита:

— Какво решение, Питър?

— Току-що ми се обади Крейг Бачънън. Лариса, какво си спомняш от случилото се във вилата?

— Спомням си всичко.

— Тогава разкажи ми, моля те — каза той, нежно извинявайки се на сините очи, които изведнъж станаха предпазливи. — Съжалявам, Лариса, знам колко е трудно. Но, скъпа, това наистина е важно.

— Добре — съгласи се тихо тя, доверявайки му се.

— Добре — повтори нежно Питър. — Първо ми кажи откъде взе пистолета.

— Джулиан ми го подари, когато се оженихме. Той настоя да го задържа и след развода.

— Сега ми кажи какво си спомняш за мига, преди да натиснеш спусъка.

Лариса се вгледа в лицето му, почерпи сила от очите му и се освободи от ужаса, който беше насъбрала в себе си.

— Той се смееше, подиграваше ми се, по същия начин, както се смя през август. Както се смя и онзи мъж, преди много години, защото знаеше, че няма да стрелям по него. Дори чух своя собствен глас — гласът на онова малко момиченце — да го умолява да спре, да го предупреждава, че ще стрелям. Но той продължи да се смее и в следващия миг аз натиснах спусъка, вдигна се голям шум, изглеждаше толкова изненадан... и вбесен.

— Джулиан действително е бил много изненадан, Лариса. Той е знаел, че пистолетът, който ти е дал, за да се защитаващ, е бил зареден с халосни патрони.

— Но аз го убих, Питър.

— Не, скъпа, не си. Мелани го е убила. Тя е дошла да те види и когато е видяла какво става, хукнала към рецепцията на хотела, за да вземе ключа, да се обади на родителите си и да вземе пистолета на Крейг. Чула си нейния глас, Лариса, това е бил гласът на малкото момиче, което е молило Джулиан да спре. Сигурно и двете сте стреляли в почти един и същ момент, защото и двамата с Крейг тичахме към вилата, а и двамата чухме само един изстрел.

— Мелани е убила Джулиан?

— Да.

Лариса се намръщи и попита загрижено:

— Тя знае ли, Питър?

— Не, още не.

— Трябва ли някога да разбере?

— Не е необходимо. В полицейския доклад ще фигурира истината, разбира се, но той може да бъде засекретен и това, което е излязло вече в пресата — че ти си го убила — може и никога да не бъде коригирано.

Лариса вече знаеше какво решение да вземе. И тя го взе бързо и уверено.

В мига, в който взе това решение, тя прогони всички ледени призраци. Защото това беше решение, което побеждаваше миналото. С него тя помагаше на едно чисто дванадесетгодишно момиче да живее своя живот без болка. „Това е един друг вид ад“, ѝ беше казал Питър, когато тя самата се питаше какъв ли щеше да ѝ бъде животът, ако беше застреляла мъжа, който я беше изнасиллил.

Това беше един ад, в който Лариса нямаше да позволи Мелани Бачънън да живее.

— Искам тя никога да не разбере истината, Питър.

— Не съм очаквал друго решение — каза нежно Питър и след това, защото толкова дълго беше потискал своите чувства и защото почти беше загубил най-скъпата от всички мечти, той промълви: — Обичам те, Лариса.

— И аз те обичам, Питър. Трябваше да замина заради Джулиан, защото знаех, че ако някога разбере за бебето...

— Бебето — повтори Питър с тиха радост. — Мога ли да я докосна?

— Разбира се — отвърна Лариса. — Нея?

— Просто си мисля, че е едно малко момиченце — каза топло Питър, като сложи ръка на корема на Лариса. — Мисля, че е едно малко бебе — незабравка.

След това, докато ръката му още лежеше с любяща почуда на мястото, в което неговото малко чудо, неговата малка дъщеричка се беше свила на сигурно и топло, Питър целуна нежно великолепните блестящи от сълзи сини очи на Лариса, след това целуна прекрасните ѝ потръпващи устни... и после, между нежните целувки, той ѝ прошепна всички радостни обещания на любовта.

Издание:

Катрин Стоун. Обещания

ИК „Бард“, София, 1994

Редактор: Любомир Кольовски

Коректор: Марийка Тодорова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.